

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Bu kitaba gerçekten,
gerçekten bayıldım ve
Erika Foster kesinlikle tam
benim tarzımda bir karakter..."

-ANGELA MARSONS

BUZDAKİ KIZ

ROBERT BRYNDZA

BİR DEDEKTİF ERIKA FOSTER ROMANİ

*BRO*sis*

YABANCI

**Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Dudakları
bir şey söylemek üzereymiş gibi aralanmıştı. Vücudu
buzun içinde donup kalmıştı...
O ne ilk ne de sonuncu olacaktı...**

Genç bir adam Güney Londra'daki bir parkta, kalın bir buz tabakasının altında bir kadının cansız bedenini bulunca, cinayet soruşturmasını yürütmek için Dedektif Erika Foster göreve çağırıldı.

Buzdaki Kız'ın sakladığı karanlık sır neydi?

Erika gerçeği aydınlatmaya yaklaştıkça katil de ona yaklaşıyordu.

Erika'nın yürüttüğü son soruşturma felaketle sonuçlanmış ve kocasının ölümüne neden olmuştu. Kariyeri sallantıda olan Erika'nın bu sefer kişisel sorunlarıyla olduğu kadar, daha önce hiç görmediği kadar tehlikeli olan katille de yüzleşmesi gerekiyordu. Peki ama katil ona ulaşmayı başaramadan Erika katili yakalayabilecek miydi?

**GİZEM YÜKLÜ SÜRÜKLEYİCİ BİR GERİLİM ROMANI.
EĞER KARIN SLAUGHTER, JOHN HART YA DA WULF DORN'U
SEVİYORSANIZ ROB BRYNDZA'NIN BİR MİLYONDAN
FAZLA SATAN VE 21 DİLE ÇEVİRİLMİŞ YEPYENİ
SERİSİ TAM SİZE GÖRE.**

Çeviren: Merve Solmaz

YABANCI

9 786059 585126

27 TL

www.yabanci yayinlari.com
facebook.com/yabanci yayinlari
twitter.com/yabanci yayinlari
internet satip: ilknokta.com

Buzdaki Kız

Özgün Adı | *The Girl in the Ice*

Robert Bryndza

Yayın Yönetmeni | Tuğçe Nida Sevin

Yayına Hazırlayan | Burcu Karatepe

Düzeltili | Su Akaydm

Kapak Uygulama ve Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz

Kapak Tasarımı ve Görseli | Henry Steadman

1. Baskı, Kasım 2016, İstanbul

ISBN: 978-605-9585-12-5

Türkçe Çeviri © Merve Solmaz, 2016

© Yabancı Yayınları, 2016

© Robert Bryndza, 2016

Sertifika No: 11407

Yaymcının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ Penguin Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti

Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy

Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34

www.yabanciyayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı

Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97

Sertifika No: 29652

ROBERT BRYNDZA

BUZDAKİ
KIZ

Çeviren

Merve Solmaz

*Hayatımı önce komedi şimdi de
dram yoluyla paylaştan, Jan'e.*

GİRİŞ

Andrea Douglas-Brown, ay ışığının kaldırımları aydınlattığı ıssız caddede telaşlı adımlarla ilerliyordu. Yüksek topukları sessizlikte sürekli değişen bir ritimle tıkırdıyordu; bu, içtiği onca votkanın etkisi olmalıydı. Ocak ayazı keskindi ve soğuk hava çıplak bacaklarını ısınyordu. Noel ve yeni yıl, arkalarında tertemiz bir hava bırakarak gelip geçmişti. Sokak lambasının titreşen ışığının altında içlerinde pis bir içki dükkânının da olduğu bir dizi mağaza vitrini ni geçti. İçki dükkânında Hintli bir adam, bilgisayarından yüzüne yansıyan ışıktaki iki büklüm oturuyordu ve uzun adımlarla önünden geçen Andrea'yı fark etmedi.

Andrea o kadar öfkeliydi ki tek isteği bir an önce bardan olabildiğince uzaklaşabilmektir. Kaldırımından biraz içerde yükselen büyük evler mağaza vitrinlerinin yerini alana dek nereye gittiğini düşünmek aklına bile gelmemişti. Üzerinde uzanan çıplak karaağaç dalları yıldızsız gökyüzünde kayboluyordu. Nefeslenmek için durup bir duvara yaslandı. İçine çektiği buz gibi hava, bedeninde kaynayan kana karıştı. Arkasına döndüğünde epey uzaklaşmış olduğunu, tepeye çıkan yolu yarıldığını fark etti. Arkasında uzanan yolun ötesinde karanlıkta kalmış tren istasyonu ve çevrili turuncu şeker kamışları görünüyordu. Sessizlik ve

soğuk içine işlemiştii. Hareket eden tek şey ağzından çıkan buhardı. Pembe el çantasını kolunun altına sıkıştırıp etrafta hiç kimsenin olmadığından emin olduktan sonra mini elbisesinin önünü kaldırıp iç çamaşırından bir iPhone çıkardı. Kapağındaki Swarovski kristaller, sokak lambasının turuncu ışığında parladı. Ekran sinyal olmadığını gösteriyordu. Küfrederek telefonu çamaşırının içine geri sokup pembe minik çantayı açtı. İçinde daha eski bir iPhone vardı ve onun da kapağında Swarovski taşlar vardı. Taşların çoğu eksikti ve onda da sinyal yoktu.

Etrafına baktığında göğsünde yükselen paniğe engel olamadı. Evler yolun iç kısmında demir kapıların ve yüksek çitlerin arkasındaydı. Tepeye ulaşabilirse telefonu çekerti. Babasının şoförünü arayacaktı. Nehrin güneyinde ne işi olduğunu nasıl açıklayacağını düşündü. Deri ceketini ilikleyip kollarını göğsünde kavuşturdu ve tepeye doğru yola koyuldu. Eski iPhone'u hâlâ muska gibi özenle elinde tutuyordu.

Arkasında bir araba motorunun gürültüsünü duydu ve başını çevirdi. Gözlerini kısarak farlara doğru baktı; parlak ışık bacaklarını aydınlattı. Arabanın tavanının alçak olduğunu görünce bir taksi olabileceğine dair umutları kayboldu, üzerinde ışıklı "Taksi" yazısı da yoktu. Başını çevirip yürümeye devam etti. Motorun sesi yükseldi, farlar tam üzerindeydi. Önündeki kaldırım aydınlanmıştı. Birkaç saniye daha geçti ama farlar hâlâ üzerindeydi. Işığın sıcaklığını bile hissedebiliyordu. Göz kamaştıran ışığa tekrar baktı. Araba yavaşladı ve birkaç adım arkasına yaklaştı.

Kimin arabası olduğunu anlayınca öfkelen-di. Uzun saçını savurarak dönüp yürümeye devam etti. Araba biraz hızlanıp tam yanına yanaştı. Camlara siyah film çekilmişti. Ses sisteminden yayılan gürültü boğazını gıdıklıyor, kulaklarını kaşındırıyordu. Aniden durdu. Araba saniyeler

sonra durup geri geri geldi. Sürücünün camı şimdi tam yanındaydı. Müziğin sesi kesildi. Motor harıl harıl çalışıyordu. Andrea eğilip kapkara camdan içeriye bakmaya çalıştı ama kendi yansımasından başka bir şey göremedi. Kapıyı zorladı ama kilitliydi. Pembe el çantasıyla pencereye vurup kapıyı tekrar zorladı.

“Oyun oynamıyorum, söylediklerimde ciddiyim!” diye bağırdı. “Ya kapıyı aç ya da... ya da...”

Araba hareket etmedi, motoru hâlâ çalışıyordu.

Ya da ne? der gibiydi. Andrea çantasını kolunun altına sokup renkli cama doğru orta parmağını kaldırdı ve uzun adımlarla yürüyerek uzaklaştı. Tepeye ulaşması için kalan yolu tırmanmaya devam etti. Kaldırımın kenarında devasa bir ağaç vardı, gövdesi onunla arabanın farları arasındaydı. Telefonunu tekrar kontrol etti, çekmesi umuduyla başının üzerine kaldırdı. Gökyüzünde yıldız yoktu ve kahve-rengiye çalan turuncu bulutlar öyle alçaktı ki uzattığı kolu onlara değebilirdi. Araba yavaşça hareket ederek ağacın yanında durdu.

Andrea korkmaya başlamıştı. Ağacın gölgesinde kalarak etrafına göz gezdirdi. Yolun iki kenarındaki kalın çitler kaldırım boyunca uzanıyordu. İleride banliyölerin karaltıları görünüyordu. Sonra gözüne bir şey ilişti: iki büyük evin arasında dar bir sokak vardı. Küçük bir tabela fark etti, üzerinde DULWICH 1 ¼ yazıyordu.

“Sıkıysa yakala,” diye mırıldandı ve derin bir nefes alıp koşmaya başladı ama ayağı, kaldırımın altından çıkmış kalın ağaç köklerinden birine takıldı. Bileği altında katlanırken acısı içine işledi. Dengesini kaybetti, kalçası kaldırım taşlarının kenarına çarparken çantası ve iPhone’u elinden fırladı. Yola doğru sendeledi, başı gürültüyle asfalt yola çarptı. Arabanın farlarının ışığında sersemlemiş halde yatıyordu.

Işık titreşti ve sonra Andrea karanlığa sürüklendiğini hissetti.

Bir kapının açıldığını duyup kalkmaya çalıştı ama altındaki yol dönüyordu. Bacaklar gördü ve bir kot pantolon... Bir çift pahalı spor ayakkabının bulanık görüntüsü vardı ve sonra dört tane oldular. Tanıdık siluetin kalkmasına yardım edeceğini umarak kolunu uzattı ama onun yerine deri eldivenli bir el hızlı bir hareketle ağzını ve burnunu kapadı. Diğer kol bedeninin üst tarafını sardı. Eldivenin derisi yumuşacık ve sıcaktı ama içindeki parmakların gücüyle şaşkına dönmüştü. Yukarı doğru kaldırılıp hızlı hareketlerle arka kapıya sürüklendikten sonra arabanın içine atıldı. Boylu boyunca arka koltukta yatıyordu. Kapı çarparak kapandığında arkasındaki soğuk sona erdi. Az önce ne olduğuna hiçbir anlam veremeden dehşet içinde koltukta uzanıyordu.

Siluet öndeki yolcu koltuğuna otururken araba sallandı ve kapılar kapandı. Merkezi kilit sistemi devreye girerek kapıları kilitledi. Andrea torpido gözünün açıldığını ve sonra da aniden kapandığını duydu. Karaltı ön koltukların arasındaki boşluktan arka koltuğa geçti, sertçe Andrea'nın sırtına otururken araba sağa sola sallandı. Ciğerlerindeki hava tamamen çekilmiş gibi hissediyordu. Dakikalar sonra ince, plastik bir ip bileklerini sardı. Sıkıca arkasmda bağlanan bilekleri acıyordu. Siluet hızlı ve kıvrak hareketlerle aşağıya doğru kaydı, kaslı kalçalarıyla bağlı bileklerine baskı yapıyordu. Kalın bir bantın açıldığını duydu, burkulan bileğinin acısı yoğunlaşırken iki bileğini birbirine bağladılar. Burnuna çam ağacı esanslı araba kokusu ve keskin bir metal kokusu geliyordu. Burnu kanıyordu.

Öfkesi, Andrea'nın adrenaliniyle dolmasını ve bir anlığına kendine gelmesini sağlamıştı.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye başladı. "Çılgılık atacağım. Ne kadar yüksek sesle bağırabildiğimi biliyorsun!"

Ama siluet yer değiştirdi, şimdi dizleri sırtındaydı, soluğunu kesmeye çalışıyordu. Gözünün kenarında bir gölge hareket etti ve başının arkasına sert ve ağır bir şey indi. Gözlerinin önünde yıldızlar uuştu, keskin bir acı hissetti. Kol yeniden kalkıp indi ve her şey karardı.

İlk kar taneleri düşmeye başlayıp yere inmek için tembel tembel dönerken yol boş ve sessizdi. Siyah camlarıyla oldukça gösterişli görünen araba, neredeyse hiç ses çıkar-
madan hareket edip geceye karıştı.

BÖLÜM 1

Lee Kinney hâlâ annesiyle yaşadığı küçük teraslı evden çıkıp beyaza bürünmüş caddeye baktı. Eşofmanının cebinden bir paket sigara çıkarıp yaktı. Bütün hafta sonu kar yağmıştı ve hâlâ yağarak yerden ayak ve lastik izlerini arındırıyordu. Tepenin eteklerindeki Forest Hill tren istasyonu sessizdi; pazartesi sabahları Londra'daki ofislerine gitmek üzere yanından geçen insan kalabalığı muhtemelen hâlâ sıcacık yataklarında sevdikleriyle keyif yapıyorlardı.

Şanslı piçler.

Lee altı yıl önce okuldan ayrıldığından beri işsizdi ve işsizlik yardımı aldığı eski güzel günler de sona ermişti. Yeni Tory hükümeti uzun süreli işsizliklere son vermeye çalışıyordu ve Lee yardım alabilmek için tam zamanlı çalışmak zorundaydı. Horniman Müzesi'nde bahçıvan olarak rahat ve kolay bir işe yerleştirilmişti. Evinden on dakikalık yürüme mesafesindeydi. Bu sabah herkes gibi evde kalmak istemişti ama Jobcentre Plus'tan işin iptal olduğuna dair hiçbir haber almamıştı. Arkasından kopan kavgada annesi eğer gitmezse aldıkları yardımın kesileceğini ve kendisine kalacak başka bir yer bulmak zorunda kalacağını söylemişti. Ön cam gürültüyle kapandı, onu evden kovan annesinin bir deri bir kemik yüzünü gördü. Hareket çekip tepeye doğru yola koyuldu.

Dört genç kız ona doğru geliyordu. Üzerlerinde Dulwich Kız Okulu'nun kırmızı blazer ceketini, mini eteği ve dizaltı çorapları vardı. Güzel aksanlarıyla heyecanla okuldan nasıl atıldıklarını konuşuyor ve bir yandan da iPhone'larını karıştırıyorlardı. Ceketlerinin ceplerinden beyaz kulaklık kabloları sarkıyordu. Kaldırıma yayılmışlardı ve Lee onlara ulaştığında kenara çekilmediler. Kaldırım kenarındaki pis suya basmak zorunda kaldı. Buzlu suyun spor ayakkabılarının içine girdiğini hissetti. Artık kirli gözüküyorlardı ama kızlar kendilerini dedikoduya kaptırmış kahkahayla gülüyorlardı.

Zengin züppesi küçük orospular, diye düşündü. Yamaca ulaştığında Horniman Müzesi'nin saat kulesi karaağaçların çıplak dalları arasından görüldü. Kar taneleri, kumtasından sarı tuğlalarının üstüne düşüp ıslak tuvalet kâğıdı parçaları gibi yapışıyorlardı.

Lee sağa dönüp müzenin demir korkuluklarma paralel caddeye çıktı. Önünde dik bir yokuş uzanıyordu, evler daha büyüktü. Tepeye ulaştığında soluklanmak için durdu. Soğuk ve düzensiz uçuşan kar taneleri gözlerine giriyordu. Hava güzelken bu noktadan Thames Nehri kenarındaki London Eye'a kadar bütün Londra görünüyordu ama bugün kalın beyaz bir bulut çökmüştü. Lee sadece karşı tepedeki gösterişli Overhill sitesini görebiliyordu.

Demir korkulukların arasındaki küçük kapı kilitliydi. Rüzgâr yatay olarak esiyordu ve Lee eşofmanlarının içinde ürperdi. Adi şerefsizin biri bahçede çalışan personel den sorumluydu. Lee'nin adamın gelmesini ve onu içeriye almasını beklemesi gerekiyordu ama sokak boştu. Emin olmak için etrafına bakınıp müze bahçesine açılan küçük kapıyı iterek her mevsim yeşil bitkilerle çevrili çitlerin arasından küçük bir yol açtı.

Tüm dünya, deli gibi esen rüzgârdan kaçıp bir yerlere sığınmış gibi tüyler ürpertici bir şekilde sessizdi. Kar giderek

yerleri kaplayıp, çalıların kenarından yürürken bıraktığı ayak izlerini hemen örtüp yok ediyordu. Horniman Müzesi ve bahçesi sekiz dönümlük bir alanı kaplıyordu. Bahçıvan barakaları en arkada, tepesi kavisli yüksek bir duvarın dibindeydi. Her yer göz kamaştırıcı bir beyaza bürünmüştü. Lee yolunu kaybederek seranın yanına çıktı. şatafatlı dövme demir ve cam binayı görünce afalladı. Ayrı yoldan geri döndü ama birkaç dakika sonra kendini tekrar hiç bilmediği bir yerde, bir yol ayrımında buldu.

Bu lanet bahçeden kaç kez geçtim? diye düşündü. Sular altında kalmış bir bahçeye giden sağdaki yolu seti. Karla kaplı tuğlardan yapılmış kolonların üstünde beyaz mermerden ocuk heykelleri vardı. Aralarında esen rüzgâr hafifçe uğuldadı. Lee geçerken heykellerin boş ve uysal küçük gözleri onu izliyordu. Durdu ve hızla esen kara engel olabilmek için elini yüzüne tuttu. Ziyaretçi merkezine giden en hızlı yolu bulmaya çalışıyordu. Bahçe bakım ekibinin normalde müzeye girmesine izin verilmezdi ama hava dondurucuydu ve kafe açık olabilirdi. Öyleyse her normal insan gibi ısınabilecekti.

Cebindeki telefonu titreyince elini sokup çıkardı. Jobcentre Plus'tan gelen bir mesajdı. Kötü hava koşullarından dolayı işe gelmesinin gerekmediği yazıyordu. Telefonu yeniden cebine soktu. Bütün ocuk heykelleri yüzlerini ona çevirmiş gibiydi. Daha önce de ona doğru mu d n kt ler acaba? Sedefsi küçük kafalarının yavaşça hareket ederek bahçe boyunca onu takip ettiklerini hayal etti. D ş ncelelerinden uzaklaşıp ifadesiz gözlerin yanından hızla geçerek karla kaplı zemine odaklandı. Artık kullanılmayan bir g l n etrafındaki ıssız alana ıktı.

Durup gözlerini kısarak fırıl fırıl dönen kar tanelerine baktı. Donmuş g l n üstündeki kar yığının ortasında soluk, mavi bir tekne vardı. G l n diğer ucunda çürüme-

ye yüz tutmuş bir kayıkthane vardı, saçaklarının altında Lee'nin görebildiği tek şey eski bir teknenin üstüydü.

Zaten ıslak olan spor ayakkabılarının içine kar giriyordu ve üzerindeki cekete rağmen soğuk kaburgalarını sızlatıyordu. Korktuğunu farkederek utandı. Buradan çıkmanın bir yolunu bulmalıydı. Sular altındaki bahçeden geçip geldiği yoldan geri dönerse patikaya ulaşıp Londra yoluna çıkabilirdi. Benzin istasyonu açıksa biraz daha sigara ve çikolata alabilirdi.

Geri dönmek üzereydi ki sessizliği bölen bir gürültü duydu. Kayıkhaneden gelen tiz ve çirkin bir sestti.

"Hey! Kim var orada?" diye bağırdı, sesi çok tiz ve paniğe kapılmış gibi çıkmıştı. Ses kesilip saniyeler sonra tekrar duyulmaya başladığında Lee bunun bir cep telefonunun zil sesi olduğunu anladı. İş arkadaşlarından birine ait olabiliirdi.

Kardan dolayı nerede yolun bitip suyun başladığını söyleyemiyordu; o yüzden gölün kıyısında dizili ağaçlara tutunarak sese doğru yürümeye başladı. Ses çok az duyuluyordu ve yaklaştıkça kayıkhaneden geldiğinden emin oldu.

Alçak çatıya ulaşıp başını eğdiğinde, küçük teknenin arkasında içeriği aydınlatan ışığı gördü. Ses kesildi ve birkaç saniye sonra ışık da gitti. Lee yalnızca bir telefon olduğunu görünce rahatlamıştı. Eroinmanlar ve evsizler geceleri duvarlara tırmanıp içeri girerlerdi ve bahçıvanlar sürekli içindeki para ve kartlar alındıktan sonra bir kenara fırlatılmış boş cüzdanlar, prezervatifler ve iğneler bulurlardı. Bu telefon da çalınıp kenara atılanlardan olmalıydı... *Ama bir telefonu neden kenara atsınlardı ki... Atmak için kesinlikle çok boktan olması gerekir,* diye düşündü Lee.

Küçük kayıkhanenin etrafından dolandı. Karların içinde küçük iskele direklerini gördü. Direkler kayıkhanenin alçak çatısına kadar devam ediyordu. Karın ulaşamadığı

yerlerde ahşabın çürüdüğünü görebiliyordu. Direk boyunca yavaş yavaş ilerleyip çatının saçaklarının altından başını eğerek geçti. Başının üstündeki ahşap çürüyüp parçalanmıştı ve ucundan yığınlar halinde örümcek ağları sarkıyordu. Teknenin yanına geldiğinde barakanın diğer tarafındaki çıkıntının üstünde duran iPhone'u gördü.

İçini bir heyecan kapladı. Barda iPhone'u satabilirdi, hiç sorun değildi. Tekneyi ayağıyla kenara itti ama yerinden oynatamadı. Etrafı buzla kaplanmıştı. Baş kısmını geçip direğin diğer ucunda durdu. Dizlerinin üstüne çöküp eğilerek montunun koluyla yerdeki karı temizledi ve kalın buz tabakasını ortaya çıkardı. Altındaki su çok temizdi, derinlerde tembel tembel yüzen kırmızı siyah benekli iki balık gördü. Minik baloncuklar çıkararak buzun alt yüzeyine ulaştıklarını ve zıt yönlerde doğru yuvarlanarak ilerlediklerini gördü.

Telefon yeniden çalmaya başlayınca sıçradı, nerdeyse direğin kenarından kayıyordu. İğrenç zil sesi içeride yankılandı. Kayıkhanenin karşı duvarındaki ışığı yanan telefonu şimdi çok net görebiliyordu. Donmuş suyun tam üstündeki ahşabın ucunda yan duruyordu. Pırıltılı mücevherlerle kaplı bir kılıfı vardı. Lee kayığa uzanıp bacağına içine attı. Ayağını ahşap oturma yerine koyup ağırlığını tarttı. Diğer ayağı hâlâ dışardaydı. Kayık kıpırdamadı.

Diğer bacağına da atıp kayığa bindi ama bu mesafeden bile iPhone'a ulaşmak imkansızdı. Cebindeki deste deste paraların hayaliyle ayağını kalın buz tabakasının üstüne nazikçe koydu. Teknenin kenarına tutunup buzun kırılması durumunda bir ayağının ıslanması riskini göze alarak üstüne bastı. Buz sağlandı. Tekneden inip diğer ayağını da buzun üstüne koyarak sesi dinledi. Tehlike yoktu. Küçük bir adım attı ve sonra bir tane daha. Taş zeminde yürüyor gibiydi.

Ahşap çatının saçakları aşağıya doğru eğilmişti. iPhone'a ulaşmak için eğilmek zorundaydı.

Tam çömelirken ekranından yayılan ışık kulübeyi aydınlattı. Lee buzun altından fırlamış birkaç plastik şişe ve çöp fark etti, birdenbire bir şey görerek durdu... bir parmağın ucuna benziyordu.

Kalp atışları hızlandı, uzanıp parmağı hafifçe sıktı. Soğuk ve lastik gibiydi. Koyu mora dönmüş tırnakları buzla kaplıydı. Montunun kolunu elinin üstüne çekip parmağın etrafındaki buzdu ovuşturdu. Telefonun ışığı, parmağın donmuş yüzeyinin bulanık yeşil bir renge bürünmesine neden oluyordu. Alta bir el gördü. Daha derinde kol olduğunu tahmin ettiği bir şey vardı.

Telefon sustu, yerini derin bir sessizlik aldı. Ve sonra gördü. Dizlerinin tam altında bir kızm yüzü vardı. Sütü kahverengi şiş gözleri ifadesizce ona bakıyordu. Koyu renk bir saç yığını karmakarışık halde buzun içinde duruyordu. Yanından bir balık geçti, kuyruğu kızın sanki konuşmak üzereymiş gibi aralık duran dudaklarına değdi.

Lee çığlık atarak geri çekilip sıçradı, başı kayıkhaneinin alçak çatısına çarparak onu tekrar buzun üstüne fırlattı.

Bir süre sersemlemiş halde yerde uzandı. Sonra hafif bir çıtırdama sesi duydu. Panikleyerek ayağa kalkmaya çalıştı; ölü kızıdan uzaklaşmaya çalışıyordu ama bacakları altında kayıyordu. O sırada buz kırıldı ve suyun içine düştü. Kızın bükülmüş kollarının onunkilere dolandığını hissedebiliyordu; soğuk ve sümüksü teni ona değiyordu. Çabaladıkça bacakları iyice iç içe geçti. Soğuk keskindi. Pis su yutup bacaklarını tekme atar gibi çırpındı. Bir şekilde kendini kayığın kıyısına çıkarmayı başardı. Öğürerek kusarken keşke telefonu alabilmiş olsaydım diye düşündü ama artık düşüncesi onu satmak değildi.

İstediği tek şey birilerini arayıp yardım isteyebilmektir.

BÖLÜM 2

Erika Foster yarım saattir Lewisham Row Polis Merkezi'nin pis bekleme salonunda bekliyordu. Yere sabitlenmiş yeşil plastik sandalyelerin birinde yerinde rahatsızca kıpırdandı. Oturaklar rengini kaybetmişti ama parlıyorlardı; üstlerine oturan bir sürü suçlu ve kaygılı kış parlatmış olmalıydı. Otoparka bakan büyük pencereden, devam eden tipinin altındaki çevre yolu, gri bir gökdelen ve bir alışveriş merkezi güçlkle görünüyordu. Erilmiş çamurlu kar, çapraz bir biçimde ana girişten, kızarmış gözlerle dikkatle bilgisayarına bakan nöbetçi polisin oturduğu masaya kadar gelmişti. Kocaman çeneli bir yüzü vardı ve dalgın bir biçimde dişlerini karıştırıyordu. Bulduklarını incelemek için parmağını çıkarıp sonra tekrar ağzına sokuyordu.

"Komser birazdan gelir," dedi.

Bakışları Erika'nın vücuduna kayarak soluk mavi kot pantolon, yün kazak ve mor şişkin ceketinin içindeki incecik hatlarını süzdü. Sonra gözleri ayaklarının dibinde duran tekerlekli küçük bavula takıldı. Erika da ona baktı ve sonra ikisi de bakışlarını çevirdiler. Yanındaki duvar, halka mesaj veren posterlerle doluydu. SUÇ KURBANI OLMA-YIN! diyordu biri ve Erika bunun, Londra'nın kenar mahallesindeki bir karakolun bekleme salonuna asmak için çok aptalca bir yazı olduğunu düşündü.

Nöbetçi polis masasının yanındaki kapı açıldı ve Başkomiser Marsh görüldü. Kısacık kesilmiş saçları, Erika'nın onu son görüşünden beri grileşmişti ama yorgun yüzüne rağmen hâlâ yakışıklıydı. Erika ayağa kalkıp adamın elini sıktı.

"Dedektif Foster, beklettiğim için üzgünüm. Yolculuğunuz nasıldı?" dedi üzerindeki incelerken.

"Rötarlıydı efendim... o yüzden sivil kıyafetlerimin içindeyim," diye cevap verdi özür dilercesine.

"Bu lanet kar daha kötü bir zamanda yağamazdı," dedi Marsh ve ekledi, "Memur Woolf, bu Dedektif Foster; Manchester'dan bize katılıyor. Ona en kısa sürede bir araba ayarlamanızı istiyorum..."

"Emredersiniz efendim," dedi Woolf başını sallayarak.

"Ve bir de telefona ihtiyacım olacak," diye ekledi Erika. "Eski bir şey bulabilirsiniz, tercihen gerçek tuşları olan, memnun olurum. Dokunmatik ekrandan nefret ediyorum."

"Hadi başlayalım," dedi Marsh. Kimliğini dokundurdu ve kapı açılıp arkalarından kapandı.

Kapı arkalarından kapanırken Woolf, "Kendini beğenmiş pislik," diye mırıldandı.

Erika uzun, alçak tavanlı bir koridor boyunca Marsh'ı takip etti. Telefonlar çalışıyordu ve koridorun diğer tarafına giden üniformalı memurlar ile yardımcı personeller yanlarından geçiyorlardı. Solgun ocak ayı suratları gergin ve telaşlıydı. Yanlarından geçtikleri duvara fantezi futbol liginin posterleri asılmıştı. Birkaç saniye sonra da yan yana fotoğrafların dizildiği benzer bir panonun yanından geçtiler. Başlığında "GÜMRÜK HATTINDA ÖLDÜRÜLDÜ" yazıyordu. Erika gözlerini kapatıp geçtiklerinden emin olduktan sonra yeniden açtı. Üzerinde

“VAKA ODASI” yazan bir kapının önünde durmuş olan Marsh’a neredeyse çarpıyordu. Cam bölmenin yarı açık panjurlarından odanın dolu olduğunu görebiliyordu. Korkuyla ürperdi. Kalın ceketinin altında terliyordu. Marsh kapı kolunu tuttu.

“Efendim, öncesinde beni bilgilendir...” diye başladı Erika.

“Zamanımız yok,” dedi başkomiser. Erika cevap vermeye fırsat bulamadan kapıyı açmış ve önden girmesini işaret etmişti.

Vaka odası kocamandı ve bölmesiz bir ofisti; iki düzine kadar memur konuşmayı kesmişti ve onlara beklentiyle bakıyorlardı. İki taraftaki cam bölmeler koridora bakıyordu ve bir tarafta bir sürü yazıcı ve fotokopi makinesi vardı. Makinelerin önündeki ve masalardan arka duvardaki beyaz tahtaya kadar uzanan fayanslar yıpranmıştı. Marsh uzun adımlarla ön tarafa yürürken Erika bavulunu çalışan fotokopi makinesinin yanına bıraktı. Masalardan birine yerleşti.

“Günaydın,” dedi Marsh. “Hepimizin bildiği gibi dört gün önce yirmi üç yaşındaki Andrea Douglas-Brown’un kayıp olduğu bildirildi. Ve tabii ki medya olayı bir başbelasına çevirdi. Bu sabah dokuz civarında Forest Hill’deki Horniman Müzesi’nde Andrea’nın eşkâline uyan genç bir kız cesedi bulundu. İlk kimlik bulgusu Andrea’nın üzerine kayıtlı cep telefonu ama hâlâ resmi bir kimliğe ihtiyacımız var. Adli tıp uzmanları yolda ama lanet kar yüzünden hepsi yavaş hareket ediyor...” Bir telefon çalmaya başladı. Marsh durakladı. Telefon çalmaya devam etti. “Hadi ama, burası vaka odası. Cevaplayın şu Tanrı’nın cezası telefonu!”

Arkadaki bir memur telefonu kaldırıp sessizce konuşmaya başladı.

"Eğer kimlik doğruysa çok nüfuzlu ve kodaman bir ailenin genç kızının cinayetiyle muhatabız. Bu durumda bir adım önde olmak zorundayız. Basından, yani. Topun ağzındayız."

Günün gazetesi Erika'nın karşısındaki masanın üstünde duruyordu. Manşet bangır bangır bağıırıyordu: **ÜNLÜ İŞADAMININ KIZI KAYIP ve ANDIE TERÖRİSTLER TARAFINDAN MI KAÇIRILDI?** Üçüncüsü en çarpıcı olanıydı, manşetin altında Andrea'nın tam sayfa resmi vardı. **KAÇIRILDI MI?**

"Bu Dedektif Foster. Manchester metropoliten polis ekibinden aramıza katılıyor," dedi Marsh. Erika odadaki bütün gözlerin ona döndüğünü hissetti.

"Herkes güneydin, aranızda katılmaktan..." diye başladı Erika ama yağlı siyah saçları olan bir memur araya girdi.

"Komser, Douglas-Brown davası bende ve..."

"Ve? Ne Dedektif Sparks?" diye sordu Marsh.

"Ve ekibim saat gibi çalışıyor. Elimde pek çok ipucu var. Aileyle de temas halindeyim..."

"Dedektif Foster hassas cinayet davalarında engin tecrübeye sahip..."

"Ama..."

"Sparks, şu an bir şey tartışmıyoruz. Dedektif Foster davayı alıyor ve... hemen kolları sıvıyor ama onun için elinizden geleni yapacağınızdan eminim," dedi Marsh. Garip bir sessizlik oldu. Sparks oturduğu sandalyede arkasına yaslanıp Erika'ya nefretle baktı. Erika gözlerini kaçırmadan onun bakışlarına karşılık verdi.

Marsh devam etti, "Ve ağzımızı sıkı tutacağız millet. Basın yok, dedikodu yok. Anlaşıldı mı?" Polisler mırıltılarla hemfikir olduklarını belirttiler.

"Dedektif Foster, ofisime."

. . .

Marsh en üst kattaki ofisinde masasının üstündeki evrak yığınlarını karıştırırken Erika yanında bekledi. Pencereden dışarıya bakınca Lewisham'a daha yüksekte hâkim bir manzarayla karşılaştı. Alışveriş merkezi ve tren istasyonunun ötesinde kırmızı tuğlalı, teraslı evler Blackheat'e doğru uzanıyordu. Marsh'm ofisinde görmeye alışkın olduğundan daha farklı bir düzen vardı. Pencere eşiğine dizilmiş model arabalar ya da raflara yerleştirilmiş aile fotoğrafları yoktu. Masasında dağ gibi evrak yığınları vardı ve cam kenarındaki şişkin dava dosyalarıyla, açılmamış postalarla, eski Noel kartlarıyla ve uzun, ince el yazısıyla kaplı kıvrılmış Post-it notlarıyla dolu raflar fazlalık gibi görünüyordu. Tören üniformasıyla şapkası bir köşedeki sandalyenin üstünde duruyordu. Buruşuk pantolonunun üstünde şarj olan BlackBerry telefonunun kırmızı ışığı yanıp sönüyordu. Oda, genç bir ergenle yüksek mevkide birinin ilginç karışımını yansıtıyordu.

Marsh sonunda şişkin bir zarf bulup Erika'ya uzattı. Erika kenarını yırtıp zarfın içinden kimliğini ve içinde rozetinin olduğu cüzdanı çıkardı.

"Demek birdenbire bir hiçten kahramanlığa yükseldim?" dedi rozeti elinde döndürerek.

"Bunun seninle bir ilgisi yok Dedektif Foster. Bu durumdan hoşnut olman gerekir," dedi Marsh dönüp sandalyesine çökerek.

"Efendim, bana çok net bir şekilde, göreve döndüğümde en az altı ay idari işlerde görev alacağım söylenmişti?"

Marsh karşısındaki koltuğa oturmasını işaret etti.

"Foster, seni aradığımda bu bir kayıp vakasıydı. Şimdi ise bir cinayetle karşı karşıyayız. Babasının kim olduğunu hatırlatmama gerek var mı?"

"Lord Douglas-Brown. Irak Savaşı'ndaki hükümet sözcülerinden biri değil miydi? Aynı zamanda bakanlar kurulunda görevli?"

"Bunun politikayla ilgisi yok."

"Sizce ne zaman politika umurumda oldu efendim?"

"Andrea Douglas-Brown benim bölgemde kayboldu. Lord Douglas-Brown ağır baskı yapıyor. O, hem insana kariyer kazandırabilecek hem de kariyerini yerle bir edebilecek nüfuza sahip bir adam. Bu sabah Komiser Yardımcısı ve lanet olası bakanlar kurulundan biriyle toplantım var..."

"Yani bu kariyerinizle ilgili?"

Marsh ters ters baktı. "Bu cesedin kimliğine ve bir şüpheliye ihtiyacım var. Acilen."

"Anladım efendim." Erika tereddüt etti. "Neden beni seçtiğinizi sorabilir miyim? Planınız ilk etapta beni potansiyel bir yem olarak kullanmak mı? Sonra da Sparks karışıklığı temizleyip kahraman mı olacak? Şunu bilmeye hakkım var, eğer..."

"Andrea'nın annesi Slovak. Sen de öylesin... Annesinin kendisiyle özdeşleştirebileceği bir memurla çalışmanın yardımcı olabileceğini düşündüm."

"Yani beni bu davaya vermenizin nedeni insan ilişkileri mi?"

"Nasıl düşünmek istersen. Ayrıca ne kadar sıradışı bir polis memuru olduğunu da biliyorum. Yakın zamanda sıkıntılar yaşadın, evet, ama başarıların olanları gölgede bırakacak kadar..."

"Bana martaval okumayın efendim," dedi Erika.

"Foster, kesinlikle öğrenmemiş olduğun tek şey bu mesleğin politik yanları. Eğer biliyor olsaydın şu anda bu konuşmayı karşıt iki taraf olarak yapıyor olabilirdik."

"Evet ama prensiplerim var," dedi Erika sert bakışlarla. Bir anlık sessizlik oldu.

"Erika... Seni buraya getirdim çünkü bir molaya ihtiyacın olduğunu düşünüyorum. Daha işe başlamadan kendini bu işten soyutlama."

"Peki efendim," dedi Erika.

"Şimdi, suç mahalline git. Bilgi alır almaz bana rapor ver. Eğer ceset Andrea Douglas'a aitse, ailesinin resmi olarak doğrulamasına ihtiyacımız olacak."

Erika ayağa kalkıp gitmeye hazırlandı. Marsh daha yumuşak bir sesle devam etti, "Cenazede, Mark için ne kadar üzgün olduğumu söyleme fırsatım olmadı... Muhteşem bir polis ve arkadaşı."

"Teşekkür ederim efendim." Erika başını eğmişti. Onun adını duymak hâlâ çok zordu. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Marsh boğazını temizleyip profesyonel ses tonuyla devam etti.

"Bu davada hızlı bir kanıya varmak konusunda sana güvенеbileceğimi biliyorum. Her adımdan haberdar olmak istiyorum."

"Anlaşıldı efendim," dedi Erika.

"Ve Dedektif Foster?"

"Evet efendim?"

"Üniformanı giy."

BÖLÜM 3

Erika kadınların soyunma odasını bulup hızlıca siyah pantolon, beyaz bluz, koyu renk süveter ve uzun deri ceketten oluşan unutulmuş ama tanıdık üniformasını giydi.

Uzun ahşap bankın ucunda *Daily Mail*'in buruşmuş bir kopyasını fark ettiğinde sivil kıyafetlerini dolaplardan birine tıktırıyordu. Gazeteyi kendine doğru çekip düzeltti. **ÜNLÜ İŞADAMININ KIZI KAYIP** manşetinin altında Andrea Douglas-Brown'un büyük bir resmi vardı. Uzun kahverengi saçları, dolgun dudakları ve ıslıl ıslıl kahverengi gözleriyle güzel ve gösterişliydi. Bronz tenliydi ve minicik bir bikini üstü giymişti. Dolgun göğüslerini vurgulamak için omuzlarını geriye atmıştı. Çarpıcı ve kendinden emin bakışlarla kameraya bakıyordu. Fotoğraf bir yatta çekilmişti ve arkasındaki gökyüzü masmaviydi, güneş denizin üstünde parlıyordu. İki tarafından güçlü erkek omuzlarıyla sarmalanmıştı. Erkeklerden biri kısa, diğeri uzundu. Fotoğrafın geri kalan yerleri kırılmıştı.

Daily Mail Andrea'yı "genç sosyetik" olarak tanımlamıştı. Erika, eğer okuyabilseydi Andrea'nın bundan hiç hoşlanmayacağından emindi. En azından diğer gazetelerin yaptığı gibi ona "Andie" dememişlerdi. Gazete, çaresizce kızlarının kendileriyle iletişime geçmesini bekleyen Lord ve Leydi Brown'a ve Andrea'nın nişanlısına değinmişti.

Erika deri ceketini karıştırıp defterini buldu; bunca aydan sonra hâlâ oradaydı. Kızın nişanlısının adını not etti, Giles Osborne, ve yanına şöyle yazdı: *Andrea kaçtı mı?* Bir süre yazıya baktıktan sonra kâğıdı yırtacak kadar sert bir hareketle sildi. Defteri pantolonunun arka cebine sokup boş olan diğer cebine kimliğini koymak için uzandı ama durdu. Deri kılıf yıllardır arka cebinde, kalçasına yaslı durmaktan yıpranmıştı.

Erika lavaboların üzerindeki aynaya bakıp deri kılıfı açarak önünde tuttu. Kimlik fotoğrafında kendinden emin, sarı saçlarını geriye atmış, cüretkar tavrıyla kameraya bakan bir kadın vardı. Elinde kimliğiyle ona bakan kadın ise bir deri bir kemik ve solgundu. Kısa sarı saçları tepesinde toplanmıştı ve diplerde griler görünüyordu. Erika titreyen koluna baktı ve sonra kimliği kapadı.

Yeni bir fotoğraf koymalarını isteyecekti.

BÖLÜM 4

Erika soyunma odasından çıktığında nöbetçi polis Woolf koridorda onu bekliyordu. Adam ona doğru gelirken Erika ondan bir baş boyu daha uzun olduğunu fark etti.

"İşte telefonunuz; şarjı tam ve kullanıma hazır," dedi içinde bir telefon ve şarj aletinin olduğu plastik torbayı uzatırken. "Öğle yemeğinden sonra arabanız da hazır olacak."

"Tuşları olan bir şey yok muydu?" diye atıldı Erika plastiğin içindeki akıllı telefonu görünce.

"Açma-kapama tuşu var," diye cevap verdi adam.

"Arabam geldiğinde bunu bagajıma koyar mısınız?" dedi tekerlekli bavulunu işaret ederek. Adamın yanından geçip vaka odasına doğru yürüdü. İçeriye girdiğinde konuşmalar kesildi. Kısa boylu, tombul bir kadın yanına geldi.

"Ben Dedektif Moss. Size bir ofis ayarlamaya çalışıyoruz." Kadının fırça gibi kırmızı saçları ve bir araya geldiğinde kırmızı lekeler gibi görünen bolca çili vardı. Devam etti, "Her bilgi gelir gelmez panolarda yerini alır, birer kopyalarını da ofisinize..."

"Bir masa yeterli," dedi Erika. Horniman Müzesi bahçesinin ve altının kocaman bir haritasının olduğu beyaz tahtalara doğru yürüdü. Haritanın altında Andrea'nın kapalı devre kamera görüntüsü vardı.

"Bu London Bridge İstasyonu'ndan saat 20.47'de Forest Hill'e doğru kalkan trende çekilmiş, bilinen son fotoğrafı," dedi Moss. Fotoğrafta Andrea, biçimli çıplak bacağıyla trene adım atarken görülüyordu. Yüzünde sinirli bir ifade vardı. Mini siyah bir elbisenin üstüne giydiği dar deri ceket, pembe topuklu ayakkabılar ve onlarla uyumlu bir el çantasıyla çok şık giyinmişti.

"Trene bindiğinde yalnız mıymış?" diye sordu Erika.

"Evet, içinden kamera görüntüsünü aldığımız video burada," dedi Moss bir dizüstü bilgisayar kapıp yanına gelirken. Bilgisayarı bir yığın dosyanın üstüne koyarak destekledi ve video penceresini tam ekran yaptı. Hızlandırılmış videoyu izlediler; istasyonun yandan çekilmiş bir görüntüsüydü. Andrea görüntüye girerek platformda ilerleyip vagona bindi. Yalnızca birkaç saniye sürdüğünden videoyu başa aldı.

"Gerçekten öfkeli görünüyor," dedi Erika.

"Evet. Ağzına geleni söyleyecekmiş gibi duruyor," diyerek ona hak verdi Moss.

"Nişanlısı neredeymiş?"

"Olay yerinde olmadığını su götürmez şekilde kanıtladı; Londra'da bir etkinlikteymiş."

Birkaç kez daha Andrea'nın platformda yürüyüp vagona binişini izlediler. Videodaki tek kişi oydu; platform bomboştu.

"Bu Çavuş Crane," dedi Moss kısacık sarı saçlı bir genci göstererek. Adam aynı anda hem telefonla konuşuyor hem dosyaları karıştırıyor hem de bütün bir Mars çikolatayı ağzına tıktırıyordu. Elinden geldiği kadarını yutmaya çalıştı. Erika göz ucuyla Sparks'm telefonu yere koyduğunu gördü. Montunu giyip kapıya yöneldi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Erika. Sparks durdu ve ona döndü.

"Adli tıp az önce suç mahalline girmemize izin verdi. Hızlı bir şekilde kimlik doğrulaması yapmamız gerekiyor, unutmuş olabilirsiniz belki?"

"Ben burada kalmak istiyorum Sparks. Dedektif Moss, bugün benimlesiniz ve... siz, isminiz nedir?" diye sordu uzun boylu yakışıklı siyahi polise. Yakınlarındaki masalardan birinde telefon konuşması yapıyordu.

"Dedektif Peterson," dedi adam eliyle telefonu kapatarak.

"Tamam Dedektif Peterson. Siz de benimlesiniz."

"Peki, ben ne yapacağım öyleyse, boş boş oturup bekleyecek miyim?" diye sordu Sparks.

"Hayır. Horniman Müzesi'ni ve çevresindeki sokakları içeren bütün kamera görüntülerine ihtiyacım var,"

"Zaten hepsi var," diye araya girdi Sparks.

"Hayır, biraz daha kapsamlı düşünüp Andrea'nın ortadan kaybolmasına dek olan kırk sekiz saatlik görüntüleri ve ondan sonrasını bulmanı istiyorum. Müzenin etrafındaki evlerin kapı kapı dolaşılmasını istiyorum. Ayrıca Andrea hakkında bulabileceğin her şeye ihtiyacım var. Ailesi, arkadaşları, hesap hareketleri, tıbbi kayıtları, arama bilgileri, e-postaları ve sosyal medya bilgileri. Sevenleri kimlerdi? Kimler ondan nefret ediyordu? Her şeyi bilmek istiyorum. Bilgisayarı var mıydı? Mutlaka olmalı ve onu istiyorum."

"Dizüstü bilgisayarını alamayacağımız söylendi; Lord Douglas-Brown bu konuda çok..." diye başladı Sparks.

"Pekâlâ, onu almanı söylüyorum." Vaka odası çok sessizdi. Erika devam etti, "Ve hiç kimse, tekrar ediyorum, hiç kimse, basma konuşmayacak ya da herhangi bir yetkiye dayanarak bir şey paylaşmayacak. Duydunuz mu beni? 'Yorum yok' diyen birilerini bile istemiyorum. Çeneler kapalı... Bunlar sizi meşgul tutmak için yeterli mi Sparks?"

"Evet," dedi Sparks ters ters bakarak.

“Ve Crane, vaka odasında her şeyin saat gibi işlemlerini sağlamanı istiyorum.”

“Anlaşıldı,” dedi çikolatasının son parçasını yutarken.

“Güzel. Dörtte tekrar büroda bir araya geliyoruz.”

Erika arkasında Moss ve Peterson’la dışarı çıktı. Sparks montunu çıkarıp attı.

“Kaltak,” dedi yalnızca kendisinin duyabildiği bir fısıltıyla ve bilgisayarının başına oturdu.

BÖLÜM 5

Moss direksiyonun üstünden önlerindeki karlı yola baktı. Erika yanındaki yolcu koltuğunda, Peterson da arkada oturuyordu. İçerdeki tuhaf sessizlik ön cam sileceklerinin belli aralıklarla çıkardığı sesle bölünüyordu. Çıkan gıcirtılara ve camın kirliliğine bakılırsa üstüne hindistan cevizi parçaları yapışmış gibiydi.

Güney Londra kirli grilerden oluşan bir palet gibiydi. Ön bahçeleri otopark olarak kullanılmak için asfaltlanmış, giderek azalan teraslı evlerin yanından geçtiler. Renkli olan tek şey önlerindeki siyah, yeşil ve mavi gruplar halinde ağzına kadar dolu büyük çöp konteynerleriydi.

Yol keskin bir şekilde sola kıvrılıyordu; tek yönlü Catford Kavşağı'nın ilk virajında toplanmış bir dizi arabanın arkasında durdular. Moss siren çalmca arabalar onların geçebilmeleri için kaldırımlara çıkıp kenara açıldılar. Devriye arabasının ısıtma sistemi arızalıydı ve Erika ısıtma bahanesiyle titreyen ellerini uzun deri ceketinin ceplerine soktu. Titremelerine neden olan şeyin onları bekleyen görev değil de açlık olmasını umuyordu. Radyonun üstündeki boşluğa sokuşturulmuş bir paket kırmızı likörlü şeker gördü.

"Alabilir miyim?" diye sordu sessizliği bölerek.

"Elbette," dedi Moss. Gaza bastı ve trafikte açılan boşlukta hızla ilerlediler. Arka tekerler buzlu yolda sağa sola

kayıyordu. Erika paketten bir şeker çıkarıp ağzına atarak çiğnemeye başladı. Dikiz aynasından Peterson'a göz attı. iPadinin üzerine dikkatle eğilmişti. Uzun boyluydu, oval ve çocuksu yüzüyle küçük görünüyordu. Tahtadan yapılmış oyuncak bir askeri hatırlatıyordu. O da başını kaldırıp Erika'ya baktı.

"Pekâlâ. Bana Andrea Douglas-Brown hakkında ne anlatabilirsin?" dedi Erika likörlü şekeri yutup bir tane daha alırken.

"Başkomiser anlatmadı mı şef?" diye sordu Peterson.

"Anlattı ama farz et ki hiçbir şey söylemedi. Her dava-ya hiçbir şey bilmiyormuş gibi yaklaşıyor; ortaya çıkabilen yeni fikirlere inanamazsınız."

"Yirmi üç yaşında," diye başladı Peterson.

"Çalışıyor muydu?"

"Mesleki geçmişi yok..."

"Neden?"

Peterson omuz silkti. "Çalışmaya ihtiyacı yok. Lord Douglas-Brown, özel bir savunma şirketi olan SamTech'in sahibi. Hükümet için GPS ve yazılım sistemleri geliştiriyor. Son sayımda otuz milyon serveti vardı."

"Andrea'nın kardeşi var mı?"

"Evet, kendisinden küçük bir erkek kardeşi var, David ve bir de ablası var, Linda."

"Yani Andrea ve kardeşlerinin babalarının parasına güvendiğini söyleyebilir miyiz?" diye sordu Erika.

"Hem evet hem hayır. Ablası Linda annesiyle de olsa çalışıyor. Leydi Douglas-Brown'un çiçekçi dükkânı var. David de üniversitede yüksek lisans yapıyor."

Catford Caddesi'ne ulaşmışlardı ve artık trafik normal ilerliyordu. İndirim mağazalarının, tefecilerin ve dağ gibi yığılmış yabancı malları çamurlu kaldırımlara dökülmek üzere olan süpermarketlerin yanından hızla geçtiler.

“Peki ya nişanlısı, Giles Osborne?”

“Onlar... yazın büyük bir düğün yapacaklardı,” dedi Moss.

“Ne iş yapıyor?” diye sordu Erika.

“Bir organizasyon şirketi işletiyor, üst sınıf müşterilere hitap eden pahalı bir işletme: Henley Regatta, sosyete düğünleri.”

“Andrea onunla mı yaşıyordu?”

“Hayır. Ailesiyle Chiswick’te yaşıyordu.”

“Orası Batı Londra, değil mi?” diye sordu Erika. Peterson dikiz aynasından başını salladı.

Moss devam etti, “Ailenin evini görmelisin. Bodrum katı kazarak dört evi bir araya getirmişler, milyonlarca lira değerinde olmalı.”

Kapalı görünen bir fayans mağazası gördüler, taze karla kaplı otoparkı bomboştu. Sonra kulaklık takmış bir adamın Noel ağacını yavaşça yonga makinesine soktuğu Harvester Restoran’ı geçtiler. Makinenin arabanın içinden duyulan motor sesi giderek geride kalırken küçük barlar göründü. The Stag isimli barın önünde suratı çökmüş yaşlı bir kadın, boyası dökülmüş yeşil bir kapıya yaslanmış sigara içiyordu. Yanındaki köpek kafasını çöp poşetine sokmuştu ve karla kaplı kaldırıma yemek artıkları dağılmıştı.

“Peki, Andrea Douglas-Brown burada ne halt ediyormuş? Chiswick’te yaşayan bir milyonerin kızının ziyaret edeceği türden bir yer değil, değil mi?” diye sordu Erika.

Sağanak kar önlerini kapadı ve yeniden açıldığında Horniman Müzesi karşılarındaydı. Kumtaşından yapılmış bina, uzun yuka ve palmye ağaçlarıyla çevriliydi. Karla kaplı halleri çok abes görünüyordu.

Moss demir kapıda arabayı yavaşlatarak üniformalı genç memurun yanına çekti. Erika camı indirince adam öne doğru eğilip deri eldiven taktığı elini kapıya yasladı.

Dönerek arabanın içine giren kar taneleri, kapının iç kısmındaki kapitoneye yapışuyordu. Erika adama kimliğini gösterdi.

“Sonraki sapaktan sola dönün. Dik bir yokuş göreceksiniz. Temizleme aracı gönderdik ama yavaş çıkın,” dedi. Erika başını sallayıp camı kapadı. Moss sola döndü ve dik yokuşu çıkmaya başladılar. Tepeye yaklaşınca başka bir üniformalı memurun beklediği barikat görüldü. Polis şeridinin solundaki kaldırımında bir grup gazeteci dikiliyordu. Polis arabasının geldiğini gördüklerinde kameralarının flaşları ön camda patlamaya başladı.

“Toz olun,” diye bağırdı Moss arabayı üçüncü vitese alırken. Vites dişlilerinden çatır çutur sesler geldi ve devriye arabası stop etmeden önce ileri doğru sallandı. “Kahretsin!” diye bağırdı Moss sıkıca direksiyona yapışırken. Frene bastı ama kaymaya devam ettiler. Erika dikiz aynasından geriye doğru kaydıklarını gördü. Fotoğrafçılar durumu fırsat bildiler ve hemen flaşlar patlamaya başladı.

“Tam sol yap, hemen!” diye bağırdı camını hızlıca indirip boynunu geriye uzatmış olan Peterson. Erika ön panelle tutundu, Moss direksiyona yüklenip durmayı başardı. Devriye arabası kaldırım kenarında henüz boşalmış olan park alanında durmuştu. Etrafta kar yoktu. Lastikler çıplak asfalta tutunup park alanındaki boşlukta kayarak durabilmişti.

“Ucuz atlattık,” dedi Peterson sırtarak. Camından içeriye giren kar, kısa rasta örgülerine yapışuyordu.

“Ne biçim buzmuş,” dedi Moss derin bir nefes alarak.

Erika kemerini çözdü, bacaklarının titrediğini farke ederek utandı. Gazeteciler alay edencesine gülüp cesedin kimliği hakkında sorular sorarken üçü de arabadan indiler. Kimliklerini çıkarıp gösterirlerken kar yağmaya devam ediyordu. Görevliler şeridi kaldırıp geçmelerine müsaade

ettiler. Bantın altından geçerken Erika geri dönmüş olmaksızın mutluluk duydu; polis şeridinin onun için kaldırılması ve elinde tuttuğu kimliğin verdiği his harikaydı. Başka bir üniformalı memur onları müzeye açılan demir kapıya yönlendirdi.

Kocaman bir adli tıp çadırı kayıkhaneyi kaplamıştı, çadırın tabanı kara gömülmüştü. Olay yeri çalışanlarından biri Erika, Moss ve Peterson için iş tulumlarıyla bekliyordu. Girmeden önce hepsi üzerlerine tulumları giydiler.

Çadırın içindeki lambalar karda parlayarak alçak tavanın çürüyen ahşabını aydınlatıyordu. Üç adli tıp memurunun olay yeri amirine yardım ettikleri alt tarafa göz gezdirerek içeriyi iyice taradılar. Küçük ahşap iskelenin üstünde bir tekne duruyordu, siyah kıyafeti içinde oldukça çekici görünen bir polis dalgıç beraberinde pis gölün kötü kokusunu da getirerek buzlu sudan çıktı. Buz kütlelerinin göz kamaştıran ışıkların altında eridiği noktada çerçöp ve süpürüntüler etrafta yüzüyordu.

"Dedektif Foster," dedi tok bir erkek sesi. Erika kayıkhanenin arkasından çıkan uzun boylu adamı görebilmek için başını yukarı kaldırdı. Maskesini indiren adamın iri siyah gözleri ve yakışıklı yüzü ortaya çıktı. Alınmış kaşları kusursuz iki çizgi şeklindeydi.

"Ben Isaac Strong, adli patoloji uzmanı," dedi. "Moss ve Peterson'ı tanıyorum," diye ekledi. İkisi de başlarını salladılar. Onları kayıkhanenin etrafından dolaştırıp çadırın arka tarafına uzunlamasına yerleştirilmiş metal sedyeye getirdi. Kızın cesedi, belinin etrafında toplanmış yırtık ve çamurlu elbise parçalarının haricinde çıplaktı. Altta siyah tangasının yırtılmış parçaları vardı. Dolgun dudakları hafifçe aralanmıştı ve ön dişlerinden biri kırılmıştı, neredeyse dişetleri gözüküyordu. Bakışları boştu ve uzun saçları yapraklarla ve sudaki çerçöpke keçe gibi olmuştu.

"Bu o, değil mi?" dedi Erika alçak sesle. Moss ve Peterson başlarını sallayarak onayladılar.

"Evet," dedi Isaac sessizliği bölerek. "Ceset buzda donmuş vaziyette bulundu. Şimdilik, tekrar ediyorum, *şimdilik*, en az yetmiş iki saattir suda olduğunu düşünüyorum. Sıcaklık üç gün önce sıfırın altına düştü. Ayrıca bulunduğu da telefonu hâlâ çalışıyordu; burada çalışan genç bir adam çaldığını duymuş." Erika'ya plastik torbanın içinde olan bir iPhone uzattı. Kapağında Swarovski kristaller vardı.

"Arayanın kim olduğunu biliyor muyuz?" diye sordu Erika bir ipucu bulabilmeyi umarak.

"Hayır. Sudan çıkarmamızdan hemen sonra şarjı bitti, parmak izlerini bulmak için fazla kirliydi, berbat bir halde."

"Telefonu bulan adam nerede?"

"Danışmadaki bir ambulansa, sağlık görevlilerinin yanında. Polisler olay yerine geldiğinde kötü durumdaymış. Buz kırılınca cesedin üstüne düşmüş, kusmuş, altına kaçır-mış. Cesedin üstünden ona ait izleri temizlemeye çalışıyoruz," dedi Isaac. Sedyenin üstündeki cesede ilerledi.

"Yüzünün şişmiş olması ve boynundaki ip izleri boğulduğuna işaret ediyor ve sağ köprücük kemiği kırık," dedi ve kafayı nazikçe lateks eldivenli eliyle yan yatırdı. "Saçı her iki şakağının da hemen hemen aynı yerinden eksik."

"Cinayeti işleyen her kimse arkasından takip edip saçından çekmiş olabilir," dedi Moss.

"Cinsel şiddet kanıtı var mı?" diye sordu Erika.

"Araştırmak için zamana ihtiyacım olacak. Bacak aralarında, kaburgalarında ve göğüslerinde bereler ve çizikler var..."

İki göğsünün altındaki kırmızı çizgileri işaret etti ve göğüs kafesinin üstündeki parmak izlerini göstermek için elini dikkatlice üzerine koydu. "Bilekleri parçalanmış ki

bu ellerinin bağlandığını gösteriyor. Ama suya girdiğinde bağlı değilmiş. Başının arkasında morluklar var ve iskele- nin ön köşe direğinde diş minesi kalıntıları bulduk... Hâlâ dışın geri kalanını arıyoruz. Yutmuş olmalı, yani daha sonra bulabilirim."

"Kaybolduğunda üzerinde pembe topuklu ayakkabılar ve pembe çanta varmış. Onları buldunuz mu?" diye sordu Moss.

"Sadece elbisesi ve külotu vardı; sutyen ya da ayakkabılar yoktu." Isaac cesedin bacaklarını dikkatlice kaldırdı. "Topukları fena halde parçalanmış."

"Ayakları çıplakken sürüklenmiş," dedi Erika kızın ayaklarının görüntüsüyle irkilerek. Derisi sıyrılmış ve yarılmıştı, alttaki eti pembeydi.

"Dalgıçlarımızdan biri bunu sudan çıkarmış." Isaac plastik bir torbayı Erika'ya uzattı. İçinde bir ehliyet vardı. Bir süre sessizce fotoğrafa baktılar.

"Çok çarpıcı bir fotoğraf. Sanki mezarından bize bakıyormuş gibi," dedi Peterson.

Erika onun haklı olduğunu düşündü. Kimlik fotoğraflarında genellikle gözler bulanık olurdu ya da kimlik sahibi ışık gözlerini almış gibi çıkardı. Andrea'nın bakışı kendinden emindi.

"Tanrım," dedi Erika gözlerini fotoğraftan sedyenin üstünde yatan, gözleri fal taşı gibi açılmış kirli cesede çevirerek. "Tam ölüm nedenini bulmanız ne kadar sürer?"

"Başlangıç için size yeterince bilgi verdim. Gerisi için otopsi yapmam gerekiyor," dedi Isaac kızarak.

"Bugün yapacaksınız herhalde," dedi Erika gözlerini adama dikerek.

"Evet. Bugün," dedi Isaac.

. . .

Adli tıp çadırının dışı sessizdi. Kar durmuştu; bir grup üniformalı polis sessizce gölün etrafında dolanıyordu. Kar yığınlarının arasında yürürlerken bacakları bembeyaz olmuştu. Erika telefonunu çıkarıp Marsh'ı aradı. "Komiserim, ceset Andrea Douglas-Brown'a ait," dedi.

Karşı tarafta sessizlik oldu. "Lanet olsun."

"Onu bulan adamla konuşmak için yoldayım ve sonra da gidip ailesine bilgi vereceğim," dedi Erika.

"Peki, senin fikrin nedir Foster?"

"Şüphesiz bir cinayetle karşı karşıyayız. Suda ya da iple boğarak tecavüz edilmiş olabilir. Öğrendiğim her şey ofis-tekilere iletmek üzere yolda."

"Elimizde şüpheli var mı?"

"Hayır efendim. Hemen kolları sıvayıp işe koyuluyorum. Ailenin cesedi teşhis etmesi gerekiyor. Adli tıpçılar otopsi yapmak için olay yerinden ayrılıyor. Düzenlemelerle ilgili sizi bilgilendireceğim."

"Basına şüphelendiğimiz birisi olduğunu söyleyebilirim..." diye başladı Marsh.

"Evet komiserim. Biliyorum. Sorgulama hattımızın ilk durağı aileyle konuşmak. Andrea'nın katili tanıyor olması yüksek bir olasılık. Olayla ilgili hiç tanık yok, kaçırıldığını gören olmamış. Katille burada buluşmuş olmalı."

"Ağır ol, Foster. Andrea'nın serserinin biriyle buluştuğunu zannetmekle acele ediyorsun."

"Kesinlikle bir serseriyle buluştuğunu söylemedim..."

"Çok saygın bir aile olduklarını unutma..."

"Bunu daha önce de yaptım efendim."

"Evet. Ama kiminle uğraştığının farkında ol."

"Evet. Kederli bir aile. Ve onlara her zamanki soruları sormak zorundayım."

"Elbette, ancak bu bir emirdir. Soğukkanlılığını koru."

Erika telefonu kapadıktan sonra Marsh'ın tavrını dü-

şündü. Birleşik Krallık'ta nefret ettiği tek şey sınıf sistemiydi. Bir cinayet soruşturmasında bile, Marsh aileye özel ilgi gösterilmesini istiyordu.

Moss ve Peterson üniformalı bir polisle birlikte çadırdan çıktılar. Gölün yanından ve sular altında kalmış bahçeden geçtiler. Erika, Andrea yanlarından sürüklenip hayatta kalmak için çığlıklar atarken boş bakışlı heykellerin onu izleyip izlemediğini merak etti.

Berberlerindeki memurun yakasındaki telsizden statik sesler geliyordu. "Londra yolundaki bir çalılıkta pembe küçük bir çanta bulduk," dedi tiz ve çirkin bir ses.

"Londra yolu ne tarafta?" diye sordu Erika.

"Ana yol," dedi memur sıra sıra ağaçların ötesini işaret ederek.

Aylar süren hareketsizlikten sonra Erika beynini yeniden çalıştırmakta zorlanıyordu. Gözlerini her kapatışında Andrea'nın yırtıklarla ve morluklarla dolu bedenini, korkuyla açılmış gözlerini görüyordu. Bir cinayet soruşturmasında pek çok değişken vardı. Ortalama büyüklükte bir ev adli tıp uzmanlarını günlerce uğraştırabilirdi ama bu yedi hektara yayılmış, her yerde karların altında hapsolmuş kanıtların olabileceği bir suç mahalliydi.

"Onu ambulansın yanındaki ziyaretçi merkezine getirin," dedi Erika aceleyle çıkan memura. Dakikalar sonra Moss ve Peterson'la birlikte çitlerden çıktılar. Karla kaplı bir yokuşun başında, cam bir kutuyu andıran ziyaretçi merkezi binası vardı. Önündeki avluda arka kapıları açık halde bir ambulans duruyordu. Yirmilerinde genç bir adam arka tarafta örtülerin altında oturuyordu. Yüzü griydi ve titriyordu. Ambulansın kapısında, özenle adamın kıyafetlerini inceleyip eldivenli eliyle kirli eşofmanı, kazağı ve spor ayakkabıları kanıt torbalarına koyan olay yeri görevlilerinden birini izleyen ufak tefek bir kadın dikiliyordu. Kadın

içerdeki adamla aynı gür kaşlara sahipti ama sert hatlı küçük yüzü onunkinden farklıydı.

"Fatura istiyorum," diyordu, "neler aldığınızı yazılı olarak istiyorum. Lee o eşofmanı kasımda yeni aldı, spor ayakkabıları da yeni, hâlâ ödenmemiş taksiti var. Sizde ne kadar kalmaları gerekecek?"

"Şimdilik hepsi bu cinayet soruşturmasında birer kanıt," dedi Erika ambulansa ulaştıklarında. "Ben Dedektif Foster, bu Dedektif Moss ve bu da Dedektif Peterson." Kimliklerini uzatınca kadın fotoğraflarına dikkatlice baktı.

"İsminiz nedir?" diye sordu Erika.

"Grace Kinney. Lee işine gitmekten başka hiçbir şey yapmadı. Soğukta beklemeye zorlandığı için hastalanacak ve parasını kesecekler!"

"Lee, bize tam olarak neler olduğunu anlatır mısınız?"

Lee başıyla onayladı, yüzü bembeyazdı ve çok korktuğu belliydi. İşe nasıl vardığını ve sonra çalan telefonun sesini takip ettiğini, telefonu bulduğu yerde Andrea'nın buzun altındaki cesediyle karşılaştığını anlattı. Ambulansın kapısında beliren bir polis, elinde tuttuğu plastik torbanın içindeki pembe çantayla araya girdi. Başka bir plastik torbaya da içindekiler konmuştu: altı tane elli pound, iki tampon, bir maskara, bir ruj ve bir parfüm.

"O ölen kıza mı aitmiş?" dedi Grace dikkatle bakarak. Memur torbayı hemen arkasına sakladı.

"Onu gördü," diye Erika memura çıkıştı. Ve devam etti, "Bayan Kinney, bunun hassas bir soruşturmaya ait kanıt olduğunu anlamak zorundasınız ve..."

"Ağzımı açmam, endişelenmeyin," dedi Grace. "Ama tasarımı çantalı ve bir tomar elliliği olan bir kızın burada ne işi olabilir, Tanrı bilir."

"Sizce ne yapıyordu?" diye sordu Erika.

"Size işinizi öğretecek değilim ama kızın oyunun için-

de olduğunu anlamak için Sherlock Holmes olmaya gerek yok. Muhtemelen buraya bir müşteri getirdi ama işler yolunda gitmedi," dedi Grace.

"Lee, ölen kızı tanıyor muydun?"

"Lee bir fahişeyi neden tanısin ki?"

"Biz... biz onun bir fahişe olduğunu düşünmüyoruz."

Grace, Lee'nin üzüntüsünden bihaberdi. Lee battaniyeye iyice sarınıp yüzünü buruşturarak gür kaşlarını birleştirdi. "Çok güzeldi," dedi alçak sesle. "Buzun altındaki o ölmüş hali bile... Ölüm şekli korkunç, değil mi?"

Erika başını salladı.

"Yüzünde görebiliyordum..." dedi Lee. "Affedersiniz, ne sormuştunuz?"

"Onu tanıyor muydun Lee? Onu daha önce görmüş müydün?" diye tekrarladı Erika.

"Hayır. Daha önce görmedim," dedi.

"Kaybolmadan önce ana yoldaki barlardan birinden çıkmış olduğunu düşünüyoruz. Hangi barlar gençler için daha cazip?" diye sordu Peterson.

Lee omuzlarını silkti. "Wetherspoon hafta sonları çok yoğun olur... Pig and Whistle. O da istasyonun yukarısında."

"Dışarıya çok çıkar mısın Lee?" diye sordu Peterson. Lee yine omuz silkti. Peterson devam etti, "Wetherspoon, Pig and Whistle. Başka?"

"Oralardan uzak duruyorsun, değil mi?" dedi Grace Lee'ye bir bakış atarak.

"Evet, evet. Öyle. Yani, gitmiyorum," dedi Lee.

Grace devam etti, "Buralar çok güzeldi. Şatafatlı hiçbir şey yoktu. O kaba saba Wetherspoon'un yerinde eskiden çok güzel bir sinema vardı. En kötüler Glue Pot ve Stag. Size yemin ederim, dünya sular altında kalsa ve suyun üstünde sadece o alkolik mekânları kalsa, yine gitmem. İçleri göçmenlerle dolu," Peterson'a dönerek, "Üstüne alınma

canım,” diye ekledi. Erika, Moss’un kahkahasını bastırma-ya çalıştığını fark etti.

Grace devam etti, Lee’nin hissettiklerinden hâlâ habersizdi. “Ana yola iniyorum ve kendi ülkemde bir yabancı gibi hissediyorum: Polonyalı, Romanyalı, Ukraynalı, Rus, Hintli, Afrikalı... Ve Lee bana hepsinin İşçi Bulma Kurumu’nda kayıtlı olduğunu söylüyor; ülkeyi resmen sömürüyorlar. O barların hepsine baskın yapmalısınız. Çoğu barın arkasında çalışıyor ve molada gidip bir koşu imza atıp geliyorlar. Ama ne yazık, bazıları buna kör. Hava koşulları ne olursa olsun gidip altmış pound karşılığında haftada kırk saat çalışmak zorunda olan yalnızca benim Lee’m. Bu çok iğrenç.”

“Ne kadar zamandır müzede çalışıyorsun?” diye sordu Erika. Lee omuz silkti. “Noel’den dört hafta önce başladım.”

“Ve şimdi çalışamayacak olması Lee’nin hatası olacak çünkü aptal bir fahişe gidip kendini...”

“Bu kadar yeter,” dedi Erika.

Grace azarlandığını anlamıştı. “Yine de birinin kızı tabii. Kim olduğunu biliyor musunuz?”

“Şu aşamada söyleyemeyiz.”

Durum Grace’in ilgisini çekmiş gibiydi. “Şu kaybolan sosyetik kız mı yoksa? Neydi adı Lee, Angela mı? Gazetede ki o kıza benziyor muydu?”

Lee ifadesiz gözlerle uzağa bakıyordu; buzun altındaki Andrea’yla ilk yüz yüze geldiği ânı yeniden yaşıyor gibiydi.

“Dediğim gibi, cesedi hâlâ teşhis etmedik,” dedi Erika. “Senin için İşçi Bulma Kurumu’yla irtibat kurup olanlardan haberdar olmalarını sağlayacağız. Yaşadığın bölgeden uzaklaşma. Seninle tekrar konuşmamız gerekebilir.”

“Ülkeden gideceğini düşünüyorsunuz, öyle mi?” diye atıldı Grace. “Güzel bir fırsat olurdu ama buralarda ülkeyi terk etmeyecek tek aile biziz!”

Sağlık görevlileri gitmek için ambulansı hazırlarken Erika, Moss ve Peterson oradan ayrıldılar.

“Biraz ele avuca sığmaz bir tipti,” dedi Moss.

“Ama bize Lee’den daha fazla bilgi verdi,” dedi Erika.
“Şu barları bir kontrol edelim. Glue Pot, Stag. Kaybolduğu gece Andrea onlardan birinde miydi acaba?”

BÖLÜM 6

Müzeden çıktıklarında kar fırtınası vardı, o yüzden devriye arabasını bırakıp Londra Köprüsü'ne kadar tramvaya binip, oradan da metroyla Chiswick'e geçtiler. Metro sıkış tepiş ve sıcaktı; yolun büyük kısmını balık istifinde gitmek zorunda kaldılar. Erika iki meslektaşının arasında sandviç olmuştu. Bir yanında ince bedeniyle Peterson, diğer yanında kısa ve şişman Moss vardı. Erika düşüncelerini bir araya toplayabileceği beş dakikalık bir zaman, temiz hava ve biraz daha yeri olsun isterdi. Polis soruşturmalarıyla geçen yirmi beş yılda yüzlerce insana sevdiklerini kaybettikleri haberini vermişti ama şimdi onların yerinde olmak çok farklı hissettiriyordu. Acısı hâlâ tazeydi. Şimdi Andrea'nın ailesine kötü haberi vermek ve onları tüketecek tanıdık acıyı izlemek zorundaydı.

Turnham Green metro istasyonundan çıktıklarında kar yağmıyordu. Güney Londra'yla karşılaştırıldığında Chiswick ıslık ıslık. Caddeler tertemizdi, posta kutuları yeni boyanmıştı ve kasaplarla organik ürünler satan dükânlar, Viktorya devrinden kalma teraslı evlerin arasında tertemiz kanatlı pencereleriyle iç içe geçmişlerdi. Bankalar ve süpermarketler canlı ve parlaktı. Kar bile daha beyaz görünüyordu.

Douglas-Brownların evi gürültülü anayoldan içerde, geniş bir çıkmaz sokaktaydı. Alışılmıştan çok daha büyük olan evleri kumlama tarzıyla yapılmıştı. Yılların is ve dumanı, tuğlaların tereyağı rengini almasına neden olmuştu. Sokağın ortasındaki küçük parktaki uzun ağaçlarla kısmen gizlenmiş olsa da diğer evlerden daha yüksekti. Bir grup fotoğrafçının boş boş dolandığı kısımlarda ayak izleri vardı. Kalın montlarının üzerinde makineleri asılıydı ve ellerindeki kahvelerden buhar yükseliyordu. Erika, Moss ve Peterson ön kapıdan girip eve yaklaştığında fotoğrafçılar dikkatlerini onlara yönelttiler. Makinelerin kapakları açıldı ve Douglas-Brownların parlak siyah, boyalı, büyük giriş kapısına patlayan flaşların ışığı yansıdı. Erika derin bir nefes alıp zile bastı. İçeriden kibar bir çan sesi duyuldu.

"Polis misiniz?" diye bağırdı arkalarından bir ses.

"Ceset, Andie mi?" diye bağırdı bir diğeri. Erika bir an gözlerini kapadı, arkasındaki fotoğrafçıların varlığının ağırlığını hissediyordu. *Ne hakla ona Andie diyorlardı? Ailesi bile öyle demiyordu.*

Kapı hafifçe aralandı ve ufak tefek, siyah saçlı yaşlı bir kadın aralıktan onlara baktı. Kameraların flaşlarından rahatsız olup elini kaldırarak gözlerine siper yaptı.

"Günaydın, Simon ve Diana Douglas-Brown'la görüşebilir miyiz, lütfen?" dedi Erika ve üçü birden kimliklerini çıkardılar. Kadının onları içeriye alacağını düşünmüşlerdi ama o, elini siper ettiği gözkapaklarının altından dikkatlice baktı, siyah gözlerinden kameraların flaşları yansıyor.

"Lord ve Leydi Douglas-Brown'u mu soruyorsunuz?"

"Evet. Kızları Andrea'nın kaybolmasıyla ilgili," dedi Erika çabucak.

"Ben hizmetçileriyim. Lütfen kimliklerinizi bana verin ve ben bilgilerinizi doğrulayana dek burada bekleyin." Kimliklerini toplayıp kapıyı kapadı.

"Tecavüze mi uğradı?" diye bağırdı bir ses.

"Cinayet mi? Ve eğer öyleyse sizce siyasi nedenlerle mi yapıldı?" diye bağırdı bir diğeri.

Erika, Moss ve Peterson'a yan yan baktı, ikisi de kapıya bakmaya devam ediyordu. Saniyeler geçti. Kamera ışıklarının sığağını neredeyse sırtlarında hissedebiliyorlardı.

"Ne yapmaya çalıştığımızı sanıyor? Pazarlamacı falan mı olduğumuzu düşünüyor?" dedi Moss alçak sesle.

"Lord Douglas geçen yıl gizli kamera kurbanı oldu," dedi Peterson ağzının kenarından. "*Dünyadan Haberler* onu, Tahran'm savunma bakanına rüşvet vermeye çalışırken yakaladı."

"Sahte Şeyh mi?" diye mırıldandı Erika. Kapı, öncekine nazaran daha fazla aralandığı sırada Erika başka şeyler de söylemek üzereydi. Arkalarında tekrar açılan kameraların sesi duyuldu.

"Evet, her şey yolunda gibi duruyor," dedi kadın kimliklerini geri verip içeriye girmelerini işaret ederek. Arkasından içeri girdiler ve kadın kapıyı soğuşun ve fotoğrafların üzerine kapadı.

Dar giriş koridoru, kıvrılarak üç kat yukarıya doğru çıkan halı kaplı ahşap merdivenlerin olduğu bir salona açıldı. Tepelerinde, krem rengi duvarların üzerinde yumuşak desenler oluşturan, renkli camdan yapılmış tavan penceresi vardı. Merdivenlerin aşağıya inen kısmında gösterişli bir sarkaçlı saat vardı; sarkacı sessizce sallanıyordu. Hizmetçi onları bir koridora yönlendirdi, yanından geçtikleri kapının aralığından kısacık bir an çelik ve granit kaplı mutfak göründü. Sonra kocaman altın yaldızlı bir aynanın yanından geçtiler. Altında onunla aynı ölçüde etkileyici görünen bir vazo dolusu taze çiçek vardı. Meşeden bir kapıya ulaşırlar ve kadm onları karla kaplı arka bahçeye bakan çalışma odasına yönlendirdi.

Hizmetçi odadan geri geri çıktı ve kapıyı kapatırken, "Lütfen bekleyin," dedi onlara bakarak. Kanatlı pencerenin altında çok sağlam görünen ahşap bir masa vardı. Deri kaplı yüzeyinde sadece gümüş rengi parlak bir dizüstü bilgisayar duruyordu. Soldaki duvarı bir kitaplık kaplıyordu ve sağda kocaman deri bir koltuk ve iki tane de tekli koltuk vardı. Arkalarındaki duvar, Erika'nın Andrea'nın ortadan kayboluşuyla ilgili gazete haberlerinden tanıdığı Simon Douglas-Brown'un çerçeveli fotoğraflarıyla kaplıydı. Etkileyici kahverengi gözleriyle kısa boylu ve güçlü görünen bir adamdı.

Fotoğraflar başarılarını gösteriyordu, Lord Douglas-Brown'un saçlarının henüz gür olduğu yıllarda teknoloji şirketinin 1987'de Londra Menkul Kıymetler Borsası'nda başlıyor, ve Kraliçe, Margaret Thatcher, John Major ve Tony Blair ile çekilmiş ve saçlarının giderek seyreddiği gözlenebilen fotoğraflar ile devam ediyordu. Erika kraliçenin Lord Douglas-Brown'dan epey uzun olduğunu fark etti. Douglas-Brown'un Tony Blair'la çekilmiş dört fotoğrafı, onun işçi hükümetinin çalışmalarıyla nasıl ilgilendiğini gösteriyordu.

Diğerlerinden daha büyük olan iki fotoğraf kolajın tam ortasında diğerlerinden yükseğe koyulmuştu. İlki, Douglas-Brown'un ahşap kaplı duvarlar arasında, kırmızı halı üstünde çekilmiş bir fotoğrafıydı. Altındaki yazıya göre fotoğraf, terfi gününde, şövalyelik nişanı verilip Hunstanton Baronu Simon Douglas-Brown olduğunda çekilmişti. İkinci fotoğrafta aynı poz vermişti ama bu defa yanında, zarif beyaz elbisesiyle ufak tefek ve narin yapılı eşi Diana vardı. Uzun siyah saçlarıyla Andrea'nın daha yaşlı ve zayıf hali gibiydi.

"Hunstanton neresi?" diye sordu Erika.

"Norfolk kıyısında. Çok güzel bir Deniz Yaşamı Merkezi var," dedi Moss ölü gibi ifadesiz yüzüyle fotoğrafa eğilerek.

"Yani karısı *Leydi* Diana oldu," dedi Peterson.

"Evet," dedi Moss. "Ve anlaşılan unvanı ona pek şans getirmemiştir!"

"Sizce çok mu komik?" diye atıldı Erika. "Çünkü ben Andrea'nın buzdan çıkarılan cesediyle ilgili komik bir şey hatırlamıyorum."

Moss ve Peterson hemen özür dilediler. Üçü birlikte tuhaf bir sessizlikle son fotoğraflara baktılar. Lord ve Leydi Douglas-Brown, Başkan Barack Obama ve eşi Michelle'le birlikteydi. Otuz iki dişleriyle gülümseyen Obamalar, Douglas-Brownların arasında sıvrılmıştı. Şüphesiz çekimin dışında aynı pozunu verebilmek için bekleyen lordlar, leydiler, diplomatlar, endüstri devleri ve sıfır beden eşleri vardı. Sadece saniyeler süren bir buluşma, ego duvarlarındaki ölümsüz yerini alacaktı.

Birinin öksürüğüyle daldıkları fotoğraflardan uyandılar ve döndüklerinde çalışma odasının kapısında Simon ve Diana Douglas-Brown'u gördüler. Erika önlerinde ümitli bekleyen, korku içindeki iki ebeveyni yargıladığı için anında suçluluk duydu.

"Lütfen bize neler olduğunu anlatın. Andrea mı?" diye sordu Diana. Erika, Diana'nın düzgün İngilizce'sinin altında kendisinininki gibi bir aksan sezdi.

"Lütfen oturun," dedi Erika.

Diana yüzlerindeki ifadeyi görünce elleriyle yüzünü kapadı. "Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır! O olamaz. Benim bebeğim olamaz. Lütfen, o olmasın!"

Simon karısına sarıldı.

"Kızınızın cesedinin bu sabah Horniman Müzesi bahçesinde bulunduğunu söylemekten büyük üzüntü duyuyorum," dedi Erika.

"O olduğundan emin misiniz?" diye sordu Simon.

"Evet. Üzerinde ehliyeti vardı ve olay yerinde üzerine

kayıtlı bir telefon da vardı," dedi Erika. "Ölüm nedenini bulmak için uğraşıyoruz ve bazı şüphelerimiz olduğunu söylemem gerekiyor. Andrea'nın cinayete kurban gittiğini düşünüyoruz."

"Cinayet mi?" Diana geri çekilip kitaplığın yanındaki koltuğa yığıldı, elleri hâlâ yüzündeydi. Simon'm yanık teni bir anda solup yemyeşil oldu. "Andrea, öldürüldü mü?" diye sordu Diana. "Onu kim öldürmek istemiş olabilir ki?"

Erika bir an tereddüt etse de, "Korkarım ki gelip resmi olarak Andrea'nın bedenini teşhis etmeniz gerekiyor," dedi.

Yeniden sessizlik oldu. Binanın derinliklerinden bir saat sesi duyuldu. Diana ellerini yüzünden çekip inceleyen gözlerle Erika'ya baktı. "*Od kial ste?*" dedi.

"*Narodila som sa v Nitre,*" diye cevapladı Erika.

"Şu anda Slovakçanın sırası değil. İngilizce konuşalım," dedi Simon.

"Nasıl oluyor da Nitralı bir kadın bana kızımın öldüğü haberini verebiliyor?" dedi Diana gözlerini Erika'ya dikierek. İddialıydı.

"Sizin gibi ben de Slovakya'da yaşadığımdan çok daha uzun bir süredir İngiltere'de yaşıyorum," diye açıkladı Erika.

"Sen benim gibi falan değilsin! Diğer polis nerede, daha önce buraya gelen... Sparks? Kızımın kaderinin bir Slovak'ın kabiliyetine bağlı olmasını istemiyorum."

"Bayan Douglas-Brown," dedi Erika öfkelenmeye başladığını hissederek.

"Leydi Douglas-Brown,"

Erika hemen atıldı. "Yirmi beş yıldır polislik yapıyorum. Ve ayrıca..."

"Sizi temin ederim ki, bunu yapanı bulmak için elimizden geleni yapıyoruz," dedi Peterson araya girip Erika'ya bir bakış atarak.

Erika kendini toplayıp not defterini çıkararak boş bir sayfa açtı. "Eğer izin verirseniz Leydi Diana, size birkaç soru sormak istiyorum?"

"Hayır. Hayır, soramazsınız," dedi Simon koyu renk gözlerindeki ifade sertleşirken. "Görmüyor musunuz, karım... biz... benim birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. Nereliyim demiştiniz?"

"Nitra, Batı Slovakya ama dediğim gibi yirmi yıldan uzun süredir İngiltere' deyim."

"Lanet olası hayat hikâyenizi sormuyorum. Metropolitan polisi olup olmadığınızı soruyorum?"

"Evet, Lewisham Row Polis Merkezi'ndeniz," dedi Erika.

"Pekâlâ. Bazı görüşmeler yapmam gerekiyor. Durumu öğrenmeliyim. Doğrudan Oakley emniyet müdür yardımcısıyla bağlantı kuruyorum..."

"Efendim, araştırmayı ben yürütüyorum..."

"Ve pek çok polis yönlendirme komitesinde Binbaşı Clive ve Robinson'la çalıştım..."

"Ve ben de buna saygı duyuyorum ancak bu soruşturmayı benim yürüttüğümü anlamanız gerekiyor ve şu anda size bazı sorular sormam gerekiyor." Erika sesini fazla yükselttiğini fark ettiğinde çok geçti. Sessizlik oldu.

"Şefim. Biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu Peterson. Moss'a baktı ve o da belli belirsiz başını salladı. Erika yüzünün kızardığını hissetti.

"Şefim, çok kısa. Hemen," dedi Peterson. Erika kalkıp peşinden koridora çıktı. Peterson kapıyı kapadıktan sonra Erika duvara yaslanıp ağır ağır nefes almaya çalıştı.

"Biliyorum," dedi.

"Bak, canını sıkmak istemem. Fırtınaya tutuldun, kabul ediyorum ama kurbanın ailesine karşı agresif davranamazsın. Çünkü şu anda iyi olmalarını bekleyemeyiz. Onlar bir anne ve baba. Bırak kasım kasım kasılsın. Ne de olsa bundan sonrasının nasıl işleyeceğini biliyoruz."

"Biliyorum. Lanet olsun," dedi Erika. "Lanet olsun..."

"Kadın neden Slovenya'nın neresinden olduğunu bilmek istedi?"

"Slovakya," diye düzeltti Erika. "Bu çok bildik bir Slovak davranışı. Bratislava'dan olanlar herkesten daha iyi olduklarını düşünürler... Onun da oralı olduğunu zannediyorum."

"Ve bunun onu senden daha iyi yaptığını düşünüyor," diye bitirdi Peterson. Erika nefes alıp başını salladı ve sakinleşmeye çalıştı.

İş tulumu giymiş iki adam koridorun diğer ucundan oraya doğru yaklaşıyordu ve kocaman bir Noel ağacı taşıyorlardı. Erika ve Peterson yol vermek için kenara çekildiler. Ağaç kurumuştur ve yer yer kahverengiydi. Dalları duvarlara sürtüyordu ve çam iğneleri, mavi ve yeşil renkteki kalın halıya dökülüyordu.

Peterson bir anlığına söyleyecek daha fazla şeyi varmış gibi baktı ama sonra fikrini değiştirip farklı bir yol izlemeye karar verdi. "Öğle yemeği vakti epey geçti. Kan şekeriniz düşmüş gibi," dedi Erika'nın bembeyaz yüzüne bakarak. "Biliyorum, patron sensin ama şimdi gidip daha sonra bizimle köşedeki bir bar ya da kafede buluşmaya ne dersin?"

"İçeri girip özür dileyeceğim."

"Patron. Bırak ortalık yatışsın, olur mu? Elimizden geleni öğrenip gelip seni bulacağız."

"Tamam. Ama eğer..."

"Teşhis işlemini ayarlayacağım. Tamam."

"Bir de Andrea'nın bilgisayarına ihtiyacımız var... ve... neyse. Şimdilik öğrenebildiğiniz kadar çok şey öğrenin."

Peterson başını sallayıp onayladıktan sonra çalışma odasına geri döndü. Erika bir an durdu. İşleri mahvetmişti ve eli boş dönüyordu.

Etrafa göz gezdirmek üzereydi ki onları içeri alan hizmetçi tekrar karşısına çıktı.

"Size çıkışı göstereyim," dedi.

Ön kapıya kadar kuru çam iğnelerini takip ettiler. Erika dışarıya adım attığında kameraların önünde ağlamamak için alt dudağını ısırarak zorunda kaldı.

BÖLÜM 7

Moss ve Peterson, Chiswick High Road üzerinde bir kahve dükkânında Erika'yla buluştuklarında hava kararmak üzereydi. Sinir bozucu bir saati pencere kenarında ona çok uzun gibi gelen ama hiçbir şey başaramadığını hissettiği günün sona erişini izleyerek geçirmişti. Bir görüşmede bağırıp olayın içine etmek ona göre değildi, hele de karşısındakiler kurbanın anne ve babasıysa.

Erika içeri girdiğinde kafe sessizdi ama şimdi sosyetik bekârlarla ve pahalı bebek arabalarından oluşan bir bariyerin arkasındaki genç ve çekici annelerle tıklım tıklımdı.

Peterson ve Moss kahve ve sandviç alıp Erika'ya katılmak için masaya geldiler.

"Bakın, müdahale ettiğiniz için teşekkür ederim; ne olduğunu bilmiyorum. Muhakeme yeteneğimi kaybettim," diye açıkladı Erika utanarak.

"Sorun değil," dedi Peterson önündeki sandviğin pake-tini yırtıp koca bir ısırık alırken.

"Diana Douglas-Brown arızalıydı ama sonuçta hayatının en güzel günü değildi, öyle değil mi?" diyerek hak verdi Moss sandviğini ısırırken.

"Evet, aslında... Neyse. Neler öğrendiniz?" diye sordu Erika. İkisi de lokmasını bitirene dek bir süre bekledi.

"Simon ve Diana, Andrea'nın ne sebeple Güney Londra'da olduğunu bilmiyor," dedi Moss. "Kardeşleri David ve Linda'yla sinemaya gitmeyi planlamışlar. Onlar da Hammersmith'deki Odeon'da onu beklemişler ama gelen giden olmamış."

"Kardeşleri evde miydi?"

"Evet. David üst katta uyuyordu. Leydi Diana uyandırmak istemedi."

"Uyandırmak mı? Yirmili yaşlarda değil mi?" diye sordu Erika.

"Anlaşılan David sabahın erken saatlerinden beri ayaktaymış," dedi Moss. "Andrea ararsa diye gece boyunca telefonların başında nöbet tutmuşlar. Daha önce de ortadan kaybolmuşluğu var."

"Ne zaman? Biliyor muyuz?"

"Hayır. Bahsetmediler. Birkaç yıl önce evden kaçıp hafta sonu boyunca dönmemiş. Barda tanıştığı biriyle Fransa'ya gittiği anlaşılmış. Kredi kartının limiti dolunca geri dönmüş."

"Birlikte gittiği çocuğun adını öğrendiniz mi?"

"Evet, Carl Michaels. O zaman öğrenciymiş. Tehlikeli biri değilmiş. Andrea'nın platin Visa kartıyla birlikte günah dolu bir hafta sonu yaşamışlar." dedi Moss.

"Kız kardeşini gördünüz mü?" diye sordu Erika.

"Bir tepsi çayla geldi. Hizmetçi sandık. Andrea'dan çok farklı: gösterişsiz ve biraz şişman. Annesinin çiçekçi dükânında çalışıyor," dedi Peterson.

"Habere nasıl tepki verdi?" diye sordu Erika.

"Tepsiyi düşürdü ama..." dedi Moss tereddüt ederek.

"Ne oldu?" diye sordu Erika, olanları başka birinden dinlemek canını sıkıyordu.

Moss Peterson'a baktı.

"Biraz numara yapıyor gibiydi, davranış şekli yani," dedi Peterson.

"Numara mı?" diye sordu Erika."

"Bilirsin, kötü oyunculuk gibi. Bilmiyorum. İnsanlar çok farklı şekillerde tepki veriyor. Bana sorarsan tüm aile biraz saçma davranıyor," dedi Peterson.

"Kimin ailesi aynı durumda olmazdı ki?" diye ekledi Moss. "İşin içine parayı da katarsan, durum daha karmaşık bir hal alıyor."

Bir telefon çalmaya başladı ve Erika kendisinininki olduğunu anlayana kadar birkaç saniye geçti. Çıkarıp açtı. Arayan Isaac'ti, kötü havanın her şeyi yavaşlattığını söylüyordu. Otopsi sonuçları sabah hazır olacaktı.

"Cesedi bu gece teşhis etmelerini gerçekten çok isterdim," dedi Erika telefonu kapadıktan sonra.

"Bu senin lehine olabilir. Lord Simon'm sakinleşmek için zamanı olacak," dedi Peterson.

"Başka bir şey söyledi mi?" diye sordu Erika.

"Evet, Sparks'ın geri dönmesini istiyor," dedi Moss.

Sessizce lokmalarını çiğnemeye devam ettiler. Hava iyice kararmıştı. Arabaların farları aralıksız yağın karı aydınlatıyordu.

BÖLÜM 8

Erika, Moss ve Peterson Lewisham Row'a geri döndüğünde saat akşam yediyi geçiyordu. Doğrudan vaka odasına gittiler; içerisi doluydu ve polisler günün haberlerini paylaşmaları için sabırsızlıkla onları bekliyorlardı. Erika uzun deri ceketini üzerinden atıp odanın arka tarafını kaplayan beyaz tahtalara yürüdü.

"Pekâlâ millet. Uzun bir gün oldu biliyorum ama neler öğrenebildik?"

Sparks, "Aileyle tanıştığınızda neler oldu? Lord Simon sizden hoşlandı mı Dedektif Foster?" diye sordu sandalyesinde sırtarak kaykılırken.

Tam o sırada Başkomiser Marsh kapıyı açtı. "Foster. Konuşabilir miyiz?"

"Komiserim, bugün olanlar hakkında herkesi bilgilendiriyordum..."

"Tamam. Ama biter bitmez ofisime gel," diye bağırıp kapıyı çarptı.

"Bundan gayet iyi geçtiğini anlıyorum?" diyerek laf soktu Sparks yine; bilgisayarının mavi beyaz ışığı yüzündeki iğrenç sırıtmayı aydınlatıyordu. Erika onu umursamadan tahtaya döndü. Andrea'nınkinin yanında David ve Linda'nın fotoğrafları vardı. Andrea ve erkek kardeşinin

son derece çekiciyken, Linda'nın uzun burnu ve kardeşlerinden daha beyaz teniyle aşırı kilolu ve ağırbaşlı olduğunu fark etti.

"Çocukların hepsi aynı anne babadan mı?" diye sordu Erika keçeli kalemle tahtaya vurarak. Odadakileri hazırlıksız yakalamıştı.

Komiser Yardımcısı Crane şaşkınlıkla etrafına bakındı. "Öyle olduğunu varsaydık..."

"Neden varsaydınız?" diye sordu Erika.

"Yani oldukça... şey görünüyorlar."

"Sosyetik mi?" dedi Erika. "Asla unutmayın, her şeyden önce aileye şüpheli gözüyle bakıyoruz. Londra'nın pahalı bir bölgesinde yaşamalarının, güç ve nüfuz sahibi olmalarının gözünüzü kör etmesine izin vermeyin. Crane, sen çocukları araştır ama tabii ki ayrı ayrı. Andrea'nın geçen perşembe, aym sekizinde, David ve Linda'yla sinemada buluşmayı planladığını ama gitmediğini biliyoruz. Nereye gitti? Bir arkadaşıyla ya da gizli aşığıyla mı buluştu? Andrea'nın hayatıyla özel olarak ilgilenen hanginiz?"

Yirmili yaşlarda, ufak tefek Hintli bir kadın ayağa kalktı. "Memur Singh," dedi. Öne çıktı ve Erika kalemi ona uzattı.

"Andrea'nın sekiz aydır yirmi yedi yaşındaki Giles Osborne'la ilişkisi varmış ve yakın zamanda nişanlanmışlar. Yakka Organizasyon'un sahibi. Kensington'da yer alan, pahalı ve kaliteli organizasyonlar ve partiler planlayan bir şirket."

"Yakka Organizasyon. Yakka ne anlama geliyor?" diye sordu Erika.

"Çalışmak kelimesinin yerli dilindeki karşılığı. Şirketin internet sitesinde, işe ara verdiği bir yılı Avustralya'da geçirdiği yazıyor."

"Aborijinlerden kanepa ve şampanya servis etmeyi mi öğrenmiş?" diye sordu Erika. Odadakiler hafifçe güldü.

"Özel eğitim almış. Varlıklı bir aileden geliyor. Andrea'nın kaybolduğu gece başka bir yerde olduğu kanıtlandı."

Sparks, "Onunla çoktan görüştüm; bunu geçen hafta öğrendik," diyerek araya girdi.

"Andrea"nın telefonundaki ve sosyal medya hesaplarındaki kayıtlara ulaşabildik mi? Sanırım istekte bulunmuştuk?"

"Evet," dedi Singh.

"Neredeler?"

"Üzerinde çalışıyorum. Bu sabah hepsini istedim ve önümüzdeki yirmi dört saat içinde almayı umuyorum," dedi Crane.

"Neden daha önce, kaybolduğu anlaşılır anlaşılmaz talep edilmedi?" diye sordu Erika.

Sessizlik oldu.

"Ensesi kalm, zengin insanların hayatlarına burnunuzu sokmaktan mı endişe duydunuz?"

"Bilgileri istemeyip beklemeye ben karar verdim," dedi Sparks. "Ailesi hâlâ Andrea'nın bir yere götürüldüğü izlenimindeydi. Sosyal medya hesaplarını takip ederek bizimle bilgi paylaşımında bulunuyorlardı."

Erika gözlerini devirdi. "O kayıtları ve telefonun sabit diskinden elde edilen her bilgiyi elinize geçer geçmez istiyorum," dedi Crane'e. "Sparks, çok mutlu görünüyorsun. Kamera kayıtlarında ne bulabildin?"

Dedektif Sparks gıcırdayan sandalyesinde geriye kaydıldı. "Ne yazık ki haberler kötü. Birkaç gün öncesine kadar Londra yolundaki kameralardan üç tanesi arızalıymış. Bu yüzden tren istasyonu ve civarına ya da anayoldan Horniman Müzesi'ne çıkan yola dair hiçbir şey yok. Tabii ki arka sokaklar zaten izlenmiyor, yani sekizi gecesi neler olduğunu bilmiyoruz."

“Lanet olsun,” dedi Erika.

“Forest Hill istasyonunda saat...” Sparks notlarını karıştırdı “...9.06’da indiğini biliyoruz. Trenden iniyor, platform boyunca yürüyüp bilet gişesinin önünden geçip gidiyor. Gişede kimse yokmuş ve onunla aynı saatte sadece birkaç kişi inmiş.”

“Onların kim olduğunu bulabilir miyiz? Belki onunla aynı yöne gitmişlerdir.”

“Bulmaya çalışıyorum,” dedi Sparks.

“Kapı kapı dolaşma konusu ne oldu?”

Crane öne doğru eğilerek konuştu: “Fazla bir şey yok şef. İnsanların çoğu ya Noel tatilinden henüz dönmemişti ya da uyuyorlardı.”

“Peki ya barlar?”

“Wetherspoon ve Pig and Whistle’in kameraları var; ikisine de girmemiş. Ana caddede dört bar daha var.”

“Grace Kinney iki tanesinden bahsetti: Glue Pot ve Stag.”

“Hepsine gittik. Birer bok çukurundan ibaretler ve çalışanlardan hiç kimse onu gördüğünü hatırlamıyor.”

“Personel listesine bakıp kimlerin bölgenin yerlisi olduğunu bulun. Tekrar kontrol edin. Gece kıyafeti giyiyordu. O barlardan birine gitmiş olma ihtimali çok yüksek.”

“Ya bir ev partisine gittiyse?” diye sordu Singh.

“Peki ya içki dükkânları? Sigara ya da içki almak için onlardan birine girmiş mi?”

“Onların da kameraları var ama görüntüler yarım ya-malak ve dükkân sahiplerinden hiçbiri onu görmemiş,” dedi Crane.

“Peki ya evin dışında çantasının bulunduğu yer?”

“Evet, kırk dokuz numara ve maalesef yine hiçbir şey yok. Evin sahibi yatılı bakıcısı olan bunak bir kadın; ikisi de hiçbir şey görmemiş duymamış.”

Rahatsız edici bir sessizlik oldu.

"Belki de ekibin biraz dinlenmesine izin versen iyi olur. Uzun bir gündü," dedi Sparks.

"Evet. Tamam. Yarm saat dokuzda tekrar burada buluşalım. O vakte kadar otopsi raporlarını, telefon ve sosyal medya kayıtlarını almamız gerekiyor."

Erika herkese iyi geceler diledi ve odada tek başma kaldığında Andrea'nın fotoğrafına sessizce uzun uzun baktı.

"Şuna bak, daha yirmi üç yaşındaydın. Önünde koca bir hayat vardı." Andrea küstahça, nerdeyse alay edercesine ona bakıyordu.

Telefonu çalmca Erika sıçradı.

"Beni daha fazla bekletmeyi düşünüyor musun?" diye bağırdı Marsh.

"Hay aksi, özür dilerim. Hemen geliyorum."

BÖLÜM 9

"Yani hiçbir şey bulamadığını söylüyorsun, öyle mi?" dedi Marsh. Ofisinde bir aşağı bir yukarı yürürken yüzü kıpkırmızıydı. Erika soruşturmanın birinci gününde kat ettikleri ilerlemeyi henüz aktarmıştı.

"Daha ilk günümüz, komiserim. Ve dediğim gibi, kurbanın üstünde kimliği var; onu basından gizledim. Andrea'nın ortadan kaybolduğu gece gitmiş olabileceği bir ya da iki bar var."

"Gitmiş olabileceği; ne demek oluyor bu?"

"Londra yolu boyunca ve tren istasyonu civarındaki kameraların kör nokta engeline takıldık. İnsanların üzerine gidip sorular sormak için zamana ve kaynağa ihtiyacımız var. Hava koşulları ilerlemeyi yavaşlattığı halde herkes çok sıkı çalıştı..."

"Peki ya Douglas-Brownlarla ağız dalaşına girmekle ne yaptığını sanıyorsun?"

Erika sakın kalabilmek için derin bir nefes aldı. "Kurbanın ailesini daha iyi idare etmiş olmam gerektiğini kabul ediyorum."

"Kesinlikle öyle yapmalıydın. Leydi Diana'mın senin de Slovak oluşunla ortak bir temel bulacağını sanmıştım."

"Evet, şey, problem oydu. Alelade bir polis olduğumu,

cinayet soruşturması yürütebilecek kadar iyi olmadığını düşündü."

"Olabilir. İnsanlar sana kibar davransınlar diye polis olmayı seçmedin herhalde Dedektif Foster. Seni gönderebileceğim bir kurs var: halkla ilişkiler."

"Sorun da bu. Onlara halktan birileri gibi davranmıyoruz. Gerçekte soruşturmayı Sör Simon mı yürütüyor? Sanki yetkisi varmış gibi davranıyor... Her neyse, size neler olduğunu kim söyledi? O aradı, değil mi? Dahili numaranızı biliyor?"

"Attığın adımlara dikkat et Dedektif Foster," dedi Marsh. "Aslında Dedektif Sparks'ı aramış. Bana o anlattı."

"Ne kadar da nazik."

Marsh bir bakış fırlattı. "Bu davayı sana vermekle kendimi riske attım..."

"Bana acımanızı istemiyorum efendim!"

"...ve eğer dikkatli olmazsan daha başlamadan gideceksin. Çeneni kapamayı öğrenmek zorundasın. Bu davaya seni aldım çünkü kahretsin ki çok iyi bir polissin. Tanıdıklarımın içinde en iyilerden birisin. Ama şu anda kendi sağduyumu sorguluyorum."

"Affedersiniz, komiserim. Uzun bir gündü: zor koşullar ve sıfır uyku. Ama beni bilirsiniz, bahaneler üretmem ve bunu kimin yaptığını bulacağım."

"Peki," dedi Marsh sakinleşerek. "Ama Douglas-Brownlardan içtenlikle özür dilemen gerekiyor."

"Elbette komiserim."

"Ve güzel bir uyku çek. Berbat görünüyorsun."

"Teşekkür ederim efendim."

"Nerede kalıyorsun?"

"Otelde."

"İyi. Şimdi hemen toz ol ve yarın işe aklın başında gel," dedi Marsh elini sallayıp gitmesini işaret ederek.

. . .

Erika, Marsh'ın ofisinden çıktığında çok sinirliydi; azar işittiği ve işleri yüzüne gözüne bulaştırdığı için kendine kızıyordu. Vaka odasına geri dönüp montunu aldı. Andrea'nın tahtanın ortasında duran resmi küstahça ona bakıyordu. Davayla ilgili el yazısıyla yazılmış notlar parlak ışıkların altında bulanık görünüyordu. Erika yorgun gözlerini ovdu. Her şeye buzlu bir camın arkasından bakıyormuş gibi hissediyordu. Detaylarla başa çıkamıyordu. Yorgunluk ve öfkeye esir düşmüştü. Montunu giyip ışığı kapadıktan sonra çıktı. Koridorda nöbetçi polis Woolf'la karşılaştı.

"Ben de yanına geliyordum. Sana bir araba tahsis ettik. Mavi bir Ford Mondeo," dedi elindeki anahtarı uzatarak. Kat kat olmuş gerdanıyla yüzü sabahkinden daha somurtkandı.

"Teşekkürler," dedi Erika anahtarı alırken. Woolf, Erika'nın uzun adımlarına yetişmek için çabalarken giriş kapısına yürüdüler.

"Bavulunu arabaya koymadım; birkaç yıl önce sırtımdan ameliyat oldum. Disklerden birini aldılar. Bavul masamın arkasında..."

İçeriye döndüklerinde zayıf, üstü başı darmadağın bir kadın Woolf'un masasına eğilmiş telefonunu kullanıyordu. Üstündekiler pis ve yırtıktı; lekeli ve üstü sigara yanıklarıyla dolu eski bir parka giymişti. Uzun gri saçlarını lastikle arkada toplamıştı, gözlerinin altında derin mor halkalar vardı. Yanındaki iki bakımsız kız çocuğu, Erika'nın bavulunun üstünde oturan kısacık saçlı erkek çocuğuna bağırarak onu cesaretlendirmeye çalışıyorlardı. Çocuk leke içinde beyaz bir eşofman altı giymişti ve bir eli bavulun sapında diğer eli havada, mekanik bir boğaya binmiş gibi poposunu sallıyordu. Woolf hemen masaya koşup parmağını telefonun üstüne koyarak aramayı kesti.

“Konuşuyordum lanet herif!” diye söylendi kadın sinirlenerek. Ağzındaki çarpık, çürük kahverengi dişler göründü.

“Ivy. Bu bir polis telefonu,” dedi Woolf.

“Evet, ama son on dakikadır hiç çalmadı. Suçlular istihalete çekildiği için kendini şanslı saymalısın!”

“Kimi aramak istiyorsun? Yardımcı olabilirim,” dedi Woolf.

“Telefonun nasıl kullanıldığını biliyorum!”

“Kim bu kadın?” diye sordu Erika.

Ivy ahizeyi Woolf’dan uzakta tutarak Erika’ya döndü ve, “Droopy ve ben birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz, öyle dimi Droopy? Ben ona Droopy diyorum. Tipsiz puştun tekidir.”

“Sen. Bavulumun üstünden in,” dedi Erika yedi sekiz yaşlarındaki çocuğa. Çocuk umursamadan çılgınlık atarak oynamaya devam etti. Woolf ahizeyi almak için Ivy’yle kavgaya tutuşup sonunda elinden kurtarmayı başardı.

“Bu boktan telefonu kullanabiliyor olmalıyım. Şehir içi konuşuyordum ve ayrıca maaşınızı ben ödüyorum yahu!”

“Nasıl oluyor da maaşımı sen ödüyorsun?” diye sordu Woolf.

“Param var. Vergilerimi ödüyorum ve onlar da senin maaşını ödüyor!”

Erika küçük çocuğu bavulunun üstünden indirmek için gitti ama çocuk eğilip dişlerini Erika’nın eline geçirdi. Hissettiği acının yoğunluğu Erika’yı şaşkına çevirdi.

“Bırak, hemen,” dedi Erika sakın olmaya çalışarak. Çocuk başını kaldırıp iğrenç bir sırıtışla ona baktı ve daha sert ısırdı. Acının etkisiyle Erika öfkeyle çocuğun suratına bir tokat yapıştırdı. Çocuk acı içinde çılgık atarak Erika’nın elini bıraktı ve bavuldan düşüp gürültüyle yere çarptı.

“Sen ne bok olduğunu sanıyorsun?” diye gürleyen Ivy, Erika’nın üzerine saldırdı.

Erika kenara kaçmaya çalıştı ama bir anda kendini duvara yapıştırılmış olarak buldu. Woolf kadını tam zamanında tutmuştu; uzun bir bıçak, Erikan'ın yüzünden sadece birkaç santim ötede parlıyordu.

"Ivy, hadi ama, sakın ol..." diye başladı Woolf kadını koltuk altlarından tutmaya çalışarak ama hâlâ onu zapt etmekte zorlanıyordu.

"Bana sakın sakın ol deme, şişko göt herif!" dedi Ivy tehlikeli bir biçimde. "Çocuklarıma dokunursan hiç acımam, suratını keserim seni kaltak. Benim kaybedecek hiçbir şeyim yok."

Erika suratının hemen önünde duran sustalı bıçağın yüzüne yaklaştığını görünce soluk alıp verişlerini kontrol etmeye çalıştı.

"Bıçağı bırak. Hadi," dedi Woolf, sonunda Ivy'yi bileğinden yakalamayı başarmıştı. Kadının bileğini bükte ve bıçak gürültüyle yere düştü. Woolf hemen ayağıyla üstüne bastı.

"Bu kadar sert olmana gerek yok Droopy," dedi Ivy bileğini ovuşturarak. Woolf eğilip bıçağı yerden alırken gözlerini ondan ayırmadı. Küçük açma düğmesini buldu ve dokununca bıçak yeniden eski yerine girdi. Küçük çocuk ve iki kız gürültüyü ve kavgayı kestiler. Çok küçüklerdi ve Ivy'nin bir sonraki hamlesinin ne olacağını tahmin ederek korkmuşlardı. Erika nasıl bir hayat sürdüklerini hayal bile edemedi. Başının arkasını tutan çocuğa baktı.

"Özür dilerim, çok özür dilerim... İsmi ne?"

Çocuk büzülerek geriye doğru çekildi. Erika ona ne diyebilirdi ki? Kötü bir gün geçirdiğini mi? Erika pis kıyafetlerine ve yetersiz beslendiklerini belli eden vücutlarına baktı...

"Şikâyet edeceğim," dedi Ivy büyük bir keyifle.

"Ah, sahiden mi?" dedi Woolf, Ivy'yi ön kapıya doğru iterek.

“Evet, polis zulmü –çek ellerini üstümden– küçücük bir çocuğa polis zorbalığı.”

“Form doldurman gerekiyor,” dedi Woolf. “Bir polis memuruna bıçak çektiğin için bir gece hücrede yatmadan önce.”

Ivy gözlerini kısıtı. “Hayır, zamanım yok zaten... Hadi çocuklar. Çabuk!” Erika’ya son bir bakış attı ve çocuklar arkasından ana kapıya doğru koştular.

“Lanet olsun,” dedi Erika masaya yığılıp elini ovuşturarak. “O çocuğa vurmamalıydım.”

Teninde, beyaz ve mor kabartılar şeklinde diş izleri ve küçük çocuğun tükürüğüyle karışmış kan lekesi vardı. Woolf üstünde EMANET BIÇAKLAR yazan bir kutuya gidip Ivy’nin bıçağını içine bıraktı. Sonra da masanın etrafından dolanıp bir ilk yardım çantası çıkardı. Erika’nın yanındaki masaya koyup kapağını açtı.

“Onu tanıyor musun?” diye sordu Erika.

“Ah, evet. Ivy Norris ya da Jean McArdle, Beth Crosby ve bazen Paulette O’Brien. Yerel ünlülerden sayılır.” Steril sargı bezinin üstüne alkol damlatıp Erika’nın eline, ısırık izlerinin üstüne bastırdı. Hiç de hoş olmayan batma hissi, rahatlatıcı nane kokusuyla zıtlık oluşturunuyordu. Woolf devam etti, “Uzun süredir uyuşturucu bağımlısı, bir fahişe ve Çin Seddi kadar uzun bir sicili var. Anne-kız beraber özel bir hizmetleri vardı, bilirsin işte, ama kızı aşırı doz uyuşturucudan öldü.”

“Peki ya çocuklarının babası?”

“Onlar aslında torunları ve kimden olduklarını da Tanrı bilir.”

Woolf sargı bezini çekip temiz olanıyla elindeki yarayı temizlemeye başladı.

“Evsizler mi?”

Woolf başını sallayıp onayladı.

"Acil sosyal hizmetlerden yararlanmalarını sağlayamaz mıyız, yatak ve kahvaltı mesela?" diye sordu Erika. Ivy'yi hâlâ görebiliyordu; göz kamaştıran ışıkların altında sigarasını içerken kendi kendine konuşuyordu. Çocuklar etrafına toplanmıştı ve kadın konuşurken kollarını salladıkça geri çekiliyorlardı.

Woolf belli belirsiz güldü. "Fahişelik yapmaya kalktığından dolayı pansiyonların çoğuna girmesi yasak."

Sargıyı kaldırıp Erika'nın eline büyük, kare bir plaster yapıştırdı.

"Teşekkürler," dedi Erika parmaklarını esneterek.

Woolf ilk yardım çantasını toplamaya başladı. "Şimdi sana ne söyleyeceğimi biliyorsun. Doktora gidip elini göstermelisin ve tetanos aşısı olmalısın. Biliyorsun, sokak çocuklarının pek sağlıklı olduğu söylenemez."

"Evet," dedi Erika.

"Ve ben bu olanları kayda geçirmek zorundayım. Sana bıçak çekti. Çocuk seni ısırıldı..."

"Evet, ve ona vurdum. Küçük lanet olası bir çocuğa vurdum... Sorun değil. Sen işini yap, teşekkür ederim."

Woolf başını sallayıp yeniden masasına oturdu ve birkaç kâğıt çıkardı. Erika dışarıya bakmak için döndü ama Ivy ve çocuklar gitmişti.

BÖLÜM 10

Dışarısı fena halde soğuktu. Lewisham Row Polis Merkezi'nin girişi aydınlatılmıştı ama otopark zifiri karanlıktı. Uzun kuyruklar oluşturmuş arabaların üstündeki buz sokak lambalarının altında parlıyordu ve trafik çok ağır ilerliyordu. Erika'nın eli hâlâ zonkluyordu. Kumandayı soluna doğru tutup bastı, sonra aynı şeyi sağına doğru da yaptı. Otoparkın diğer ucundaki bir arabanın turuncu farları yandı. Küfredip karların üstünde bavulunu sürükleyerek yürüdü.

Bavulu bagaja yerleştirip arabaya bindi. İçerisi buz gibiydi ama yeni kokuyordu. Motoru çalıştırıp merkezi kilidi devreye soktu. Klimalar içeriği biraz ısıtınca arabayı otoparktan çıkışa doğru yavaşça sürdü.

Ivy dışardaki kaldırımda dikiliyordu. Çocuklar onun kollarının altına sokulmuşlar, önlenemez bir şekilde titriyorlardı. Erika yanlarında durup camını açtı.

"Nereye gidiyorsun Ivy?" diye sordu. Ivy ona döndü, rüzgâr uzun gri saçlarının bir tutamını alıp yüzüne yapıştırdı.

"Sana ne bundan!" dedi Ivy.

"Sizi bırakabilirim."

"Neden çocuk düşmanı bir domuzla aynı arabaya bineyim ki?"

“Özür dilerim. Gerçekten yersiz davrandım. Kötü bir gün geçirdim.”

“Kötü bir gün geçirdin. Benim yerimde olmayı dene tatlım,” deyip kakhaha attı Ivy.

“Nereye gitmeniz gerekiyorsa sizi oraya götürebilirim ve çocuklar da ısınmış olur,” dedi Erika küçük kızın incecik elbisesinin altındaki çıplak bacaklarını fark ederek.

Ivy gözlerini kıstı. “Karşılığında ne vermem gerekecek?”

“Yapman gereken tek şey arabada oturmak,” dedi Erika ve bir yirmi pound arayıp çıkardı. Ivy parayı almak istedi ama Erika geri çekti. “Parayı bir daha bıçak çekme ya da ısırma olmaması koşuluyla seni indirdiğimde alırsın.”

Ivy küçük çocuğa bir bakış fırlattı ve çocuk hemen uysalca başını salladı. “Tamam,” dedi Ivy. Arka kapıyı açtı ve çocuklar içeriye tırmanıp koltuğa oturdular. Ivy Erika’nın yanına oturduğunda içeriye berbat bir koku yayıldı. Erika, ona bu kadar yakın olmanın verdiği korkuyla yutkundu.

“Kemerler,” dedi hepsinin bağlı olmasının onun için daha güvenli olacağını düşünerek.

“Evet, kanunları çiğnemek istemeyiz,” diyerek güldü Ivy kemeri omzundan geçirip takarken.

“Nereye gitmek istiyorsunuz?”

“Catford,” dedi Ivy. Erika telefonunu çıkarıp Google haritalar uygulamasına tıkladı. “Bırak onu yahu,” dedi Ivy. “Yolu tarif edebilirim. Sola dön.”

Araba kaymak gibi ilerliyordu ve sokak lambalarının ışığı ön camda oynaşıyordu. Ivy, torunları ve Erika’nın olağandışı birleşimi rahatsız edici bir sessizliğe yol açmıştı.

“Çocukların var mı?” diye sordu Ivy.

“Hayır,” dedi Erika. Havadaki kar taneleri ön camına düşünce silecekleri çalıştırdı.

“Lezbiyen misin?”

“Hayır.”

"Benim için sorun değil. Lezbiyenlerden rahatsız olmam. Bir lezbiyenle çok güzel içki içilir, kendin yap işlerinde çok iyidirler... bir kere olmayı denedim, ama. Tadını hiç sevmedim."

"Neyde iyidirler dedin? Kendin yap işleri mi?" diye takıldı Erika.

"Çok komik. Böyle söyleyince yine lezbiyen olasım geldi. Parayı bölmek zorunda kalacağım ama penis tadından bıkmaya başlıyorum."

Erika kadına baktı.

"Hadi ama canım, Marks and Spencer'da çalıştığımı düşünmedin, değil mi?"

"Nerede yaşıyorsun?" diye sordu Erika.

"Nerede yaşadığımı sana neden söyleyeyim ki?" diye ona doğru atıldı Ivy ama kemeri onu sabit tuttu.

"Sakin ol... Az önce bana 'penis tadından' baktığını söyledin. Bence adresini sormam onunla kıyaslanınca çok da kaba bir hareket olmadı."

"Sakin beni kafalamaya çalışma. Seni tanıyorum. İşini seviyor musun? Arkadaşların var mı?" Sessizlik oldu. "Hayır, bence yok. Hep çalışıyorsun, değil mi? Senin gibiler annelerine bile zaman ayırmaz... Buradan sola."

Erika sinyal verip döndü. "Şu anda hiçbir yerde yaşamıyorum," dedi kendisiyle ilgili birkaç bilgi verebileceğini düşünerek. "Kocam kısa süre önce öldü, işe ara vermiştim ve..."

"Ve kafayı yedin, öyle mi?"

"Hayır ama çok yaklaştım," dedi Erika.

"Kocam bıçaklandı. Yıllar önce. Kollarımda kan kaybından öldü... Buradan sağa dön. Ama iyi görünüyorsun, dimi? Aferin. Polis memuru ya da daha iyi bir şey olabilirdim," diye küçümseyerek güldü Ivy.

"Buraları iyi biliyorsun öyleyse?" diye sordu Erika.

"Evet. Bütün hayatım burada geçti."

"Hangi barları tavsiye edersin?"

"*Hangi barları tavsiye ederim?*" dedi Erika'yı taklit ederek.

"Pekâlâ, hangilerini biliyorsun?"

"Hepsini biliyorum. Yıllardır buralardayım. Pek çoğu değişti, yerlerine yenileri açıldı. En uzun ömürlü olanlar en arızalı olanlar."

Ön cephesi ışıklandırılmış Catford Broadway Tiyatrosu'nu geçtiler; hâlâ Noel pandomiminin reklamı vardı.

"Bizi burada indir," dedi Ivy.

Catford Caddesi boştu. Erika kaldırım kenarında, Ladbrokes ganyan bayisi ve Halifax şubesinin önünde durdu.

"Buralarda hiç ev yok," dedi Erika.

"Sana söyledim ya, evim yok!"

"Öyleyse nerede kalıyorsunuz?"

"İşe gitmem gerekiyor. Hadi, uyandır şunları," dedi Ivy küçük oğlana. Erika dikiz aynasından baktı. İki kız kafalarını birbirine yaslamış uyuyorlardı. Çocuk bembeyaz yüzüyle ona bakıyordu.

"Sana vurduğum için üzgünüm," dedi Erika. Çocuğun yüzü ifadesizdi.

"Unut gitsin, parayı ver yeter," dedi Ivy emniyet kemeri çözüp kapıyı açarken. Erika montunun ceplerini karıştırıp yirmiliği çıkardı. Ivy parayı alıp parkasının cebine koydu.

"Ivy, gitmeden önce... Forest Hill'deki barları biliyor musun? Stag mesela?"

"Orada, bardağının içi parayla dolduğu sürece aklına gelebilecek her şeyi yapmayı kabul edecek bir striptizci var." dedi Ivy.

"Peki ya Glue Pot?" diye sordu Erika.

Ivy'nin tavırları bir anda değişti. Gözleri kocaman oldu. "Orası hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedi boğuk bir sesle.

"Az önce barların hepsini bildiğini söylemiştin. Hadi ama, anlatsana."

"Oraya asla girmem," diye fısıldadı Ivy. "Ve hiçbir şey bilmiyorum, duydun mu beni?"

"Neden?"

Ivy durup Erika'ya baktı. "Yerinde olsam o ele baktırır-dım. K     Mike, HIV pozitif..."

Kapıyı çarpıp çıktı ve mağazaların arasında çocuklarla gözden kayboldu. Erika Ivy'nin barm ismini duyduğun-da gösterdiği tepkiye öyle odaklanmıştı ki kadının az önce söylediği şeyin farkında değildi. Hızla kapıyı açıp buz gibi sokakta onu takip etmeye çalıştı ama gölgeler, onları göre-meyeceği kadar karanlıktı. "Ivy," diye bağırdı. "Ivy! Oraya hiç gitmediğini söylerken ne demek istedin? Neden gitmi-yorsun?"

Erika sokakta yürümeye başladı, sokak lambalarının ışığı giderek azalıyordu. Ayaklarının altında yumuşak ve cıvık cıvık bir şey hissetti.

"Ivy. Sana daha fazla para verebilirim. Sadece bana bil-diklerini söylemek zorundasın..."

Telefonunu çıkarıp ışığını yaktı. Sokakta boş şıringalar, kondomlar, atılmış paketler ve fiyat etiketleri vardı. "Bir ci-nayeti araştırıyorum," diye devam etti. "Glue Pot bu kızın görüldüğü son yermiş..."

Sesi yankılandı. Cevap yoktu. Tepesinde sivri demirler olan    metre yükseklikteki zincirlerle bağlanmış  ite ulaş-tı. Diğer tarafta sadece yere atılmış gaz bombası kapsülle-riyle dolu bir çalılık vardı. Etrafa bakındı.

"Ne cehenneme gitti bunlar?" dedi kendi kendine. Aynı yoldan geri döndü ama gidebilecekleri hiçbir yer

görmüyordu, sadece iki taraftaki binaların yüksek tuğla duvarları vardı.

Arabaya geri döndüğünde kapısı hâlâ açıktı, alarm çalışıyordu. Etrafına bakınıp bindi. Hayal mi görmüştü? Birkaç saniye boyunca bütün olanların, Ivy'nin ve çocukların, bir halüsinasyon olmasından endişelendi ve sonra bir zonklama hissedip elinin üstüne baktığında kare plasteri fark etti.

Hemen merkezi kilidi devreye sokup arabayı çalıştırdı. Bedeni yeniden adrenalinle dolmuştu. Ivy'nin Glue Pot'a verdiği tepkide doğru olmayan bir şeyler vardı. Korkmuştu ama neden?

Erika saatin ne kadar geç olduğunu ve uykuya ne kadar ihtiyacı olduğunu umursamadan bara gitmeye karar verdi.

BÖLÜM 11

Erika, Forest Hill üzerinden geri döndü ve anayoldan birkaç sokak ötede, yerleşim bölgelerinin olduğu sakin bir yere park etti. Bar, ana yoldan biraz yukarıda iki katlı, şarap rengi cephesi olan tuğla bir binaydı. Tabelasında beyaz harflerle Glue Pot* yazıyordu, "t" harfi bir fırçayı takip ederek bir kutu beyaz tutkalın üzerinde duruyordu. Rahatsız edici bir tabelaydı; hem demode hem de anlamsızdı. Her katta iki olmak üzere, kalın taş denizlikleri olan dört penceresi vardı. Üst kattaki pencereler karanlıktı. Alttakilerden birinin üstüne tahta çakılıp kapatılmıştı ve diğeri tül bir perdenin arkasında hafif loş görünüyordu.

Soğuğa rağmen dış kapı açık bırakılmıştı. Reklam tabelalarından birinde iki bardak şarap alana şişenin kalanının bedava olacağı yazıyordu. Erika içeri girdiğinde bara fena şekilde çatlamış bir emniyet camından ulaşıldığını gördü.

Bar neredeyse boştu, formika masalardan birinde sigara içen iki adam oturuyordu. Geçerken ona bakıp uzun bacaklarını inceledikten sonra tekrar biralarına döndüler. Bir taraftaki dans pisti üst üste yığılmış eski sandalyelerle doluydu ve ses sisteminden Magic FM'in fon müziğinden Careless Whisper'a geçen notalar duyuluyordu. Erika arka

* İngilizcede Tutkal Kutusu anlamına gelmektedir. -yhn

tarafıta, tepesinde bardakların asılı olduğu uzun alçak bara gitti. Kısa ve şişman bir kız oturmuş minik seyyar bir televizyondan *Biri Bizi Gözetliyor Ünlüler*'i izliyordu.

"Duble votka tonik, lütfen," dedi Erika.

Kız yukarıya uzanıp bir şarap bardağı aldı ve gözünü ekrandan ayırmadan bardağı ışığa tuttu. Solmuş bir Kylie *Showgirl* konser tişörtü giyyordu, üzerindeki yazılar iri bedeninde iyice yayılmıştı. Tişörtün arkasını düzeltip kalçalarının üstüne doğru çekti.

"*Au pair*" mi arıyorsunuz? Çocuk bakıcısı?" diye sordu kız, muhtemelen Erika'nın aksanından yola çıkarak. Erika da onda farklı bir aksan sezdi. Lehçe? Rusça? Tam olarak bilemedi. Kız bardağı yeniden ışığa tuttu.

"Evet," dedi Erika oyunu sürdürmeye karar vererek. Kız plastik bir şişe tonik çıkardı ve bardağı ağzına kadar doldurdu. İçeceği bara koyup Erika'nın önüne kare bir kart ve tükenmez kalem kaydardı.

"Yirmi pound karşılığında panoya kartını koyabilirsin. Her salı kartlar yenilenir. Onun ve içkin için toplam 23,5 pound," dedi.

Erika parayı ödeyip oturduktan sonra içkisinden bir yudum aldı. Sıcak ve tatsızdı.

"Neden kocanı göndermedin?" diye sordu kız Erika'nın kâğıda ne yazdığını izlerken.

"Sanki kocamın daha fazla içmesini istiyormuşum gibi!"

Kız duymaya alışkınmış gibi başını salladı. Erik kızın gösterdiği, barın yanındaki küçük duvarda duran küçük mantar panoya gitti. Üzerinde yüzlerce kart vardı, hepsi üst üste konmuştu. Her türlü reklam, çocuk bakımı ve *au*

* Gençlerin farklı ülkelerin dilini ve kültürünü öğrenmesini amaçlayan uluslararası kültürel bir değişim programı. *Au pair* adayı, belirlenen ücret karşılığında, belirli bir süre yanında kaldığı ailenin çocuklarına bakar ve ufak tefek ev işlerinden sorumlu olur. -yhn

pair adaylığı için Slovakça, Lehçe, Rusça, Romence yazılmış notlar vardı.

"Burası her zaman böyle sakin midir?" diye sordu Erika etrafa göz gezdirerek.

Kız, "Ocak ayındayız," diyerek omuz silkti, eski bir bezle kül tablalarını siliyordu. "Ve futbol da yok."

"Arkadaşım buradaki bir ilanla bakıcı buldu," dedi Erika taburesine geri dönerek. "Buraya çok kadm gelir mi? *Au pairlik* arayan genç kızlar?"

"Bazen."

"Arkadaşım iş arayan bir kız olduğunu, onunla burada tanışabileceğimi söyledi?"

Kız elindeki silmeyi bırakıp buz gibi gözlerle Erika'ya baktı. Erika içeceğinden bir yudum daha alıp telefonunu çıkardı. Andrea'nın resmini bulup kıza çevirdi.

"İşte bu kız."

"Onu hiç görmedim," dedi kız biraz hızlıca.

"Sahiden mi? Arkadaşım kızın daha birkaç gün önce burada olduğunu söyledi..."

"Onu görmedim." Kız yarısı boş bardaklarla dolu tepsiyi kaldırıp gitmek için arkasını döndü.

"Henüz bitirmedim," dedi Erika polis kimliğini bar tezgâhına koyarak.

Kız tereddüt ederek tepsiyi geri bıraktı. Döndüğünde kimliği görüp paniğe kapıldı.

"Sakin ol, sadece sorularıma cevap vermeni istiyorum. İsmi ne?"

"Kristina."

"Kristina....?"

"Sadece Kristina," diye ısrar etti.

"Tamam. Sadece Kristina. Tekrar soruyorum. Bu kıyı burada gördün mü?"

Kız Andrea'nın telefondaki fotoğrafına bakıp başını o kadar sert iki yana salladı ki yanakları da sallandı.

"Aydın sekizinde burada çalışıyor muydun? Perşembe günüydü, bir hafta önce."

Kız düşünüp başını tekrar iki yana salladı.

"Emin misin? Bugün sabah erken saatlerde ölü bulundun."

Kız dudaklarını çiğnedi.

"Buranın sahibi misin?"

"Hayır."

"Sadece burada çalışıyorsun?"

"Evet."

"Sahibi kim?"

Kristina omuzlarını silkti.

"Hadi Kristina. Bu bilgiyi kolayca bulabilirim. Ayrıca o adamlar yasağa rağmen burada sigara içiyorlardı. Cezasının ne kadar olduğunu biliyor musun? Binlerce pound. Ve bir de kaçak işçi çalıştırma durumu var. Az önce benden ilan bırakabilmem için yirmi pound aldın. Bir telefonla buraya beş dakika içinde bir ekip çağırabilirim ve sorumlu sen olursun..."

Kristina ağlamaya başladı. Göğsü inip yükselmeye başladı, yüzü kızardı ve küçük bir havluyla gözlerini ovuşturdu.

"Sadece birkaç sorum var," dedi Erika, "Masum bir çalışan olarak görünmeni sağlayabilirim."

Kristina ağlamayı bırakıp nefesini tuttu.

"Tamam... Sorun yok Kristina. Kötü bir şey olmayacak. Şimdi, lütfen, bu resme tekrar bak. O gece bu kızı gördün mü? Geçen perşembe. Kaçırılıp öldürüldü. Bana bir şeyler anlatabilirsen, kimin yaptığını bulmama yardım edebilirsin."

Kız şiş gözleriyle eğilip tekrar Andrea'nın fotoğrafına baktı. "Orada oturdu, köşede," dedi sonunda. Erika döndü ve dans pistinin yanındaki küçük masayı gördü. İçki içen iki adamın içkilerini yarım bırakıp gittiğini fark etti.

"Onun bu kız olduğundan emin misin?" dedi Erika fotoğrafları bir kez daha göstererek.

"Evet. Ne kadar güzel olduğunu hatırlıyorum."

"Yalnız mıydı? Birisiyle buluştu mu?"

Kristina başını salladı. "Yanında genç bir kadın vardı, kısa sarı saçlı."

"Benimki kadar kısa mıydı?" diye sordu Erika.

Kız başını salladı.

"Başka bir şey?"

"Bir ya da iki içki içtiler, tam hatırlamıyorum, çok kalabalık bir geceydi... ve... ve..."

Erika kızın heyecanının artıp korkmaya başladığını fark etmişti.

"Devam et Kristina. Bir şey olmayacak, söz veriyorum."

"Arkadaşının ne zaman gittiğini bilmiyorum, ama tekrar ona baktığımda yanında bir adam oturuyordu."

"Nasıl biriydi?"

Kız omuz silkti. "Uzun boylu, esmer... Tartıştılar."

"Uzun boylu ve esmerle neyi kastediyorsun? Biraz daha detay verebilir misin?" dedi Erika hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak. Bu gerçek bir ilerlemeydi ama Kristina çok üstü kapalı konuşuyordu. Bir karar verip telefonunu çıkardı.

"Kristina, benimle merkeze gelmeni ve Andrea'nın yanındaki adam ve kadının robot resmini çıkarmamıza yardım etmeni istiyorum."

"Hayır, hayır, hayır, hayır," dedi Kristina geriye çekilerek.

Erika, Lewisham Polis Merkezi nöbetçi memur masasını aradı. Telefon çalmaya başladı.

"Vereceğin bilgi Andrea'yı kimin öldürdüğünü bulmamızı sağlayacak."

"Ama şu an mesaideyim... ve..."

“Polisleri buraya çağırabilirim. Burada yapabiliriz.” Nöbetçi polis telefonu açtı. “Ben Dedektif Foster. Forest Hill Londra yolundaki Glue Pot bara bir üniformalı memur ve devriye aranması istiyorum. Robot resim çıkarabilecek kim var?”

Bir hareketlenme oldu ve Erika, Kristina’nın barın arka tarafındaki bir kapıdan dışarı fırladığını fark etti.

“Kahretsin! Kapat, seni tekrar arayacağım.” Erika barın üstünden atlayıp arkadaki küçük ve pis mutfığa koştu. Kapılardan biri açıktı. Sokağa çıktı. Her yer bomboştu. Yeniden kar yağmaya başlamıştı. Dışarıyı ürkütücü bir şekilde sessizdi.

Erika sokağın iki tarafına da baktı. Evler karanlıktı ve iki ucundaki yollar boştu. Kar hızlanmaya başladı ve rüzgâr binaların arasında uğuldadı. Dondurucu soğuğa karşı montuna iyice sarındı.

İzlendiği hissini üzerinden atamıyordu.

BÖLÜM 12

Glue Pot'a iki üniformalı polis çağırıldı ama geniş çaplı araştırmadan hiçbir şey çıkmadı. Kristina ortadan kaybolmuştu. Barın üstündeki daire boşaltılmıştı; etrafta çöp yığınları ve eski kırık mobilyalar vardı. Memurlar Erika'ya işi bırakıp biraz uyumasını söylediklerinde geceyarısı olmuştu. Adamlar barda bekleyip sabahın ilk ışıklarıyla bar sahibinin peşine düşeceklerdi. Kristina geri gelirse onu karakola getireceklerdi.

Birkaç sokak öteye park ettiği arabasma döndüğünde Erika hâlâ tuhaf hissediyordu. Caddeler sessizdi ve her ses olduğundan daha güçlü çıkıyor gibiydi. Binaların etrafında esen rüzgâr acı acı uğulduyor, evlerden birinin verandasındaki rüzgâr çanının sesi yankı yapıyordu. Evlerden birinin penceresinden izlendiğini hissediyordu.

Gözünün ucuyla baktığında pencerelerden birinde kıpırdayan bir gölge gördü. Döndü ama bir şey yoktu. Sadece karanlık bir cumba. Gölgelerin arasından birisi onu mu izliyordu? Korkunç derecede dinlenmeye ihtiyacı olduğunu hissetti. Karşısına çıkan ilk otele yerleşecekti. Arabasının kilidini açıp bindi ve hemen yeniden kilitledi. Rahat koltuğun içine gömülü başını arkaya yasladı ve gözlerini kapadı.

. . .

Rochdale'daki köhne sokakta kavurucu bir sıcak vardı ve Erika'nın kurşun geçirmez yeleği tenine yapışmıştı. Sıcakta çok yüksekmiş gibi görünen evin alçak duvarının dibine çömelmiş rahatsız bir halde kıpırdanıp duruyordu. Yanında iki polis ve karşılarında, ön kapının diğer tarafında üç polis daha vardı. Mark onların arasındaydı. Yalnızca birkaç saniyelik mesafedeydi.

Hâftalar süren gözetlemeden sonra ev beynine kazınmıştı. Ön kısmı çıplak betonu ve önünde dolup taşan çöp bidonları vardı. Duvarda kapağı sökülmiş gaz ve elektrik sayacı vardı.

Ön kapıdan girince üst katta, soldaki kapı arka taraftaki yatak odasına açılıyordu. Metamfetamini orada pişiriyorlardı. Bir kadın yanında küçük bir çocukla içeriye girerken görülmüştü. Riskliydi ama hazırlıklıydı. Erika sekiz polisten oluşan ekibine defalarca tatbikat yaptırmıştı. Ancak şimdi dışarıda konuşlanmışlardı. Her şey gerçektir. Erika korkmaya başlamıştı ama belli etmemeye çalışıyordu.

Başıyla işaret verdi ve siyahlara bürünmüş ekibi sinsice hareket ederek ön kapıya doğru hızla ilerledi. Sayacın üzerine güneş ışınları yansıyor. Sayacın tiktakları neredeyse koçbaşının vuruşlarıyla aynı hızdaydı, bir, iki. Üçüncü denemede ahşap parçalandı ve ön kapı gürültüyle içeriye devrildi.

Sonra kıyamet koptu.

Silahlar ateşlendi. Elektrik sayacının üstündeki pencere içeriye doğru patladı. Arkalarındaki evden de silah sesleri duyuldu. Erika'nın başı dönüyordu. Yolun karşısındaki güzel ev. Kanatlı pencereler. Kapının üstünde pirinç numaralar. İçerideki parlak renklerde boyanmış duvarlar. Ev sahibi çift, polis onların evinden karşıdaki evi gözetlerken çok samimi ve mütevazıydı.

Erika gözlerini üst kat penceresine çevirdiğinde taşlar yerine oturdu. Karanlık bir gölge gördü ve sonra boynunda bir acı hissetti. Kan tadı alıyordu. Mark birden yanına gelmişti ve yere çömelmiş yardım etmeye çalışıyordu. Konuşmaya çalıştı. "Arkanda" diyecekti ama boğazı kanla dolmuştu. Sonra bir çatlama sesi duyuldu ve Mark'ın kafasının bir tarafı havaya uçtu...

Erika nefes nefese uyanıp soluk almaya çalıştı. Etrafını korkunç bir parlaklık kuşatmıştı. Uzun bir nefes alıp verdi. Önündeki direksiyonu görünce kendini toparladı. Günümüze geri dönmüştü. Arabada oturuyordu. Yeni yağan kar, camı tamamen kaplamıştı.

Tanıdık bir rüyaydı. Hep aynı yerinde uyanıyordu. Rüyası bazen siyah beyazdı ve Mark'ın kanı erimiş çikolata gibi görünüyordu.

Nefes alıp verdikçe kalp atışları yavaşladı, gerçeğe dönmüştü. Boğuk konuşmalar ve ayak sesleri duydu; arabanın yanından insanlar geçiyordu. Sesler önce iyice yükselip sonra uzaklaştı.

Gösterge panelindeki dijital saate baktı. Nerdeyse sabah beş olmuştu. Saatlerdir uyuyordu ama kendini daha iyi hissetmiyordu. Koltukta kıpırdandı, vücudu kaskatı ve buz gibiydi, motoru çalıştırdı. Klimalardan yayılan hava buz gibi soğuktu.

Araba ısınunca Erika silecekleri çalıştırıp yolu görmeyi bekledi. Her yer kardan beyaza bürünmüştü. Elindeki plasteri görünce doktora gitmesi gerektiğini hatırladı ama gece olan olaylar onu şimdilik böyle devam etmeye zorluyordu.

Andrea o bardaydı... Konuştuğu adam ve kadın kimdi acaba? Ve bardaki kız neden kaçmıştı?

Rüyayı zihninde gerilere atmak şu anda daha kolaydı çünkü çözmesi gereken bir problem vardı. Erika arabayı vitese alıp merkeze doğru yola çıktı.

BÖLÜM 13

Sabahın beş buçuğunda Lewisham Row Polis Merkezi sessizdi. Tek ses, koridor boyunca dizilmiş hücrelerden gelen uzak çekiş sesiydi. Kadın soyunma odası boştu, Erika pis kıyafetlerini çıkarıp duşa girdi ve sıcak suyu dayanabildiği kadar açtı. Altında dikilip sıcaklığın tadını çıkardı. Buhar yükseldikçe çinili Viktorya tarzı duşlar ve Erika görünmez oldu.

Saat altıda temiz kıyafetleriyle, otomattan aldığı bir fincan kahve ve biraz çikolatayla vaka odasında yalnızdı. Andrea Douglas-Brown duvardan ona bakıyordu, kendinden fazla emindi.

Erika kendisine ayrılan masaya oturdu, şifresini girerek internete bağlandı. İş e-postalarına bakmayalı sekiz ay olmuştu; sebebi uzak durmaya çalışması falan değildi, sadece erişimi yoktu. Aşağıya doğru indikçe, eski meslektaşlarından gelen mesajları, bültenleri, reklam postalarını ve resmi bir duruşmaya katılımıyla ilgili bir bildiri gördü. Çok komikti: Erişiminin engellendiği bir e-posta sistemi vasıtasıyla resmi bir duruşma için bilgilendiriliyordu.

Fareyle uzunca tarayarak eski mesajların hepsini seçip sil tuşuna bastı.

Şimdi yalnızca Komiser Crane'den gelen, önceki gece geç saatlerde gönderilmiş bir e-posta vardı:

Ekte Andrea DB'nin 2007-2014 yılları arası detaylı
Facebook profil gemişı var.

Bir de suç mahallinde bulunan telefonuna ait kayıtlar.

CRANE

Erika ekteki dosyayı açıp yazıcıya gönderdi. Az sonra kapının yanındaki yazıcı canlanıp yazdırmaya başladı. Erika sayfa yığınınını alıp düzgün bir kahve içebilmeyi umarak personel kantinine götürdü, ama içerisi karanlıktı. Arka tarafta bir sandalye bulup ışıkları yaktıktan sonra Andrea Douglas-Brown'un Facebook profilini incelemeye başladı.

217 sayfaydı; yaklaşık dokuz yıl, Andrea'yı on dört yaşındaki çocuktan yirmi üç yaşındaki büyüleyici kadına dönüştürmüştü. Eski gönderilerinde oldukça muhafazakâr bir kız gibi görünüyordu ama erkekler işin içine girince daha kışkırtıcı giyinmeye başlamıştı.

Andrea'nın yedi senelik gönderileri sonsuz sayıda parti fotoğrafları ve selfieyle doluydu. Yakışıklı adamlar ve güzel kızlarla çekilmiş yüzlerce fotoğrafı vardı. Aynı kişilerle bir iki defadan fazla bir araya gelmemişti. Parti manyağı bir tipe benziyordu ve bu konuda pahalıya kaçtığı da belli oluyordu. Gittiğı kulüpler hep rezervasyon yaptırmanız gereken ve fotoğraftaki masalara dağıtılmış şampanya şişelerinin asla tükenmediğı yerlere benziyordu.

Yıllar içerisinde Facebook'ta kardeşleriyle çok az iletişim kurmuştu. Büyük kız kardeşı Linda aileyle ilgili gönderilerin çok azını beğenmiş görünüyordu. Küçük kardeşı David de aynı eğilimdeydi. Ama o gönderiler Douglas-Brown ailesinin Yunanistan'a ve bir sonraki yıl da Hırvatistan, Dubrovnik'e gittikleri yıllık tatillerin fotoğraflarıydı sadece.

Erika'yı en çok tatiller ilgilendiriyordu. Her ağustosta üç haftalık, birbirine benzeyen tatiller yapmışlardı. Her

tatilin başında Andrea bir aile fotoğrafı yayınlamıştı; hoş bir restoranda ya da mayolarıyla bir sahil kulübesinin etrafında toplanmış sıradan bir öğle yemeği yerken çekilmiş bir fotoğraf. Bu öğle yemeklerinde Andrea'nın üzerinde hep bikini vardı ve siyah saçlarını bir omzundan sarkıtıp ustalıkla yemek yerken poz vermişti. Onun aksine Linda kambur durmuştu; tabağı tepeleme doluydu ve tıkmamasına engel oldukları için biraz kızgın görünüyordu. Linda her geçen yıl biraz daha genişlemişti ve hep uzun tişörtler ve taytlarla fazla kilolarını kapatmaya çalışmıştı. David ise başlangıçtaki fotoğraflarda aşırı derecede cılız ve gözlüklü, on üç yaşında, annesinin incecik kolunun altına sokulmuş, yavaş yavaş yakışıklı bir adama dönüşmüş bir gençti.

Andrea, David'e daha yakın gibi görünüyordu; fotoğrafların çoğunda onu o kadar sıkı kucaklamıştı ki çocuğun gözlükleri yana çarpılmıştı. Linda ve David'in birlikte hiç fotoğrafı yoktu. Sör Simon ve Leydi Diana fotoğraflarda hiçbir şey belli etmiyorlardı, yüzlerinde her yıl aynı ifade vardı: kocaman ama duygusuz gülümsemeler. Elindeki fotoğrafta mayosu ve pareosuyla Leydi Diana vardı. Sör Simon da kıllı göbeğinden biraz fazla yukarıya çektiği bol bir şort giymişti.

Seneler ilerledikçe Andrea ailesiyle geçirdiği zamanlara olan ilgisini hızlı bir şekilde kaybetmiş ve gittiği yerlerde gördüğü erkeklerin fotoğraflarını paylaşmaya başlamıştı. Başlarda bir sapık gibi, fotoğraflarının çekildiğinden bihaber sigara içen ya da plajda tişörtlerini çıkarmış futbol oynayan erkekleri çekmişti. Sonra da yalnızca bir çocuğa odaklanmış ve tatillerinin son haftasını ona takmış vaziyette sınırsız sayıda fotoğrafını çekerek geçirmişti. Görünüşe göre serseri çocuklardan hoşlanıyordu: yaşça daha büyük ve kaslı, dövme ya da piercingli. 2009 yazında çekilmiş fotoğraflardan birinde, Andrea dev bir Harley Davidson'ın

arkasında poz verirken çekilmişti. Yeryüzündeki en minik bikiniyi giymiş, motosikleti sürer gibi poz vermişti. Büyük olasılıkla motosikletin sahibi olan siyah saçlı bir delikanlı arkaya oturmak zorunda kalmıştı. Gencin bir eli Andrea'nın kalçalarında ve sigara tutuyordu. Sigarasının ucu Andrea'nın bronz tenine çok yakındı. Andrea kameraya, *Kontrol bende*, der gibi bakmıştı.

Erika kenara, *Bu resmi kim çekti?* diye not düştü.

Kantinde servisin Başladığını fark etmemişti bile. Gözleri kızarmış memurlar kahvaltı için toplanmaya başlamışlardı. Erika, Andrea'nın yaşammdan büyülenmiş halde okumaya devam etti.

2012'de sahnede yeni bir arkadaş belirdi: Barbora Kardosova adında bir kız.

Slovak ismi mi? yazdı Erika fotoğrafın kenarına.

Barbora esmerdi ve Andrea gibi güzeldi; hızla çok yakın arkadaş olmuşa benziyorlardı. 2012 ve 2013'te aile tatillerine bile katılmıştı. Barbora, erkek tavlama konusunda suç ortağı olabilecek bir kız gibi görünüyordu. Şimdilerde erkekleri daha entelektüel yollarla tavlıyor olsalar da pahalı gece kulüplerinde ya da aynı derecede pahalı güneşlenme salonlarında koyu renk saçlı iri yarı heriflerle birlikte çekilmiş fotoğrafları vardı.

Andrea, Barbora'yla gerçek bir arkadaşlık kurmuş gibi görünüyordu. Andrea'nın makyajsız olduğu ve kameranin daha az farkında olduğu anları paylaştıkları fotoğraflar yayınlamışlardı. Andrea, yüzünde gerçek bir gülümsemeyle eğlendiği makyajsız fotoğraflarda birçok açıdan daha güzeldi. Fotoğraflardan birinde bir aynanın önünde yan yana poz vermişlerdi, üzerlerinde dizlerine kadar inen büyük beden kazaklar vardı. İkisi de yaşlı kadın işiydi. Barbora'nunki yün yumağı kovalayan kedilerle süslüyken Andrea'nunki sepetinde uzanan sarman bir kediyle süslüy-

dü. Telefonun flaşı aynanın üst köşesine yansımıştı. Andrea'nın kız kardeşi Linda yorum yapmıştı, "Odamdan defol seni pislik!"

Andrea yorumu beğenip bir ☺ koymuştu.

Sonra, 2013 yılının sonlarında, Barbora hiçbir açıklama yapmadan Andrea'yı arkadaşlıktan çıkarıp birdenbire ortadan kaybolmuştu. Erika bir şey kaçırmadığından emin olmak için geri dönüp tekrar baktı. Barbora o tarihten sonra hiçbir fotoğrafta yoktu. Pek fazla "beğen" tuşuna basan bir tip değildi. Altı ay kadar sonra, 2014'ün Haziran ayında Andrea Facebook hesabını kapatmıştı. Arkadaşlarına hiçbir mesaj göndermemiş, açıklama yapmamıştı.

Erika telefon kayıtlarına döndü. Facebook mesajlarının aksine az ve yavandılar. Crane numaralara açıklamalar eklemişti. Andrea'nın nişanlısı, Giles Osborne düzenli olarak aranmıştı. Bir cumartesi günü yerel bir Çin lokantası paket servis için aranmıştı ve Noel'e kadar yedi cumartesi boyunca *The X Factor* yarışmasında oy mesajları gönderilmişti. Diğer aramalar ailesine, annesinin Kensington'daki çiçekçi dükkânına ve babasının sekreterineydi. Cinayet mahallinde telefonu onunla birlikte bulunmuş olsa da ortadan kaybolduğu geceye dair hiçbir arama kaydı yoktu. Telefon kayıtları 2014 Haziran'a kadarki sekiz ayı kapsıyordu.

Bir bardak taş zemine düşüp gürültüyle kırıldı. Erika başını kaldırdığında içerinin aydınlandığını, kantinin dolduğunu gördü. Saatini kontrol etti, dokuza on vardı. Toplantıya geç kalmamak için kâğıtlarını toplayıp çıktı. Koriorda Başkomiser Marsh'la karşılaştı.

"Dün geceki kayıtları okudum," dedi bir kaşını havaya kaldırarak.

"Evet, komiserim. Hepsini açıklayacağım. Çok sağlam bir ipucu buldum."

"Neymiş o?"

“Toplantıda anlatacağım,” dedi vaka odasına vardıklarında. İçeriye girdiklerinde Erika bütün takımın masalarında hazır olduğunu gördü. Sesler kesildi.

“Pekâlâ. Herkese günaydın. Memur Crane’in, Andrea’nın tüm Facebook geçmişini ve telefon kayıtlarını bulmayı başardığını söyleyerek başlamak istiyorum. Çok hızlı ve iyi bir çalışmaydı. Andrea çok aktif bir kullanıcıymış ama geçtiğimiz haziran ayında hesabını kapatmış. Telefon kayıtları da Haziran 2014’e kadar. Neden? Numarasını mı değiştirdi?”

“Haziranda Giles Osborne’la tanıştı,” dedi Dedektif Sparks.

“Evet. Neden yaklaşık olarak aynı dönemde hem numarasını değiştirip hem Facebook hesabını kapatmış olabilir?”

“Belki hayatında beyaz bir sayfa açmıştır. Bazı erkekler kadınların eski sevgililerinin ya da bir geçmişlerinin olmasından hoşlanmazlar,” dedi Singh.

“Anlaşılan Facebook’u yeni arkadaşlar bulmak için kullanıyormuş ama sonra nişanlanınca ihtiyacı kalmamış,” dedi Sparks.

“Ama telefon kayıtları... biraz tuhaf. Yani rüyalarının erkeğini bulduğunu ve hayatının tamamlandığını, başka ilişkilere ihtiyacı kalmadığını mı söylüyorsun?”

“Öyle söylemedim,” dedi Sparks.

“Evet, ama bu durumda kuşku uyandıran bir şeyler var. O gece hiçbir arama yapmamış. Bunu biraz irdeleyelim. Eski telefonunu bulup kayıtlarını alın. Bilmediğimiz ikinci bir telefonu olup olmadığını kontrol edin. Barbora Kardosova isimindeki kız hakkında bulabildiğiniz her şeyi bulun, “kardoş-ova” diye okunuyor. 2012 ve 2013 yılları arasında Andrea’nın çok yakın arkadaşıymış ve sonra ortadan kaybolmuş. Araları mı açıldı? Şimdi nerede? Onunla konuşabilir miyiz? Araştırın. Onu bulun. Ve ayrıca, bütün eski erkek

arkadaşlarını da bulun. Erkeklerin ilgisinden kaçabildiğini sanmıyorum. Neler bulabileceğimizi bir görelim."

"Ama ağzınızı sıkı tutun," diye ekledi Marsh odanın arka tarafından.

Erika devam etti, "Dün gece Glue Pot barı ziyaret ettim. Kristina adındaki barmen kızıdan o gece Andrea'nın barda olduğunu öğrendim. Andrea'nın yanında önce kısa saçlı sarışın bir kadın, sonra da koyu saçlı bir adam olduğunu söyledi."

"Şu Kristina'yı robot resim için buraya getirecek misin?" diye sordu Sparks.

"Bunu önerdiğimde korkup kaçtı."

"Peki, soyadı ne?" diye sordu Sparks.

"Şey, onu öğrenme fırsatım olmadı..."

Sparks sırtıp başını salladı.

Erika devam etti, "Konuştuğum başka bir kadın, Ivy Norris..."

Sparks sözünü kesti. "Tanrım. Ivy Norris'in söylediği hiçbir şeye inanmam. O yaşlı yosma tam bir yalancı ve baş belasıdır."

"Evet ama Ivy Norris, Glue Pot'tan bahsettiğimde çok garip tepki verdi. Korktu. O barla ilgili her şeyi öğrenin. Barmen kızı bulup bar sahibini sorguya çekin. Oranın Andrea'yla bir bağlantısı olduğuna inanıyorum ve bu her neyse hızlı bir şekilde, hiçbir şey yok olmadan bulmalıyız."

"Dedektif Foster. Bir şey konuşabilir miyiz, lütfen?" dedi Marsh.

"Elbette, efendim... Moss ve Peterson, bugün benimle olmanızı istiyorum; otopsi sonuçlarını alacağız ve Douglas-Brownlar cesedi teşhis edecekler."

Vaka odasında konuşmalar başladı. Erika, Marsh'ın arkasından ofisine yürüdü. Kapıyı kapatıp karşısına oturdu.

"Douglas-Brownlar bugün teşhis için mi gelecek?"

"Evet. On buçukta."

"Ben de aynı saatte resmi polis açıklamasını yapıyor olacağım. Basın sözcümüz, Colleen, çok iyi ve tabii ki bunun masum bir genç kız cinayeti olduğunu vurgulamak istiyoruz. Ama yine de basının politik bir şeyler bulması durumuna karşı hazırlıklı olmalıyız," dedi Marsh üzülerek.

"Sonuçta gazete satmaları gerekiyor," dedi Erika. Sesizlik oldu ve Marsh parmaklarıyla masada ritim tutmaya başladı.

"Araştırmanızın nasıl bir yön kazandığını bilmem gerekiyor," dedi sonunda.

"Katili arıyorum efendim."

"Küstahlaşma."

"Peki, ama siz de ordaydınız, vaka odasında. Bu tanık, Kristina, o gece Andrea'yı Glue Pot'ta görmüş. Andrea'nın sarışın bir kadın ve siyah saçlı bir adamla birlikte olduğunu söyledi. O kişileri arıyorum."

"Şimdi nerede bu Kristina?"

"Şey, kaçtı ve daha fazla bilgi almak için peşinden gitme şansım olmadı."

"Polis olduğunun farkında mıydı?"

"Evet."

"Andrea hakkında bilgi vermenin kendi yararına olduğunu hissetmiş midir sence?"

"Efendim?"

"Bak, Erika. Muhtemelen kaçak bir göçmendi ve sınır dışı edilmekten korkuyordu. Kendi kışını kurtarmak için müzik kutusunun önünde Elvis'i gördüğünü bile söyleyebilirdi."

"Komiserim, hayır, bence bu bilgiyle çok öne geçtik. Ve başka bir kadın, Ivy Norris. Glue Pot hakkında verdiği tepki..."

"Dün geceki nöbet kayıtlarını okudum Erika. Ivy Nor-

ris'in torununa vurduğun ve kadının sana bıçak çektiği yazıyor."

"Evet, çocuk beni ısırды ve ben de kötü tepki verdim. Ama konumuz bu değil. Komiserim, Ivy Norris bu bölgeyi biliyor ve o barla ilgili bir şeyler onu korkutuyor."

"Geçen ay Sydenham'daki Rambler's restoranda dört kişinin başının kesildiğini biliyor muydun? Muhtemelen oraya gitmek için de can atmıyordu."

"Efendim!"

Marsh devam etti, "Vekil yardımcısı tepemde; lanet olası bakanlar kurulundan birine soruşturmayla ilgili güncel bilgiler vermek zorundayım. Douglas-Brown ailesini rezil edecek ve henüz ispatlanmamış detayların eşelenmediği ve basında haber olmayacağı konusunda teminat bekliyorlar."

"Basını kontrol etmiyorum. Soruşturmayla ilgili detay da sızdırmıyorum. Bunu biliyorsunuz efendim."

"Evet ama senin..."

"Komiserim, işimi yapmam gerekiyor. Bana karşı dürüst olun. Araştıramayacağım şeyler olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Marsh yüzünü buruşturdu. "Hayır!"

"Öyleyse ne demeye çalışıyorsunuz?"

"Hayallere kapılmamanı söylüyorum. Glue Pot'un kaçak göçmen çalıştırdığından uzun zamandır şüpheleniyoruz. Aynı zamanda fahişelerin de uğrak yeri. Andrea Douglas-Brown'un kaybolduğu gece orada olduğunu söylemek için elinde sağlam delillerin olmalı."

"Peki ya barmen kızı bulup robot resim çıkarmayı başarırısam?"

"Bol şans çünkü muhtemelen çoktan bir kamyonun kasasına tıkılıp Calais'e doğru yola çıkmıştır!"

"Komiserim! Andrea'nın kamera kayıtları var. Forest Hill'e giden bir trene bindi ve cesedi ana yola çok yakın bir

yerde bulundu. Yüce Tanrım, haklı olduğum bundan daha açık olabilir mi?"

Marsh bezmiş görünüyordu. "Tamam. Acele etme ve uyanık ol. Gazeteciler peşimizde."

"Elbette, efendim."

"Ve beni bilgilendirmeni istiyorum. Her şeyden, anlıyor musun?"

"Tamam komiserim."

Marsh bir bakış attı ve Erika ofisten çıktı.

BÖLÜM 14

Floresanla aydınlatılmış uzun koridorda yürürlerken morg Erika'nın vücudundaki bütün ısıyı çekmiş gibiydi. Moss'un interkomdan gelen vızılıtlı sesinin duyulduğu metal bir kapıya ulaştılar. Adli tıp uzmanı Isaac Strong interkomdan konuşarak onları içeriye davet etti.

"Günaydın," dedi Isaac akli başında bir edayla. Uzun vücudunu kaplayan beyaz laboratuvar önlüğü çok düzgün ütülenmişti ve pırıl pırıldı; üst cebinden koyu renk, deri bir cep telefonu kılıfı görünüyordu. Siyah, dar kot pantolon ve Crocs giymişti, siyah saçlarını alnından geriye doğru atmıştı. Erika onun incecik, yay gibi kaşlarının altındaki yumuşacık kahverengi gözlerinden bir kez daha etkilendi. Otopsi odası çelik ve Viktorya tarzı porselenlerden oluşuyordu. Bir tarafta, yan yana paslanmaz çelik kapılar vardı ve odanın ortasında yine paslanmaz çelikten, etrafları oluklarla çevrili üç tane otopsi masası vardı. Andrea Douglas-Brown, giriş kapısına en yakın masanın üstünde, beyaz bir çarşafın altındaydı. Andrea'nın gözleri artık kapalıydı. Saçları yıkanıp düzgünce taranmıştı. Çürükleri kararmıştı ama yüzü hâlâ şişti. Erika, onun ailesine uyuyormuş gibi görünmesini umut ediyordu ama temizlemek için gösterdikleri tüm çabaya rağmen bedeni hâlâ berbat durumdaydı.

Isaac otopsi masasının etrafından dolaşıp çarşafı yavaşça kaldırdı. Çıplak vücudunda, çürük ve derin yırtıklara ek olarak şimdi bir de büyük bir kesik vardı. İki omzundan aşağıya inip bağrında birleşerek dolgun göğüsleriyle göğüs kemiği arasına kadar uzanan y şeklindeki kesğin üstünde düzgün dikişler vardı.

"Ciğerlerinde hiç sıvı yoktu, yani suya girdiğinde ölmüş," dedi Isaac. "Buz çürümeyi engellemiş ama uzun süre suya maruz kaldığından derisinin beyazladığını farkedeceksin. Boynundaki ip izleri ve kırık köprücük kemiği boğularak öldürüldüğünü gösteriyor. Boynundaki morluklara bakarak katilin orta büyüklükte bir eli olduğunu varsayabiliriz. Eksik parmak belirtisi yok."

Durdu.

"Toksikoloji sonuçları kanında yüksek oranda alkol olduğunu gösteriyor ve küçük bir miktar da kokain. Uzun süre hiçbir şey yememiş; midesi büyük olasılıkla saldırı esnasında farkında olmadan yuttuğu kırılan ön dişi haricinde boştu."

İçinde kırık dişin olduğu küçük plastik bir şişeyi kaldırıp ışığa tuttu.

"Ağzında ve dişlerinde, maskeleme şeritlerinde kullanılan, yapışkan bir kimyasal buldum."

"Demek ki ağzını bantladılar?" dedi Erika.

"Öyle görünüyor. Tecavüze uğradığına dair bir iz yok, ancak ölmeden kısa bir süre önce anal seks yapmış. Anüs-ten sperm ve kan için örnek aldım ama bir şey yoktu. Sadece kauçuk ve az miktarda kayganlaştırıcı vardı."

"Kondom mu kullanmış?" diye sordu Erika.

"Onunla anal seks yapan her kimse o kondom kullanmış," diye düzeltti Isaac.

"Anal ilişkiye gönüllü girdiğinden nasıl emin olabiliyorsun?"

Rahatsız edici bir sessizlik oldu.

Isaac açıkladı: "Gönüllü olan seksle zorla yapılan arasında belirgin bir fark var. Gönüllü olanda vücut genellikle gevşemiş oluyor. Zorla yapılanda ise kasların gerilip sıkışmasına neden olan aşırı stres, panik ve direnme oluyor. Bu da içeride çürümelere ve deride aşınmalara neden oluyor. Rektum duvarında herhangi bir zedelenme yoktu. Elbette, başka bir teori de ilişkinin ölümden sonra gerçekleşmiş olabileceği."

"Ah, Tanrım, lütfen," dedi Erika. "Umarım öyle değildir."

"Mümkün, evet ama biraz şüpheli. Bunun biraz gözüküyor ve öfkeli bir saldırı olduğu belli. Katil hayvan gibi üzerine saldırmış. Saçları iki şakağından da sökülüp. Kendisini kontrol altına alıp kondom takmak için durmuş olma ihtimali var mı?"

"Olay yerinde kondom bulundu mu?" diye sordu Erika.

"Kayıkhanenin ve gölün etrafındaki alan kondomlarla doluydu. Hepsini inceliyoruz ama zaman alıyor."

Bir süre durdular.

"Sence Andrea anal seks yapacak türden bir kız mı?" diye sordu Peterson.

"Bu biraz peşin hüküm vermek olur," dedi Isaac.

"Evet ama, burada kibarca konuşmaya da çalışabiliriz ya da her şeyi olduğu gibi konuşuruz. Sadece belli tip kızlar anal seks yaparlar, öyle değil mi?" diye sordu Peterson.

"Öyle düşünmek hoşuma gitmiyor," dedi Erika.

"Ama düşünmek zorundayız," dedi Peterson.

"Yani sadece sürtük kızların götten sevdiğini söylüyorsunuz. Risk alanların?" diye sordu Moss.

"Yani açık havada sevişiyordu fakat işler ters gitti, öyle mi?" diye sordu Erika.

"Dediğim gibi, benim işim ölenin nasıl biri olduğu hakkında varsayımlar yapmak değil. Ben ölüm şekillerine göre

bir yargıya varırım. Kızın ellerinin kabloyla bağlandığını görüyorsunuz. Çok derin kesikler olmuş. Ayrıca bacakları da bağlanmış, sol ayak bileğinde küçük bir kılcal damar çatlağı var.”

“Bu fazla ileriye gitmiş kaçamak seks değil. Bu bir adam kaçırmama,” dedi Erika. “O gün daha erken saatlerde nişanlısıyla ilişkiye girmiş olabilir ve sonra da... Tanrım. Nişanlısına sormak zorundayız. Başka bir DNA kanıtı var mı?”

“Vardıysa da muhtemelen suda, buzun altındayken yok olmuştur,” dedi Isaac.

İşlerini bitirdiklerinde, Douglas-Brownların gelip Andrea’nın cesedini teşhis etmelerine birkaç dakika vardı. Moss ve Peterson sigara molası verdiler ve yıllar önce sigarayı bırakmış olmasına rağmen Erika da onlara eşlik etti. Yangın çıkışında durup bir araba tamirhanesinin arkasını seyrettiler. İçeride arabaların krikoyla kaldırıldığı, altlarındaki çukurlarda adamların çalıştığı uzun bir sıra halindeki tamirhaneler görünüyordu.

Erika hatırlayabildiğinden çok daha fazla tecavüz ve cinayet vakasıyla ilgilenmişti. Sessizce sigaralarını içerlerken karşıda çalışan genç adamları düşündü. Genç ve güçlüydüler. Ortalama bir adam, hayatı boyunca bir kadına tecavüz etmeye, öldürmeye ne kadar yaklaşıyordu? Kaç tanesi kendine engel oluyordu? Kaç tanesi hiçbir ceza almadan elini kolunu sallayarak dolaşıyordu?

“Anahtarımız Andrea. Suçlu tanıdığı biri miydi?” diye sordu Erika sigarasının dumanını soğuk havaya üfleyip uzun süredir unuttuğu nikotini damarlarında hissederek.

“Acaba müzenin bahçesine getirmek için tuzak mı kurdular yoksa kendi isteğiyle mi gitti?” diye sordu Peterson.

“Elimizde çok az kanıt var. DNA yok. Kamera kaydı yok.”

"Planlanmış bir şey olabilir mi?" diye sordu Moss. "Kameralar. İçeriden birisi olabilir mi? Sör Simon'a ya da ailesine kin besleyen birisi belki?"

"Bu boktan kameraların suçu devletin yaptığı kesintiler. Eğer profesyonel bir kaçırma ve cinayet olsaydı sizce telefonunu ve kimliğini olay yerinde bırakırlar mıydı? Dikkatsizlik yapmış olurlardı," dedi Peterson.

"Cesedin kimliğinin hızlı bir şekilde tespit edilmesini istemiş olabilirler. Belki de bir mesaj veriyorlar," dedi Moss.

"Çok fazla erkek hayranı varmış. Öfkeli bir aşık olabilir mi?" diye sordu Erika.

"Olabilir. Ama kim? Nişanlıymış. Giles Osborne'la tanıştığından beri bir rahibeye dönüşmüş. Nişanlısıyla konuşmamız gerekiyor," dedi Moss.

Isaac kapıda göründü.

"Douglas-Brownlar şimdi otoparka girdiler," dedi.

"İşin bu kısmından nefret ediyorum," dedi Moss yarısını içtiği sigarayı ayakkabısının altında söndürüp pakete geri koyarak.

Simon ve Diana Douglas-Brown, kızları Linda ve oğulları David'le gelmişlerdi. Andrea'nın kardeşlerini ilk kez görüyor olmak Erika'nın tuhaf hissetmesine neden olmuştu. Andrea'nın Facebook hesabından onlar hakkında çok şey öğrenmişti ve ikisini de tanıyormuş gibi hissediyordu.

Diana ve Simon tertemiz siyah kıyafetler giymişlerdi ve Diana, David ve Simon'ın desteğiyle ayakta duruyor gibiydi. David çok uzun ve inceydi, modaya uygun dar siyah bir takım elbise giyip siyah gözlükler takmıştı. Linda babasının yanındaydı, siyah evaze eteği ve kalın kışlık paltosu içinde çok tombul görünüyordu. Hepsinin gözleri ağlamaktan kıpkırmızıydı.

"Günaydın. Sizin için burada hazır olacağız," dedi Erika onları teşhis odasına götürürken.

Simon elini karısının elinin üstüne koydu. "Sen burada kal, David ve Linda, siz de. Ben yaparım."

"Baba, biz buradayız. Birlikte," dedi David. Bilgisayar kurduna benzeyen tipiyle çelişen sesi tıpkı babasınınki gibi ikna edici bir güce sahipti. Linda dudağını ısırarak başını sallayıp onayladı. Erika onlara odayı gösterdi. Teşhis odası küçüktü, iki sandalyesi ve neşe saçan plastik nergis demetiyle oldukça klasikti.

"Lütfen, acele etmeyin," dedi Erika onları büyük cam bir pencereye yönlendirirken. Camın diğer tarafındaki perde kapalıydı. Erika kumaşı sararmış perdenin ters takıldığını fark etti. Tepedeki bazı dikişleri de atmıştı. Kumaşın iyi olan tarafını görenlerin ölümler, kötü olan tarafı görenlerin ise sanki sahne arkasındalarmış gibi akraba ve arkadaşlar olması ironikti.

Morg görevlisi perdeyi açıp beyaz çarşafın altındaki Andrea'yı açığa çıkardığında Diana gözle görülür bir şekilde gerildi. Gözetleme odasının ahşap panelinin üzerinde yumuşak sarı bir ışık sallanıyordu. Erika, bir bedeni izlemenin doğal olmayan soyut bir şey olduğu hissini hiç kaybetmemişti. Bazı aileler kayıtsız kalırken bazıları önlenemez bir biçimde ağlıyordu. Geçmişte bir adam camı öyle sert yumruklamıştı ki cam çatlamıştı.

"Evet, o. Bu Andrea," dedi Diana. Yutkundu ve gözleri sulandı. Makyajlı güzel yüzüne temiz beyaz bir mendil bastırdı. Linda gözünü kırpmadı, korkmadı. Sadece başını yan yatırıp fal taşı gibi gözlerle merakla baktı. David göz yaşlarına engel olmaya çalışarak dehşet içinde baktı.

Kontrolünü kaybedip hıçkırarak ağlayan Simon oldu, yıkılmıştı. David babasını kucaklamak istedi ama Simon oğlunu sertçe itti. O an David de hıçkırarak ağlamaya başladı.

"Sizi biraz yalnız bırakayım. İstedığınız kadar kalabilirsiniz," dedi Erika. Dışarı çıkarken Diana başını salladı.

Beş dakika sonra aile kıpkırmızı gözlerle dışarı çıktı. Erika, Moss ve Peterson'la birlikte koridorda bekliyordu.

"Bunu yaptığınız için teşekkür ederiz," dedi Erika. "Bu öğleden sonra hepinizle konuşabilmemiz mümkün mü?"

"Ne hakkında konuşmak istiyorsunuz?" diye sordu Simon. Kan çanağı gözleri temkinliydi ve utanarak bakıyordu.

"Andrea'yı daha yakından tanımak istiyoruz. Böylece katili tanıyıp tanımadığını çözeceğiz."

"Katili neden tanısn ki? Andrea gibi birinin katillerle takılacağını mı sanıyorsunuz?" dedi Simon.

"Hayır efendim. Düşünmüyorum. Ama bu soruları sormak zorundayız."

"Andrea'nın nişanlısı nerede?" diye sordu Moss.

"Giles, burada sadece aile üyelerinin olması gerektiğini anlayışla karşıladı. Vakti geldiğinde saygı ziyaretinde bulunacağından eminim..." Leydi Diana'nın sesi titriyordu, belki de bir cenaze organize etmesi gerektiğini düşünüyordu.

Aile karla kaplı otoparkta ağır adımlarla arabalarına yürürken onları izlediler. Arabaya bindiklerinde Simon Douglas-Brown dönüp Erika'ya baktı. Kan çanağı gözlerini onunkilerden ayırmadı. Sonra arabaya binip uzaklaştı.

BÖLÜM 15

Yakka Organizasyon Kensington'daki bir yerleşim bölgesinde, modern bir iş merkezindeydi. Sıradan bir dizi evin arasında yanlış adrese gönderilmiş gösterişli bir heykel gibi yükseliyordu. Erika, Peterson ve Moss danışmaya ulaşana kadar iki ayrı cam kapıdan geçmek zorunda kalmışlardı. Bilgisayarın başında oturan genç resepsiyonist, kulağında kulaklıklarıyla bir şeyler yazıyordu. Onları gördü ama hiçbir şey söylemeden yazmaya devam etti. Erika uzanıp kızın kulaklıklarından birini çıkardı.

"Ben Dedektif Foster, bunlar da Dedektif Moss ve Dedektif Peterson. Giles Osborne'la görüşmek istiyoruz, lütfen."

"Bay Osborne meşgul. Bir dakika, şunu hemen bitirip size bir randevu ayarlayacağım," dedi resepsiyonist kulaklığı yeniden takarak.

Erika tekrar uzanıp kabloyu çekerek kulaklıkların ikisini de kulağından çıkardı. "Sizden rica etmedim, yapmanızı söyledim. Giles Osborne'u görmek istiyoruz."

Hepsi kimliklerini gösterdiler. Kızın tavrı değişmedi ama masasındaki telefonu kaldırdı. "Neyle ilgili?"

"Nişanlısının ölümüyle," dedi Erika. Kız numarayı tuşladı.

"Ne için burada olduğumuzu sanıyor acaba? Ağaçta kalmış lanet bir kedi yavrusu için değil herhalde?" diye mırıldandı Peterson. Erika ona bir bakış attı.

Resepsiyonist telefonu yerine bıraktı. "Bay Osborne bir dakika sonra geliyor. Burada bekleyebilirsiniz."

Koltuklar ve tasarım dergilerinin üstüne düzgünce dizildiği ahşap küçük bir masanın olduğu bekleme alanına geçtiler. Köşede içi aydınlatılmış ve kutu biralarla dolu bir buzdolabı ile yanında kocaman bir espresso makinesi olan küçük bir bar vardı. Duvarda, pek çoğunda bedava şampanya dağıtan göz kamaştıran genç kız ve erkeklerin olduğu Yakka organizasyonlarında çekilmiş fotoğraflar vardı.

"Beni koca kıcımla asla işe almazdı," diye mırıldandı Moss oturduklarında. Erika yan yan baktı ve ilk kez Moss'un sırtıttığını gördü. Erika da ona sırtıttı.

Dakikalar sonra Giles Osborne barın yanındaki cam kapıdan çıktı. Kısa boylu ve yandan ayrılmış yağlı siyah saçlarıyla tombul bir adamdı. Yuvarlak ve parlak gözleri birbirine çok yakındı. Kocaman bir burnu vardı ama çenesi yoktu. Dar kot pantolon ve şişkin göbeği için fazla dar V yaka bir tişört giymişti. Humpty Dumpty' gibi görünmesine neden olan sivri burunlu tuhaf görünümlü bilek hizasında botlarıyla kıyafetini tamamlamıştı. Erika, Andrea'nın evlenmek için seçtiği adamın bu olduğuna inanamadı.

"Merhaba, ben Giles Osborne. Sizin için ne yapabilirim?" dedi kendinden emin, güzel aksanıyla.

Erika herkesi tanıttıktan sonra, "Öncelikle taziyelerimizi sunmak istiyoruz." dedi.

"Evet. Teşekkür ederim. Büyük bir şoktu. Hâlâ alışmaya çalışıyorum. Hiç bilmiyorum nasıl..." Acı çekiyor gibiydi ama daha ileri gitmedi.

* Bir çocuk tekerlemesinde bahsi geçen ve Lewis Carroll'un *Aynanın İçinden* kitabında da yer alan, yumurta şeklindeki karakter. -yhn

"Biraz daha sakın bir yere gidebilir miyiz? Birkaç soru sormak istiyoruz," dedi Erika.

"Dün zaten Sparks isminde bir dedektifle yeteri kadar konuştum," dedi gözlerini kuşkuyla kıсарak.

"Evet, bunun için gerçekten minnettârız ama bu bir cinayet soruşturması ve her şeyi öğrendiğimizden emin olmak zorundayız..."

Giles bir süre dikkatle onlara baktıktan sonra bir anda duyduğu şüpheyi bir kenara bıraktı. "Elbette. Size bir şey ikram edebilir miyim? Cappuccino? Espresso? Macchiato?"

"Ben cappuccino alırım," dedi Moss. Peterson da başını sallayıp aynı fikirde olduğunu gösterdi.

"Ben de alırım, teşekkürler," dedi Erika.

"Michelle, konferans salonunda olacağız," dedi Giles danışmadaki resepsiyoniste. Cam kapıyı açtı ve altı ya da yedi genç adam ve kadının bilgisayarlarında çalıştığı müşterek ofise geçtiler. Hiçbiri yirmi beş yaşının üstünde görünmüyordu. Giles uzun cam masası ve sandalyeleri olan konferans salonuna açılan başka bir cam kapıyı daha açtı. Duvarda asılı büyük plazma televizyonda minik fotoğrafların olduğu bir internet sitesi açıktı. Erika yakından bakınca fotoğrafların tabut fotoğrafı olduğunu fark etti. Giles hemen cam masadaki bilgisayarına uzanıp sayfayı aşağıya aldı. Ekranda Yakka Organizasyon logosu belirdi.

"Bu sürecin Lord ve Leydi Douglas-Brown için ne kadar korkunç olduğunu hayal bile edemiyorum. Andrea'nın cenaze hazırlıkları için bir şeyler yapabileceğimi düşündüm," diye açıkladı.

"Andrea yalnızca bir saat önce resmi olarak teşhis edildi," dedi Moss.

"Evet ama siz onu zaten teşhis etmiştiniz, değil mi?" diye cevap verdi.

"Evet," dedi Erika.

"İnsan ani kayıplarda nasıl tepki vereceğinden emin olamıyor. Size tuhaf gelebilir..." Acı içinde elini yüzüne kapadı. "Özür dilerim. Sadece bir şeye odaklanmam gerekiyor... Bir şey yapmalıyım ve organizasyon kanımda var sanırım. Bunun olduğuna inanamıyorum..."

Erika konferans masasındaki kutudan bir peçete alıp Giles'a uzattı.

"Teşekkür ederim," dedi peçeteyi alıp burnunu silerek.

"Şirketinizin başarılı olduğuna sanıyorum?" dedi Erika masadaki yerlerini alırlarken konuyu değiştirerek.

"Evet, şikâyeçi değilim. Etrafta yeni ürünlerini dünyaya tanıtmak isteyen bir sürü insan var. Piyasalarda sürekli iniş çıkışlar oluyor ama bir konsepti, markayı ya da bir organizasyonu tanıtmak için her zaman istek ve ihtiyaç var. Ben bu mesajı aktarmak için buradayım."

"Andrea'nın cenaze hazırlıklarını yaparken nasıl bir mesaj aktarmayı umuyorsunuz?" diye sordu Moss. Giles cevap veremedi resepsiyonist kahvelerle içeriye girip fincanları masanın üstüne bıraktı.

"Teşekkürler Michelle, çok incedin," dedi Giles arkasından. "Pekâlâ, bu gerçekten iyi bir soru. İnsanların Andrea'nın nasıl biri olduğunu hatırlamalarını istiyorum: genç ve güzel bir kız, duru ve ahlaklı, masum, önünde yaşayacağı uzun yıllarıyla..."

Erika duyduklarını bir süre zihninde değerlendirdi. Moss ve Peterson'ın da aynı şeyi yaptığını gördü.

"Kahve gerçekten iyi," dedi Moss.

"Teşekkürler. Ürün lansmanını yaptık. Tamamen dürüst ticaret. Çiftçiler ürettiklerinin karşılığını piyasa değerinin çok üzerinde alıyorlar; çocukları okula alındı. Sağlık hizmetlerinden faydalanabiliyorlar ve temiz su ihtiyaçları karşılanıyor."

"Bir cappuccino içerek bu kadar çok iyilik yaptığımı bilmiyordum," dedi Peterson, sesi alaycıydı. Erika, Moss ve

Peterson'ın da Giles Osborne'dan hoşlanmadığını görebiliyordu. Adam farkına varırsa hiç iyi olmazdı.

"Bugün buraya gelmemizin sebebi," dedi Erika, "Andrea hakkında daha kapsamlı bilgi edinebilmek. Bunu yapanı bulabilmenin en iyi yolunun Andrea'nın hayatındaki bütün parçaları ve son yaptıklarını bir araya getirmek olduğuna inanıyoruz."

"Elbette," dedi Giles. "Korkunç bir şoktu, korkunç." Gözleri yeniden yaşlarla doldu, elinde buruşturduğu peçeteyle sinirli sinirli gözlerini ovuşturdu. Birkaç kez burnunu çekti. "Bu yaz evlenecektik. Çok heyecanlıydı. Gelinlik hazırlıklarına başlamıştı bile. Vera Wang imzalı olsun istiyordu ve ona her zaman ne istese verdim..."

"Ailesi gelinliği ödemek istemedi mi?" diye sordu Erika.

"Hayır. Slovak geleneğine göre aileler masrafları yarı yarıya paylaşır... Siz de Slovak mısınız? Aksanınız benziyor," dedi Giles.

"Evet, öyleyim."

"Evli misiniz?"

"Hayır. Andrea'yla nerede tanıştığınızı sorabilir miyim?"

"Geçtiğimiz haziran ayında çalışmak için buraya geldi."

"Ne olarak?"

"Tanıtım hosteslerimizden biri olarak ama bence 'çalışmak' kelimesinin ne anlama geldiğini bilmiyordu. Leydi Diana'yı birkaç yıldır tanıyorum. Organizasyonlarımızda sık sık onun çiçekçi dükkânıyla ortak çalışıyoruz. İş arayan bir kızı olduğunu söyledi, fotoğrafını gösterdi ve hemen onun doğru insan olduğunu düşündüm."

"Neye dayanarak böyle düşündünüz?" diye sordu Peterson.

"Güzeldi. İşe almak isteyeceğimiz türden bir kızdı ve tabii ki, çok geçmeden ona âşık oldum."

"İlişkiniz başlamadan önce sizinle uzun süre çalıştım mı?" diye sordu Peterson.

"Hayır, yani âşık olma sürecimiz çalışma süresinden biraz daha uzun sürdü. Yalnızca bir kez vardiya çalıştı ve Moët örneklerini tanıttı. Berbattı: çalışıyormuş gibi değil partideymiş gibi davrandı ve sarhoş oldu! Yani burada çalışma işi yürümedi ama, bizim ilişkimiz yürüdü..." Giles'in sesi canlılığını yitirdi. "Bunların konumuzla alakası var mı? Dışarda olup katili aramak isteyebileceğinizi düşünüyorum."

"Yani hızlı bir flört dönemiymiş. Sekiz ay önce, geçtiğimiz haziran ayında tanıştınız, öyle mi?" dedi Erika.

"Evet."

"Ve çok hızlı bir şekilde teklifte bulundunuz."

"Dediğim gibi ilk görüşte aşktı."

"Sizce Andrea için de öyle miydi?" diye sordu Moss.

"Bakın, şüpheli konumunda mıyım?" diye sordu Giles oturduğu yerde huzursuzca kıpırdanarak.

"Neden şüpheli olduğunuzu düşünüyorsunuz? Soru sorduğumuzu söylemiştik," dedi Erika.

"Ama bunları daha önce cevaplamıştım. Lafı dolandırmayalım dersiniz, Andrea'nın kaybolduğu gece nerede olduğumu gösterebilirim. Sekiz ocak perşembe öğleden sonra üçten, dokuz ocak sabah saat üçe kadar 106 Beak Street, Soho Raw Spice'ta ürün tanıtımı yapıyordum. Sonra ekibimle buraya ofise geldim; dinlenmek için bir şeyler içtik. Hepsi kamera kayıtlarında var. Sonra Kensington High Street McDonalds'da sabah altıda kahvaltı yaptık. Bunu doğrulayacak bir düzineden fazla elemanım var ve pek çok yerin kamera görüntüleri olduğundan da şüphem yok. Yaşadığım binanın güvenlik görevlisi sabah yedide eve geldiğimi gördü ve sonra da gece yarısına kadar bir daha çıkmadım."

"Raw Spice nedir?" diye sordu Peterson.

"Farklı mutfakları karıştıran bir sushi kültürü."

"Nasıl yani?"

"Sizin gibi birinin bunu bilmediğini düşünmezdim," dedi Giles sabırsızlıkla.

"Benim gibi biri derken?" diye sordu Peterson kısa rastalarından birini bükerken.

"Hayır, hayır, hayır; demek istediğim, sizin gibi Londra sosyetesine muhtemelen hiç girmemiş biri..."

Erika hemen araya girdi. "Evet, çok güzel. Bakın, Bay Osborne..."

"Giles deyin lütfen. Burada herkes birbirine ilk ismiyle hitap eder."

"Giles. Facebook hesabın var mı?"

"Tabii ki, var," dedi kızar gibi. "Bir organizasyon şirketi işletiyorum. Sosyal medyada çok etkiniz."

"Peki ya Andrea?"

"Facebook hesabı olmayan tanıdığım çok az insandan biri. Denedim... Pek çok kez Instagram'da hesap açması için ikna etmeye çalıştım ama o... teknoloji cahili gibiydi."

Erika ayağa kalkıp Andrea'nın Facebook profilinden birkaç ekran resmini çıkardı. Giles'ın önündeki cam masaya koydu.

"Andrea'nın Facebook hesabı vardı. 2014'ün Haziran ayında hesabını dondurmuş. Sanırım ilk tanıştığınız dönemde?"

Giles kâğıdı kendine doğru çekti. "Belki beyaz bir sayfa açmak istemiştir?" dedi kafası karışmış halde. Andrea'nın yakışıklı genç bir adamla sarmaş dolaş olduğu, adamın bir elinin kızın boyundan bağlı bluzunun üzerinden göğsünü kavradığı resme tepki vermemeye çalıştığı belliydi.

"Yani Facebook hesabı olmadığı konusunda sana yalan söyledi?"

"Yalan biraz sert olmadı mı?"

"Bunu senden neden sakladı?"

"Ben... bilmiyorum."

"Giles. Forest Hill"deki Glue Pot'u biliyor musun?" diye sordu Peterson.

"Hayır. Zannetmiyorum. Nedir o?"

"Bir bar."

"Öyleyse kesin bilmem. Aslında nehrin güneyinden öteye hiç geçmedim."

"Andrea kaybolduğu gece en son bu barda görülmüş. Kısa sarı saçlı bir kız ve sonra da koyu saçlı bir adamla birlikteymiş. Onların kim olabileceği hakkında bir fikrin var mı? Londra'nın güneyinde, Forest Hill civarında arkadaşı var mıydı?"

"Hayır. Yani en azından bildiğim kadarıyla."

"Ona zarar vermek isteyecek birini tanıyor musun? Kimseye borcu var mıydı?"

"Hayır! Hayır; Andrea Sör Simon ve benden başka hiç kimseden bir şey istemezdi. Ortadan kaybolduğu gece, bana Linda ve David'le sinemaya gideceğini söylemişti. Kardeşleriyle daha fazla zaman geçirmesi için onu teşvik etmeye çalışıyordum; pek yakın değillerdi."

"Neden?"

"Ah, bilirsiniz işte... zengin aileler. Anne babalar çocuk bakımını dadılara ve öğretmenlere devreder. Bu yüzden kardeşler arasında ilgi konusunda hep rekabet sebebi olur... David ve Andrea, Linda'dan daha çok ilgi görüyor gibiydiler. Ben şanslıydım. Tek çocuğum."

Erika'nın gözünün önüne yine Humpty Dumpty geldi. Küçük ve tıknaz Giles, tek başına bir duvara oturmuştu ve bacakları yere bile değmiyordu.

"Barbora Kardosova isminde bir kızla tanıştın mı hiç? Andrea'nın arkadaşıymış. Erika masaya Barbora'nın bir resmini koydu."

Giles resmi incelemek için eğildi. "Hayır ama Andrea ondan bahsetti. Andrea'yla arkadaşlığını bitirmişti. Tanışmamızdan kısa süre önce olmuştu."

"Andrea'nın arkadaşlarını ne kadar iyi tanırırsın?"

"Çok kız arkadaşı yoktu. Kızlarla yakınlaşmaya çalışırdı ama onu kıskanırlardı. O çok güzel... güzeldi."

"Andrea'yla aktif bir seks hayatınız var mıydı?" diye sordu Peterson.

"Ne? Evet. Yeni nişanlanmıştık..."

"Kaybolduğu gün Andrea'yla cinsel ilişkiniz oldu mu?"

"Bunun konuyla ne alakası..." diye başladı Giles.

"Lütfen soruya cevap verir misiniz?" dedi Erika.

"Şey, sanırım öğleden sonra. Bakın, bunun kaybolmasıyla ne alakası olduğunu bilmiyorum. Bana seks hayatımızla ilgili sorular sormanız! Bu sizi ilgilendirmez!" Giles'in yüzü kızarmıştı.

"Vajinal seksin yanı sıra anal birlikteliğiniz de oldu mu?" diye sordu Peterson.

Giles öyle hızlı ayağa kalktı ki kahvesi döküldü ve sandalyesi geriye düştü. "Bu kadar yeter! Çıkın dışarı! Duydunuz mu beni? Bu resmi bir görüşme değil, değil mi? Sizinle konuşmak zorunda değilim. Bu gönüllü bir sohbet."

"Elbette öyle," dedi Erika. "Ama lütfen soruma cevap verir misiniz? Andrea ölmeden önce uzun süre hayvanca bir saldırıya maruz kalmış. Bunları sormamızın bir nedeni var."

"Ne? Bizim... bizim anormal bir ilişkimiz olup olmadığını mı soruyorsunuz? Hayır. HAYIR! Öyle bir kızla evlenmezdim..." Giles tişörtünün yakasını çekiştirdi, sözcükler ağzından çıkmadı. "Üzgünüm ama gitmeniz gerekiyor. Daha fazla soru sormak isterseniz avukat istiyorum. Bu çok ıstırap verici ve çirkin."

Dökülen kahve masanın ucuna ulaşmıştı. Haliya damlamaya başlayınca sesi duyuldu.

"Tecavüze mi uğradı? Çok mu incitmişlerdi?" diye sordu sessizce gözyaşlarına boğularak. Masaya yaslanıp tişörtünün koluna doğru hıçkırarak ağladı.

"Andrea'nın cinsel saldırıya uğradığını sanmıyoruz ama bu uzun süreli ve vahşi bir saldırıymış," dedi Erika.

"Aman Tanrım," dedi Giles derin bir nefes alıp gözlerini ovuşturarak. "Sadece aklım almıyor... Neler yaşadığını düşünemiyorum."

Erika devam etmeden önce ona biraz zaman verdi. "Giles, bana Andrea'nın başka bir telefonu olup olmadığını söyleyebilir misin?"

Giles şaşkınlıkla başını kaldırıp baktı. "Hayır, hayır, Swarovski kaplı bir iPhone'u vardı. Sör Simon'ın sekreteri faturayı hallediyor. Linda ve David'de olduğu gibi."

Erika, Moss ve Peterson'a baktı ve ikisi de kalktılar.

"Bu kadarı yeterli Bay Osborne, teşekkürler. Çok soru sorduğumuz için üzgünüm ama vermiş olduğunuz cevaplar gerçekten soruşturmamıza yardımcı olacak." Erika onun koluna dokundu. "Biz kendimiz çıkabiliriz," diye ekledi.

Konferans salonuna gelen Michelle'in yanından geçtiler, elinde bir avuç peçete vardı. Onlara olanları onayladığını belirten bir bakış attı.

"Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu Erika sokağa çıktıklarında.

"Kusura bakmayın ama söyleyeceğim. Çünkü hepimizin aynı şeyi düşündüğünü biliyorum. Andrea'nın bu adamla ne işi varmış? Kız ona iki gömlek büyüktü!" dedi Peterson.

"Andrea'yı tanıdığını da sanmıyorum," dedi Moss.

"Ya da Andrea onun sadece bilmesini istediği kadarını bilmesine izin vermiş," diye ekledi Peterson.

BÖLÜM 16

Öğle saatlerinde Andrea'nın ölüm haberi televizyondaydı. Erika, Moss ve Peterson, Douglas-Brownların evine yaklaştıklarında fotoğrafçılar erimekte olan karların arasında belirdiler. Bu defa kapıda beklemek zorunda kalmayıp doğrudan öndeki ağacı ve bahçeyi gören büyük konuk odasına alındılar. İki tane büyük soluk renkli koltuk ve uzun, alçak masayı çevreleyen çok sayıda tekli koltuk vardı. Açık şömine beyaz mermerle dekore edilmişti ve köşede, üzerinde çeşit çeşit çerçeveli fotoğrafların olduğu küçük bir kuyruklu piyano duruyordu.

"Merhaba," dedi Simon Douglas-Brown koltukların birinden kalkıp ellerini sıkarak. Diana Douglas-Brown yanında oturuyordu, ayağa kalkmadı. Gözleri kırmızı ve şişti, yüzünde makyaj yoktu. David ve Linda, anne ve babalarının karşısında oturuyorlardı. Simon, Diana ve David hâlâ siyahlar içindeydi ama Linda ekose bir etekle bol beyaz yünlü bir kazak giymişti. Kazağın üstünde yün yumaklarını kovalayan yavru kediler vardı. Erika kazağı Facebook'taki fotoğraftan tanımıştı. Andrea aynı kazağı Barbora'yılayken giymişti.

"Bizi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz," dedi Erika. "Başlamadan önce dünkü davranışıyla eğer kabalık etti-

ğim için özür dilemek isterim. İsteyerek olmadı, sizi incit-
tiysem kusuruma bakmayın.”

Simon şaşırmış görünüyordu. “Evet, elbette, unuttuk
bile. Ve teşekkürler.”

“Evet, teşekkür ederiz,” diye tekrarladı Diana boğuk bir
sesle.

“Andrea’nın yaşamıyla ilgili biraz daha bilgi almak is-
tiyoruz,” dedi Erika ailenin karşısındaki koltuğa oturarak.
Peterson ve Moss da iki yanına oturdular. “Size birkaç soru
sorabilir miyiz?”

Hepsi başlarını salladılar.

Erika, David ve Linda’ya baktı. “Anladığım kadarıyla
ortadan kaybolduğu gece Andrea sizinle buluşacakmış?”

“Evet, film seyretmek için Hammersmith’teki Odeon’da
buluşacaktık,” dedi Linda.

“Hangi film?”

David omuz silkip Linda’ya baktı.

“Gravity,” dedi Linda. “Andrea sürekli görmek istediği-
ni söyleyip duruyordu.”

“Neden iptal ettiğini söyledi mi?”

“İptal etmedi; sadece gelmedi,” dedi Linda.

“Pekâlâ. Andrea’yı Güney Londra’daki Glue Pot barda
gören bir tanığımız var. Bu size bir şey ifade ediyor mu?”

Bütün aile hayır der gibi başlarını iki yana salladılar.

“Pek Andrea’nın gideceği türden bir yere benzemiyor,”
dedi Diana. Sarhoş gibiydi, dalgın görünüyordu.

“Birisiyle buluşmuş olabilir mi? Oralarda arkadaşı var
mıydı?”

“Tanrım, hayır,” dedi Diana.

“Andrea’nın çok fazla arkadaşı oldu,” dedi Linda; kafa-
sını hızla geriye atıp kâkülünü gözlerinin önünden çekti.

“Linda, bu hiç adil değil,” dedi annesi zayıf bir sesle.

"Ama öyle. Her zaman bir barda ya da kulüpte tanıştığı yeni birisi olurdu, birçok yerde üyeliği vardı. Başta onlara deli olurken bir bakardınız irtibatını kesip koparmış. Bazı küçük hatalardan dolayı aforoz ediliyorlardı."

"Ne gibi?"

"Olduğundan daha hoş görünmek gibi ya da konuşmak istediği çocukla konuşmak gibi. Veya kulüpler hakkında çok konuşmak gibi..."

"Linda," dedi babası uyarıcasına.

"Onlara doğruyu söylüyorum!"

"Hayır, artık ölmüş olan kız kardeşini yerden yere vuruyorsun. Artık seninle savaşılabilecek konumda değil..." dedi Simon üzülenek.

"Andrea'yla birlikte barlara ya da kulüplere gittin mi?" diye sordu Moss.

"Hayır," dedi Linda net bir şekilde.

"Üyelikler derken ne demek istedin?"

"Kulüp üyelikleri. Sizin gideceğiniz türden kulüpler olduğundan emin değilim," diye ekledi Linda, Moss'u baştan ayağa süzerek.

"Linda," dedi Simon.

Linda koltukta huzursuzca kıpırdandı, geniş poposu koltuğun kenarından dışarı taşıyordu. "Özür dilerim, biraz kabaydı," dedi tekrar saçını atarak. Erika bunun bir tik olup olmadığını merak etti.

"Sorun değil," dedi Moss tatlılıkla. "Bu resmi bir görüşme değil; sadece Andrea'nın katilini yakalamak için bilgi edinmeye çalışıyoruz."

"Andrea'nın üye olduğu kulüplerin listesini verebilirim. Sekreterimle konuşup size mail atmasını söylerim," dedi Simon.

"Linda, çiçekçide çalışıyorsun, değil mi?" diye sordu Peterson.

Linda, Peterson'ı ilk kez görmüş gibi beğeniyle süzdü. "Evet. Annemin yeri. Yönetici asistanıyım. Kız arkadaşın var mı?"

"Şey, hayır," dedi Peterson.

"Çok yazık," dedi Linda hiç inandırıcı olmayan bir tavırla. "Sevgililer günü için harika şeylerimiz var."

"Peki ya sen, David?" diye sordu Peterson.

David koltuğa iyice gömülmüştü, kazağının boğazını alt dudağına kadar çekmiş, boş gözlerle ileriye bakıyordu. "Yüksek lisans yapıyorum," dedi.

"Nerede?"

"Burada, Londra Üniversitesi'nde."

"Hangi alanda?"

"Mimarlık Tarihi."

"Hep mimar olmak istedi," dedi annesi gururla elini koluna koyarak. David kolunu hemen çekti. Diana tekrar kendini tutamayıp ağlayacakmış gibi göründü.

"Andrea'yı en son ne zaman gördün?" diye sordu Erika.

"Dışarıya çıkmayı planladığımız gün, öğleden sonra," dedi David.

"Andrea'yla Londra'da çok dışarı çıkar mıydınız?"

"Hayır. O daha çok Kardashianciyken ben Shoreditch-ciydim, anlarsınız ya?"

"Shoreditch'deki bar ve kulüplerden mi bahsediyorsun?" diye sordu Peterson. David başını sallayıp onayladı. Peterson ekledi, "Ben Shoreditch'te yaşıyorum. Emlak fiyatları uçmadan önce mortgage aldım."

Linda, Peterson'a lezzetli, kremalı bir pastaymış gibi baktı.

David devam etti, "Evet. Vakıf fonumu alır almaz Shoreditch'te kendi evimi alacağım."

"David," diye uyardı babası.

"Ama öyle. Bana soru sordu ve ben de cevapladım."

Odada belli belirsiz bir kıpırdanma oldu. Simon ve Diana bakiştılar ve sonra sessizlik oldu.

"Evet Linda, sen çiçekçisin ve David okuyor. Andrea ne yapıyordu?" diye sordu Moss.

"Andrea da evlenmek üzere nişanlıydı," dedi Linda dalga geçer gibiydi.

"Yeter!" diye gürledi Simon. "İkinizin bu şekilde konuşup odadaki atmosferi bozmanıza müsaade edemem. Andrea öldü. Korkunç bir biçimde öldürüldü! Ve siz ikiniz burada oturmuş arkasından atıp tutuyorsunuz!"

"Ben bir şey yapmadım, Linda yaptı," dedi David.

"Ah evet, hep ben. Her zaman Linda..."

Babaları umursamadı. "Andrea güzel bir kızdı. Ancak sadece o da değil, girdiğı bir ortamda tüm gözler üzerinde olurdu. Güzeldi, kolay incinirdi ve... ve... ışığımız söndü."

Odadaki atmosfer değişti. Birbirlerine sokulmak için koltuklarında kıpırdandılar.

"Andrea'nın arkadaşı Barbora Kardosova hakkında bize ne anlatabilirsiniz?" diye sordu Erika.

"Sanırım Andrea'nın hayatındaki en yakın arkadaşındı," dedi Diana. "Bizimle tatile bile geldi. Bir süre çok yakındılar ama sonra Barbora öylece ortadan kayboldu. Andrea taşındığını söyledi."

"Nereye gittiğini biliyor musunuz?"

"Hayır. Adres bırakmadı; Andrea'nın e-postalarına da cevap vermedi," dedi Diana.

"Sizce tuhaf değil mi?"

"Tabii ki tuhaf. Sanırım dağılmış bir ailenin çocuğuydu. Annesi hastaydı. İnsanlar böyledir, sizi hayal kırıklığına uğratmaları kaçınılmazdır."

"Kavga ya da küslükleri oldu mu?"

"Olabilir ama Andrea... şey, bu gibi konularda yalan söylemezdi. Bize anlatırdı. O... şey... Barbora'nın kendisini kışkırdığını düşünüyordu."

"Andrea'nın telefon kayıtları Haziran 2014'te bitiyor," dedi Erika.

"Evet, diğer telefonunu kaybetti. On üç ya da on dört yaşmdan beri onu kullanıyordu," dedi Simon.

"Ve siz de yenisini aldınız, öyle mi?"

"Evet."

"Eski telefonunun numarasını hatırlıyor musunuz?"

"Ona neden ihtiyacınız var ki?"

"Prosedür böyle."

"Öyle mi? Sekiz aylık telefon kaydının yeterli olacağını düşünmüştüm..." Simon'ın huzursuz olduğunu görebiliyorlardı.

"Andrea'nın ikinci bir telefonu var mıydı?"

"Hayır."

"Haberinizin olmadığı ikinci bir telefonu olabilir mi?"

"Hayır. Maddi giderlerini biz karşılıyoruz. Genelde kredi kartı kullanırdı. Telefon satın almış olsaydı bilirdik, hem neden almış ki?"

"Eski numarasını verebilerseniz çok yardımcı olur."

Simon, Erika'ya baktı. "Olur, tabii, sekreterimle konuşurum. Detaylara ulaşabilir."

Erika başka bir soru sormak istiyordu ama araya Diana girdi.

"Andrea'nın neden nehrin diğer tarafına kadar onca yolu gittiğini bilmiyorum! Sonra kaçırıldı ve öldürüldü. Bebeğim... *Bebeğim. Öldü!*" Diana'nın sinirleri boşaldı, boğazı düğümlendi ve öğürmeye başladı. Simon ve David onu sakinleştirmeye çalıştılar ama Linda yine tikini yapıp kedili kazağından bir iplik kopardı.

"Lütfen, bu kadar soru yeterli," dedi Simon.

Erika öfkesini saklamakta güçlük çekiyordu. "Andrea'nın odasına bakmamız mümkün mü?"

"Ne? Şimdi mi? Adamlarınız zaten gelip baktılar."

"Lütfen. İşimizi kolaylaştıracak," dedi Erika.

"Ben gösterebilirim baba," dedi Linda. "Buyrun."

Hâlâ sinirleri bozuk olan Diana'nın yanından geçip Linda'nın peşinden çıktılar. David Linda'ya dönüp hafifçe gülümseyerek başını salladı ve yeniden annesine döndü. Dışarıya çıkarken, üzerinde hepsinin mutlulukla gülümsediği aile fotoğraflarının olduğu piyanonun önünden geçtiler.

BÖLÜM 17

Andrea'nın odası evin geri kalanı gibi büyüktü ve güzel döşenmişti. Üç adet kanatlı pencere, gazetecilerin toplandığı yeşillığe bakıyordu. Linda önden ilerleyip panjurlara yürüdü. Aşağıdaki fotoğrafçılar hemen harekete geçip çekim yapmaya başladılar. Linda panjurları gürültüyle indirdi.

"Pislikler. Hiçbir şey yapamıyoruz. Buraya hapsoldük. David sigara içmek için terasa bile çıkamadığından yakınıyordu. Babam pek hoş görünmeyeceğini söyledi."

Panjurlar kalın olduğundan oda karanlığa büründü. Linda ışığı yaktı. Ortadaki pencere en büyüğüydü. Önünde cilalı, kocaman ahşap bir masa vardı. Masanın üstündeki dudak uçuklatacak sayıda makyaj malzemesi titizlikle düzenlenmişti. Bir büyük sepet dolusu fırça ve eyeliner, yan yana dizilmiş bir sürü renkte tırnak cilası, üst üste yığılmış pudralar, ip gibi düzgün duran rujlar vardı. Aynanın köşesinde çok sayıda geçiş bilekliği ve konser bileti asılıydı: Madonna, Katy Perry, Lady Gaga, Rihanna, Robbie Williams.

Sağdaki duvar tamamen gardropla kaplıydı. Erika aynalı kapağı yana doğru kaydırdığında Chanel Chance parfümün kokusu havaya yayıldı. İçinde, çoğunluğunu mini etek ve elbiselerin oluşturduğu bir dolap dolusu marka kıyafet vardı. Alt kısım ayakkabı kutularıyla doluydu.

"Demek Andrea harçlık alıyordu?" diye sordu Erika parmağıyla kıyafetleri karıştırırken.

"Yirmi bir yaşma girdiğinde benim gibi aylık harçlık almaya başladı. Ama David beklemek zorunda ki bu da biraz... sorun oldu," dedi Linda.

"Sorun oldu derken neyi kastettin?"

"Bu ailede erkekler aylık alabilmek için yirmi beşinci doğum günlerine kadar beklemek zorundalar."

"Neden öyle?"

"David de yirmi bir yaşındaki her genç erkek gibi. Parasını kızlara, arabalara ve içkiye harcamak istiyor. Ama daha az parası olmasma rağmen Andrea'dan daha düşünceli. Bana hâlâ güzel doğum günü hediyeleri alıyor." Linda saçını yine geriye atıp ellerini göğsünde birleştirdi.

"Sen paranı nelere harcıyorsun?" diye sordu Moss.

"Bu biraz kaba bir soru, cevap vermek istemiyorum," dedi Linda yüzünü ekşiterek.

Gardrobun bir kenarında düzgünce yapılmış, mavi-be-yaz nevresimli sayvanlı bir yatak vardı. Yastığın üzerinde birkaç peluş oyuncak vardı. Yatağın üstündeki duvarda One Direction posterini vardı.

"Onları artık sevmediğini söylemişti," dedi Linda bakışlarını takip ederek. "Onların çocuk olduklarını, kendisinin yetişkin erkeklerden hoşlandığını söylemişti."

"Nişanlıydı ama?" dedi Erika. Linda güldü. "Komik olan ne, Linda?"

"Giles'ı gördünüz mü? Ördeklere ne zaman kaz ciğeri verseler, her zaman kuyruğun en başındadır..."

"Sence Andrea neden Giles'la birlikteydi?"

"Hadi ama, sizce de çok açık değil mi? Para. Wiltshire'da masal gibi bir malikâneyi ve Barbaños'ta bir evi miras almak üzere. Anne ve babası aşırı zengin ve bir ayakları çukurda. Çok geç çocuk sahibi olmuşlar. Annesi ona hami-le kaldığında menopoza girdiğini sanmış."

"Andrea, Giles'a hiç ihanet etti mi?"

"Andrea'yı gören erkeklerin dibi düşerdi. Onun yanında salyaları akan, acınası yaratıklara dönüşürlerdi. Andrea da ilgilerinden zevk alırdı."

"Peki, Andrea'nın başka ilişkisi var mıydı?" dedi Moss.

"Vaktinin çoğunda ne yaptığını bilmiyorum. Pek yakın değildik. Ama onu severdim ve ölümü beni yıktı..." Linda ilk kez ağlayacakmış gibi göründü.

"Peki ya sen, Linda?" diye sordu Moss.

"Ben mi? Erkeklerin salyalarını akıtıp akıtmadığımı mı soruyorsunuz? Sizce?" diye atıldı Linda sözünü keserek.

"Erkek arkadaşın olup olmadığını sormak istedim," diye açıklık getirdi Moss.

"Bu sizi ilgilendirmez. *Sizin* erkek arkadaşınız var mı?"

"Hayır. Evliyim," dedi Moss.

"Kocan ne iş yapıyor?" diye sordu Linda.

"Karım. Karım öğretmen," dedi Moss umursamaz bir tavırla. Erika şaşkırmamış gibi görünmeye çalıştı.

"Hayır, erkek arkadaşım yok," dedi Linda.

"Bu pencereler tamamen açılabilir mi?" diye sordu Peterson ortadaki pencereye yürüyüp kapalı panjurların etrafından bakmak için eğilerek.

"Evet, boydan boya açılıyor," dedi Linda eğilen Peterson'ın sırtına hayranlıkla bakarak. Erika yanına gidip bakınca aşağıya kadar inen yangın çıkışını gördü.

"Andrea dışarıya çıkma izni olmadığına arkadaşlarıyla buluşmak için pencereden çıkar mıydı?" diye sordu Erika.

"Annem ve babamın hiçbir zaman bize ceza verecek zamanları olmadı. Dışarı çıkmak istediğimizde ön kapıyı kullanırız," dedi Linda.

"İstedığınız zaman gidip istediğiniz zaman dönebiliyordunuz, öyle mi?"

"Tabii ki."

Erika diz çöküp yatağın altına baktı. Cilalı ahşap zeminde ufak toz öbekleri vardı ama bir bölüm diğerlerinden biraz daha temizdi. Çekmecelere dönüp en üsttekini açmak için yöneldi. Çekmecenin kolunu tutup durakladı. "Biraz dışarda beklemen mümkün mü Linda?" diye sordu.

"Neden? Sadece sohbet etmek için burada olduğunuzu sanıyordum?"

"Linda, Andrea'nın bana gösterebileceğin bir fotoğrafı var mı? Yardımı olabilir," dedi Peterson. Yanma gelip hafifçe Linda'nın omzuna dokundu. Linda'nın yuvarlak beyaz yüzü kızardı.

"Şey, evet, sanırım birkaç tane var," dedi gülümseyerek Peterson'a bakarken. Onlar dışarı çıkarken Erika kapıyı arkalarından kapadı.

"Zavallı Peterson, takım için kendini feda etti," diye şaka yaptı Moss ve ekledi, "Sorun nedir?"

Erika yatağın öbür tarafına geçti. "Kız kayıpken adli tıp uzmanları geldi mi?"

"Hayır, Sparks gelip etrafa göz attı. Sanırım Simon ve Diana da onunlaydı, yani çok kapsamlı araştırdığını sanmıyorum."

"Yatağın altında bir şey var," dedi Erika.

Montlarından çıkardıkları eldivenleri giyip diz çöktüler. Erika dikkatlice yatağın altına girdi. Erika diğer yerlere oranla daha temiz görünen kısmı incelerken Moss bir el feneri yakıp ışığı yatağın altına tuttu. Erika araba anahtarını çıkarıp döşemelerin arasına sokarak kaldırdı. Ama döşeme uzun, yatak alçak olduğundan tam olarak kalkmadı. Erika parçayı yerine koyup geri çıktı. Yatağı iki ucundan tutup zorlanarak biraz çektiler.

"Of, bu kesinlikle IKEA değil," dedi Moss yüzünü buruşturarak. Erika yatağın etrafından dolanıp döşemeyi kaldırdı.

Alttaki oyuğun içinde bir cep telefonu kutusu vardı. Erika kutuyu alıp kapağını açtı. Telefonun olması gereken yer boştu. Ama küçük bir poşette beyaz ilaçlar, streç filmle sarılmış esrara benzeyen bir şey ve büyük boy sigara kâğıdı ile bir kutu filtre vardı. Ayrıca küçük bir iPhone 5S kullanım kılavuzu, hâlâ küçük plastik çantasının içinde duran eller serbest bir sistem vardı. Erika telefonun olması gereken yerdeki kartonu kaldırdı. Altta küçük beyaz bir fatura vardı. İnce parlak kâğıda basılmıştı ve bir kenarında mürekkebi bulanıklaştıran yapışkan, sarı bir madde vardı. Kâğıdın arkası mavi kalemle çocuksu bir el yazısıyla yazılmış *"Bebeğim'sin x"* notu dışında boştu.

"Bu bir cep telefonu kontör yükleme fişi," dedi Erika tekrar arkasını çevirerek:

"Ama işlem numarasının sadece yarısı var," dedi Moss. "Bu vıcık vıcık şey de ne?"

Erika kâğıdı burnuna yaklaştırdı. "Kurumuş yumurta sarısı."

"Peki ya uyuşturucu?" diye sordu Moss cep telefonu kutusuna yeniden bakarak.

"Bilmiyorum. Ne yazık ki her zaman kullanıyormuş gibi gözüküyor. Şu altı tablet ekstazi olabilir. Bir miktar da esrar var. Kişisel kullanım," dedi Erika. "Bunu paketleyip odanın geri kalanını kontrol etmesi için olay yeri incelemeyi çağıralım."

Aşağıya indiklerinde Simon ve David bir doktora kapıyı gösteriyorlardı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Erika. Simon doktora teşekkür ederek kapıyı açtı. Doktor kolunun altına sıkıştırdığı deri çantasıyla kamera flaşları arasında yolun aşağısına doğru hızlı adımlarla yürüdü. Ateş hattından çıkabildiğine memnundu. Simon ön kapıyı kapatırken Peterson ve Linda onlara katıldı.

Erika diz çöküp yatağın altına baktı. Cilalı ahşap zeminde ufak toz öbekleri vardı ama bir bölüm diğerlerinden biraz daha temizdi. Çekmecelere dönüp en üsttekini açmak için yöneldi. Çekmecenin kolunu tutup durakladı. "Biraz dışarda beklemen mümkün mü Linda?" diye sordu.

"Neden? Sadece sohbet etmek için burada olduğunuzu sanıyordum?"

"Linda, Andrea'nın bana gösterebileceğin bir fotoğrafı var mı? Yardımı olabilir," dedi Peterson. Yanma gelip hafifçe Linda'nın omzuna dokundu. Linda'nın yuvarlak beyaz yüzü kızardı.

"Şey, evet, sanırım birkaç tane var," dedi gülümseyerek Peterson'a bakarken. Onlar dışarı çıkarken Erika kapıyı arkalarından kapadı.

"Zavallı Peterson, takım için kendini feda etti," diye şaka yaptı Moss ve ekledi, "Sorun nedir?"

Erika yatağın öbür tarafına geçti. "Kız kayıpken adli tıp uzmanları geldi mi?"

"Hayır, Sparks gelip etrafa göz attı. Sanırım Simon ve Diana da onunlaydı, yani çok kapsamlı araştırdığını sanmıyorum."

"Yatağın altında bir şey var," dedi Erika.

Montlarından çıkardıkları eldivenleri giyip diz çöktüler. Erika dikkatlice yatağın altına girdi. Erika diğer yerlere oranla daha temiz görünen kısmı incelerken Moss bir el feneri yakıp ışığı yatağın altına tuttu. Erika araba anahtarını çıkarıp döşemelerin arasına sokarak kaldırdı. Ama döşeme uzun, yatak alçak olduğundan tam olarak kalkmadı. Erika parçayı yerine koyup geri çıktı. Yatağı iki ucundan tutup zorlanarak biraz çektiler.

"Of, bu kesinlikle IKEA değil," dedi Moss yüzünü buruşturarak. Erika yatağın etrafından dolanıp döşemeyi kaldırdı.

Alttaki oyugu n içinde bir cep telefonu kutusu vardı. Erika kutuyu alıp kapağını açtı. Telefonun olması gereken yer boştu. Ama k    k bir po ette beyaz ilaçlar, streç filmle sarılmış esrara benzeyen bir Şey ve b    k boy sigara k    d  ile bir kutu filtre vardı. Ayrıca k    k bir iPhone 5S kullanım kılavuzu, h     k    k plastik çantasının içinde duran eller serbest bir sistem vardı. Erika telefonun olması gereken yerdeki kartonu kaldırdı. Altta k    k beyaz bir fatura vardı. İnce parlak k    da basılmıştı ve bir kenarında m  rekkebi bulanıklaştıran yapışkan, sarı bir madde vardı. K    d n arkası mavi kalemle çocuksu bir el yazısıyla yazılmış *“Bebeğim’sin x”* notu dışında boştu.

“Bu bir cep telefonu kont r y  kleme fi i,” dedi Erika tekrar arkasını çevirerek.

“Ama işlem numarasının sadece yarısı var,” dedi Moss. “Bu vıcık vıcık Şey de ne?”

Erika k    d  burnuna yaklaştırdı. “Kurumu  yumurta sarısı.”

“Peki ya uyul turucu?” diye sordu Moss cep telefonu kutusuna yeniden bakarak.

“Bilmiyorum. Ne yazık ki her zaman kullanıyormu  gibi g    k yor. Şu altı tablet ekstazi olabilir. Bir miktar da esrar var. Kişisel kullanım,” dedi Erika. “Bunu paketleyip odanın geri kalanını kontrol etmesi için olay yeri inceleme-yi  a ıralım.”

A a ıya indiklerinde Simon ve David bir doktora kapı-yı g  steriyorlardı.

“Her Şey yolunda mı?” diye sordu Erika. Simon doktora teşekkür ederek kapı-yı açtı. Doktor kolunun altına sıkı tırdığı deri çantasıyla kamera fla ları arasında yolun a a ısı-na doğru hızlı adımlarla y  r    . Ateş hattından  ıkabildi ine memnundu. Simon   n kapı-yı kapatırken Peterson ve Linda onlara katıldı.

"Hayır, değil. Eşim ağır bir travma geçiriyor. Sanırım gitmenizi istemek durumundayım."

"Bunu Andrea'nın yatağının altında bulduk," dedi Erika içinde cep telefonu kutusu ve uyuşturucu olan plastik torbayı kaldırıp göstererek.

"Ne? Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır," diye atıldı. "Çocuklarım uyuşturucu kullanmıyor. Bunu sizin yerleştirmediğiniz ne malum?"

"Beyefendi, biz uyuşturucuyla ilgilenmiyoruz. Bizim ilgilendiğimiz şey Andrea'nın ikinci bir telefonunun olması. Kutuda dört ay öncesine ait bir kontör yükleme makbuzu var. Telefonda haberdar mıydınız?"

"Hayır. Bir bakayım..." Sör Simon ince plastik torbayı alıp inceledi. David ve Linda meraklı gözlerle onu izliyordu.

"Kimin el yazısı bu?"

"Bilmiyoruz. Giles yazmış olabilir mi?"

"Gordonstoun'da okudu. Orada kesme işareti kullanılmayacağını mutlaka bilirdi. Bunun Andrea'ya ait olduğunu nereden biliyorsunuz? Eski bir kutu da olabilir."

"Sekreteriniz Andrea için ikinci bir telefon almış olabilir mi?"

"Hayır! Bana sormadan yapmış olamaz," dedi Simon. "Siz ikiniz konu hakkında ne biliyorsunuz? Andrea uyuşturucu kullanıyor muydu?" diye ekledi David ve Linda'ya dönerek.

"Hiçbir şey bilmiyoruz babacığım," dedi Linda saçını geriye atarak. David de onunla birlikte başını iki yana salladı.

"Tamam, teşekkür ederiz efendim. Lütfen başka bir şey öğrenirseniz bizi haberdar edin. Bu arada, bir adli tip ekibini Andrea'nın odasını incelemeleri için çağırdım."

"Ne? İzin mi istiyorsunuz?"

"Bu araştırmayı ilerletebilmek ve Andrea'yı kimin öl-

dürdüğünü bulmak için bir adli tıp ekibinin odayı görmesi gerekiyor.”

“Canınız ne isterse onu yapıyorsunuz, değil mi?” diye parladı Simon. Çalışma odasına yürüyüp kapıyı çarparak kapadı.

Erika’nın Chiswick yolundaki arabasına ulaştıklarında telefonu çaldı.

“Ben Dedektif Sparks. Glue Pot’tayım. Kristina adındaki şu tanıkla ilgili aradım.”

“Evet. Onu buldunuz mu?” diye sordu Erika içinde yükselen umutla.

“Hayır, ve buranın sahibine göre barda Kristina adında biri çalışmıyor.”

“Bar sahibini nerede buldun?”

“İki bina aşağıda yaşıyor.”

“Öyleyse konuştuğum kız kimdi?”

“Çalışanlara sordum. Tarif ettiğin eşkâle uyan, Kristina isminde, ara sıra çalışan, diğer bar çalışanlarından birinin gece izin kullanması gerektiğinde yerine bakan ve parasını peşin alan bir kız varmış. İçlerinden biri adresini biliyordu, gidip kontrol ettik. Tren istasyonunun yanında kiralık bir oda, ama boştu.”

“Daire sahibi kim?” diye sordu Erika.

“İspanya’da yaşıyor ve bildiği kadarıyla ev üç aydır boş. Bu Kristina ya evde kaçak oturuyor ya da yanlış adres verdi.”

“Kahretsin. Adli tıptan birilerini gönder de herhangi bir iz var mı baksınlar. Şu ana dek Andrea’yı o adam ve kadınla gören tek kişi bu kız.”

BÖLÜM 18

Saat beşten sonra Lewisham Row Polis Merkezi'ne döndüler. Vaka odasındaki ekibin içi geçmiş gibiydi ama kahvenin kokusunu alınca başlarını beklentiyle kaldırdılar.

"Herkes kendine bir fincan alsm. Çörek de var," dedi Erika. Karakola dönerken Starbucks'ta durmuşlardı. Herkes gerinip masasından kalktı. Crane kamera görüntülerini izlediği yerinden kalkıp geldi.

"Harikasın patron. Gerçek kahve!" dedi gözlerini ovuşturarak.

"Londra yolundaki kameralar hakkında güzel haberlerin olduğunu umuyorum?" dedi Erika elindeki çörek paketini uzatırken.

"Otobüs saatlerini ve rotalarını karşılaştırarak kontrol ediyoruz. Londra yolunda çalışan, müzeden ve tren istasyonundan geçen bütün otobüslerin Andrea'nın kaybolduğu geceye ait kamera görüntülerini istedik. Ayrıca artık siyah taksilerin çoğunda kamera var. Onları da inceliyoruz, ama otobüslerdeki görüntüleri en erken yarm alabileceğiz." Crane elini çöreklerle uzatırken tereddüt etti.

"Al al," dedi Erika ve Crane hemen paketi kaptı. "Onlara biraz baskı yapın. Zamanımız azalıyor. Sanırım kaybolan barmen kız Kristina'yı duyduunuz?"

Ekipteki herkes başını sallayıp çöreklerini yemeye ve kahvelerini yudumlamaya devam etti.

"Andrea'nın telefon ve bilgisayarından ne haber? İlginç bir şey bulabildiniz mi?" diye sordu Erika.

"Hayır. Facebook hesabında zaten gördüğümüz fotoğrafların çoğunu ve sonsuz sayıda Candy Crush Saga oyun bildirimini bulduk. Oyuna kafayı takmış gibi görünüyor. Bilgisayarını sadece oyunlar ve iTunes için kullanmış. Suç mahallinde bulunan iPhone hemen hemen boş. Hiç fotoğraf, video ya da mesaj yok."

Başkomiser Marsh vaka odasının kapısından başını uzattı. "Dedektif Foster, bir şey konuşabilir miyiz?"

"Tabii efendim. Moss, Peterson, Andrea'nın yatağının altında bulduklarımızla ilgili herkesi bilgilendirebilir misiniz?" dedi Erika. Çöreğinin son lokmasını da ağzına attıktan sonra odadan çıkıp Marsh'm arkasından ofisine gitti. Hızlıca yatağın altında buldukları cep telefonu kutusu, makbuz ve Glue Pot'taki kaybolan barmen kız hakkında bilgi verdi.

Lafı bittiğinde Marsh pencereden karanlık geceye baktı. "Ekibini yıpratma. Tamam mı Foster?"

Marsh biraz daha rahatlamış gibiydi. Erika bunun Andrea'nın ölümü hakkındaki gelişmelere odaklanmaktan vazgeçen gazete manşetlerinden mi kaynaklandığını merak etti. En azından bugünlük hayatı elinden alınmış genç bir kız manşetlerdeydi.

"Basın bürosu farklı haberler sunmakla harika bir şey yaptı," dedi Marsh aklından geçenleri okumuş gibi.

"Artık böyle mi diyorsunuz? *Farklı haberler sunmak?*" diye sordu Erika çarpık bir gülüşle.

"Bak, seninle ilgili bir şeyler de var," dedi ve okumaya başladı: "'*Dava, seri katil Barry Paton'u başarılı bir şekilde adalete teslim etmiş olan tecrübeli dedektif Erika Foster tarafından*

yürütülüyor. Kendisi aynı zamanda Manchester'ın Müslüman nüfusundaki töre cinayetlerinin azalmasındaki başarısından dolayı da takdir edilmişti...' Paton davasında çekilmiş güzel bir fotoğraf kullanmışlar."

"Neden onlara adresimi de verip işini hakkıyla yapmadın?" dedi Erika. "Birkaç aydır Barry Paton'dan mektup almadım. Kendi kocamı öldürttüğüm için bana bir kutlama mektubu göndermişti."

Sessizlik oldu.

"Özür dilerim," dedi Marsh. "Hoşuna gider sanmıştım ama düşünemedim. Affedersin Erika."

"Sorun değil efendim. Uzun bir gündü."

"Bu arada insan kaynaklarından aradılar. Hâlâ güncel adresini bildirmemişsin." dedi Marsh konuyu değiştirerek.

"Şimdi de insan kaynaklarının işlerine mi bakıyorsunuz?"

"Ayrıca doktora gitmen gerekiyor, dün gece eline bir sokak çocuğunun tükürüğü temas etti," diye ekledi Marsh, Erika'nın elindeki pis sargıyı işaret ederek. Erika ilk kez Ivy'nin küçük çocuğun HIV pozitif oluşuyla ilgili söylediği şeyi düşündü. Ne kadar umursamaz davrandığını düşünerek şok oldu.

"Zamanım olmadı, efendim."

"Ne için? Doktora gitmek için mi? Yoksa kalacak bir yer bulmak için mi?"

"Doktora gideceğim," dedi Erika.

"Peki, nerede kalıyorsun?" diye sordu Marsh. "Sana nereden ulaşabileceğimizi bilmemiz gerekiyor."

"Cep numaram sizde var..."

"Erika. Nerede kalıyorsun?"

Tuhaf bir sessizlik oldu.

"Henüz hiç bir yerde kalmıyorum."

"Dün gece ne yaptın?"

"Çalıştım."

"Önemli bir cinayet soruşturmasını yürütüyorsun. Hızını düzgün ayarla. Bu ikinci gün. Bu şekilde devam edersen yedinci günde ne halde olacaksın acaba?"

"Yedinci gün olmayacak," dedi Erika cüretkâr bir tavırla.

Marsh bir kart uzattı. "Yakındaki bir klinik. Ayrıca Marcie'nin ailesinden miras kalan bir dairemiz var. Kiracılar yeni çıktı. İstasyona yakın ve seni tüm ev kiralama bürokrasisinden kurtarır. İlgilenecek olursan doktordan sonra evime uğra. Anahtarları alırsın."

"Tamam, teşekkür ederim komiserim. Önce burada yapmam gereken bir iş var."

"Mümkünse dokuzdan önce gelmeye çalış. Hafta içi erken yatmaya çalışıyorum."

Erika vaka odasına döndüğünde elinde zafer kazanmış çasına bir kâğıt parçası tutan Singh'le karşılaştı.

"Simon Douglas-Brown'un sekreteri az önce Andrea'nın eski telefonunun sözleşmesini gönderdi. Haziran'da kaybettiği telefon. Kayıtlar için istekte bulunduk. Yarın sabah elimizde olurlar."

"Bence bu haber bir çöreği daha hak ediyor," dedi Erika torbayı sallayıp dağıtarak.

"Ve Andrea'nın yatağının altındaki kutuda bulduğunuz kontör yükleme fişi? Londra Köprüsü yakınlarındaki Costcutter süpermarketinden," dedi Crane. "Üzerinde tarih ve saat var. Marketin müdürüyle irtibat kurdum. Görüntüleri inceleyecek. Kayıtları sadece dört ay tuttuğu için bir şey çıkmayabilir ama biz yine de umudu kaybetmeyelim."

"Muhteşem," dedi Erika. Crane sırtarak paketten bir çörek aldı.

"Dedektif Sparks'a da ayıralım mı?" diye sordu Moss.

"Bilmem. Bence o zaten yeteri kadar tatlı," diyerek sırttı Erika ve herkes güldü. Artık odada atmosferden ve

yürütülüyor. Kendisi aynı zamanda Manchester'ın Müslüman nüfusundaki töre cinayetlerinin azalmasındaki başarısından dolayı da takdir edilmişti... Paton davasında çekilmiş güzel bir fotoğraf kullanmışlar."

"Neden onlara adresimi de verip işini hakkıyla yapmadın?" dedi Erika. "Birkaç aydır Barry Paton'dan mektup almadım. Kendi kocamı öldürttüğüm için bana bir kutlama mektubu göndermişti."

Sessizlik oldu.

"Özür dilerim," dedi Marsh. "Hoşuna gider sanmıştım ama düşünemedim. Affedersin Erika."

"Sorun değil efendim. Uzun bir gündü."

"Bu arada insan kaynaklarından aradılar. Hâlâ güncel adresini bildirmemişsin." dedi Marsh konuyu değiştirerek.

"Şimdi de insan kaynaklarının işlerine mi bakıyorsunuz?"

"Ayrıca doktora gitmen gerekiyor, dün gece eline bir sokak çocuğunun tükürüğü temas etti," diye ekledi Marsh, Erika'nın elindeki pis sargıyı işaret ederek. Erika ilk kez Ivy'nin küçük çocuğun HIV pozitif oluşuyla ilgili söylediği şeyi düşündü. Ne kadar umursamaz davrandığını düşünerek şok oldu.

"Zamanım olmadı, efendim."

"Ne için? Doktora gitmek için mi? Yoksa kalacak bir yer bulmak için mi?"

"Doktora gideceğim," dedi Erika.

"Peki, nerede kalıyorsun?" diye sordu Marsh. "Sana nereden ulaşabileceğimizi bilmemiz gerekiyor."

"Cep numaram sizde var..."

"Erika. Nerede kalıyorsun?"

Tuhaf bir sessizlik oldu.

"Henüz hiç bir yerde kalmıyorum."

"Dün gece ne yaptın?"

"Çalıştım."

"Önemli bir cinayet soruşturmasını yürütüyorsun. Hızını düzgün ayarla. Bu ikinci gün. Bu şekilde devam edersen yedinci günde ne halde olacaksın acaba?"

"Yedinci gün olmayacak," dedi Erika cüretkâr bir tavırla.

Marsh bir kart uzattı. "Yakındaki bir klinik. Ayrıca Marcie'nin ailesinden miras kalan bir dairemiz var. Kiracılar yeni çıktı. İstasyona yakın ve seni tüm ev kiralama bürokrasisinden kurtarır. İlgilenecek olursan doktordan sonra evime uğra. Anahtarları alırsın."

"Tamam, teşekkür ederim komiserim. Önce burada yapmam gereken bir iş var."

"Mümkünse dokuzdan önce gelmeye çalış. Hafta içi erken yatmaya çalışıyorum."

Erika vaka odasına döndüğünde elinde zafer kazanmışçasına bir kâğıt parçası tutan Singh'le karşılaştı.

"Simon Douglas-Brown'un sekreteri az önce Andrea'nın eski telefonunun sözleşmesini gönderdi. Haziran'da kaybettiği telefon. Kayıtlar için istekte bulunduk. Yarın sabah elimizde olurlar."

"Bence bu haber bir çöreği daha hak ediyor," dedi Erika torbayı sallayıp dağıtarak.

"Ve Andrea'nın yatağının altındaki kutuda bulduğunuz kontör yükleme fişi? Londra Köprüsü yakınlarındaki Costcutter süpermarketinden," dedi Crane. "Üzerinde tarih ve saat var. Marketin müdürüyle irtibat kurdum. Görüntüleri inceleyecek. Kayıtları sadece dört ay tuttuğu için bir şey çıkmayabilir ama biz yine de umudu kaybetmeyelim."

"Muhteşem," dedi Erika. Crane sırtarak paketten bir çörek aldı.

"Dedektif Sparks'a da ayıralım mı?" diye sordu Moss.

"Bilmem. Bence o zaten yeteri kadar tatlı," diyerek sırttı Erika ve herkes güldü. Artık odada atmosferden ve

Çalışma uyumundan dolayı kendini rahat hissediyordu ama ekibinin yorulduğunun farkındaydı ve paydos etti.

Montlarını ve çantalarını alırken, "İyi geceler, patron," diyen sesler birer birer ıktılar. Sonunda oda boşalmıştı ve Erika yalnızdı.

Masasındaki telefonu kaldırıp Marsh'ın verdiği numarayla tuşladı. Ses kaydı kliniğin kapalı olduğunu ve ertesi sabah yedide açılacağını söyledi.

Erika telefonu yerine koyup elindeki pis sargıyı çıkartırken suratını buruşturdu. Çok hızlı iyileşiyordu, çok az morluk vardı ve çocuğun ısırđıėı yerdeki diş izleri kabuk tutmuştu.

Sargıyı çöpe atıp odanın arka tarafındaki beyaz tahtaya yürüdü. Daha önce hissettiği heyecan yok olmuştu. Yorgun hissediyordu. Başının arka tarafında hafif bir ağrı vardı. Kanıtlara baktı: haritalar ve resimler; ehliyet fotoğrafındaki canlı Andrea; açık gözleri ve yüzünün yan tarafında düğüm olmuş saçlarıyla cansız Andrea. Genelde Erika davayı çoktan çözmüş olurdu ama bu sanki giderek genişliyordu, birbiriyle çelişen durumlar gün yüzüne çıkıyor, kanser hücreleri gibi oğalıyorlardı.

Uykuya ihtiyaı vardı ve bunun için kendine bir yatak bulması gerektiğini fark etti.

BÖLÜM 19

Karakoldan çıktığında Erika açlıktan ölüyordu, New Cross'ta bir İtalyan restoranında durup koca bir tabak spaghetti carbonarayı ve arkasından büyük bir dilim tiramisuyu silip süpürerek kendini ödüllendirdi. Marsh'ın oturduğu caddeye döndüğünde saat dokuzu henüz geçmişti. Güney Londra'nın varlıklı ve yemyeşil bir bölgesinde yaşıyordu.

Erika arabasını park edip Marsh'm evinin kapısını buldu: on bir numara. Işıkların kapalı olduğunu görünce memnun oldu. Marsh'm ona acımasmdansa birkaç gün otelde kalıp o esnada kiralık bir daire aramayı tercih ederdi. Zemin kattaki büyük çıkma pencerenin perdeleri açıldı. Çift cepheli odanın diğer tarafından Hilly Fields parkını ve Londra silüetinin ışıklarını görebiliyordu.

Evin ön tarafındaki gösterişli demir su borusundan akan suyun sesini duyduğunda arkasını dönüp gitmek üzereydi. Üst kattaki küçük pencerelerden birinin ışığı yandı, pencere açılıp da ışık yüzüne vurunca Erika gözlerini kıstı. Marsh aşağıya baktı ve Erika'yı fark edince el salladı. Erika da el sallayarak karşılık verip kapıda bekledi.

Kapıyı açtığı anda Marsh'm üstünde ekose bir pijama altı ve rengi solmuş Homer Simpson tişörtü vardı. Barbie basıklı pembe bir havluya ellerini kuruluyordu.

"Affedersiniz komiserim, biraz geciktim," dedi Erika.

"Olsun, sorun değil. Banyo zamanımız."

"Havlunuz çok güzelmiş," dedi Erika.

"Benim banyo zamanım değil..."

"şakaydı."

"Ah, tamam," diye sırtıttı. ığlık sesleri duyuldu ve ardından uzun saçlı iki küçük kız kıkırdayarak koridora doğru koştu. Bir tanesinin üstünde sadece pembe bir tişört, külot ve çorap vardı. Diğeri de ona benzer bir kılıktaydı ama minik kot pantolonu bileklerinin etrafında toplanmıştı. ne doğru yalpalayıp dengesini kaybetti ve düşüp gürültüyle ahşap zemine çarptı. Bir an başını kaldırıp Marsh'a baktı, iri kahverengi gözleri ağlayıp ağlamamak konusunda kararsızdı. Otuzlu yaşlarının ortasında koyu saçlı bir kadın koşarak arkalarından geldi. Bebe mavisi dar bir pantolon ve dolgun göğüslerini ve kum saatine benzeyen vücudunu ortaya çıkaran beyaz bir bluz giymişti. Kollarını yukarıya doğru sıvamıştı ve her yeri banyo köpüğü olmuştu. İki kızları da onun gibi çok güzeldi.

"Ah, canım," dedi sakın bir şekilde ellerini küçücük beline koyarak. "Dştn m?"

Küçük kız sandığından daha ciddi bir şey olduğunu düşünerek suratını buruşturup ağlamaya başladı.

"Merhaba Erika. ılgın evimize hoş geldin," dedi kadın.

"Merhaba Marcie... Harika görünüyorsun," dedi Erika.

Marsh ağlayan kızını kucaklayıp gözyaşlarıyla parlayan kırmızı yüzünü öptü. Marcie de Erika'ya bakan diğer kızını kucağına alıp belinin kıvrımına oturttu.

"Sahiden mi? Çok nazıksın. Gzelliğimi sadece ikizlerin peşinden koşturmama borçluyum." Marcie kusursuz porselen gibi yüzüne düşen bir tutam saçı geriye attı. "Eğer kalacaksan kapıyı kapatabilir miyiz? İçerisi soğumasın."

“Özür dilerim. Tabii,” dedi Erika koridora girip kapıyı arkasından kapatarak.

“Bu Sophie,” dedi Marsh ağlayan kızı kucağında yatıştırmaya çalışırken.

“Ve bu da Mia,” dedi Marcie.

“Merhaba,” dedi Erika. İki küçük kız ona baktı. “Tanrım, ikiniz de ne kadar tatlısınız.”

Erika çocuklarla nasıl konuşacağı hakkında hiçbir bilgiye sahip değildi. Tecavüzcülerle ya da katillerle baş edebilirdi ama çocukları biraz göz korkutucu buluyordu.

Sophie ağlamayı bırakıp Erika’ya bakan Mia’ya katıldı.

“Özür dilerim, kötü bir zamanda geldim,” dedi Erika.

“Hayır, önemli değil,” dedi Marsh.

Marcie, Sophie’yi alıp diğer kalçasına oturttu. “Hadi bakalım, Erika’ya iyi geceler deyin kızlar.”

“İyi geceler,” diye cırladılar birlikte.

“İyi geceler!” dedi Erika.

“Seni görmek güzeldi Erika,” diye ekledi Marcie ve zarif bir şekilde yürüyerek uzaklaştı. Erika ve Marsh bir süre arkasından baktılar.

“Şarap içer misin?” diye sordu Marsh ona dönerek.

“Hayır. Ben sadece önerinizi kabul ettiğim için geldim, şu daire...”

“Evet, gelsene. Ama ayakkabılarını çıkarman gerekiyor.”

Erika bağcıklarını çözmeye çalışırken Marsh koridorun sonundaki kapıya ilerledi. Erika da arkasından gitti. Ahşap zemin soğuktu ve Erika kendisini çoraplarıyla savunmasız hissetti. Kapıdan girince uzun bir masa ve sandalyelerin olduğu köy tarzı bir mutfağa ulaştılar. Köşedeki kırmızı kuzine tarzı ısıtıcıdan sıcaklık yükseliyordu. Kapının yanındaki büyük buzdolabı rasgele renklerden oluşan resimlerle kaplıydı, her biri mıknaatıslarla dolaba

tutturulmuştu. Benzer bir resim de ahşap tabak dolabının üzerinde asılıydı.

"Marcie'nin resimlerinden biri," dedi Marsh, Erika'nın bakışlarını takip ederek. "Çok yetenekli; ama artık pek vakti olmuyor."

"Buzdolabının üstündekileri de o mu yaptı?" diye sordu Erika ama soru ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu.

"Hayır. Onları ikizler yaptı," dedi Marsh.

Tuhaf bir sessizlik oldu.

"İşte her şey burada," dedi Marsh mutfak tezgâhından aldığı büyük zarfı ona uzatarak. "Daire çok uzak değil, Brockley'de Foxberry yolunda, tren istasyonuna yakın. İçinde aylık olarak hazırlanmış bir kontrat var, ne kadar süreceğine birlikte karar veririz. Önümüzdeki birkaç gün içinde bana bir çek yazman yeterli."

Erika zarfı açıp içindeki anahtarları çekip çıkardı. Marsh'ın bunu karşılıksız yapmayacak olmasından memnun olmuştu.

"Teşekkür ederim efendim."

"Saat geç oldu," dedi Marsh.

"Evet. Hemen gidip yerleşmem gerekiyor," dedi Erika.

"Ah, bir şey daha var. Sör Simon medyayla irtibatımızı sağlayan Colleen'i aramış. Andrea'nın ön sayfalardaki fotoğrafları henüz zihinlerde tazeyken bir basın açıklaması yapmak istiyor."

"İyi fikir."

"Evet. Yarın öğleden sonrası için bir şeyler ayarlayacağız, böylece akşam haberlerine ve gazetelere yetişir."

"Çok iyi efendim. Yarın kullanabileceğimiz yeni bilgiler elde etmeyi umuyorum."

. . .

Evin kapısı arkasından kapanınca Erika arabasına yürüdü, Marsh'm hayatının cana yakın sığağından uzaktaydı. Başını eğip dudağını ısırđı, ağlamamaya kararlıydı. Sıcacık bir koca ve çocuklarla dolu o hayat bir zamanlar avuçlarının arasındaydı ama Mark üzölse de birkaç kez ertelemişti. Şimdi ise o şansı sonsuza dek kaybetmişti.

BÖLÜM 20

Erika, Foxberry yoluna girdiğinde etraf sessiz sakindi. Brockley tren istasyonunu geçti, platform göz kamaştırıcı şekilde ışıklandırılmıştı ve boştu. Üst geçidin altından bir tren rüzgâr gibi geçip Londra'ya doğru gürültüyle ilerledi. Erika sıra sıra evlerin yanından geçerek sürmeye devam etti ve en sondaki daireyi bulmayı başardı. Yolun sağa doğru keskin bir biçimde kıvrıldığı köşeye yapılmıştı. Dışarıda boş bir park yeri vardı ama yalnızca mülk sahiplerine ait olduğunu okuyunca sevinci kursağında kaldı. İzin alması gerekiyordu. Başlarım şimdi iznine deyip park etti.

Ortak giriş kapısı bir yığın posta kutusuna açılıyordu. Koridor ışıkları zaman ayarlıydı ve Erika dar merdivenden yukarıya çıkarken vızıldayıp durdu. Bavulunu beraberinde sürüklüyordu.

Daire en üst kattaydı, ısıtıcı uzun zamandır kapalı gibiydi. Elektrik de yok gibi görünüyordu. Telefonunun ışığını fener gibi kullanarak yaptığı uzun ve dondurucu araştırmanın ardından bu sonuca varmıştı. Sonunda koridordaki bir dolabın arkasına sıkıştırılmış sigorta kutusunu bulup ışığı açtı.

İlk kapı banyoya açılıyordu. Küçük, beyaz ve temizdi; içinde sadece bir duş vardı. Yanında içinde çam ağacından

çift kişilik bir yatağın ve bir ayağı kısa olan bir IKEA dolabının olduğu küçük yatak odası vardı. Yatağın üzerinde başka bir resim daha vardı. Erika bir sigara yakıp tuvalin alt kısmına baktı, küçük bir imzayla MARCIE ST. CLAIR yazıyordu. Sigarayı dudaklarının arasında tutarak resmi duvardan çıkarıp koridor dolaplarındaki birkaç plastik kovanın arkasına sakladı.

Koridorun sonunda Amerikan mutfaklı bir oturma odası vardı. Ufacıktı ama moderndi, hiçbir kişilik taşımayan IKEA mobilyalarıyla döşenmişti. Şimdilik öyle olması harikaydı. Erika dolapları açarak kül tablası aradı. Bulamayınca bir çay tabağı aldı.

Odada bir masa ve çıkma pencerenin önünde küçük mavi bir koltuk vardı. Erika koltuğa yığılıp ekranı tozla kaplı televizyona baktı. Fişi prizden çekilmişti ve televizyon sehpasının yanında bir anten duruyordu.

Erika pencereye dönüp karanlığa baktı. Görebildiği tek şey odanın ve kendisinin ona bakan yansımasıydı. Sigarası bitince çay tabağının içinde söndürüp bir tane daha yaktı.

BÖLÜM 21

Erika'nın dairesinden birkaç ev aşağıda, yolun keskin bir biçimde kıvrıldığı yerde, siyahlara bürünmüş bir siluet vardı. Çömelmiş, sigarasının dumanını üzerindeki lambaya doğru üfleyen Erika'yı izliyordu.

Onu bulmanın daha zor olacağını sanmıştım, diye düşündü siluet, *ama işte burada, Dedektif Foster ışıkların altında kendini genelevdeki bir fahişe gibi pencereden gösteriyor.*

Gazetelerin kullandığı fotoğrafta Erika daha dolgun ve daha genç bir görüntüye sahipti. Penceredeki kadın sıksa ve yorgun görünüyordu... neredeyse erkek gibi denebilirdi.

Erika'nın yüzü siluetin olduğu yöne dönüktü ve başını bir tarafa eğmişti. Sigaranın parlak ateşi yüzüne yakm bir yerde parlıyordu.

Beni görebilir mi? Siluet biraz daha gölgelerin arasına gizlendi. Benim onu izlediğim gibi o da beni mi izliyor? Hayır. İmkânsız. Kaltak o kadar da iyi değil. İçeriden gelen ışıktaki camdaki yansımasına bakıyor, karşısındaki görüntü yüzünden bok gibi hissettiğine şüphe yok.

Andrea cinayeti için Dedektif Foster'm atanmış olması büyük bir sorundu. Google'da yaptığı küçük gezintide, Foster'm Manchester Metropolitan Polis Merkezi'nde görev aldığı süreçte merkezin yükselen yıldızı olduğunu ve

çok takdir topladığını öğrenmişti. Henüz otuz dokuz yaşındayken, gençlik kulübünde altı genç kıızı öldüren temizlik görevlisi Barry Paton'u yakalayarak yüksek dedektifliğe terfi etmişti.

Ama Barry Paton yakalanmak istedi. Beni yakalayamayacak. Resmen bitmiş halde. Bombok. İçlerinde kalın kafalı kocasının da olduğu beş polis memurunu ölüme gönderdi. Başarısız olacağını bildikleri için onu bu davaya verdiler. Bir kurban istiyorlar.

Sıcaklık hızla düşüyordu. Yine dondurucu bir gece olacaktı. Ama bu kadar yakın olmak, Dedektif Foster'ı izlemek heyecan vericiydi.

Yolun yukarısında bir araba görününce siluet iyice küçülerek gizlendi ve arabanın farlarının geçmesini bekledi. Duvarın üstünden sinsi sinsi yürüyen siyah bir kedinin mırıltısı duyuldu. Onu görünce olduğu yerde dondu.

"İkiz gibiyiz," diye fısıldadı eldivenli elini kaldırıp kediye nazikçe yaklaşarak. Kedi onu okşamasına izin verdi. "Tatlı kediciğim... aferin."

Kedi gözlerini ayırmadan ona baktı, sonra sessizce duvardan atlayıp diğer tarafta kayboldu. Siluet, deri eldivenli ellerine dikkatle bakıp ters çevirerek parmaklarını esnetti.

Andrea'nın bokuna gereğinden uzun süre battım ama yapabileceğimi hiç sanmamıştım. Onu boğarak öldürme fantezisini sonuna kadar yaşayarak yaşamını elinden aldım...

Günler geçtikçe Andrea'nın cesedinin bulunmayacağını düşünmeye başlamış ve kendine güveni artmıştı. Sonsuza dek buzun altında kalacağını sanmıştı. Kış geçecekti ve sıcak bahar havasıyla çürüyecekti; güzellik maskesi kaybolup gerçek yüzü ortaya çıkacaktı.

Ama dört gün sonra bulunmuştu. Hiçbir şekilde bozulmamıştı...

Çalınan bir kapının sesi duyuldu. Yeniden başını kaldırdığında Dedektif Foster'ın ışığının söndüğünü gördü.

Daireden çıkmış arabasına doğru yürüyordu.

Siluet gülümsedi. Başını hızla eğip köşesine çekilerek karanlık sokağın gölgelerine karıştı.

BÖLÜM 22

Erika araba sürmeyi seviyordu. Altındaki araba tam olarak onun tarzı değildi, ama ilginç bir şey olmak zorunda da değildi. Sadece güvenli ve sıcak olması yeterliydi. Güney Londra'nın boş caddelerinde ilerlerken arabanın, etrafını saran bir koza gibi olduğunu hissetti; o daireden daha fazla ev hissi veriyordu.

Mezar taşlarının sokak lambalarının ışığında parladığı Brockley mezarlığından geçerken başını hafifçe başka yöne çevirdi. Araba sağa doğru yalpalayınca yavaşlaması gerektiğini fark etti. Kar gün boyunca biraz erimişti ama gece don olunca yollar yine tehlikeli olmaya başlamıştı.

Araç telefonunu eller serbest moduna alarak bir arama yaptı. Memur Woolf telefona cevap verdiğinde Erika civardaki en tehlikeli barların listesini istedi.

"Nedenini sorabilir miyim?" dedi, hattın diğer ucundaki sesi tiz ve çirkindi.

"Bir şeyler içeceğim."

Sessizlik oldu. "Tamam. Mermaid, Bird in the Hand, Stag, Crown... yok, Crown Wetherspoon'da, bira fabrikasının köşesinde bir Crown daha var. Gant yolunun tepesinde. Ve tabii ki bir de Glue Pot."

"Teşekkürler."

“Dedektif Foster, nerede olduğunuz hakkında beni bilgilendirin, desteğe ihtiyacınız olursa...”

Erika sözünü yarıda keserek telefonu kapadı.

Sonraki üç saati uzun kariyeri boyunca gördüğü en pis barlardan bazılarını dolaşmakla geçti. Canını sıkan şey sefalet, pislik ya da sarhoş insanlar değildi. Sendeleyerek giderlerken insanların yüzlerinde gördüğü umutsuzluktu. Bir köşeye çökmüş otururlarken ya da ellerindeki azıcık parayı slot makinelerine dökerken hissettikleri çaresizlikti.

Daha rahatsız edici olan şeyse barların varlıklı mahallelerden hiç uzak olmayışıydı. Korkunç bir batakhane olan Mermaid, yakın zamanda Michelin yıldızıyla ödüllendirilmiş olan bir Hint restoranının yanındaydı. Herkesin görmesi için sergilenen parlak iç kısım, yemeklerini yiyen mutlu ve iyi giyimli insanlarla doluydu. Erika’nın bebeğiyle dilenen, hayalete benzeyen genç bir kıza yirmi pound verdiği Bird in the Hand, gösterişli kadınlar ve zengin kocalarıyla dolu sosyetik bir barın yanındaydı.

Bunu fark eden tek kişi o muydu?

Gece yarısı olduğunda, Erika Gant yolundaki Crown’a gitti. Kırmızı renkli, ön cephesinde pirinç lambaları olan demode bir meyhaneydi. İçeride bir parti vardı ama Erika kapıdaki çıtır gence bir yirmilik vererek içeri girmeyi başardı.

İçerisi hıncanın doluydu ve çok gürültülüydü. Pencereler buğuluydu, içerisi bira, ter ve ucuz parfüm kokuyordu. Herkes rahatsız görünüyordu ama değıllermiş gibi davranıyorlardı. En iyi kıyafetlerini giymişlerdi. Erika peşinde olduğu kişiyi gizlice ararken partinin ne amaçla yapıldığını merak etti.

Ivy arkada, ışıkları yanıp sönen bir slot makinesinin yanındaki küçük bir bar taburesinde oturuyordu. Yanında dipleri siyah, sarı uzun saçlı iri bir genç kadın vardı. Erika

yavaşça ilerleyerek oldukça yaşlı görünen bir grup insanın arasından geçti. Ivy'nin yanına vardığında göz bebeklerinin büyümüş olduğunu gördü. Gözleri çirkin birer kara delik gibiydi.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye sordu Ivy odaklanmakta zorlanarak.

"Bir şey konuşmak istedim," diye bağırdı Erika sesini duyurmaya çalışarak.

"Hepsinin parasını ödedim," dedi Ivy parmağını sallayarak. Erika taburenin etrafındaki bir yığın alışveriş poşetini fark etti.

"Konu o değil," dedi Erika.

Ivy'nin yanındaki kız ters ters baktı. "Her şey yolunda mı, Ivy?" dedi gözlerini Erika'dan ayırmadan.

"Evet," dedi Ivy. "Sonraki içkileri ısmarlayacak."

Erika kıza bir yirmilik uzatırken o gece çok fazla para harcadığını fark etti. Kız kendini küçük tabureden kaldırıp kalabalığa karıştı.

"Çocuklar nerede?" diye sordu Erika.

"Kim?"

"Torunların?"

"Üst kattalar. Uyuyorlar. Niye ki, vurmak mı istiyorsun?"

"Ivy..."

"Pekâlâ, sıraya girebilirsin tatlım. Bugün yeterince başımın etini yediler."

"Ivy. Seninle Glue Pot hakkında konuşmam gerekiyor," dedi Erika az önce birinin kalktığı hâlâ sıcak olan tabureye otururken.

"Ne?" dedi Ivy dikkatini vermeye çalışarak.

"Hatırlıyor musun? Seninle konuştuğumuz bar. Glue Pot, Londra yolundaki."

"Ben oraya gitmiyorum," dedi telaşla kelimeleri ağzından geveleyerek.

"Oraya gitmediğini biliyorum. Neden gitmiyorsun peki?"

"Çünkü..."

"Lütfen. Daha fazla bilgiye ihtiyacım var. Neden oraya gitmiyorsun Ivy?"

"Siktir git burdan!"

Erika bir yirmilik daha uzattı. Ivy toparlanıp parayı alarak pis pantolonunun beline soktu.

"Ne konuşmak istiyorsun?"

"Glue Pot'u."

"Orada kötü şeyler var. Kötü bir adam... kötü..." dedi Ivy başını iki yana sallayarak.

"Kötü bir adam mı var?"

"Evet..." Ivy gözlerini devirip duruyordu, bir şeyler görüyor gibiydi. Bar dışında olan bir şeyler. Başını çevirdi.

"Ivy. Kötü adam. Adı ne onun?"

"Tatlım, o kötü biri, söyledim sana..."

"Ölen kız Andrea'yı duydun mu?" Erika telefonunu çıkarıp Andrea'nın fotoğrafını buldu. "İşte bu kız Ivy. Adı Andrea. Siyah saçlı güzel bir kızdı. Sence Andrea bu kötü adamı tanıyor mu?"

Ivy telefondaki resme baktı. "Evet, güzeldi bir kızdı."

"Onu gördün mü?"

"Birkaç kez."

"Bu kızı gördün, birkaç kez, Glue Pot'ta?" dedi Erika telefonu Ivy'ye biraz daha yaklaştırarak.

"Ben de bir zamanlar güzeldim..." Ivy yine gözlerini devirerek bar taburesinden kalktı.

"Hadi ama Ivy. Biraz daha kal," dedi Erika elinden tutup tabureye çekerek. "Lütfen, şu resme bir kez daha bak."

Ivy resme baktı. "Kötüler her zaman tehlikelidir ama fazla iyiler de öyledir. Canın yansa da, istemesen de sana ne isterlerse yapmalarına müsaade edersin..."

Erika bara doğru baktı ve dudağı piercingli iri kızın içecek falan almadığını fark etti. Bir grup adamla konuşuyordu ve hepsi birlikte Erika ve Ivy'ye bakıyorlardı.

"Ivy, bu önemli. Andrea'dan mı bahsediyorsun? Glue Pot'taki o kötü adamla mı tanıştı? Siyah saçlı olan. Lütfen. Herhangi bir şey, bir isim..."

Ivy'nin ağzı sulandı, tükürüğü baloncuk oldu ve patladı. Diliyle çenesindeki tükürüğü yaladı. Erika kadının çürük dişlerini fark etti.

"Onu gördüm, o adamla ve sarışın bir kaltakla. Aptal kızlar, ikisi de o adamla fazla ileri gittiler," dedi Ivy.

"Ne? Ivy? Esmer bir adam ve sarışın bir kadın mı?"

"Bu resmi bir ziyaret mi?" diye sordu bir ses. Erika başını kaldırınca bir tutam kıvil sarı saçlı olan, iri yarı sakallı bir adam gördü.

"Onu ben davet etmedim," dedi Ivy ve ekledi, "pisliğin teki."

"Hayır, bu resmi bir ziyaret değil," dedi Erika.

"O halde gitmenizi istemek zorundayım," dedi adam tehditkâr bir şekilde, sakın ve alçak sesiyle.

"Ivy, eğer aklına bir şey gelirse, bir şey görürsen, numaram burada." Erika deri ceketinden bir kalem ve bir parça kâğıt çıkardı, cep telefonu numarasını yazarak kâğıdı Ivy'nin pantolonunun cebine soktu. Adam elini Erika'nın kolunun altına soktu. "Bir dakika," dedi Erika, "ne yaptığınızı sanıyorsunuz? Kim olduğunuzu zannediyorsunuz siz?"

"Buranın sahibi. Buradaki herkes davetli ve ben bedava içecek dağıtıyorum. Siz davetli değilsiniz ve bu yüzden gitmenizi istiyorum yoksa zorla çıkaracağım."

"Buraya resmi bir ziyaret için gelmedim ama her an resmileşebilir," dedi Erika.

"Cenazemiz var ve defin öncesi yasımızı tutuyoruz," dedi adam sakın bir şekilde. "Ayrıca domuzları içeri almıyoruz."

"Ne dedin sen?" diye sordu Erika sükûnetini korumaya çalışarak. Kısa boylu, tuhaf görünümlü bir genç onlara katıldı.

"Annemi tanıyor muydun?" diye sordu suçlarcasına.

"Annemi mi?" diye sordu Erika.

"Evet, doğru duydun. Annem, Pearl."

"Sen kimsin?"

"Annemin taziye gecesinde bana kim olduğumu sorma! Sen kimsin?"

"Yani bu annen Pearl'ün taziye gecesi mi?" diye sordu Erika.

"Evet, sana ne ki bundan?"

Erika etrafına bakındı; herkes onlara bakmaya başlamıştı.

"Yavaş ol Michael," dedi mekân sahibi.

"Tavrından hoşlanmadım, sırık fahişe," dedi Michael onu baştan aşağı süzerken.

"Sakinleşseniz iyi olur beyefendi," dedi Erika.

"Beyefendi? Kafa mı buluyorsun sen benimle?"

"Hayır, ben polisim," dedi Erika kimliğini çıkarırken.

"Burada bir polisin ne işi var? Bana sadece bir şey..."

"Konuştuk Michael. O da zaten gidiyordu."

"Burada kahrolası bir polis var!" diye bağırdı ayağında sadece bir tane pembe ayakkabı olan, sekerek yürüyen kızıl saçlı sıska bir kadın. Kırılan bir bardağın sesi duyuldu ve iki herif kavga etmeye başladı. Kızıl saçlı kadın elindeki birayı Erika'nın üzerine döküp parmaklarını "hadi yakala" der gibi oynattı. Erika birinin onu belinden yakaladığını hissetti. Başlangıçta saldırıya uğradığını düşünmüştü ama insanlar ona küfredip tükürürlerken mekân sahibi onu havaya kaldırmış taşıyordu. İri yarı ve uzun boylu oluşu sayesinde kalabalığı yarıp onu barın arka tarafına geçirdi.

"Çık git buradan. Mutfak tarafına geç, oradan da dışarı

çık. Arka kapı ara sokaklardan birine açılıyor,” dedi. Bir yandan da barın arkasına geçmek için küçük boşluktan girmeye çalışan kalabalığı durdurmaya çalışıyordu. Erika’nın başının üstünde bir cam patladı, votka şişelerinden biri tuzla buz olmuştu. Barın diğer ucunda, Erika’nın üstüne içkisini döken kadın başka bir kapıyı açtı ve kalabalık barın arkasına hücum edip Erika’ya saldırdı.

“Çık dışarı!” dedi barın sahibi ve onu leş gibi kokan bir perdenin arkasına itti. Loş bir ışıkla aydınlatılmış koridor-da sendeleyip cips kutularına çarptı, içinde boş şişelerin olduğu bir kasaya takılıp düştü. Müzik hâlâ bangır bangır çalışıyordu ama barın arka tarafından gelen cam şangırtılarını ve kaosun sesini bastıramıyordu. Kalabalığı engellemeye çalışan mekân sahibini itip kaktıklarını görebiliyordu. Erika pislik içindeki, her yeri yağla kaplı mutfığa açılan bir kapı buldu. Mutfığın arka tarafında yangın çıkışı vardı. Üzerine dökülen biradan yapış yapış olan ıslak teni soğuk havayla buluştu. Arka sokaklardan birindeydi.

Erika yola doğru hızla koşup barın pencerelerinden yayılan buhar ve karmaşadan uzaklaşarak hâlâ yerinde olan arabasına ulaştı.

Hemen binip gaza bastı, lastiklerinden çıkan ses kulak tırmalayıcıydı. Rahatladığını hissetti, mutluydu, adrenalinini tavan yapmıştı. Sonra Ivy’nin hâlâ barda olduğunu hatırladı. Ivy, Andrea’yı siyah saçlı adam ve sarışın kadınla görmüştü.

Andrea’nın ortadan kaybolduğu gece Ivy, Glue Pot’ta mıydı? Bu Glue Pot’taki barmen kızın doğruyu söylediği anlamına mı geliyordu?

BÖLÜM 23

Ertesi sabah iş yerine vardığında Erika, Başkomiser Marsh'ın ofisine çağırıldı. Elinde kira için bir çek ve imzaladığı kontrat vardı. Ofise girdiğinde Marsh'm karşısında oturan Dedektif Sparks'ı görünce şaşırdı. Sparks'm yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı.

"Başkomiserim?"

"Dün gece Crown'a giderek ne halt ettiğini sanıyorsun sen?" diye sordu Marsh.

Erika bir ona bir Sparks'a baktı. "Portakal suyu içmek için..."

"Hiç komik değil! Pearl Gadd'in taziye gecesini berbat etmişsin ve sonu gelmez bir kaosa neden olmuşsun. Gadd ailesini biliyor musun?"

"Hayır. Bilmem mi gerekiyor?"

"Londra'nın güneyinde, dev bir kamyon taşımacılığı ağına sahip yoksul tabakadan bir grup. Bizimle çalışıyorlardı."

"*Bizimle* çalışmak mı? Vaka odasında onlardan biri için bir masa ayırmamı mı istiyorsunuz?"

"Ukalalık etme."

Sparks elini çenesine yaslamış atışmalarını izlerken eğlendiğini belli etmemeye çalışıyordu. Her iki işaret parma-

ğının tırnağını da ne kadar uzatmış olduğu dikkatini çekti.

"Komiserim. Beni buraya fırça çekmek için çağırdıysanız, kimse yokken çekmenizi tercih ederdim."

"Dedektif Sparks'dan rütbece daha üstün değilsin ve kendisi soruşturmanın bir parçası olarak burada. Birlikte çalışıyor olmanız gerekiyor. Crown'a yaptığın ziyaretin soruşturmanın bir parçası olduğunu düşünüyorum?"

Erika durup Sparks'ın yanındaki koltuğa oturdu.

"Tamam. Bu bir toplantıysa varım. Güney Londra'nun yeraltı dünyasındaki meslektaşlarımızdan bana da bahsedermisiniz?"

Sparks çenesine yasladığı elini çekti. "Gadd ailesi son sekiz aydır bizi içeriden bilgi sızdırıyor. Milyonlarca pound değerindeki sahte sigara ve alkolün ele geçirilmesine öncülük edecek bilgiler."

"Neyin karşılığında?"

Marsh araya girdi, "Bunu söylemek zorunda değilim Dedektif Foster. Yapıp yapamayacaklarımız konusunda boktan bir kısıtlamamız var zaten. Burada, Güney Londra'da ne kadar hassas bir ekosistemde yaşadığımızın farkında mısınız? Bu bilgi karşılığında biz de bazı şeylere göz yumuyoruz... şey, geç saatteki partiler ve onun gibi bazı şeyler. Sonra da sen dün gece kendi başına buyruk bir tavırla kimliğini de açık ederek oraya gidiyorsun."

"Bir taziye gecesi olduğunu söylediler efendim."

"Kahrolası bir taziyeydi!"

"Tamam, özür dilerim. Burada işlerin Manchester'dakinden farklı yürüdüğünü görüyorum."

"Farklı falan yürümüyor," dedi Sparks sinir edici bir sükûnetle. "Harekete geçmeden önce aklımız yerinde mi diye adamakıllı kontrol ediyoruz."

"Ne dedin sen?" dedi Erika.

"Dün geceden bahsediyorum."

“Bundan emin misin?”

“Bu kadar yeter!” diye bağırdı Marsh yumruğunu masaya vurarak.

Erika öfkesini ve Sparks’a olan nefretini yuttu. “Komi-serim. Crown’a gidişimin bir amacı vardı. Andrea’nın katiliyle ilgili yeni bilgiler edinmemi sağladı.”

Marsh oturdu. “Devam et,” dedi.

“Öldüğü gece Andrea’yı Glue Pot’ta, siyah saçlı bir adam ve sarışın bir kadınla konuşurken gören bir tanüğim daha var. Bu yeni tanık Andrea’nın adamla bir ilişkisi olduğunu ima edecek kadar ileriye gitti.”

“Kim bu yeni tanık?”

“Ivy Norris.”

Sparks gözlerini devirip Marsh’a baktı, “Dur bir dakika, Ivy Norris mi? Aynı zamanda Jean McArdle, Beth Crosby ya da Paulette O’Brien olarak da bilinen kadın mı?”

“Efendim, o...”

“O herkesin çok iyi bildiğı bir zaman israfıdır,” dedi Marsh.

“Ama efendim, bu adam konusunda ona baskı yaptığımıda korktuğünü hissettim. Gerçek bir korkuydu. Ayrıca Andrea’nın yatağının altında hiç kimseye bahsetmediğı bir telefon kutusu bulduktan sonra artık kesinlikle ikinci bir telefonu olduğuna inanıyorum. Bence nişanlısı Giles Osborne’un bilmesini istemediğı arkadaşları vardı...”

“Andrea’nın geçen yıl kaybettiğı eski telefonuna ait kayıtlar dün gece geldi,” dedi Sparks.

“Hayır, bence Andrea’nın başka bir telefonu vardı. Hâlâ kullandığı bir telefon. Dört ay önce kontör yüklemiş; yatağının altındaki kutuda bulduk,” diye açıkladı Erika.

“Bir şey ifade etmez ki. Bir arkadaşı için de almış olabilir,” dedi Sparks. “Her neyse, gerçekten elimizde olan eski telefona ait kayıtlara dönecek olursak, dün gece inceleme fırsatım oldu ve ilginç detaylar buldum.”

"Ne gibi?" diye sordu Erika.

"Arama geçmişinde bir sürü isim var, bunları Facebook Messenger hesabımdakilerle karşılaştırdım. İçlerinden biri, Marco Frost adında bir herif... Bir şeyler çağrıştırdı mı?"

Marsh, Erika'ya baktı.

"Evet. Andrea'nın bir süre önce birlikte olduğu barista. Soho'da bir kahve dükkânında çalışan İtalyan bir genç, değil mi?"

Sparks başıyla onaylayıp devam etti, "Andrea'nın eski telefonunu yüzlerce kez aramış. Aramalar on aylık bir periyoda yayılıyor. Mayıs 2013 ve Mart 2014 tarihleri arasını kapsıyor."

"Telefon kayıtlarının geldiği bana neden söylenmedi?" diye sordu Erika.

"Çok geç saatte geldi. Güzellik uykusu uyumak isteyeceğini düşündüm," dedi Sparks.

"Sparks, anlatmaya devam et yeter," dedi Marsh.

"Tamam. Andrea ilk kaybolduğunda Douglas-Brownlarla yaptığım görüşmeyi yeniden hatırladım. Marco Frost'dan bahsetmişlerdi. 2013'ün başında Andrea onunla bir ay çıkmış. Sonra da tekmeyi basmış ve aramalar başlamış. Birçok kez eve gelmiş. Hayır cevabını kabul etmiyormuş. Sör Simon, Andrea'ya karşı olan hastalıklı hisleri hakkında onunla konuşması için bir polis göndermiş."

"Bu neden bana daha önce söylenmedi?" diye sordu Erika.

"Notlarım dosyadaydı."

"Onları hiçbir zaman almadım."

"Pekâlâ, hepsi oradaydı."

"Tamam, tamam, tamam. Biraz yetişkin gibi davranın," dedi Marsh sabırsızca. "Devam et Dedektif Sparks."

"Tamam. Sonra Andrea'nın yeni telefonuna döndüm. Bildiğimiz gibi içinde pek bir şey yoktu. O telefonda da

e-postalarını kontrol etmişti, parti ve organizasyonlar için bir sürü elektronik davetiye vardı...”

“Evet, ekip hepsini inceledi, yüzlerce var. Çok sayıda özel kulüp üyeliği varmış,” dedi Erika.

Sparks devam etti, “8 Ocak Perşembe günü, Rivoli Balo Salonu’ndaki bir organizasyon için elektronik bir davetiye vardı. Üyesi olduğu kulüplerden birinin organize ettiği bir komedi gösterisiymiş.”

“Ve aynı gece Andrea, Londra’daki birçok diğer partiye davetliydi. Dediğim gibi, birçok e-posta listesinde kayıtlıymış. Ve o çoktan kardeşleriyle bir sinema planı yapmıştı.”

“Ama ailesindeki herkes onun güvenilmez biri olduğunu söyledi; bir anda fikrini değiştirmiş olması mümkün. Başka bir şey yapmaya karar vermesi onları fazla şaşırtmamış olmalı,” dedi Sparks.

Erika istemeyerek ona hak verdi.

Sparks devam etti, “Rivoli Balo Salonu haritada Forest Hill istasyonuna oldukça yakm görünen Crofton Park tren istasyonunun karşısında; kesin konuşmak gerekirse, üç kilometreden az uzaklıkta. Forest Hill ya da Crofton Park’a gitmek için Londra köprüsünden trene binmen gerekiyor ama iki tren istasyonu tamamen farklı hatlarda. Ya Andrea yanlış trene bindiyse? Toplu ulaşımı pek kullanmıyormuş. Forest Hill istasyonunda süslü kıyafetlerle görülmüş olmasının nedeni bu parti olabilir.”

Erika ve Marsh sessizdi.

“Ve en iyi kısmını en sona sakladım,” dedi Sparks. “Dün gece Rivoli’deki bu partinin organizatörüne ulaştım, bana davetli e-posta listesini gönderdi. Marco Frost da listedeymiş ve aynı elektronik davetiye ona da gitmiş. Bu bize bir fırsat veriyor...”

Erika, Marsh’ın bu fikri zihninde değerlendirdiğini görrebiliyordu.

"Bu iyi bir nokta," dedi ayağa kalkıp ve odayı arşınlamaya başladı. "Sorum şu, bu Marco Frost nerede?"

"Bilmiyorum. Bütün gece topladığım bilgileri bir araya getirmekle uğraştım," dedi Sparks.

"Bak, Sparks, farklı olduğumuzu ortaya koyduk ve bunun güçlü bir ipucu olmasını canı gönülden istiyorum. Ama biraz zor görünüyor. O davetli listesinde kim bilir kaç kişi vardı." dedi Erika.

"Üç bin."

"Üç bin. Sana Andrea'nın bu Rivoli Balo Salonu yakınlarında bir yere gittiğini düşündüren şey nedir? Cesedi Forest Hill tren istasyonundan bir kilometre kadar uzakta bulundu."

Marsh düşünceli bir halde odayı arşınlamaya devam ediyordu.

Erika devam etti. "Kaybolduğu gece Andrea'yı Glue Pot'ta gören iki tanığım var."

"Biri sırra kadem bastı, diğeri de uyuşturucu bağımlısı, alkolik fahişenin teki," dedi Marsh.

"Ama komiserim, bence Ivy Norris..."

"Ivy Norris bir pislik," dedi Sparks. "Uzmanlık alanlarından biri de otoparktaki devriye arabalarının kaportalarına sızmak."

"Efendim, en azından iki sorgulama hattımız olduğunu kabul edin," dedi Erika. "Eğer benimkinin sağlam olmadığını düşünüyorsanız, Sparks'mki de tamamen tesadüfi! Bence öğleden sonraki basın açıklamasında Andrea'nın Glue Pot'ta bir erkek ve kadınla görüldüğü bilgisini kullanabiliriz."

Marsh başını iki yana salladı. "Dedektif Foster, burada basının cezalandırmak için can attığı insanlarla uğraşıyoruz. Lord Douglas-Brown, karısı ve ailesi ve tabii ki artık kendini bu suçlamalara karşı koruma şansı olmayan Andrea."

"Bu bir suçlama değil!"

"Efendim, Glue Pot fahişelerin uğrak yeri olarak bilinir," dedi Sparks. "Kısa süre önce baskına uğramıştı. Üst kattaki dairede çocuk pornosu yapan bir herif yakalandı."

"Sparks'a katılıyorum," dedi Marsh. "Andrea Douglas-Brown hakkında ortaya ne koyarsak koyalım basın tarafından hemen çarpıtılıp çürütülecek. Gerçek olduğundan emin olmalıyız."

"Ivy Norris'i ifade vermesi için buraya getirirsem?"

"Ona güvenemeyiz. Daha önce de bir sürü ifade verdi," dedi Marsh.

"Ama efendim!"

"Bu kadarı yeterli Dedektif Foster. Marco Frost ve Andrea'nın Rivoli'deki parti için birer davetiye almış olmaları hakkındaki sorgulama hattını takip etmek için Dedektif Sparks'la birlikte çalışacaksın. Anlaşıldı mı?"

"Evet efendim," diye sırtı Sparks.

Erika başını salladı.

"Pekâlâ, sen gidebilirsin Sparks. Ve çok da mutlu olma. Elimizde hâlâ ölü bir kız var; bu değişmedi." Sparks dayak yemiş gibi oldu ve ofisten çıktı.

Marsh bir süre dikkatli gözlerle Erika'ya baktı. "Erika, biraz gayret et ve kendine zaman ayır. İnisiyatif alan tüm çalışanlarımın yanındayım. İşleri kitabına uygun yapıp beni de ne yaptığın konusunda bilgilendirmen gerekiyor. Bir gece dinlen, çamaşırlarını falan yıka mesela."

Erika deri ceketinde hâlâ dün gecedan kalma yapış yapış bira lekesi olduğunu fark etti.

"Doktora gittin mi?" diye sordu Marsh.

"Hayır."

"Mesain bittiğinde görevli doktorumuzu görmeni istiyorum. Bu bir emirdir."

"Peki efendim," dedi Erika. "Dairenin kontratını getirdim."

“Tamam. Nasıl buldun, her şey yolunda mıydı?”

“Evet.”

Erika, Marsh’ın ofisinden çıktığında Woolf koridorda onu bekliyordu.

“Seni ispiyonlamadım; Crown’ın sahibi başkomiseri aradı. O da nöbet defterini istedi.”

“Tamam. Teşekkür ederim.”

Woolf üstünü değiştirip uzun bir gece nöbetinden sonra eve gitmek için çıktığında Erika, Londra yeraltı dünyasından başka kimin telefonu kaldırıp Başkomiser Marsh’ı arayabileceğini merak etti.

BÖLÜM 24

Sabahın ilerleyen saatlerinde Lewisham Polis Karakolu'nda telaşlı bir hava hâkimdi. Telefonlar çalıyor, hiç durmadan faks geliyor, yazıcıdan sürekli bir şeyler çıkıyor ve polis memurları bir içeri bir dışarı koşturuyorlardı. Erika ve Sparks, Marsh ve sert bakışlı, tombul polis, basın irtibat memuru Colleen Scanlan'la bir köşede oturuyorlardı. Basın açıklamasında neler söyleneceği üzerinde çalışıyorlardı.

"Önce ben giriş yapıyorum, sonra Sör Simon sözü alıyor," dedi Marsh. "Ayarlayabilirsek yazdığı metni okumak için otomatik ekran istemişti sanırım."

"Sorun değil. Sadece önümüzdeki birkaç saat içinde metnin son halini bize e-posta atması gerekiyor ki biz de bilgisayara yükleyelim," dedi Colleen.

"Tamam," dedi Marsh. "Evet, Sör Simon şunları söyleyecek: 'Andrea, eğlenmeyi seven, önünde upuzun bir hayat uzanan yirmi üç yaşında masum bir kızdı...' Sonra arkamızdaki ekranlarda resmini göreceğiz. 'Bugüne dek hiç kimseyi incitmedi, hiç kimsenin canını yakmadı ve ben, kalbi kırık bir baba olarak bugün burada kızımın dehşet veren ölümünün tanıklarına basın açıklaması yapıyorum...' Dehşet veren cinayeti desek daha iyi olmaz mı?"

"O zaman sanki Andrea ölmemiş de cinayet işlemiş an-

lamı çıkar. Eğer özne başkası olursa cinayeti diyebiliriz..." dedi Colleen.

"Bu basın toplantısının herkese açık, gerçekçi bir konuşma olmasını istiyoruz," diye araya girdi Erika. "Saçma sapan dilbilgisi yanlışlarıyla zaman harcamayalım!"

"Tamam, öyleyse 'dehşet verici ölümü'," dedi Marsh.

Basın açıklamasının ikinci derece olduğunu düşündüğü kanıtlar etrafında toplanıyor olması Erika'nın canını sıkıyordu. Aralarında bağ oluştuğuna inandığı ekibi de Sparks'ın zayıf teorisini büyük bir coşkuyla benimsemişti. Dışarıdan bakan biri için Rivoli Balo Salonu teorisinin daha inandırıcı görüldüğünü kabul etmek zorundaydı. Bu kadar aptal olup Glue Pot'taki barmen kızm ve Ivy Norris'in peşine tek başına düştüğü için kendine küfretti. Moss ve Peterson'ı da yanına almalıydı. Dönüp onlara baktı, telefon kayıtları üzerinde çalışıp Marco Frost'un izini bulmaya çabıyorlardı.

Frost teorisini zihninde evirip çevirdi ve içinde bir şüphe uyandı; ama sonra içgüdüğü devreye girdi. Ona Andrea'nın Glue Pot'ta siyah saçlı adamla ve sarışın kadınla buluşmasıyla ilgili bir şey bulduğunu söylüyordu. İki tanığı da güven telkin etmiyordu ama bu ikisinin de aynı olduğunu mu gösteriyordu? Hem Ivy hem Kristina kanunun gözünden düşmüş insanlardı. Bir şey bilmediklerini, Andrea'yı görmediklerini söylemeleri daha kolaydı... Erika birdenbire Marsh'ın onunla konuştuğunu fark etti.

"Dedektif Foster, ne düşünüyorsunuz? Tina Turner videosundan bahsetmeli miyiz? Colleen bahsetmemiz gerektiğini söylüyor."

"Ne?"

"Rivoli Balo Salonu. Çok meşhur eski bir mekân ve Colleen böyle bir bilginin insanların kafasında ver ederek onlara basın açıklamasını anımsatacağını düşünüyor. Ve bu da ağızdan ağıza yayılmasını sağlayacak."

Erika hâlâ şaşkın görünüyordu.

"Tina Turner, 1984 yılında *Private Dancer* klibini Rivo-
li'de çekti," dedi Colleen.

"Öyle mi?" diye sordu Erika.

"Evet. Sence mekânın fotoğrafıyla birlikte onu da koya-
lım mı?"

Erika başıyla onayladı ve derledikleri bilgilere baktı.
"Andrea'nın Forest Hill'in neresinde olduğunu söyleyece-
ğiz? El çantası Londra yolunda bulundu."

"Basın açıklamalarında bilgileri kısıtlı tutup açık ve net
bir mesaj vermemiz gerekiyor. Daha sonra yaptığımız açık-
lamalarda şimdi söyleyeceğimizden başka bir yer söyler-
sek insanların aklı karışacaktır; mantıksal bir bağa ihtiyaç-
ları var," diye açıkladı Colleen biraz küçümser bir tavırla.

"İşlerin nasıl ilerlediğini anlıyorum, teşekkür ederim.
Ama bu açıklama bilgi toplamak için büyük bir fırsat.
Andrea'nın ortadan kayboluşuyla ilgili hayati şeyler öğre-
nebiliriz," dedi Erika.

"Tartışma konusu olan yerde bulunmuş olabileceğinin
farkındayız ama yeterli kanıtımız yok. Kamera görüntüle-
ri ya da tanıklarımız yok. Katil araba kullanmış, çantayı
Londra yolunda arabadan fırlatmış olmalı," diye belirtti
Marsh.

"Kendi yönettiğim davanın detaylarını biliyorum efen-
dim!"

Bir saat sonra Erika, Andrea'nın Glue Pot civarında bir
yerlerde bulunduğu dair hiçbir bilgi içermeyen basın
toplantısının içeriğini gönülsüzce onayladı ve toplantıyı
bitirdiler. Andrea'nın Londra yoluna gitmiş olabileceği
gerçeğini önemsemediler.

Erika otomat makinesinden bir şeyler almak için çıktı-
ğında Crane'in makineye bozuk para atıp bir cappuccino
seçtiğini gördü.

"Her şey yolunda mı patron? TFL'den otobüslere ait kamera görüntüleri ile Londra yolu boyunca çalışan birkaç siyah taksinin kamera görüntüleri geldi," dedi. Makine bipledi, Crane eğilip plastik bardağı alarak köpüğünü üfledi.

"Dur tahmin edeyim, hiçbir şey çıkmadı, değil mi?"

Crane kahvesinden bir yudum alıp başını iki yana salladı. "Ama bu Marco Frost'un izini bulmak zor görünüyor. Son çalıştığı yer Old Compton caddesindeki Caffè Nero ve artık orada çalışmıyor. Cep telefonu numarası da geçersiz."

"Uğraşmaya devam edin. Belki de Barbora Kardosova'yla basıp gitmiş olabilir."

"Ha! O da bir diğer teori, patron."

"Pekâlâ, onu da listeye ekleyin," dedi Erika bozuk paraları makineye atıp büyük boy bir espresso seçerken.

BÖLÜM 25

Lewisham Row'daki vaka odası BBC, Sky ve diğer haber kanallarında canlı olarak yayınlanacak basın toplantısı için cevap merkezi olarak hazırlanmıştı. Üniformalı altı memur telefonlara bakmakla görevlendirilmişti.

Erika, Sparks, Marsh ve Colleen, bir saat önce basın açıklamasının yapılacağı, Marble Arch'm yakınlarındaki Thistle Otele gitmek için karakoldan ayrılmışlardı.

Moss ve Peterson açıklama öncesindeki kısıtlı zamanı, birinci derece şüpheli Marco Frost'un yerini bulmak için kullanıyorlardı. Old Compton caddesinde daha önce çalıştığı Caffè Nero'dan adres ve bordro bilgilerini bulmaya çalıştılar. Hiçbir sonuç çıkmadı; Marco onlarla çalışmayı bir yıl önce bırakmıştı. Ailesinin adresini denediler ama Marco'nun ebeveynleri önceki yıl altı ay arayla vefat etmişlerdi. Marco kiralık bir dairede onlarla birlikte yaşıyordu ama artık taşınmıştı. Moss az önce ev sahibinden yeni bir telefon numarası almıştı. Marco şimdi teyzesi ve eniştesiyle yaşıyordu. Moss telefonu tuşladı ve enişte birkaç çalıştan sonra cevapladı.

. . .

Marble Arch'daki Thistle Otel'in konferans salonu devasa ve penceresizdi. Zemin, duvardan duvara desenli halıyla kaplıydı ve küçük bir platformun önündeki sandalyeler neredeyse doluydu. Basın mensupları kameralarıyla bekliyordu.

Işıklar açılmıştı, birkaç muhabir çoktan deneme çekimleri yapmaya başlamıştı. Duvara iki tane geniş ekran televizyon asılmıştı; BBC ve Sky News haber kanallarından canlı yayın yapıyorlardı. Ses kapalıydı ama ekranlardaki reklam bantlarından, kısa süre sonra Andrea Douglas-Brown cinayetiyle ilgili canlı basın konferansı ve polis açıklaması olacağı anlaşıyordu.

Platformda, üzerinde belli aralıklarla yerleştirilmiş küçük mikrofonların olduğu uzun bir masa vardı. Otel personelinde bir kadın, elindeki tepsiyle ilerleyip her sandalyenin önüne bir bardak ve küçük bir sürahi su koydu. Arkadaki üç ekranda beyaz zemin üzerinde mavi Metropolitan polis logosu vardı.

Polisin basınla olan ilişkisi Erika'yı hep rahatsız etmişti. Bir gün onları gerçekleri çarpıtmakla suçlayıp başlarından atarken ertesi gün tiyatral bir basın konferansına davet ediyorlardı.

Erika'nın yanında beliren Colleen makyaj için arka tarafta gelmesini söyledi.

"Yüzündeki parlamayı almak için çok az pudra yapacaklar," diye ekledi. Ama saatine bakışından Erika'yı canlı yayına uygun hale getirmelerinin tahmin ettiğinden biraz daha uzun süreceği anlaşıyordu.

Otel, polisler ve aile için yan tarafta daha küçük bir konferans salonu ayarlamıştı. Birkaç koltuk bir araya getirilmişti ve üzerinde su ve portakal suyunun olduğu bir masa vardı.

Marsh üzerinde Başkomiser üniformasıyla oturuyordu. Genç bir kız, bir tüp fondöten ve üçgen bir makyaj süngeriyile yüzündeki kusurları kapatmaya çalışıyordu. Yanındaki diğer genç kız da Dedektif Sparks'ın yüzüyle ilgileniyordu. Karşılarında oturan Simon ve Diana'yla derin sohbet halindeydiler. Andrea'nın ailesi yine siyahlar içindeydi; konuşmanın büyük kısmını Simon yaparken Diana elini tutmuş başını sallayıp gözlerini kuruluyordu. Ona doğru baktıklarında Erika başını eğerek saygıyla selam verdi. Diana selamına karşılık verirken Simon görmezden gelerek yeniden Marsh ve Sparks'a döndü.

"Bir dakikadan az kaldı, sonra sıra sende," dedi Colleen. Erika, Marble Arch'm etrafında yoğunlaşan trafiğe bakan pencerenin altındaki masadan bir bardak su almak için ilerledi. Salonun arka tarafındaki kapıda beliren David ve Linda masaya yaklaştılar.

"Merhaba," dedi Erika bardağına su koyarken."

"Merhaba," dedi David. Doldurması için bardağını Erika'ya uzattı. Kot pantolon ve kraliyet mavisi bir kazak giymişti ve bembeyaz görünüyordu. Linda uzun siyah bir etek ve önünde arka ayakları üstünde dans eden sıska beyaz kedilerin resmedildiği parlak kırmızı bir kazak giymişti. Biraz hoppa ve yakışsız görünüyordu.

Colleen geri dönüp Erika'ya neredeyse hazır olduklarını söyledi.

"Makyajdan ben de nefret ediyorum," dedi Linda kendine bir bardak portakal suyu doldururken.

"Sen televizyona çıkmayacaksın ki," dedi David suyundan bir yudum alıp.

"Jimmy Savile'in televizyonda makyajlı olmayı sürekli reddettiğini biliyor muydun? İnsanların doğal halini görmelerini istediğini söylüyordu... Korkunç bir ironi, değil mi?" dedi Linda gözünün önüne düşen saçını iterek. Erika ne diyeceğini bilemeyip başını sallamakla yetindi.

"Yedi yaşındayken ona yazdım," diye devam etti Linda. "Disney stüdyolarına gidip bir animasyon filmi için kedi çizmesini istedim. Biliyorsun, birbirinden ufak tefek farklılıkları olan yığınla resimle animasyon yapıyorlar..."

"Dedektif Foster'ın animasyonların nasıl yapıldığını bildiğinden eminim," dedi David Erika'ya doğru gözlerini devirerek.

"Elbette hiç cevap gelmedi... Jimmy Savile bile beni reddetti." Linda kuru kuru güldü.

"Of, Tanrım. Bir kerecik normal olmayı deneyemez misin? O aptal kazağı giymiş saçma sapan şakalar yapıyor-sun!" dedi David ve boş bardağını masaya çarpıp uzaklaşırken Linda korkuyla sışradı.

"Şaka yapmadım ki. Disney stüdyolarına gitmeyi gerçekten çok istiyordum," dedi Linda yanakları kızarak, saçını yine geriye doğru atarken. Colleen gelip makyaj için çağırdığında Erika memnun oldu.

Marsh ve Sparks yanlarında Simon ve Diana'yla büyük konferans salonunun kapısında duruyorlardı. Makyöz Erika'nın makyajını çabucak bitirdi. O sırada kulağında kulaklıklarla bir genç yaklaştı, başlamalarına iki dakika vardı. Erika'nın telefonu çaldı.

"Affedersin, telefonunu kapatman gerekiyor, sesi etkiyor," dedi.

"Hemen cevap verip kapatırım," dedi Erika ekranda Moss'un ismini görünce. Pencereye doğru gidip telefonu cevapladı.

"Patron, benim," dedi Moss. "Başkomiser ile Sparks yanında mı? Telefonlarını denedim ama..."

"Kapatılar; mikrofonlar ve sesle ilgili bir durum," dedi Erika Moss'un listesinde üçüncü sırada olduğunu fark ederek.

“Marco Frost’un izini sürdük. Kuzey Londra’da amcasıyla yaşıyor.”

Erika basın toplantısının başlamak üzere olduğunu görebiliyordu. Moss devam etti, “Marco Frost iki gün önce İtalya, Puglia’daymış. Uzun bir akraba ziyareti için amcası ve yengesıyla gitmiş. Amcasının arabasıyla gitmişler. Adamın Angel yakınlarında bir perakendeci dükkânı var. Dönüşte yanlarında teneke teneke zeytinyağı, et falan getirmişler.”

“Yani suç işlendiğinde Marco Frost başka bir yerdeymiş,” dedi Erika heyecanlanarak.

“Evet. Oradayken kredi kartını bile kullanmış. Andrea’yı öldürmüş olamaz.”

Erika’nın dirseğinin dibinde Colleen belirdi. “Gitmek zorundayız Dedektif Foster, telefonu kapatmak zorundasınız,” dedi.

“Süpersin Moss.”

“Öyle mi? Andrea’yı öldürenin kim olduğu konusunda bir adım bile ilerleyemedik... Yani, senin teorin böyle.”

“Gitmek zorundayım Moss. Seni ararım,” dedi Erika ve kapadı. Telefonunu tamamen kapatırken diğerlerinin konferans salonuna girdiğini gördü. Önde Simon vardı, arkasından Marsh ve Sparks geliyordu.

Yani Marco Frost, Andrea’yı öldürmedi, diye düşündü Erika. Sparks’ın teorisi az önce çöktü. Glue Pot’taki barmen kız ve Ivy’yle yaptığı sohbetleri hatırladı. Andrea siyah saçlı bir adam ve sarışın bir kadınla görülmüştü... Bu insanlar hâlâ dışarda bir yerdeydiler. Bunu yapan her kimse hâlâ dışardaydı.

Marsh, Sparks ve Simon içeriye girmişlerdi. Diana dışarda kaldı. Yine ağlıyordu, Linda ve David onu sakinleştirmeye çalışıyorlardı.

“İçeride sana ihtiyacımız var,” diye fısıldadı Colleen, Erika’ya.

Giles Osborne arka kapıdan içeriye girdi. Kocaman kışlık bir palto giymişti. Hızla Diana'ya doğru gidip atkısını çözerken geciktiği için özür diledi.

"Toplantıyı kaçırdım mı?" dedi. Diana gözyaşlarının arasından başını iki yana salladı.

"Haydi, Dedektif Foster!" dedi Colleen.

Erika kararını verdi, çok fazla sonucu olacak bir karardı... Derin bir nefes alıp saçını düzelttikten sonra salona girdi.

BÖLÜM 26

Moss, Peterson, Crane ve ekibin geri kalanı Lewisham Row'da, kocaman bir geniş ekran televizyonun etrafında toplanmışlardı. *BBC News*, saat başı yayınladıkları haber bülteni için geri sayıyordu. Sonra ekrana basın konferansının geniş çekimi yansıdı. Uzun masada Dedektif Sparks, Dedektif Foster ve Başkomiser Marsh oturuyordu. Marsh'm yanında da gergin ve bitkin görünen Simon Douglas-Brown vardı.

Simon hazırlamış olduğu açıklamasını okudu ve görüntüsü, Andrea'nın basında sürekli dolaşan ehliyet fotoğrafı ve yeni başka bir fotoğrafıyla birlikte ekrandaydı. Yeni fotoğrafta Andrea, Linda, David ve anne babasıyla birlikte yaptıkları son tatildeydi. Arkalarında deniz manzarasıyla hepsi kameraya gülümsüyordu. David mahcup bir tavırla gülmüştü. Linda'nın yüzü her zamanki gibi tombul ve asıktı.

"Dedektif Foster haklıydı, bu çok acıklı," dedi Crane. "Ama kederin çok iyi paketlenmiş hali gibi. Birilerini aramaya teşvik eder mi acaba?"

Ekranda Simon Douglas-Brown açıklamasını bitirdi ve kamera geniş çekime geçti. Başkomiser Marsh konuşmak üzereydi ki Erika eğilip adamın mikrofonunu kendine çevirdi. Kameraya dönüp konuşmaya başladı.

"Andrea'nın ortadan kayboluşuna neden olan olaylar biraz karışık ve yardımınıza ihtiyacımız var. 8 Haziran gecesi Andrea'yı görmüş olanlar bizimle iletişime geçerse minnettar olacağız. Perşembe gecesiydi. Andrea'nın akşam saat sekizle gece yarısı arasını Londra yolunda Glue Pot adında bir barda geçirmiş olduğuna inanıyoruz, Güney Londra'da, Forest Hill'de bir bar. Andrea bar personelinin biri tarafından siyah saçlı bir adam ve sarışın bir kadınla görüldü. Halktan birileri onu bu saatler arasında Londra yolundan cesedinin bulunduğu Horniman Müzesi'ne doğru yürürken görmüş olabilirler. Eğer bildiğiniz bir şey varsa, ne kadar küçük bir bilgi olursa olsun, lütfen bizimle paylaşın. Az sonra ekrana gelecek olan numaradan bize ulaşabilirsiniz."

"Bu planlanmış mıydı?" diye sordu Peterson vaka odasının arka tarafından.

"Hayır," dedi Moss.

Ekranda Başkomiser Marsh'ın bir an ne olup bittiğini ve ne söyleyeceğini çözemediği görüldü. Erika'ya bir bakış atıp mikrofonu kendine doğru çekti. "Sizden, şey, bu bir, şey... bu Andrea'nın görülmüş olduğuna dair bir ipucu... Ayrıca Forest Hill tren istasyonuna yakın olan Rivoli Balo Salonu'ndaki partiye gitmek üzere olduğuna dair de ipuçlarımız var. Sekizi gecesi istasyonda olduğuna dair kamera görüntüleri mevcut," dedi Marsh. Kısa bir sessizlik oldu. Kamera yeniden geniş çekime geçti.

"Fena batırıyor. Bir şeyler uyduran Foster değil de oymuş gibi," dedi Moss.

Kameralar yeniden Başkomiser Marsh'a dönmeden önce konferans salonunu ve sonra da toplu haldeki basın mensuplarını gösterdi. Kafalar karışmıştı. Sonunda Marsh toparlayıp yazılı olan açıklamayı tamamladı. "Çağrılarınıza ve e-postalarınıza cevap verecek memurlarımız hazırda bekliyor. Teşekkür ederiz," diyerek bitirdi.

Görüntü salondan *BBC News* stüdyosundaki spikere geçti. Spikerin arkasındaki ekranda vaka odasının iletişim numaraları ve e-posta adresleri vardı. Detayları okuyup Glue Pot ve Rivoli Balo Salonu'nun isimlerini tekrarlayarak bilgi sahibi olanların ulaşmalarını bir kez daha hatırlattı. Elllerinde yalnızca Rivoli Balo Salonu'nun resmi olduğu için özür dilemeyi de ihmal etmedi.

Lewisham Row vaka odasındaki memurlar endişeli bir şekilde birbirlerine baktılar ve o anda telefonlar çalmaya başladı.

BÖLÜM 27

Basın toplantısı ve canlı yayın biter bitmez Erika ayağa kalktı. Kalbi küt küt atıyordu. Gazeteciler ve fotoğrafçılar çıkışlara doğru yönelmişti. Simon kahverengi gözlerinde öfkeli bir bakışla Marsh'a döndü,

"Ne haltlar karıştırıyorsunuz siz?" diye fısıltıyla çıkıştı. "Bu konuda ve nasıl işleyeceği konusunda net olduğumuzu sanıyordum?" Dışarıya çıkan basın çalışanlarına neredeyse ümitsizlikle baktı.

Marsh ve Sparks ayağa kalktılar. "Dedektif Foster, konuşmamız gerekiyor, hemen," dedi Marsh. Erika derin bir nefes alıp sahneden inerek konferans salonunun arka tarafındaki kapılara doğru hızla yürüdü. Çıkar çıkmaz bir yangın çıkışı bulup üç basamaklı bir merdivenden gürültüyle inerek kendini caddeye attı.

Durup nefes almaya çalıştı. Yağmur soğuk ve yapış yapış tenine batarcasma yağıyordu. Yaptığı şeyin sonuçları olacağını biliyordu ama her zaman inandıklarının arkasında olmamış mıydı? Doğru olanı yaptığını inanıyordu. İyi bir şey yapmıştı, konuşma imkânı olmayan Andrea için doğru bir şey yapmıştı.

Yağmuru umursamadan yürümeye başladı. İnşili çıkışlı Oxford sokaklarının insan kalabalığına karıştı.

Düşüncelerinin arasında kaybolmuştu. İçinden gelen hislerle kafasındaki kesinlik fikri yok olmaya başladı. Orada kalıp yaptığının bedeli neyse ödemeliydi. Yokluğunda yaptığı şeyi tartışıp sonuçlara ulaşacaklardı. Onsuz karar verip sonrasında ne yapacaklarını planlıyorlardı.

Tereddüt ederek durdu. Yağmur kaldırımlara çarpıyordu, insanlar başları önlerinde, kafalarında şapkalarıyla ya da şemsiyeleri açık halde hızla yanından geçiyorlardı. Otobüs ya da metroya giden her zaman kullandıkları yol kapalı olduğundan söylenip küfrediyorlardı. Tam mesai bitiş saatiydi. Erika'nın düşünmeye ihtiyacı vardı, ne yapacağını planlaması gerekiyordu. Geri dönerse zayıf görünürdü. Yeniden yola koyulup kalabalıkla birlikte ilerledi.

Birkaç adım arkasından birisi onu takip ediyordu. Bu, sigara içerken penceresinden onu izleyen gölgeydi. Bu defa tamamen siyahlar içinde değildi ama şapkaları ve şemsiyeleriyle ilerleyen kalabalığın arasında kolaylıkla gizlenebiliyordu. Marble Arch metro istasyonuna yaklaşan kalabalık yavaşlamaya başladı. Gölge iki kişi arkasındaydı.

Erika başında şapkası olmayan birkaç kişiden biriydi. Başını yere eğmiş yürüyordu, deri ceketinin yakasını yukarı kaldırmıştı.

Benim için gerçek bir bela. O lanet olası bara gidip insanlarla konuşmuş. Düşündüğümde çok daha fazlasını biliyor. Bütün endişe ve üzüntüsü bir oyun muydu? Basın toplantısına kadar beş para etmeyeceğini ve bir zamanların parlak polisinin enkazı olduğunu sanıyordum.

Erika'ya iyice yaklaşmıştı. Aralarındaki sadece, soluk renkli yağmurluğu su damlalarıyla lekelenmiş iri kıyım bir işadamı vardı. Erika yakasını ensesine düşen sarı saçlarına değene kadar kaldırdı.

Bekâr ve yalnız. Sevdiğini kaybettiği için kederli. İntihara meyilli olabilir. Pek çok insan öyle. O sıska kaltağa bir ziyaret borcum var, onu yatakta şaşırtabilirim. O cılız boynunu damarlarının görüldüğü yerden sıkıp gözlerinin nasıl karardığını izlemeliyim. Ama ziyaretimi bekleyen biri daha var...

Kalabalık, Bond Street metro istasyonuna ulaştı ve içeri girebilmek için durdu. Erika kalabalığın ilerlemesini beklerken geniş tentenin altına girip yağmurdan korunabilmek için öne doğru ilerledi. Gölge iyice yaklaştı ve hıncahınç kalabalığın arasında Erika'nın deri ceketinin cebine beyaz bir zarf sıkıştırdı. Saniyeler sonra girişteki sıkışıklık giderildi. Gölge Erika'yı bırakıp kalabalıkta ilerleyerek aralarına karıştı: aceleyle bir yere ulaşmaya çalışan herhangi biri gibiydi.

BÖLÜM 28

Erika, Brockley İstasyonu'nun yolcu salonundan çıktığında yeni evini gün ışığında görerek şaşırdı. Cadde işlekti; yanından geçen Royal Mail posta kamyonu bir posta kutusunun önüne gelip durdu. Genç bir postacı kamyonundan inip kutuyu açtı ve bir çuval dolusu mektup çıkardı. İstasyonun karşısında, iki kadının dışarda bir masada oturduğu kafeyi gördü. Soğuktan ceketlerine iyice sarınmış sigara içiyorlardı, beyaz porselen fincanlarının kenarına kırmızı rujları bulaşmıştı. Dudağı piercingli yakışıklı bir garson masalarına geldi. Boş fincanları alırken bir şey söyledi ve kadınlar kahkahayla güldüler.

Erika çantasını karıştırıp sigarasını çıkardı. Yakarken elleri titriyordu. Trenle geri dönerken daha çok kaygılanmaya başlamıştı. Kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu ve dünyayı buğulu camların ardından görüyor gibiydi. Yakışıklı garson hâlâ kadınlarla konuşuyordu ve onlar da flört ediyor gibi görünüyorlardı.

"Ah, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır," dedi bir ses.

Erika arkasına baktı. Demiryolu işletmeleri üniformasıyla göbekli bir adam yanında duruyordu. Saçları ağarmış, bıyıklarına da aklar düşmüştü.

"Affedersiniz?" dedi Erika.

"Bin poundunun cebinde kalmasını tercih edersin, değil mi tatlım?"

"Ne?" dedi sersemleyerek.

"Tren istasyonlarında sigara içmek yasak. Ama bunu nasıl çözebileceğimizi biliyorum. Yapman gereken tek şey bir adım ileri atmak, hadi."

Erika'nın aklı karışmıştı, öne doğru bir adım attı.

"İşte bu tatlım, artık demiryolları sınırlarında değilsin!" Yolcu salonunun yanından geçen, şu anda ayaklarının değdiği asfalt yolu işaret etti.

"Tamam," dedi Erika biraz sinirlenerek.

Adam dikkatle ona baktı. Erika o an adamın sadece kibirlilik yapmaya çalıştığını anladı ama çok geç kalmıştı çünkü adam söylenerek uzaklaşmıştı bile. Erika sendeledi, kalbi daha da hızlı atıyordu, sigarasından bir nefes daha çekti. Kafedeki kadınlar şarap menüsüne göz atarken gülerken yakışıklı garsonla sohbet ediyorlardı. Yaşlı bir adam köşedeki gazete bayisinin önünde duran metal kartpostal standını çevirip inceliyordu. İki yaşlı kadın, ellerinde alışveriş torbalarıyla koyu bir sohbeta dalmış ağır ağır yürüyorlardı.

Erika evlerden birinin alçak duvarına tutunup kendini toparlamaya çalıştı. Nasıl "normal" bir insan olabileceği hakkında hiçbir ipucu olmadığını hatırladı. Cesetlere bakabilirdi ve cinsel suçlularla baş edebilirdi, yüzüne tükürebilirlerdi ya da bıçakla tehdit edilebilirdi. Ama toplumun bir parçası olarak gerçek dünyada yaşamak onu korkutuyordu. Bekâr, yalnız ve arkadaşsız olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Az önce yaptığı şeyin ne kadar korkunç olduğunu anımsadı. Önemli bir cinayet soruşturmasının basın toplantısını gasp etmişti. Ya yanılıyorsa? Aceleyle dairesine döndü; başı çok şiddetli bir şekilde dönüyordu, soğuk soğuk terlemeye başlamıştı.

İçeriye girince koltuğa yığıldı. Oda dönüyordu ve her şeyi bulanık görüyordu. Gözlerini kırptırıp küçük oturma odasına baktı. Başını çevirdikçe bulanık görmeye devam ediyordu. Midesinin kasıldığını hissederek banyoya koştu. Zar zor tuvalete yetişip kusmaya başladı. Dizlerinin üstüne çöküp öğürmeye başladı ve tekrar kustu. Sifonu çekip lavaboda ağzını yıkadı. Ayağının altındaki zemin kayıyormuş gibi hissedince lavabonun iki yanına tutundu. Aynadan ona bakan yansıması korkunçtu: çökmüş gözler, beyaz ve yeşil karışımı bir yüz. Gözünün önündeki gölgeler giderek büyüyor, görüşünü kapatıyordu. Aynadaki yüzünü görmekte zorlanıyordu. Ne oluyordu böyle? Sendeleyerek oturma odasına döndü, önce duvara sonra da kapıya tutundu ve kendini koltuğa attı. Gözünün tam ortasında koca bir gölge vardı. Başını yana yatırıp gözünün ucuyla deri ceketini bulmaya çalıştı. Koltuğun kenarından sarkıyordu. Ceplerinden birinde telefonunu buldu, basın toplantısından beri hâlâ kapalıydı.

Kulakları uğulduyordu. Midesi bulanırken içinde bir panik dalgası yükseldi. Ölüyordu. Yapayalnız ölecekti. Telefonunun tepesindeki düğmeyi bulup açtı ama ekranda dönen yuvarlak şey telefonun açılmaya çalıştığını gösteriyordu. Koltuğun üstüne yüzüstü yığıldı. Korkuyordu; başının arkasında korkunç bir ağrı vardı. Migren başlangıcı olabileceğini düşünürken oda müthiş bir şekilde döndü ve her şey karardı.

BÖLÜM 29

Erika karanlığa doğru sürüklendiğini hissediyordu. Uzak-tan sesini duyduğu telefonunu el yordamıyla bulmaya çalıştı. Ses giderek yaklaşıyordu, sonra âdeta kulakları patladı; bu her neyse başına çok yakın olmalıydı. Yüzünün bir tarafı kurumuş yiyecek ve sigara kokan yumuşak bir şeyin üzerindeydi. Dizleri sert ahşap zemine değiyordu. Topuklarının üzerinde doğrulup başını kaldırıncaya yeni dairesinde olduğunu fark etti. Telefonu çalışıyordu. Dışarı s karanlıktı, sokak lambalarının ışığı çıplak pencerede parlıyordu.

Sehpanın üstünde titreyen telefon bir süre sonra sustu. Ağzı kurumuşt u ve başında korkunç bir ağrı vardı. Güçl ükle ayağa kalkıp lavaboya gitti ve koca bir bardak su içti. Daha bardağı yerine koyamadan içtiği bütün su ağzına geri geldi. En azından görüşü normale dönmüştü. Telefonu tekrar çaldı ve Marsh olduğunu düşünerek açtı. Bir an önce halledip kurtulmak istiyordu.

Tanıdık bir ses, "Erika? Sen misin?" dedi.

Gözyaşlarını bastırmaya çalıştı. Arayan Mark'ın babası Edward'dı. Yumuşacık Yorkshire aksanıyla sesinin Mark'ın sesine ne kadar benzediğini unutmuştu.

"Evet, benim," dedi sonunda.

"Biliyorum uzun zaman oldu... ben özür dilemek için aradım," dedi.

"Neden özür diliyorsun?"

"Çok şey söyledim. Pişman olduğum şeyler."

"Haklıydın Edward. Çoğu zaman aynada kendimi görmeye tahammül edemiyorum..." Konuşamadı ve hıçkırıklara boğuldu, ikinci bir baba gibi gördüğü adama oğlunu koruyamadığı için ne kadar üzgün olduğunu anlatmaya çalışırken ağzından çıkan kelimeler karmakarışık.

"Erika, hayatım, senin hatan değildi... Duruşma belgesinin bir kopyasını okudum," dedi.

"Nasıl?"

"Talep ettim. Bilgiye Erişim Özgürlüğü Yasası... Seni çok suçlamışlar."

"Hak ettim. Derine inmeliydim, her şeyi tekrar tekrar kontrol etmeliydim..." diye başladı.

"Hayatını keşkelerle ya da yapmalıydımlarla geçiremezsin Erika."

"Kendimi asla affetmeyeceğim. Keşke geriye dönebilsem, keşke. O zaman asla..." dedi sıcak göz yaşlarını elinin tersiyle iterek.

"Bu kadar yeter, başka bir şey duymak istemiyorum yoksa kıyamet kopacak!" diye takıldı Edward.

Şakası çok zorlamaydı, Erika sustu.

"Nasılsın?" diye sordu Edward'a. *Ne kadar aptalca bir soru*, diye düşündü.

"Kendimi meşgul etmeye çalışıyorum... Bowls* oynuyorum. Böyle bir şey yapacağım hiç aklıma gelmezdi ama kendini oyalamak zorundasın. Yaşlı bir bunağa göre ortalama sayılırım..." Sesi yeniden cılızlaştı. "Erika, tatlım. Artık bir mezar taşı var. Mark için koydurdum. Muazzam görünüyor."

"Öyle mi?" dedi Erika. Gözlerini kapadı. Mark'ı toprağın altında düşündü ve hastalıklı bir şekilde nasıl görün-

* Açıkavada, topları yuvarlayarak oynanan bir oyun. -yhn

düğünü bilmek istedi. Zarif bir takım elbisenin içinde yalnızca ve yalnızca kemikler.

"Ve ne zaman istersen gelip görebilirsin. Her zaman canım. Eve ne zaman gelebileceksin?"

Ev. Ev demişti. Erika artık evinin neresi olduğunu bilmiyordu.

"İşe geri döndüm; Londra' dayım," dedi Erika.

"Ah. Doğru."

"Geleceğim. Ama şu anda çalışmak zorundayım."

"Bu güzel tatlım. Neyle uğraşıyorsun?" diye sordu. Erika vahşi bir katilin peşinde olduğunu söyleyemeyeceğini hissetti. Onun haberlerdeki basın toplantısını görüp görmediğini merak etti.

"Met polisiyle çalışıyorum, yeni bir ekip."

"Çok güzel kızım. Kendini meşgul tut... İzne çıktığında gelersen beni çok mutlu edersin."

"Elbette."

"Evinin önünden çok geçiyorum. Genç bir çift kiraladı. İyi birilerine benziyorlar ama hiç gidip kapılarını çalmadım. Kim olduğumu nasıl açıklayacağımı bilemedim."

"Edward, her şey depoda. Hiçbir şeyi atmadım. Kutulara bakmalıyız. Eminim bir şeyler..."

"Adım adım ilerleyelim," dedi Edward.

"Numaramı nasıl buldun?" diye sordu Erika yeni telefonundan aradığını fark ederek.

"Kız kardeşini aradım. Bir süredir onunla kaldığını söyledi; numaranı verdi. Umarım kızmamışsındır?"

"Tabii ki kızmadım. Özür dilerim. Polis olmanın getirdikleri, her şeyi çözmeye çalışıyorum..."

"Sadece yalnız olmadığını bilmeni istedim Erika. İnsanların sana nazik davranmadığını biliyorum, onları suçlayamazsın ama sen de birini kaybettin..." Edward'ın sesi titriyordu. Devam etti, "Yalnız olduğunu düşünmenden

nefret ediyorum. Ben buradayım canım, ne pahasına olursa olsun.”

“Teşekkür ederim,” dedi Erika.

“Pekâlâ, Londra’yı aramak bana bir servete mal olabilir, o yüzden kapatıyorum... Sesini duymak çok iyi geldi Erika. Kendini özletme.”

“Sen de... yani, tamam. Özletmem.”

Bir tık sesi ve arkasından bir bip duyuldu. Erika elini göğsüne koyup derin bir nefes aldı. İçinden ılık bir şey yükseldi ve gözyaşlarını engellemek için gözlerini kırptırdı.

Elindeki telefon tekrar çaldı. Bu sefer arayan arayan Moss’ tu.

“Patron. Neredesin?” diye sordu.

“Evde.”

“Buna inanmayacaksın. Bir ceset daha bulundu. Bu defa Brockwell Parkı’nda suyun içinde.”

“Kurbanın üzerinden kimlik çıktı mı?” diye sordu Erika.

“Evet. Ivy Norris.”

BÖLÜM 30

Brockwell Parkı ve Dulwich'deki açık yüzme havuzu, Andrea'nın cesedinin bulunduğu Horniman Müzesi'nden fazla uzakta değillerdi. Erika aydınlatılmış ve şimdi on çeyreği gösteren saat kulesini son sürat geçti. İri yağmur damlaları ön cama düşüyordu ve yağmur kısa sürede sağanağa dönüştü. Erika silecekleri çalıştırıp dışarıyı görebilmek için cama iyice yaklaştı. Açık yüzme havuzunun girişindeki polis kordonunun yanında üniformalı iki polis gördü. Sarılarak park halindeki arabaların üzerine gürültüyle düşen yağmurun altında durdu.

"Dedektif Foster," diye yüksek sesle bağırdı Erika yağmurun sesini bastırmak için ve kimliğini gösterdi. Polisler şeridi kaldırdı ve Erika içeriye girdi.

Park ve yüzme havuzu, yazın yüzmek ve piknik yapmak isteyenler için popüler bir yerdi ancak yağmurlu bir ocak gecesinde kasvetli ve iç karartıcı görünüyorlardı. Moss ve Peterson, Erika'nın hemen arkasından polis kordonundan geçtiler; ışığı, taşlı yolu aydınlatan güçlü bir el feneri getirmişlerdi. Üzeri tahtalarla kapatılmış bir dondurma kulübesinin ve boyaları dökülmüş bir eğlence çadırının yanından geçtiler. Ne olduğunu kestiremedikleri bir açıklığa geldiler. Uzakta gök gürliyor ve çakan şimşek

açık yüzme havuzunu aydınlatıyordu. İlerde büyük beyaz adli tıp çadırı görünüyordu. Pis ve bulanık suyun etrafı politenle çevrilmişti. Beyaz tulumları içindeki üç olay yeri görevlisi, çamurun içinde diz çökmüş ayak izlerini inceleyordu. Bir olay yeri memuru onları çadırda karşıladı ve yağmur çadırın üstüne gürültüyle yağmaya devam ederken çabucak üniformalarını giydiler.

Parlak halojen bir lamba, Ivy Norris'in kıpırtısız bedenini aydınlatıyordu. Çamurun içindeki mide bulandıran kahverengi pisliğin arasında sırtüstü yatıyordu. Kıyafetleri ve vücudu pislik içindeydi.

"Lütfen kutuların üstünde durun," dedi olay yeri incelemenden biri, altlarındaki çamurda olabilecek kanıtları koruyabilmek için yerleştirilmiş bir dizi kasayı işaret ederek.

Kasadan kasaya atlayarak Ivy'nin cesedine yaklaştılar. Yağlı saçları, sararan yüzünden geriye atılmıştı ve gözleri Andrea gibi korkudan fal taşı gibi açılmış halde donup kalmıştı. Yassılaştırmış burnunun üzerinde pıhtılaşmış bir kan tabakası vardı. Üzerinde, birkaç gün önce Erika onu barda gördüğünde giydiği mont ve kazak vardı ama belden aşağısı çıplaktı. Bacakları bakılamayacak haldeydi: bir deri bir kemik kalmışlardı, yara izleri, bereler ve iğne izleri vardı. Kasıklarındaki kılları ağarmıştı ve keçe gibiydi.

Bir olay yeri fotoğrafçısı fotoğraf çekti; çadırın içi flaş ışıyla ve tiz bir vızıltıyla doldu. Isaac Strong kutulardan birinin üstünde sessizce dikiliyordu. Hepsine başıyla selam verdi.

"Onu kim buldu?" diye sordu Erika.

"Birbirlerine meydan okumak için tel örgülere tırmanan birkaç çocuk."

"Şimdi neredeler?"

"Ekibinizden polisler, yolun üst tarafındaki halk evinde onlarla birlikte. DNA örneği aldık."

"Bir şey görmüşler mi?" diye sordu Erika.

"Hayır. Karanlıkmiş. Çocuklardan biri cesede takılıp düşmüş."

"Korkmuş olmalı," dedi Moss Ivy'ye bakarken.

"Burnu kırık. Sanırım elmacık kemiği de. Boynunda çok fazla ip izi var," dedi Isaac; çömeldi ve nazikçe Ivy'nin kazağının kıvrımlarını aşağıya çekti. "Ayrıca dört kaburgasının da kırık olduğunu sanıyorum. Otopsi yaptığımda iç hasar konusunda bilgi verebilirim. Yanında nakit yüz pound taşıyormuş. Paralar sutyeninin içindeydi."

"Yani sıradan bir darp ya da gasp olmadığını söyleyebilir miyiz?" diye sordu Moss.

"Otopsi yapana kadar kesin bir şey söylemek istemem. Ama cesedin üzerindeki para duruyorsa saldırganın aklındaki şeyin gasp olmadığını söyleyebiliriz. Seks varmış ama. İlk muayenede vajinasında meniye rastlandı."

"Ivy çok tanınan bir hayat kadını," diye açıkladı Moss.

"Belki de bunu yapan her kimse onu parayla kandırmış olabilir?" diye ekledi Peterson.

"Seksin karşılıklı anlaşmaya dayalı olduğunu söyleyemeyiz," dedi Isaac sert bir biçimde. "Pelvik bölge çok fazla hırpalanmış."

"Kolları nerede?" diye sordu Erika kesilmiş olduklarını sanıp bir an dehşete kapılarak.

"Kolları arkasında bağlanmış," dedi Isaac. Asistanlarından biri yaklaşıp Ivy'yi dikkatlice çamurun içinden çekti; iki kolu da sıkıca arkasında bağlanmıştı. Çamura bulanmışlardı ve üzerlerine taşlar yapışmıştı. Isaac eldivenli parmağıyla cesedin bileklerindeki çamuru sildi.

"Bakm. Genellikle endüstride ya da ürün paketlemede kullanılan plastik malzemeye bağlanmış."

"Peki ya ayakları?" diye sordu Erika. Ivy'nin ayaklarını görünce. Uzun pis ayak tırnakları ve parçalanmış damarlarıyla çamur içinde ve şişmişlerdi.

"Çamurun içinde bulduk," dedi Isaac. "Ayrıca şakaklarındaki saçlar yer yer eksik. Kökünden koparılmış gibi gözüktüyorlar."

Ivy'nin başını yan yatırdı ve kurumuş kanla kaplı pembe boşlukları gösterdi. Fotoğrafçı çömelip fotoğrafını çekti. Makinenin flaşıyla aydınlanan teni neredeyse şeffafmış gibi görünüyor, altındaki mavi damarlar seçiliyordu.

"Andrea'nın saçı da koparılmıştı," dedi Erika alçak sesle.

"Ölüm zamanı?" diye sordu Peterson.

"İç vücut sıcaklığına bakılırsa çok uzun süre olmamış ama dondurucu soğuğa ve yağmura maruz kaldığı için tekrar netleştirmem gerekiyor."

"Kapı kapı dolaşıp bölgeyi arayan polisler var," dedi Peterson.

Farklı açılardan Ivy'nin fotoğraflarını çeken fotoğrafçıyı izlediler. Isaac'e yardımcı olan genç bir kadın, DNA kanıtlarını muhafaza edebilmek için Ivy'nin ellerine plastik poşetler geçirdi. Isaac çadırın köşesine alelade yerleştirilmiş bir banka doğru gidip elinde temiz bir delil torbasıyla onlara döndü.

"Üzerinde bunları bulduk: birkaç anahtar, altı tane kondom, yüz pound, Matthew Stephens adına bir kredi kartı ve üzerinde bir telefon numarası yazan bir parça kâğıt."

"Bu senin numaran," dedi Moss, Erika'ya bir bakış fırlatarak.

"Önceki gece onunla Andrea'nın cinayetiyle ilgili konuştuk; bana bazı bilgiler verdi ama korkuyordu. Beni arayabileceğini söyledim..." Erika artık Ivy'den bilgi alamayacağını fark edince sesi yavaş yavaş kısıldı.

"Seni aramayı denedi mi?" diye sordu Peterson.

"Bilmiyorum. Telefonuma bakmam gerek."

Basın toplantısından bu yana mesajlarını kontrol etmemişti. Müsaade isteyerek çadırın girişine döndü. Karan-

lıkta birisi yaklaşıyordu, Erika gelen gölgenin Dedektif Sparks olduğunu gördü.

"Burada ne işin var?" diye sordu Erika. "İlk müdahale ekibinde değilsin."

"Başkomiser Marsh, Kıdemli Soruşturma Memuru olarak görevi devralmamı istedi," dedi Sparks. Durumun ciddiyetine rağmen ne kadar keyif aldığını gizleyemiyordu.

"Ne? Gecenin on birinde, cinayet mahallinde mi?" diye sordu Erika.

"Telefonuna baksan iyi olur. Başkomiser sana ulaşmaya çalışıyor," dedi Sparks.

"Burada işim bitmedi. Bunu Marsh'la yarın tartışabiliriz," dedi Erika.

"Çok net talimatlar aldım. KSM oldum ve buradan gitmeni istiyorum."

"Gitmemi mi istiyorsun?"

"Hayır. Gitmeni emrediyorum."

"Dedektif Sparks, cinayet mahalline henüz geldim ve yapmam gereken..." diye başladı Erika.

"Sana suç mahallinden artık benim sorumlu olduğumu söyledim ve kenara çekilmeni emrediyorum!" diye bağırdı Sparks kendini kaybederek.

"Eğer suç mahalli prosedürüne hâkimseniz, suç mahallinde kontrolün adli tıp uzmanında olduğunu da biliyor olmalısınız. Bu yüzden emirleri o verir," dedi Isaac, Moss ve Peterson'la birlikte Erika'nın arkasında belirerek. "Dedektif Foster, KSM olarak suç mahalline geldi; ben bilgilendirme ve incelemelerimi kendisiyle yapacağım. Ve siz, Dedektif Sparks, şu anda olay yerini kirletme tehlikesi altındasınız. Gözlem yapmaya devam etmek istiyorsanız, prosedüre uymanızı yani giyinip çenenizi kapatmanızı istiyorum."

Dedektif Sparks bir şey söylemek için ağzını açtı ancak Isaac ona bakıp kaşını öyle kusursuz bir havayla kaldırdı ki Sparks onunla tartışacak cesareti bulamadı.

"Yarın sabah sekizde, Lewisham Row'da bu soruşturmanın üzerine yeniden eğileceğimiz bir toplantı olacak. Lütfen zamanında orada olun," dedi Sparks, Moss ve Peterson'a. İkisi de başını salladı. Sparks, Erika'ya uzun ve sert bir bakış attıktan sonra üniformalı polislerden biriyle seri adımlarla uzaklaştı.

"Teşekkür ederim," dedi Erika, Isaac'a.

"Teşekkür etmeniz için yapmadım. Polis entrikalarına meraklı değilim. İlgilendiğim tek şey olay yerini muhafaza edip bir an önce işinizi yapıp suçluyu bulmanızı sağlamak," dedi Isaac.

Erika üzerindeki olay yeri tulumunu çıkarıp laboratuvara gitmesi için paketledi. Çadırın ön kısmında, sağanak yağmurdan korunabileceği bir yer bulup sigarasını yaktı ve sesli mesajlarını dinledi. Marsh'tan dört mesaj vardı ve son mesajda öfkesi rahatlıkla hissedilebilir bir orandaydı. Erika basın toplantısını "kendi kafasına göre gasp edince" Simon ve Diana Douglas-Brown "dehşete kapılmışlardı" ve Marsh da onlarla hemfikirdi. Sabah hemen ona rapor vermesini emreliyordu. Mesajın sonunda, "Çağrılarımı göz ardı etmen, itaatsizlik göstergesi ve otoriteme karşı direkt bir meydan okuma olarak algılanacaktır," diyordu.

Mesaj kutusundaki son mesaja geldiğinde önce bozuk sesler duydu; sonra küfreden bir ses ve ankesörlü telefona atılan bozuk para sesleri duydu.

"Şey, ben Ivy... Ivy Norris. Eğer bana biraz para verisen sana bilmen gerekenleri anlatacağım. Yüz pounda ihtiyacım var..." Üç hızlı bip sesi ve birkaç küfür daha duyuldu ve sonra hat kesildi. Erika mesajı tekrar dinledi. Yedi saat önceydi. Erika, Memur Crane'i aradı, Crane bitkin bir halde telefona cevap verdi.

"Selam Crane, ben Dedektif Foster, hâlâ karakolda mısın?"

"Evet, patron," dedi yorgun sesiyle Crane.

"Basın toplantısına tepkiler nasıldı?"

"Yirmi beş arama geldi. Son birkaç saattir arayan yok. Akşam haberlerinde numaraları tekrar vermelerini bekliyoruz."

"İşe yarar bir şey çıktı mı?" diye sordu Erika umutla.

"On dört tanesi bildik kaçıklar ve zamanımızı boşa harcamaya çalışan tiplerdi. Önlerine gelen her basın toplantısından sonra arayanlar. İçlerinden biri hâlâ Prenses Diana'yı öldürdüğünde ısrar ediyor. Hâlâ inceleyip işe yarayabilecek olanları elemeye çalışıyoruz ve bu da biraz zaman alıyor. Diğer on arama da kendilerine iş çıkarmaya çalışan gazetecilerden."

"Yirmi dört oldu."

"Sonuncusu Ivy Norris'tendi. Basın toplantısından birkaç saat sonra aradı. Crown Bar'daki ödemeli telefonlardan birinden aradığını tespit ettik. Abuk subuk bir şeyler söyledi ve sonra ismini bırakıp seninle özel olarak konuşmak istediğini söyledi. Mesajlarını kontrol ettin mi? Sana ulaşmaya çalıştım ama telefonunu açmadın."

"Beni de aramış. Az önce cesedini bulduk."

"Kahretsin," dedi Crane.

"Kesinlikle öyle. Yarın erkenden oradayım, bir şey öğrenirsen haber ver."

"Şey, patron..."

"Ne var?"

"Öğrendiğim her yeni bilgiyi Dedektif Sparks'a iletme talimatı aldım."

"Pekâlâ ama şu Ivy işi biraz şahsi."

"Elbette patron."

Moss ve Peterson yanına geldiğinde Erika telefonu kapatıyordu. Onlara Ivy'nin bıraktığı mesajdan bahsetti.

"Yanlış haber yayıp ortalığı karıştırmakta üstüne yoktur," dedi Moss. "Zaten öldürülmesi an meselesiydi."

“Cesedi kaldırmak üzereler. Ekibin mümkün olduğunca hızlı bir şekilde bölgeyi adli tıp için kapatması gerekiyor; bu yağmurda biraz hızlı hareket etmeleri gerekecek,” dedi Peterson. “Sanırım Sparks’a söylememiz gerekiyor?”

“Evet, öyle görünüyor,” dedi Erika. Bir süre sessizlik oldu; Peterson ve Moss hayal kırıklığına uğramış gibilerdi.

“Görüşürüz,” dedi Erika.

Yeniden arabasına bindiğinde karanlıkta oturdu ve arabanın tavanına düşen yağmur damlalarının sesini dinledi. Yanından geçen Moss ve Peterson’ın ekip arabasının farları içeriye bir anlığına aydınlatsa da hemen ardından karanlığa gömüldü. Ivy’nin ölümü hiç hoşuna gitmemişti. Elini paltosunun cebinden çıkarıp aynanın üzerindeki ışığı yaktı. Diş izleri silikleşmeye başlamıştı, yaralar hızla iyileşiyordu. Ivy ne yapıyordu acaba? Brockwell açık yüzme havuzuna çağırılıp tuzağa mı düşürülmüştü? Yoksa kendi arzusuyla mı gelmişti? Torunlarına ne olacaktı?

Erika arabasını çalıştırıp yağmurda yola koyuldu.

BÖLÜM 31

Gölge öne doğru eğilip kalın kar maskesini aceleyle çektikten sonra kustu. Kusmuğu kapkara suya, bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun sesini bile bastıracak kadar iğrenç bir sesle çarptı. Cinayet işledikten sonra kusmak normaldi. Gölge, ıslak zemine çöküp yağmurun tadını çıkardı.

Ivy Norris'in izini bulmak kolay olmuştu. Onun yaşında birinin belli alışkanlıkları olurdu ve Catford otoyolunda bir sokak lambasının altında bekliyor olduğunu tahmin etmek zor olmamıştı. Her zamankinden daha iğrenç görünüyordu, paltosunun tüylü şapkasından kusmuğa benzer bir şeyin kokusu yayılıyordu ve burun delikleri kanla kabuk bağlamıştı.

"İsmim Paulette, oral mı yoksa normal mi istersin?" dedi Ivy, yanında duran pahalı arabayı görünce gözleri parlamıştı. Adamı ancak yolcu koltuğuna oturduğunda tam olarak görebildi ve merkezi kilit çoktan devreye girmişti.

"Selam, Ivy... Senden istediğim bir şey var," dedi adam dümdüz bir sesle.

Ivy panikleyerek kendini müdafaa etmeye, özür dilemeye başladı. Bir daha olmayacağını söylerken kelimeler ağzında yuvarlanıyor, son model arabanın ön panosuna

tükürükleri sıçırıyordu. "Sana söyledim, o polisle konuşmak zorundaydım. Beni tehdit etti. Çocuklarımı almakla tehdit etti... Bildiği tek şey Andrea denen kızın siyah saçlı bir herif ve sarışm bir kadınla olduğu... Kesinlikle başka bir şey söylemem!"

Adam eldivenli eliyle Ivy'ye iki ellilik uzattı.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu tereddütle.

Sadece hayattan çok çekmiş olduğundan mı yoksa işim bittiğinde gitmesine izin vereceğimi düşündüğünden mi bilmiyorum ama parayı aldı.

Ivy gittikleri yerin çok uzak oluşunu sorgulamadı ve oraya vardıklarında ellerinin arkasında bağlanmasına izin verdi. Hiçbir şey sormadı.

"Yüzüme vurma," dedi. "Pek yüzüne bakılacak bir tip olmadığımı biliyorum ama yine de vurmazsan hayatım daha kolay olur..."

Sonra öfkeyle parlayıp yüzüne bir yumruk patlattım. Şaşır-mış görünmüyordu, sadece düş kırıklığına uğramış gibiydi. Bir kez daha ve bu kez daha sert vurduğumda kaderine razı olup kendini bıraktı. Bir hayal kırıklığı daha geçti yüzünden. Saçlarını avuç avuç yoldum... Burnunu kırdım... Ellerimi umduğundan daha uzun süre gırtlığında tutunca dehşete kapıldı. İşte o an öleceğini anladı.

Uzakta, Peckham Rye Meydanı'nın karşısından, bir polis arabası sirenlerini yakarak hızla geçti. Katil eğilip havuzun yanındaki çalılığa gizlendi. Yağmurun onu temizliyor olmasından oldukça hoşnuttu.

Arabam birkaç blok ötede ama henüz oraya gidemem.

Şimdi olmaz.

Yağmur hafıflediğinde.

Temizlendiğimde.

BÖLÜM 32

Erika uzun bir süre uyuyamadı. Öylece uzandı ve durmak bilmeden pencereye vuran yağmuru dinledi. Ivy'nin görüntüsü gözünün önünden gitmiyordu. Hâlâ katilinin yüzüne bakıyormuş gibi korkuyla kocaman olmuş gözlerini aklından çıkaramıyordu. Erika o yüzün nasıl görüldüğünü merak etti. Yaşlı mıydı, yoksa genç mi? Esmer miydi, yoksa sarışın mı? Tipi ürkütücü müydü, yoksa sokaktaki sıradan biri gibi miydi?

Nasıl uykuya daldığını hatırlamıyordu. Gözlerini açtığı anda ışık, yatak odasının perdesinin aralığından hafifçe içeriye süzülüyordu. Gün ağarmıştı ve hatırlayabildiği kadarıyla ilk kez rüyasız bir uyku uyumuştı. Perdeyi çekince yağmurun durduğunu gördü ama gökyüzü hâlâ griydi. Komodine eğilip saate bakmak için telefonunu aldı. Şarja takılıydı ama kapanmıştı.

Küfrederek mutfağa doğru yürüdü; ocağın üstündeki dijital saat çalışmıyordu. Marcie'nin mürekkep lekeli resmini kenara çekip sigorta kutusunu açtı. Düğmeleri açıp kapadı ama hiçbir şey olmadı. Ön taraftaki pencereden aşağıdaki boş caddeye bakınca saatin kaç olduğu anlaşılmıyordu.

Kapıyı açıp karşı dairenin kapısını tıklattı. Birkaç saniye sonra dönen anahtarın sesi duyuldu. Kapı aralandı ve beyaz saçlı, ufak tefek yaşlı bir kadın aralıktan kafasını uzattı.

“Rahatsız ettiğim için özür dilerim,” dedi Erika. “Saatin kaç olduğunu söyleyebilir misiniz?”

“Sen de kimsin? Saati neden bilmek istiyorsun?” diye sordu kadın şüpheyle.

“Ben yeni komşunuzum. Sanırım elektrik kesintisi var ve saati olan tek şeyim cep telefonum, onun da şarjı bitmiş.”

Yaşlı kadın hırkasının ince kolunu geriye doğru çekip bileğini sıkıyormuş gibi görünen minik altın saate baktı.

“Onu yirmi geçiyor,” dedi.

“Onu yirmi mi geçiyor?”

“Evet.”

“Emin misiniz?”

“Evet, tatlım, saati olan kişi benim. Elektriğim de çalışıyor gibi görünüyor,” dedi koridorun lambasını açıp kapatarak. “Sanırım sayaca yükleme yapman gerekiyor. Senden önceki kiracılar faturalar konusunda pek hassas değillerdi. Hatta bir keresinde polis geldi, gerçi polisin neden ödenmemiş faturaları kovalamakla vakit kaybettiğini de bilmiyorum. Aslında ev sahibin mevki sahibi bir polis, o yüzden yerinde olsam dikkatli...”

Erika on bire çeyrek kala nefes nefese Lewisham Row’a girdi. Danışmada Woolf vardı. Masanın etrafından dolaşıp yanına geldi.

“Dedektif Foster, sizi hemen Başkomiser Marsh’ın yanına götürmem emredildi; acil durum.”

“Ofisinin yerini biliyorum,” diye atıldı Erika. Marsh’ın ofisine yönelip kapıyı tıklattı. Marsh kapıyı açtı.

“Gir ve otur,” dedi soğuk bir sesle. Marsh’ın sandal-yesinde emniyet müdür yardımcısı Oakley oturuyordu. Marsh kendi masasının yanındaki bir sandalyeye oturmak durumunda kalmıştı. Ofisi alelacele toplanmış gibi görünüyordu. Dolap kapaklarından birinden bir Noel kartının kenarı görünüyordu.

“Günaydın Dedektif Foster. Lütfen oturun,” dedi Oakley sakın bir sesle. Tertemiz giyinmişti: üniforması jilet gibi, beyaz saçları düzgün bir biçimde ayrılmış ve bir tek saç teli bile dağınık değildi. Teni bronz ve parlaktı. Parlak tüylü bir tilkiye benziyordu. Hiçbir şekilde seksi değildi ama sevimli ve çok bakımlıydı. Erika bir yerlerde tilkilerin kaliteli beslendikleri takdirde en gösterişli kürke sahip olduklarını okuduğunu hatırladı. Erika oturdu ve Marsh’ın ellerine bir çift lateks eldiven geçirdiğini fark etti.

“Cep telefonunu görebilir miyiz, lütfen?” dedi Oakley.

“Neden?”

“Cinayet kurbanı Ivy Norris’ten en son arama alan sensin. Sesli mesaj ve telefonun artık soruşturmada birer kanıt.” Ses tonu katiydi, daha fazla soru soramazdı. Telefonunu çıkarıp Marsh’a uzattı.

“Açılmıyor,” dedi Marsh telefonu çevirip güç tuşuna basarak.

“Şarjı bitti,” dedi Erika.

“Bu sana işte kullanman için tayin edilmiş bir telefon ve şarjı yok, öyle mi?” diye sordu Oakley.

“Açıklayabilirim...”

“Lütfen seri numarasını oku,” dedi Oakley, Erika’yı umursamayarak. Marsh çabucak telefonun arka kısmını açıp numarayı okudu ve Oakley de not etti.

Marsh telefonu plastik kanıt torbasına koyup ağzını kapatırken Erika, “Telefonum olmadan da sesli mesaja ulaşmanız mümkün,” dedi.

Oakley duymamış gibi davranarak bir dosya açtı. "De-dektif Foster, neden burada olduğunuzu biliyor musunuz?"

"Evet efendim. Ama sizin neden burada olduğunuzdan emin değilim?"

"Üç gün önce nöbetçi memur Woolf tarafından resmi bir rapor dosyalanmış. Seninle Ivy Norris'in yedi yaşındaki torunu Matthew Paulson arasında geçen olayın detaylarını içeriyor. Dün gece cesedi bulunan Ivy Norris."

"Farkındayım efendim. Olay yerine ilk gidenlerden biri bendim," dedi Erika.

"Woolf'un raporunda, karakolun girişinde yaşanan olayda çocuğun başının arkasına vurduğunu yazıyor. Bunun hakkında ne diyeceksin?" Emniyet müdür yardımcısı dosyadan başını kaldırıp ona baktı.

"Raporda ayrıca çocuğun elimi ısırıldığı da yazıyor mu?" dedi Erika.

"Çocuğun o kadar yakınında ne yapıyordun?"

"Bavulumun üstünde oturuyordu. Kalkmadı."

"*Bavulunun üstünde oturuyordu,*" diye tekrarladı Oakley arkasına yaslanarak. Kalemını dişlerine vurdu. "Yedi yaşındaki küçük bir çocuğun bu saldırısında yaralandın mı?"

"Evet, elim kesildi," dedi Erika.

"Ama raporda bu olayla ilgili başka kayıt yok. Prosedüre göre bunu doğrulayacak olan bir doktor tarafından muayene edilmiş olmalıydın. Doktora gittin mi?"

"Hayır."

"Neden peki?"

"Hayati bir şey değildi. Bazılarının aksine, bürokrasiyle uğraşmak yerine işimle meşgul olmayı tercih ediyorum."

"Hayati bir şey değil. Ancak bu gibi şeyler çok çabuk kariyeri tehdit edebilir," dedi Oakley. Erika, Marsh'a baktı ama Marsh hiçbir şey söylemedi.

Oakley dosyaya hafifçe vurdu. "Danışmadan kapalı devre kamera görüntülerini aldım. Görüntüde tartışmanın tamamı mevcuttu. Ivy Norris bir bıçakla seni tehdit etti ve olay nöbetçi memur tarafından bastırıldı. Ancak altı dakika sonra otoparkta görünüyorsun ve Ivy Norris'le üç torunu arabana biniyorlar."

Ivy ve çocukların, Erika'nın arabasının dışında görüntülediği büyük boy bir fotoğrafı masanın diğer ucundan ona uzattı. Bir sonraki fotoğraf açık camdan bir şey uzatan Erika'nın görüntüsüydü.

"Dondurucu bir soğuk vardı. Onlara acıdım ve arabama aldım."

"Peki, fotoğrafta Ivy'ye uzattığın şey ne?"

"Para."

"Onları arabana aldın. Nereye götürdün peki?"

"Catford caddesine."

"Sonra ne oldu?"

"Onları istedikleri yerde indirdim."

"Yani nerede?"

"Ladbroke's'da bir ganyan bayisinde; Ivy yaşadığı yeri görmemi istemedi. Arabadan inip dükkânların arasında kayboldular."

"İndiler mi yoksa kaçtılar mı? Arabadalarken ne oldu? Herhangi biriniz fiziksel şiddete kalkıştınız mı?"

"Hayır."

"Yirmi dört saat sonra tekrar Ivy Norris'le görünüyorsun, bu kez özel bir taziye onu taciz ediyorsun."

"Abartılı bir partiydi efendim ve Ivy halka açık bir yerdeydi. Onu taciz etmedim."

"Crown'ın sahibinin polis taciziyle ilgili resmi bir şikâyetle bulunduğunu biliyor muydun?"

"Öyle mi? Polis muhbiri olarak çalışmasına aykırı mı yoksa muhbir olarak işinin bir parçası mı?"

"Yerinizde olsam ayağımı denk alırdım Dedektif Foster," dedi Oakley buz gibi bir sesle. "Bu suçlamalar oldukça endişe verici derecede artıyor. Suç mahallinde Ivy Norris'in cesedinin üzerinde telefon numaran bulundu ve ayrıca bir de yüz pound vardı. Bu fotoğrafta da ona para verirken görünüyorsun..."

"Ona numaramı verdim ve bir şey öğrenirse aramasını istedim."

"Telefonuna bıraktığı sesli mesaja ulaştık ve orada şöyle diyor, 'Eğer bana para verirsen sana ihtiyacın olan şeyi söylerim. En az bir yüzlük iş görür.'"

"Bir dakika, özel mesajlarıma çoktan ulaşmışsınız bile? Ivy Norris'i öldürdüğümü mü iddia ediyorsunuz?"

Erika nezaketen bakışlarını kaçırmaya çalışan Marsh'a baktı.

"Hayır, Ivy Norris'i öldürdüğünü iddia etmiyoruz Dedektif Foster. Bu kanıtlara bakarsak elimizde açıkça bir sorun teşkil eden, belki biraz da kontrolden çıkmış bir polis var," dedi Oakley.

"Efendim, hepimizin ajanları olduğunu biliyorsunuz. Bir şeyler içip sohbet ettiğimiz muhbirlerimiz var, biraz parayla bilgi değişimi yapıyoruz. Ama ben Ivy Norris'e yüz pound vermedim."

"Dedektif Foster, bilgi edinmek karşılığında para vermenin polis prensiplerine aykırı olduğunu hatırlatmama gerek var mı?" dedi Marsh sonunda ağzını açarak. Erika bu komik açıklamaya gülerek karşılık verdi.

Marsh'ın sesi yükseldi. "Ayrıca basın toplantısında yaptığımız resmi açıklamada emirlerime doğrudan karşı geldin. Onaylanmamış, önceden yazılmamış ifadelerle araya girdin. Önsezilerinden yola çıkarak eline geçen fırsatı değerlendirdin. Kim bilir nasıl bir zarar verdin..."

"Önsezi mi? Öldürülmeden birkaç saat önce Andrea

Douglas-Brown'la görülen bir adam hakkında sağlam ipuçları var ve bir barmen kızla Ivy Norris de buna şahitler."

"Evet, varlığı hakkında hiçbir delil olmayan bir barmen kız ve güvenilir olmayan bir tanık ki kendisi şu anda ölü," dedi emniyet müdür yardımcısı Oakley sinir bozucu bir şekilde sakin tavırlarla. Lord Douglas-Brown'a karşı bir art niyetin var mı?"

"Hayır!"

"Savunma anlaşmalarının tedarik edilmesindeki rolü tartışmalı bir konu, bu durumdan tüm polis departmanlarının ve silahlı kuvvetlerin idaresi etkileniyordu."

"Efendim, benim tek niyetim Andrea Douglas-Brown'un ve Ivy Norris'in katilini yakalamak. Davaların dikkat çekecek derecede benzer olduğunu söyleyen ilk kişi miyim?"

"Yani cinayetlerin bağlantılı olduğuna inanıyorsun?" dedi Oakley.

"Bunun bizim sürdürdüğümüz bir soruşturma olmadığını ekleyebilir miyim efendim?" dedi Marsh metanetsizce.

Erika durakladı. "Evet, bu cinayetlerin bağlantılı olduğuna inanıyorum. Benim ipuçlarımı takip etmenin katili yakalamak yararına olacağını düşünüyorum."

"Böyle bir soruşturma sürdürmediğimizi tekrar söylüyorum," dedi Marsh.

"Peki, nasıl bir soruşturma sürdürüyoruz?" diye sordu Erika bakışlarını Marsh'a dikerek. "Dedektif Sparks'ın elinde, üç saat önce başka bir yerde olduğu ispatlanana kadar birinci derece bir şüpheli vardı!"

"Bu sabah sekizde yaptığımız toplantıya katılmış olsaydınız bilirdiniz, Dedektif Foster," dedi Marsh.

"Evde elektrikler kesildi ve telefonum şarj olmadı. Bu yüzden hem alarm çalmadı hem de hiçbir mesaj gelmedi.

Kayıtlarıma bakarsanız bunun daha önce hiç olmadığını görürsünüz."

Sessizlik oldu.

"Nasılsın? Yani kendi içinde Dedektif Foster?" diye sordu Oakley.

"İyiyim. Bunun konuyla alakası nedir?" diye sordu Erika.

"Geçtiğimiz birkaç ayda senin yaşadıklarını tecrübe eden kim olsa çok stresli olurdu. Rochdale'da uyuşturucu baskınında on iki kişilik bir takımı yönetiyordun ve operasyondan yalnızca yedi kişi sağ çıkabildi..."

"Kendi dosyayı bana okumanıza ihtiyacım yok," dedi Erika.

Oakley devam etti, "Yetersiz istihbaratla içeriye girdin... Gelişme sağlamak konusunda, şimdi olduğu gibi, çok istekli görünüyordun. Bunun sana has fevri bir davranış olarak yorumlanmış olabileceğini görebiliyor musun?"

Erika sandalyenin kollarını sıkıca kavradı; sakın kalmaya çalışıyordu.

Müdür yardımcısı devam etti, "O gün kocan Mark Foster'ın da aralarında olduğu beş memur öldü. Akabinde görevden uzaklaştırıldın. Çok önemli bir ders almış olmalıydın ama almamışsın ve..."

Erika sandalyeden kalktı ve masaya yaslanıp dosyayı eline aldı. Dosyayı iki parçaya bölüp tekrar masanın üstüne attı. "Bu saçmalık. Basın toplantısına el koydum çünkü Andrea'nın, katili hakkında bilgi sağlayabilecek iki kişiyle görülmüş olduğuna inanıyorum. Simon Douglas-Brown bundan hoşlanmadı ve şimdi de soruşturmanın nasıl yürütüleceğine karar veriyor!"

Erika şok içinde ayakta kaldı.

Oakley sandalyesinde öne doğru kayarak tecrübeli bir ses tonuyla, "Dedektif Foster, sizi resmi olarak görevden

alıyorum ve yürütmüş olduğunuz soruşturmayı da askıya alıyorum. İngiltere ve Galler’de polis gücünde hizmet verebilmek için yeni bir psikiyatrik değerlendirmeye girmenizi istiyorum. Silahlarınızı, polis kimliğinizi, resmi aracınızı teslim edip yeni bir emre kadar beklemenizi istiyorum. Askıya almış olduğumuz soruşturma için tam ücret almaya devam edeceksiniz ve sizden istendiğinde polis psikiyatristimizin muayene edebilmesi için hazır bulunacaksınız.”

Erika daha fazla bir şey söylememek için kendini tutmaya çalışarak yanağının iç kısmını sertçe ısırdı. Yaka kartını uzattı. “Yapmak istediğim tek şey o katili yakalamak. İkinizin de başka bir niyeti var gibi görünüyor.” Dönüp odayı terk etti.

Woolf dışarda üniformalı iki polisle bekliyordu. “Üzgünüm. Kapıya kadar sana eşlik etmek zorundayız,” dedi gerdanı kat kat olmuş yüzünü suçlulukla yere eğerek.

Erika vaka odasını geçip onunla birlikte ön kapıya yürüdü. Dedektif Sparks tahtanın başında ekiple toplantı yapıyordu. Moss ve Peterson başlarını kaldırdıklarında Erika’nın dışarıya çıkarıldığını gördüler. Hemen başlarını çevirdiler.

“Tehlike püskürtüldü,” dedi Erika alçak sesle. Danışmaya vardıklarında Woolf araba anahtarlarını teslim etmesini istedi.

“Şimdi mi?”

“Özür dilerim ama evet.”

“Yapma Woolf. Eve nasıl gideceğim?”

“Memurlardan birini seni eve bırakması için ayarlayabilirim.”

“Eve bırakmak mı? Boş ver gitsin,” dedi Erika. Anahtarları masaya koyup karakoldan dışarı çıktı.

. . .

Caddeye çıktığında otobüs durağı ya da taksi aradı ama işlek çevre yolunda görünürde hiçbir şey yoktu. Çantasında bozuk para arayarak Lewisham tren istasyonuna doğru yola koyuldu ama çantasında sadece kredi kartları vardı. Deri ceketinin ceplerindeki eski peçete ve çöplerin arasında bozuk para aramaya devam ederken eline küçük, kare bir nesne geldi. Elini dışarı çıkardığında bunun küçük, beyaz bir zarf olduğunu gördü. Kalındı ve pahalı görünüyordu. Önünde hiçbir şey yazmıyordu. Arkasını çevirdi ve kapağını kaldırıp açtı. İçinde katlanmış bir kâğıt vardı.

Yolda birdenbire durdu, yanından arabalar geçmeye devam ediyordu. Bu, Mark'ın ve dört meslektaşının hayatlarını kaybettiği baskın hakkında bir gazete makalesinin çıktısıydı. Rochdale'deki eve doğru giden, üzerleri örtülmüş ve etrafları kan ve kırık cam parçalarıyla çevrili cesetlerin olduğu yolun bir fotoğrafı vardı. Başka bir fotoğrafta evin üzerinde uçan polis helikopterleri vardı, daha sonra hastanede ölecek olan iki meslektaşını taşıyorlardı. Bir de sedyenin üstünde uzanan, kim olduğu zar zor anlaşılan bir polisin pürüzlü siyah beyaz bir fotoğrafı vardı; kan içindeydi ve gevşek parmaklarını havaya kaldırmıştı. Mark'ın hayattayken çekilmiş son fotoğrafıydı. Üzerinde kırmızı bir kalemle şöyle yazıyordu: TİPKİ BENİM GİBİSİN DEDEKTİF FOSTER. İKİMİZ DE BEŞ KİŞİYİ ÖLDÜRDÜK.

BÖLÜM 33

Sonraki birkaç gün boyunca, medyanın Andrea'nın ölümüne olan ilgisinde değişmeler oldu ve Erika'nın basın toplantısındaki açıklaması, olumsuz tepkiler yarattı. Başta Andrea'nın geçmiş ilişkilerine ait dokundurmalar yapıldı, sonra Andrea'nın birçok aşığından öfkeli çıkışlar yükseldi. Ve sonunda hem erkeklere hem kadınlara ilgi duyduğu iddia edildi. Haftanın sonunda, sansasyonel gazeteler açıklamalar konusunda iyice coşmuşlardı. Andrea'nın, kendisini performans sanatçısı olarak tanıtan eski erkek arkadaşlarından biri ortaya çıkıp gazetelerden birine hikâyesini sattı. Oral ve anal seks içeren bir videonun ve Andrea'nın içini gösteren naylon bir elbise ve ağız topuyla bir seks zindanına bağlanıp kamçılanışının tanıtım fotoğrafları ortaya çıktı. Sansasyonel gazeteler aşırı namuslu geçinerek görüntüleri mozaikliyorlardı ama elbette okurlar Andrea'nın ne yaptığından gayet emindiler. Daha ciddi gazeteler onları kmasalar da kendi düşünce ve fikirlerini öne sürerek ateşi körüklüyorlardı. Sağ eğilimli gazeteler ise Simon Douglas-Brown'la uğraşmanın yeni bir yolunu bulmuşlardı: Onlara göre Andrea, bir ihtimal, *yalnızca bir ihtimal*, belasını aramış olabilirdi.

Erika yeni dairesinde geçirdiği dört uzun ve yalnız günde yerleşmeye çalıştı. Elektriğini halledip medyada her

şeyin gözler önüne serilişini izledi. Tam bir tarama yaptırmak için otobüse binerek Lewisham Hastanesi'ne gitti. Polis memuru olduğunu söyleyip kan ve idrar tahlili yaptırdı. Üç ay içinde yeni bir kan testi için tekrar gelmesi söylendi. Tüm bu süreç soğuk ve ilgisiz bir havada ilerlemiş, kendini yeryüzünde çok küçük ve önemsiz hissetmesine neden olmuştu. Dairesinde yapayalnız, cebinde bulduğu nota bakarak, oraya nasıl girmiş olduğunu anlamaya çalışmıştı. Aklını mı kaçıırıyordu? Böyle bir şeyi nasıl fark etmemiş olabilirdi? Nasıl olduğunu çözmek için geriye dönük düşünmeye başladı, gittiği tüm yerleri aklından geçirdi. Ama herhangi bir yerde herhangi biri koymuş olabilirdi. Şimdilik onu bir kanıt torbasında tutuyordu. Polise teslim edebileceğini biliyordu ama içinden bir ses onu muhafaza etmesini söylüyordu.

Beşinci günün sabahında, Erika gazete almak için Brockley istasyonunun karşısındaki gazete bayisinde gitti. *Daily Mail*'in ön sayfasındaki manşetini gördü: **BAŞPOLİS, ANDREA DAVASINDAN UZAKLAŞTIRILDI.**

Andrea Douglas-Brown cinayetini yürütürken yaptığı, kamuoyunca iyi bilinen bir dizi hata ve gaftan sonra Dedektif Erika Foster'ın soruşturmanın tamamından askıya alınmış olmasının detaylarını anlatıyordu. Foster'ın dengesiz davranışlardan, basına davayla ilgili bilgi sızdırmaktan ve polis muhbirlerini ilgilendiren gizli bilgileri ortaya çıkararak "büyük olasılıkla" Ivy Norris'in ölümüne neden olmakla suçlandığını açıklıyordu.

Erika'nın bir arabanın yolcu koltuğundayken çekilmiş fotoğrafı vardı. Ön panele uzanırken gözlerini kocaman açmıştı ve ağzı şekilden şekle giriyordu. Fotoğrafın altındaki yazıda şöyle yazıyordu: **ÇAM DEVİREN POLİS ERIKA FOSTER.** Fotoğraf, Horniman Müzesi cinayet mahallinde Moss'un arabası buzda kayarken bir gazeteci tarafından çekilmişti.

Erika gazeteyi yere fırlatıp hiçbir şey almadan çekip gitti.

Eve dönünce sert bir kahve yapıp televizyonu açtı. *BBC News* kanalı saat başı haber manşetleri için geri sayım yapıyordu ve sonra Andrea Douglas-Brown'un yüzü ekranda görüldü. Spiker, polisin cinayetle bağlantısı olan Marco Frost adında bir adamı tutukladığını söylüyordu.

Kamera spikere döndü. "Yirmi sekiz yaşındaki Marco Frost, aslında polis soruşturmasında elenmişti ancak daha sonra Andrea Douglas-Brown öldürüldüğünde yurtdışında olduğu konusunda yalan söylediği anlaşıldı."

Daha sonra ekranda koyu renk saçlarıyla yakışıklı Marco görüldü; bir apartman binasının girişinden elleri kelepçelenmiş halde çıkarılıyordu. Başını yere eğmişti ve üniformalı iki polis tarafından hızla polis arabasına götürülüyordu. Binerken kafasının arkasını tuttular ve ardından araba hızla uzaklaştı.

Kamera, dönen Scotland Yard tabelasının önünde Marsh'la birlikte bekleyen Simon Douglas-Brown ve Giles Osborne'a döndü.

"Bu sabah polis, Marco Frost'un evine baskın yaparak kurbanla alakalı rahatsız edici mahiyette malzemeler bulundu. Şüphelinin, kaçırıp öldürmeden aylar öncesinde Andrea Douglas-Brown'a karşı hastalıklı bir takıntı geliştirdiğine inanılıyor," dedi Marsh.

Simon öne doğru adım attı, yüzü acı doluydu, ceketinin iki yanında duran elleri titriyordu. "Metropolitan polisine titiz çalışmaları ve böyle sıkıntılı bir soruşturmada sebat ederek gösterdikleri gayretleri için teşekkür etmek istiyorum. Yeni ekibe tam güvenim olduğunu söylemek isterim ve Andrea'nın katilinin izini sürmek için gösterdikleri çabadan dolayı hepsine teşekkür ediyorum. Elbette polisle yakından çalışmaya devam edeceğiz. Teşekkür ederim."

Ekrana yeniden spiker geldi ve başka bir habere geçti

Erika önceki gün satın aldığı kontörlü telefonu alıp Lewis-
ham Row'u aradı. Woolf açtı.

"Ben Foster, Crane'le görüşebilir miyim?"

"Patron, ben... şey..."

"Lütfen. Önemli."

Bip sesi duyuldu ve Crane telefonu açtı.

"Marco Frost'u tutuklamak için deliller yeterli miydi?"
dedi Erika hemen konuya girerek.

"Numaranı bırak, sana geri döneceğim," dedi Crane.
Telefonu kapadı ve aradan on dakika geçti. Telefonu çal-
dığında Erika, Crane'in onu başından savdığını düşünü-
yordu.

"Affedersin patron ama çabuk olmak zorundayım, oto-
parkta cep telefonumdan arıyorum ve kırım donuyor.
Marco Frost, İtalya'da olduğu konusunda yalan söylemiş.
Andrea'nın ortadan kaybolduğu geceye ait Londra Köprü-
sü kapalı devre kamera görüntülerini saatlerce inceleyerek
bu sonuca vardık. Andrea'dan yirmi dakika sonra Forest
Hill'e giden bir trene binmiş. Tabii ki, suç mahallinde oldu-
ğunu kanıtlayacak kamera görüntüsü yok ama amcasını ve
yengesini kullanarak nerede olduğu hakkında yalan söyle-
mesi onu ele verdi."

"Talihsiz bir tesadüf de olabilir," dedi Erika.

"Kent'te yaşayan kız arkadaşı olay anında başka bir yer-
de olduğunu söylemiş, yani Marco ona da yalan söylemiş.
Önümüzdeki üç gün onu içerde tutacağız."

"Ivy Norris cinayeti ne oldu?"

"Onu Vice devraldı," dedi Crane. "Bak patron, senin te-
orin pek doğru gözüküyor."

"Vaay, artık teori oldu, öyle mi?" dedi Erika. Crane ce-
vap vermedi. Erika otoparktan geçen arabaların sesini du-
yabiliyordu.

"İyi misin patron?"

"İyiyim. Ve lütfen bunu duymayan kalmasın. Herkesin gazeteleri gördüğünden eminim."

"Eşinden haberim yoktu. Üzgünüm."

"Teşekkürler."

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Beni işin içinde tutabilirsin. Otoparkta kışının donacak olsa bile."

Crane güldü. "Elimden geldiğince yaparım, patron, tamam mı?"

"Teşekkürler Crane," dedi Erika. Telefonu kapatınca montuna uzandı. Isaac Strong'u ziyaret etmenin zamanı gelmişti.

BÖLÜM 34

Akşamın erken saatleriydi ve Isaac Strong morgun bitişiğindeki odasındaydı. Shirley Bassey'nin *Performance* albümünü dinliyordu ve Ivy Norris'in otopsi raporunu yazmaya hazırlanıyordu. Sakin zamanının tadını çıkarıyordu. En sevdiği müzik, odasının ışıkları loş. Bir cesedi kesip biçmenin, organlarını tartmanın, midesindekileri analiz ederek DNA kanıtları için kazıyıp temizlemenin ve daha sonra da bir hikâye, ölümünün hikâyesini, oluşturmak için cesedin üzerindeki vahşet izlerini bir araya getirmenin tamamen zıttı bir ortamdı.

Bilgisayarının önündeki nane çayından buhar çıkıyordu; fincanın içinde hâlâ dönen taze nane yapraklarına bakılırsa çayını yeni koyduğu belliydi. Hafif bir bip sesi duyuldu ve bilgisayar ekranında bir sayfa açıldı. Laboratuvarın önündeki koridorda dikilen Dedektif Erika Foster'ın mavi-gri renkteki kapalı devre kamera görüntüsüydü. Kafasını kaldırıp kameraya baktı. Tereddüt etti ama sonra Erika'yı içeri çağırdı.

"Resmi bir ziyaret mi?" diye sordu Isaac onu kapıda karşılarırken.

"Hayır," dedi Erika çantasını omzuna takarken. Kot pantolon ve kazak giymişti. Yorgun yüzü makyajsızdı. Et-

rafındaki yeni yıkanıp temizlenmiş çelik aletlere baktı.

"Resmi olarak burada bulunma yetkiniz yok. Vakadan alınıyorsunuz."

"Evet. Kimlik yok, araba yok. Sıradan bir vatandaşım."

Isaac duraksayıp bir süre dikkatlice onu süzdü. "Öyleyse bir fincan çaya ne dersin?" dedi.

Erika'yı ofisine aldı. *The Girl From Tiger Bay* çalışıyordu ve Erika, Isaac'ın sandalyesinin yanındaki rahat koltuğa oturmayı tercih etti. Isaac köşedeki masanın üzerindeki su ısıtıcısına uzandı. Düzenli ofisi tıka basa kitap raflarıyla doluydu. Ses sisteminde bir iPod'un ışığı yanıyordu. Ses sisteminin yanındaki raf, medikal kitaplarla dolu diğer raflardan farklı olarak cinayet romanlarıyla doluydu.

"Boş zamanlarında polisiye hikâyeleri okumuyorsun değil mi?" diye sordu Erika.

Isaac su ısıtıcısını açarken güldü. "Hayır. Yayınevinin gönderdiği ücretsiz kopyalar. Eskiden Dedektif Bartholomew kitaplarının danışmanıydım... Nane çayına ne dersin? Ben kafein almamaya çalışıyorum da."

"Olur. *Bugün kafein almamalıydım*, dedi kız içtiği dört kahveden sonra."

Yüksek, küçük camın içinde ufacık bir nane saksısı vardı. Isaac saksıyı çevirip birkaç yaprak seçti.

"Eski sevgilim Stephen Linley, Dedektif Bartholomew kitaplarının yazarıydı," dedi.

"Aaa."

"Eşcinsel olmama mı, yoksa cinayet romanları yazan biriyle birlikte olmama mı aaa?"

"İkisi de değil."

Isaac yaprağı fincana atıp suyun kaynamasını bekledi.

"Aslında cinayet romanları yazan biriyle birlikte olman biraz tuhaf," dedi Erika.

Su kaynayınca Isaac fincanı doldurdu. "Adli tıp psikologlarından birinde benden esinlendi. Sonra da ilişkimiz bitince karakteri öldürdü."

"Nasıl?"

"Yumruğu yiyip Thames nehrini boylayan bir eşcinsel."

"Ne yazık ki kalem kılıçtan üstün," dedi Erika buharı tüten fincanı alırken.

Isaac masasının arkasındaki sandalyeye oturup Erika'ya doğru döndü. "Ivy Norris'in vajinasında iki farklı sperm vardı, kolları bağlanmıştı ve boğulmuştu. Saldırgan yanından ayrılalı çok olmamıştı. Ölümünün üzerinden bir saat bile geçmemişti."

"DNA veri tabanından bir şey çıktı mı?"

"İki spermi de araştırdık ama hiçbir şey çıkmadı."

Erika başını salladı ve neredeyse bilinçsizce eline baktı.

"O diş izi mi?" diye sordu Isaac.

"Evet. Ivy'nin torununun."

"Ivy'nin kan sonuçları geldi. Eroin bağımlısıymış ve HIV pozitif çıktı. Torununa da geçmiş olabilir."

"Elimi ısırduğında dişlerini derime geçirdi," dedi Erika çayını yudumlarken.

"O zaman HIV testi yaptırmanı tavsiye ederim." Isaac bir parça kâğıda bir telefon numarası yazıp Erika'ya uzattı. "Test yaptıracağım zaman gittiğim klinik. Hızlı, temiz ve adı sanı duyulmamış bir yer. Virüsün kendini göstermesi altı ya da dokuz ay sürebilir. Yani tekrar test yaptırman gerekebilir."

"Teşekkür ederim."

"Ne yapacaksın?"

"Resmi bir duruşmaya katılmak zorundayım. Psikiyatrik değerlendirme. Ve muayene, hiç şüphesiz."

"Eğer HIV teşhisi koyulursa..."

“Öyle bir şey olursa bakarız. Şimdilik ölüm korkusu listemde alt sıralarda.”

Albüm bitti ve odada rahatlatıcı bir sessizlik oldu. Isaac ona baktı, bir şey söyleyip söylememek arasında gidip geliyordu.

“Bu davadan vazgeçme,” dedi Isaac.

“Sanırım dava benden vazgeçti,” dedi Erika.

“Elimdeki kayıtlara baktım. Otopsilerini yaptığım üç vaka var; üçünde de Doğu Avrupalı kurbanların İngiltere’ye kaçırıldığından şüphelenilmiş. Üçü de tecavüze uğramış, boğulmuş ve elleri bağlanıp Londra civarındaki sulara atılmış. Saçları yolunmuş, belden aşağıları tamamen çıplakmış.”

“Ne? Ne zaman?” diye sordu Erika.

“İlki 2013 Mart’taymış, ikincisi aynı yıl kasım ayında ve üçüncüsü de 2014 Şubat’taymış. Bir yıldan daha az zaman önce.”

“Ne? Neden bu daha önce gündeme gelmedi?” diye sordu Erika oturduğu yerde öne doğru gelerek.

“Çoğu zaman şartlar, kanıtları bir araya getirmek için yetersiz kalabilir. Kendi seçimleri olup olmadığını bilmiyorum ama kızların üçü de hayat kadınıymış. Diğer cinayetlerin arasında kaynamışlar; sanki bir fahişenin ölümü neredeyse beklenen bir şeymiş gibi. Birbirleriyle bağlantılı olabilecekleri üzerinde durulmamış ve davalar hâlâ açık.”

“Yoksul Doğu Avrupa fahişesi boğulmuş olarak bulunmuş, tüh, olur böyle şeyler. Soylu bir milyonerin genç kızı boğularak öldürülmüş...”

“Evet, nasıl da farklı değerlendiriliyor, değil mi?” diyerek hak verdi Isaac.

“Neden daha önce söylemedin?” diye sordu Erika.

“Ivy”nin ölümüyle ilgili bir şey kafamı kurcaladı. Tabii ki, Andrea tecavüze uğramadığı için bunlardan ayrılıyor.

Ama diğerk üç kız çürümek üzereyken bulunmuş ve üçü de seks işçisiymiş. Tecavüze uğramış olmaları muhtemel ama öldürüldüklerinde olmamış olabilir. Ivy Norris de bir fahişeydi ve vajinasında iki sperm bulundu. Katili ona tecavüz etmemiş olabilir.”

“Tanrım!” dedi Erika ayağa kalkarak. “Bu büyük bir ilerleme. Şu anda elimizde Andrea’yla bağlantılı dört ölüm var.”

“Ve ben bu bilgiye ulaşır ulaşmaz Dedektif Sparks’a ilet-
tim.”

“Ne zaman?”

“Dün sabah.”

“Ne dedi peki?”

“Hiçbir şey. Şu baş şüpheli İtalyan çocukla uğraşıyor sanırım.”

“En azından bu tarihleri araştırıyor olmalı, bu cinayet-
ler olduğunda Marco Frost’un nerede olduğunu öğrenme-
li. Ah, Tanrım! Dosyayı görebilir miyim?”

“Hayır.”

“Hayır mı?”

“Sana söyleyip söylememek konusunu düşündüm. Ve söylemeyecektim. Ama sonra sen çıkıp geldin ve şey, in-
sanlar hakkındaki sezgilerim iyidir...” Gözleri cinayet ro-
manlarının olduğu rafta dolaştı. “En azından sevgililer dı-
şındaki insanlar hakkında.”

“Lütfen, dosyaları görebilir miyim?”

“Hayır. Özür dilerim. Bence bu çok ağır, sana basında
yaşattıkları şey ama biraz sakinleşmeye ihtiyacın var. Ted-
birli düşünmen gerekiyor. Meslektaşlarından biri sana bu
bilgileri vermiş olamaz mı?”

“Olabilir. Ve bundan sonra gerçekten bana bir şey anlat-
mayacak mısın?”

Masadaki kâğıda uzandı. "İsimlerini ve doğum tarihlerini yazacağım. Ama bu bana geri dönmeyecek. Duydun mu?"

"Söz veriyorum," dedi Erika.

Isaac kapalı devre kameradan, elinde sıkıca tuttuğu isim listesiyle koridorda hızla ilerleyen Erika'yı izledi ve sözüne sadık kalmasını umdu.

BÖLÜM 35

Erika, Brockley tren istasyonuna döndüğünde doğrudan kahve dükkânına gitti. Bir kahve sipariş edip bilgisayarını açtıktan sonra internette araştırmaya başladı. İsimler ve tarihler elinde olunca kızlar hakkındaki detayları bulması uzun sürmedi. İlk kurban, Slovakya'dan on dokuz yaşındaki Tatiana Ivanova'ydı. Hampstead Heath göletine yüzmeye giden biri Mart 2013'te cesedini bulmuştu. Yazılana göre normalden sıcak bir bahar günüydü ve cesedi fena halde çürümüştü. Basın Tatiana'nın dans yarışmasındaki bir fotoğrafını kullanmıştı. Gümüş rengi parlak saçakları olan siyah bir dans kıyafetiyle elleri kalçalarında poz vermişti. Bir dans topluluğunun üyesi olmalıydı çünkü diğer kızların fotoğrafları kırılmıştı. Siyah saçlı, çok güzel ve yaşından çok daha küçük görünen bir kızdı.

İkinci kurban on sekiz yaşındaki Mirka Bratova'ydı. Çek Cumhuriyeti'ndendi ve cesedi kaybolmasından sekiz ay sonra, Kasım 2013'te bulunmuştu. Serpentino açık yüzme havuzundaki park bekçilerinden biri cesedini bent kapağındaki yaprak ve çöplerin arasında bulmuştu. O da siyah saçlı ve çok güzeldi. Güneşli bir balkonda, kucağında tuttuğu siyah bir kediyle poz vermişti. Arkasında sıra sıra apartmanlar vardı.

Üçüncü kurban yine on sekiz yaşındaki Karolina Todo-rova'ydı. Cesedi Şubat 2014'te bulunmuştu. Sabahın erken saatlerinde köpeğini yürüyüşe çıkarmış bir adam, cesedi Regent's Park'taki göllerden birinin kıyısında bulmuştu. Karolina aslen Bulgardı. Basında, otomatik fotoğraf çekme kabininde çekilmiş bir fotoğrafı kullanılmıştı. Gece dışarı çıkmak için giyinmişti; üzerinde beyaz, dekolte bir bluz vardı ve siyah saçlarının arasında pembe bir tutam vardı. Başka bir kız fotoğrafta onu kucaklamıştı, muhtemelen bir arkadaştı ama yüzü bulanıktı.

Daha fazlasını görememek Erika'yı hayal kırıklığına uğrattı; detaylar eksikti ve ölümlerin basın raporlarına bakılırsa pek önemsenmemişlerdi.

Bütün kızlar hakkında bahsedilen başka bir konu da İngiltere'ye *au pair* olarak çalışmaya gelmiş olmalarıydı ve sonra birer fahişe olmuşlardı. Erika işlerin ne hızla ilerlediğini merak etti. İngiltere'ye daha iyi bir yaşam ve iyi bir iş umuduyla mı gelmişlerdi? Ya da İngilizce öğrenbilmek için?

Erika kafede oturduğu yerden başını kaldırıp dışarı baktı. Şakır şakır yağmur yağıyordu. Damlalar gürültüyle dışardaki birkaç insanın yağmurdan kaçınmak için altına sığındığı öndeki tenteye çarpıyordu. Kahvesinden bir yudum aldı ama soğuktu.

Erika on sekiz yaşındayken aynı şekilde *au pair* olmak için Slovakya'dan ayrılmıştı. Kasvetli bir kasım sabahı Bratislava'daki otobüs garından ayrılıp çatpat İngilizcesiyle Manchester'a doğru yola çıkmıştı.

Yanlarında çalıştığı aile iyiydi. Çocuklar tatlıydı ama annelerinin Erika'ya karşı tavırları soğuktu; sanki Doğu Avrupalılar insan olarak daha az değerliymişler gibi. Erika banliyödeki evlerini biraz uğursuz bulmuştu, karı koca arasındaki atmosfer hep gergindi. İlk Noel'de, Erika'nın

annesi siroz hastalığına yakalandığında eve erken dönmesine izin vermemişlerdi. Bundan on sekiz ay sonra da, artık bir *au pair* ihtiyaçlarının olmadığına karar verdiklerinde gitmesi için Erika'ya üç gün tanımışlardı. Gideceği bir yeri olup olmadığını sormamışlardı bile.

Erika bu kızlarla karşılaştırıldığında şanslı ve Tanrı'nın sevdiği kulu olduğunu düşündü. Tatiana, Mirka ve Karolina, onun yaptığı gibi ailelerine veda mı etmişlerdi? Bratislava'daki kırık dökük otogarı hatırladı: sıra sıra otobüs platformları. Her platformun kocaman, uzun sundurmaları destekleyen paslı metal direkleri vardı ve her yer rutubetliydi. Ülkenin pas tutmasının sebebinin, ailelerine veda eden ve başarılı olmak için güzel ülkelerini terk etmekten başka çareleri olmayan gençlerin gözyaşları olup olmadığını merak etmişti.

Kızların anne babaları ağlamış mıydı? Çocuklarının bir daha geri dönmeyeceği akıllarına gelmemişti. Peki, kızlar İngiltere'ye geldiklerinde ne olmuştu? Nasıl olmuştu da kendilerini fahişelik yaparken bulmuşlardı?

Erika'nın gözlerinden yaşlar süzüldü ve garson kahve fincanını almaya geldiğinde başını çevirip sinirli sinirli gözlerini kuruladı.

Bir ömre yetecek kadar çok gözyaşı dökmüştü. Artık harekete geçme zamanıydı.

BÖLÜM 36

Ertesi gün öğleden sonra Erika bir sivil olarak bütün seçeneklerini tükettiğini hissetti. Bir bardak daha kahve yaparken seçeneklerini tartıyordu ki zil sesini duydu. Ön kapının çaldığını anlaması birkaç dakikasını aldı. Dairesinden çıkıp aşağıdaki ortak girişe indi. Kapıyı açtığı anda karşısında eşikte bekleyen Moss'u buldu, yüzünden hiçbir şey okunmuyordu.

"Ev ziyaretleri mi yapıyorsunuz?" diye sordu Erika.

"Sanki ben o boktan Avon hatunlarındanmışım gibi konuşuyorsun," dedi Moss alaycı bir gülüşle.

Erika kenara çekilip girmesine müsaade etti. Dairede misafir ağırlayacağını hiç ummamıştı, koltuğu Moss için boşaltmak zorunda kaldı. Birkaç günlük kirli tabağı sehpanın üstünden aldı, çay fincanından sigara izmaritleri taşıyordu. Moss yorum yapmadı ve sırtındaki çantaya aldırmadan oturdu.

"Çay içer misin?" diye sordu Erika.

"Evet, patron, lütfen."

"Artık senin patronun değilim. Bana Erika de," dedi kirli tabakları lavaboya koyarken.

"Bence patron gayet iyi. İsimlerimizi kullanmak biraz tuhaf geliyor. Bana Kate diye seslenmeni istemem doğrusu."

Erika durdu, eli poşet çay kutusunun üzerindeydi. "İsmin *Kate Moss* mu?" Şaka yapıp yapmadığını görmek için döndü ama Moss kederli bir halde başını salladı. "Annen adını *Kate Moss* mu koymuş?"

"Annem adımı *Kate* koyduğunda, diğeri, benden *biraz daha* zayıf olan..."

"Biraz daha!" deyip güldü Erika kendini tutamadan.

"Evet, biraz daha zayıf olan *Kate Moss* o zamanlar ünlü bir model değilmiş."

"Süt?" dedi Erika sırtarak.

"Evet ve iki tane şeker."

Moss çantasından evraklar çıkarmakla uğraşırken Erika da çayı hazırladı. Elinde bardaklar ve bisküviyle döndü.

"Güzel çay," dedi Moss bir yudum aldıktan sonra. "Bu kadar iyi çay yapmayı nereden öğrendin? *Slovakya*'da mı?"

"Hayır, kocam *Mark*'tan. Bana çay alışkanlığını aşıladı, kayınpederim de öyle..."

Konuşmanın buraya gelmiş olmasına sebep olduğu için rahatsız olmuştu. "Hay aksi, özür dilerim, patron. Bak, ekipteki hiç kimse gazetede ki haberden hoşlanmadı... hani şu, şey, biliyorsun işte. Ve bu konuda hiçbir şey bilmiyorduk..."

"*Mark*. Bir gün onun hakkında konuşmaya başlamak zorundaydım. Birini kaybettiğinde sadece o gitmiş olmuyor, etrafındaki herkes onun hakkında konuşmaktan kaçınıyor. Bu beni biraz çıldırtıyor. Sanki silinmiş gibi hissettiriyor... Her neyse, neden buradasın Moss?"

"Sanırım bir iz üzerindesin patron. *Isaac Strong* bazı dava dosyaları gönderdi. Dedektif *Sparks* bağlantıyı görmeyi reddediyor ama *Andrea* ve *Ivy*'yle aynı şekilde öldürülmüş üç genç kız var. Üçü de suda, elleri bağlı ve saçları aynı kısımlardan yolunmuş olarak bulunmuş. Hepsi boğularak öldürülmüş. Tecavüz kanıtı var ama seks işçileriymişler."

"Evet, konuyu biliyorum," dedi Erika.

"Tamam, güzel, dahası var. Andrea'nın yatağının altında bulduğumuz telefon kutusu. Crane kutunun üstünde yazan IMEI numarasının izini sürmemizi istedi. Andrea'nın eski iPhone'unun, yani kaybolduğunu söylediği telefonun IMEI numarasıyla uyuyor. Crane anlaşmalı kurumla iletişime geçerek numarayı onlara verdi. Telefonun hâlâ aktif olduğunu doğruladılar."

"Biliyordum! Yani Andrea telefonunun kaybolduğunu söyledi ama onu saklayıp içine yeni bir SIM kart satın aldı," dedi Erika zafer kazanmışçasına.

"Evet. O telefondan son sinyal 12 Ocak'ta Londra yolu yakınlarında alınmış," dedi Moss.

"Birileri çalmış ve kullanmaya mı başlamış?"

"Hayır," dedi Moss haritacılık bürosuna ait kocaman bir harita çıkarıp açarken. "Sinyal, yerin yaklaşık dört yüz metre kadar altındaki bir rögardan geliyor. Londra yolu boyunca akıp Forest Hill tren istasyonunun yanından geçiyor ve sonra bir sonraki istasyon olan Honor Oak Park'a ulaşıyor."

Erika haritaya göz gezdirdi.

"Rögar, ırmağın ana kolu," diye devam etti Moss, "ve geçtiğimiz birkaç gün boyunca büyük miktarda erimiş kar suyu ve yağmur toprağa sızıp rögardan fışkırmış."

"İçindeki her şeyi, bir telefon da dahil, beraberinde dışarı çıkarmış," diye bitirdi Erika.

"Evet."

"Ama çalışmıyordur, öyle değil mi?"

"Hiçbir şey saptanamamış. Telefon iPhone 5S ve şebeke bize bataryanın boşalmasından sonra beş gün boyunca yerini bildirebiliyor ve tabii ki bu süre artık geçti."

Erika haritaya baktı; Moss'un Londra yolundan Honor Oak Park'a kadar çizdiği kırmızı çizgiyi gördü. İki buçuk kilometrelik bir alanı kapsıyordu.

"Ne yani? Teori Andrea kaçırıldığında telefonun rögara fırlatılıp atıldığı ya da düşürüldüğü mü?"

"Evet. Ama bu Dedektif Sparks ya da Başkomiser Marsh'ın duymak istediği bir teori değil. Adamlarının Marco Frost olduğuna ikna olmuş durumdalar ve hüküm verebilmek için Oakley ve adamlarının baskısı altındalar. Marco'nun dizüstü bilgisayarına bakmışlar, Andrea'yla ilgili bir sürü şey bulmuşlar. Fotoğraflar, ona yazdığı mektuplar, Andrea'nın gittiği ve gideceği yerlere ait Google aramaları..."

"Bu çok önemli bir ilerleme ama neden buradasın Moss?" diye sordu Erika biraz daha çay yapmak için ayağa kalkarken.

"Marco sorgulanırken oradaydım, kafasını Andrea'ya takmış vaziyette. Ama onu öldürebilecek birine benzemiyor. Ayrıca elleri çok büyük. Isaac, Andrea'nın üstündeki el izlerini gösterdi. Bilmiyorum işte, sadece bir önsezi."

"Marco'nun yaptığını düşünmüyorsun."

"Şüphelerim var ama dediğim gibi sadece önsezi. Bence bu telefon bize yardımcı olabilir," dedi Moss.

"Pekâlâ, o rögara bir ekip sokmalıyız, en azından bir bakmaları için," dedi Erika.

"Evet, ama kimin yetkisi altında yapacağız patron? Benim yetkim yok. Senin de elin kolun bağlı. Kullanacağımız insan gücünü de hesaba katınca çok masraflı olur. Ekip şu anda Marco Frost'un yargılanması için araştırma yapıyor."

Erika düşündü. "Marco Frost hakkındaki kuşkularını paylaşan kimse var mı?"

Moss başını salladı.

"Peterson? Crane?"

"Ve diğerleri. Tatiana Ivanova, Mirka Bratova ve Karolina Todorova'nın dosyalarını kopyaladık."

Dosyaları Erika'ya uzattı. Erika şöyle bir çevirip kızların fotoğraflarına baktı; hepsi sırtüstü yatıyordu, belden aşağı-

ları çıplaktı ve ıslak saçları yüzlerine yapışmıştı. Gözlerinde korku vardı.

"Sence gözlerini kasten mi açık bırakıyor?" diye sordu Erika.

"Muhtemelen."

"Eğer katil aynı kişiye, Andrea bu pisliğe nasıl olup da bulaştı acaba?"

"Yapan kişi her kimse her zamanki bölgesinin dışına çıkmaya cesaret etmiş olmalı. Andrea değişik bir kız," dedi Moss.

"Sadece zengin olduğu için farklı. Kızların hepsi birbirine benziyor. Esmer, güzel ve düzgün tipler."

"Sence Andrea bir fahişe miydi? Gazetelerde yazanları gördün mü?"

"Paraya ihtiyacı yoktu. Bence her şeyden önce seksi bir heyecan olarak görüyordu," dedi Erika.

"Takip edilmenin heyecanı," diye tamamladı Moss.

"Ya Andrea bunu yapan adama âşık olduysa? Esmer ve yakışıklı erkeklerin çekimine kapılıyormuş gibi görünüyor."

"Peki ya Ivy Norris? Ölümü önceki cinayetlerin karakterini taşıyor ama tipi tutmuyor. Genç değildi. Ya da diğerleri gibi çekici de değildi."

"Belki konu o değildi? Tek ortak noktası bir fahişe olması. Andrea'yı katiliyle barda görmüş ve katil de onu susturmak için öldürmüş olamaz mı?"

Moss'un buna verecek cevabı yoktu.

Erika karanlıkta oturduklarını fark etti. Güneş batmıştı. Erika mutfak çekmecesine gidip cebinde bulduğu notu aldı. Geri dönüp kâğıdı Moss'un önüne bıraktı.

"Aman Tanrım. Nereden buldun bunu?"

"Cebimde buldum."

"Ne zaman?"

"Görevden alınmamdan hemen sonra."

"Neden teslim etmedin peki?"

“İşte şimdi onu yapıyorum.”

Moss başını kaldırıp Erika’ya baktı.

“Biliyorum. Bu bir seri katilimiz olduğu anlamına geliyor,” dedi Erika.

“Bunu cebine koyacak kadar sana yaklaşmış bir seri katil. Kapıda beklemesi için bir ekip arabası ayarlamamı ister misin?”

“Hayır. Zaten çıldırdığımı düşünüyorlar. Psikiyatrik değerlendirmeye katılmamı istediler. Bir problem daha çıksın istemiyorum. Bir sapığım olduğunu söylemek...” Erika, Moss’un yüzünü gördü. “Yıllardır iğrenç mektuplar alıyorum.”

“Ama bu elden bırakıldı!”

“Bir şey olmaz Moss. Şimdi ne yapabileceğimize odaklanalım.”

“Tamam, peki... Crane, Marco Frost’un o tarihlerde ne yaptığı konusunda çapraz kontroller yapıyor ama bu kızların tam ölüm tarihlerini bilmiyoruz.”

“O telefona ulaşmamız gerekiyor. Andrea bu adamla iletişim kurmuş olabilir. Adamın numarası, sesli mesajları ve e-posta adresi olabilir. Telefondaki fotoğraflar bile önemli. O telefon bizim anahtarımız,” dedi Erika.

“Telefonu kurtarmak için kaynaklara ihtiyacımız var,” dedi Moss.

“Marsh’la konuşup son kez şansımı deneyeceğim,” dedi Erika.

“Emin misin? Biraz riskli değil mi?” diye sordu Moss.

“Onu uzun zamandır tanıyorum.”

“Eski sevgilin falan mıydı?”

“Tanrım, hayır. Birlikte eğitim aldık ve onu eşiyle ben tanıştırdım. Belki birazcık hatırım vardır,” dedi Erika. “Yoksa bile, ne kaybederim ki?”

BÖLÜM 37

Başkomiser Marsh, ikinci *crème brûlée*'sini yemek için kendini zorluyordu. Çoktan doymuştu ama çok lezzetlilerdi. Tatlı kabını eline alıp kaşığına tatminkâr bir hareketle çıtır çıtır karamelle daldırdı. Marcie şu aşçıların Noel için kullandıkları pürmüz lambasından alması için Marsh'ı sürekli rahatsız etmiş, her hafta *crème brûlée* yapacağına söz vermişti. Ve sözünü de neredeyse tutmuştu.

Yemek odalarının mum ışığında karısına baktı. Marcie uzun yemek masasında kocasının yanına oturup Marsh'ın ismini hatırlayamadığı, yuvarlak yüzlü, siyah saçlı bir adamla derin bir sohbete dalmıştı. Bütün akşam Marcie acaba adamın ismini söyler mi diye dinlemişti ama şimdiye dek hâlâ söylememişti. Sanat sınıfı başkanının adını unutmaması yatak odasında birazdan olacakları tehlikeye sokabilirdi ve Marsh karısını fena halde arzuluyordu. Uzun siyah saçları omuzlarına dökülmüştü ve göğüs kıvrımını sıkıca sarmış beyaz, uzun, tiril tiril bir elbise giymişti. Masadaki diğer üç misafire bakıp Marcie'yle karşılaştırıldıklarında ne kadar çirkin olduklarını düşündü: zarif görülmeye çalışan kırmızı rujlu orta yaşlı bir kadın, kesinlikle bedava yemek için geldiği belli dağınık sakallı ve uzun tırnaklı yaşlı bir adam ve sıçan kuyruğu gibi saçını arkada

toplamiş zayıf bir kampçı çocuk. Salvador Dali hakkında koyu bir sohbe dalmışlardı.

Marsh henüz tatlıları bitmemişken kahve teklif etmenin ayıp olup olmayacağını düşünüyordu ki kapı çalındı. Marcie başını Marsh'a doğru eğip kaşlarını çattı.

"Sen rahatsız olma, ben bakarım," dedi Marsh.

Erika sabırsız davranarak bir kez daha çaldı. Evde olduklarını görebiliyordu; büyük pencerenin perdeleri çekilmişti ve kahkahalarıyla odanın loş ışığı dışarı çıkıyordu. Dakikalar sonra koridorun ışığı yandı ve Marsh kapıyı açtı.

"Dedektif Foster. Sizin için ne yapabilirim?"

Erika, onun bej rengi kısa pantolonu ve kollarını kıvırdığı mavi gömleğiyle oldukça yakışıklı görüldüğünü fark etti.

"Komiserim, telefonlarımı açmıyorsunuz ve sizinle konuşmam lazım," dedi.

"Daha sonra konuşsak olur mu? Misafirimiz var," dedi Marsh. Erika'nın elinde vaka dosyalarına benzer bir yığın olduğunu fark etmişti.

"Komiserim, Andrea Douglas-Brown ve Ivy Norris cinayetlerinin diğer üç cinayete bağlantılı olduğuna inanıyorum. Andrea'yla aynı halde bulunan genç kızlar. Cinayetler 2013'ten beri belirli aralıklarla işlenmiş. Hepsi Greater London bölgesinde suda bulunmuş..."

Marsh bezgin bir halde başını iki yana salladı. "Ben buna inanmıyorum Dedektif Foster..."

"Hepsi Doğu Avrupalı genç kızlardı," dedi Erika. Bir dosyayı açıp Karolina Todorova'nın suç mahallinde çekilmiş fotoğrafını gösterdi. "Bakın. Bu kız sadece on sekiz yaşındaydı; boğulmuş, elleri plastik parçasıyla arkasında bağlanmış ve şakaklarındaki saçları yolunmuş. Çöp gibi suyun içine atılmış."

"Buradan gitmeni istiyorum," dedi Marsh.

Erika umursamadan iki fotoğraf daha çekip çıkardı.

"Tatiana Ivanova, on dokuz yaşında ve Mirka Bratova, on sekiz. Yine boğularak öldürülmüş, elleri tamamen aynı şekilde bağlanmış, saç yoluyla suya atılmış. Hepsi de Londra'da on beş kilometrelik bir alan içerisinde gerçekleşiyor. Kızların tipleri bile aynı. Esmer, uzun saçlı, doksan altmış doksan... Efendim, bu dosya iki gündür Dedektif Sparks'ın elinde. Benzerlikler çok açık, hatta..."

Koridorun açılan kapısından dışarıya kahkahalar yayıldı. Marcie dış kapıya yaklaştı. "Tom, kim geldi?" dedi. Sonra da Erika'nın elindeki yarı çıplak ve suda çürümekte olan Karolina'nın fotoğrafını gördü.

"Neler oluyor?" dedi bir Erika'ya bir Marsh'a bakarak.

"Marcie, lütfen içeriye gir. Ben ilgileniyorum..."

"Bakalım Marcie ne düşünüyor," dedi Erika başka bir dosya çıkarıp Mirka Bratova'nın boydan çekilmiş büyük bir fotoğrafını göstererek. Bakışlarında korku vardı. Solgun tenine yapraklar ve otlar yapışmıştı. Cinsel organını çevreleyen kılları kandan keçeleşmişti.

"Bu ne cüret! Burası benim evim!" diye bağırdı Marcie eliyle ağzını kapatarak. Erika dosyayı kapatmamakta ısrar etti.

"Bu kız sadece on sekiz yaşındaydı Marcie. On sekiz. *Au pair* olarak çalışacağını düşünerek İngiltere'ye geldi ama fahişelik yapmaya zorlandı ve sürekli tecavüze uğradı. Sonra da kaçırılıp vahşi şekilde boğularak öldürüldü. Zaman çok hızlı akıyor, değil mi? İki küçük kızınız şimdi kaç yaşında. Siz nasıl olduğunu anlamadan on sekiz yaşlarına gelecekler..."

"O neden burada? Bunları neden işte konuşmuyorsunuz?" diye bağırdı Marcie.

"Bu kadar yeter Erika!" diye bağırdı Marsh.

"İş yerinde bununla ilgilenmiyor!" dedi Erika. "Lütfen efendim. Andrea Douglas-Brown'a ait bir telefonun izine

ulaşıldığını biliyorum. O telefonu bulabilmem için gerekli kaynakları bana verin. İçinde Andrea'nın hayatıyla ilgili bilgiler var. Gizlediği şeyler. Elde edeceğimiz bilgilerin bizi Andrea'yı ve bu üç kızı öldüren kişiye götüreceğine inanıyorum. Şu fotoğraflara bakın. Lütfen!"

"Bu ne Tom?" diye sordu Marcie.

"Marcie, içeriye dön. HEMEN."

Marcie fotoğraflara bir kez daha bakıp içeriye döndü. Koridorun kapısını yeniden kapatmadan önce içeriden gü-rültü kahkahalar duyuldu.

"Buna nasıl cüret edersin Erika!"

"Hayır, efendim, nasıl cüret ederiz. Bu benimle alakalı değil. Evet, kapınıza gelmem tuhaf. Uygunsuz bir hareket. Terbiyesiz biri olarak yaşayabilirim ama bu kızların başla-rına gelenlerle yaşayamam. Elimizden geleni yapmadığımızı bildiğiniz halde bu gece uyuyabilecek misiniz? Polis olduğumuz ilk zamanları düşünün. Hiçbir yetkimiz yoktu. Bu kararı şimdi verebilirsiniz, efendim. *Bizzat siz*. Lanet olsun, araştırma ekibinin faturasını bana kesebilirsiniz, beni mahkemeye verip işten çıkarabilirsiniz, gerçekten umurumda değil; ama şunlara bakın, bir bakın!" dedi Erika fotoğrafları tekrar kaldırıp göstererek.

"*Yeter!*" diye bağırdı Marsh. Kapıyı üzerine kapadı, Erika içeride dönen kilitlerin sesini duydu.

"Pekâlâ, en azından denedim," dedi fotoğraflara bakarak. Dosyayı kapatıp nazikçe çantasına yerleştirerek uzaklaştı.

BÖLÜM 38

Karanlık çökmeden ve Dedektif Moss ön kapıdan çıkıp uzaklaşmadan önce gölge, Erika'nın dairesinin karşısındaki sokakta görüldü.

Şişman küçük lezbiyenin burada ne işi vardı acaba? Bu yeni bir gelişme.

Dedektif Foster'ı izlemek neredeyse bağımlılık yapmıştı. Çantasında üç farklı yağmurlukla, önüne eğdiği başında her daim kapüşonla takip oldukça kolay olmuştu.

Diğerlerine uyum sağlamanın sırrı, fazla uğraşmamaktır. Herkes fazla bencil.

Gölgenin gözleri pencereden dışarıya bakıp sigara içen Erika'ya döndü.

Ne düşünüyor olabilir? Diğer polis, şu Moss, burada ne işi vardı acaba? Dedektif Foster'm davadan çıkmış olması gerekiyor...

Erika birden ayağa kalkıp panjurları kapadı. Dakikalar sonra kapıdan çıktı. Elinde çantası vardı ve istasyona yöneldi. Gölge köşesine çekilip ara sokaktaki bir arabaya hızla koştu. Sonra da yavaş ve normal sürüp diğerlerine ayak uydurmaya çalışarak ana yola çıktı.

Arabayı istasyon girişine döndürdüğünde Erika, Brockley tren istasyonuna giriyordu. Önündeki bir araba park ettiği yerden çıkmak için geri geri gelmeye başlayınca

gölge bunu fırsat bilerek durdu ve üst geçitten karşıdaki platforma geçen Erika'yı izledi. Öndeki sürücü park ettiği yerden çıkınca elini sallayıp teşekkür etti. Gölge de sırtıp ona el salladı. Sonra da hızla Erika'nın evine doğru sürüp karanlık dairesini geçerek birkaç sokak öteye park etti.

Arabanın motoru durunca, gölge Dedektif Foster'm binasının arkasına bakmak için durdu. Yüksek bir duvar binanın arka tarafını çevreliyordu ve bir tarafında dar bir sokak vardı. Büyük, tek bir evden apartman dairelerine dönüştürüldüğünde, arka kısımda eski ve yeni pencereler, yağmur olukları ve su borularının oluşturduğu bir düzensizlik kalmıştı.

Gölge arabadan inip bagajdan bir sırt çantası aldı.

Bunu şimdi yapmayacaktım ama olaylar hızlanmış gibi görünüyor. Dışarıdan izlemek yeteri kadar işe yaramıyor...

Dedektif Foster'ın evine dönerken yanından birkaç yolcu geçti. Sohbeta dalmışlardı ve her şeyden bihaberdiler. Erika'nın dairesine ulaşınca etrafını çevreleyen duvara tırmanıp üst kata nasıl çıkabileceğini düşündü.

Duvarın üstünde yavaş yavaş ilerleyip pencere pervazına atla, su borusuna tutunup bacağını daha yüksekteki pencere pervazına atarak yukarı tırmanmak için boruyu kullan.

Pencere pervazı pürüzsüz taştı ve gölge kayıp düşmek nefes nefese kalmıştı; bir an durdu. Şimdiye kadar her şey yolundaydı...

Paratoneri kullan, kalın oluğa tutun ve sonra yan yana üç pencere daha var. Bir, iki, üç...

Gölge, Erika'nın banyo penceresine ulaştı, terden sırlıklam olmuştu. Pencere kapalıydı ve bunu zaten bekliyordu. Ama camın yanında küçük bir aspiratör vardı. Ucuz ve beceriksizce bağlanmış bir şeydi. Eldivenli eliyle plastik

gaz kapağını kapatıp iki kenarından tutup çekti. Bir çıtırtı oldu ve kapak yerinden çıktı. Gümüş rengi kaplaması olan bir havalandırma borusu ortaya çıktı. Kolunu içeriye sokup deri eldivenin içindeki parmak eklemlerinin havalandırmanın plastik arka kısmına temas ettiğini hissetti. Hızlı bir yumruk savurunca boru yere düştü. Yerinden çıkıp banyo duvarına gıcırtyla sürtüp şangırtıyla yere düştü.

Gölge, çantasının yan gözünden elbise askısını çekip çıkardı ve sonra da onu havalandırma borusuna ekledi. Birkaç beceriksizce girişimden sonra sonunda kablo içerdeki pencerenin kulpuna takıldı ve pencere bir tık sesiyle açıldı. Gölge hızlı hareket edip kafa üstü sürünerek klozet kapağına uzandı.

İçerideyim.

Dedektif Foster'ı o kadar uzun süre uzaktan izledikten sonra bu çok heyecan vericiydi. Banyo küçük ve kullanışlıydı. Ecza dolabını açınca bir kutu tampon, pamukçuk kremi ve ağda bantı gördü. Son kullanma tarihi geçmişti.

Ne kadar üzücü. Eski ve tozlu bir ağda bandı paketini yanından taşıyor.

Banyodakileri toplayıp yatak odasına geçti. Hiçbir koku yoktu. Kadınların kokusu bazen ilginç ve egzotik olabiliyordu. Diğerlerinin kokusu tiksindiriciydi...

Bütün bulabildiğim eski sigaralar ve kızartma. Ucuz parfüm kokusu da vardı.

Yatak örtüsünü çekip banyodan aldıklarını yatağın üstüne düzgünce dizdi. Oturma odasına geçmeden önce örtüleri değiştirdi. Sokak lambasının turuncu ışığı haricinde her yer karanlıktı. Sehpanın üstüne dökülüp saçılmış kirli bardaklar ve kül tabağının arasında polis dosyalarının kopyaları vardı.

Gölge eldivenli eliyle birini kaldırdı, öfkesi kabarıyordu. Mirka Bravtova'nın fotoğrafları vardı. Hayattayken öldüğünde ve suda çürümüş halde.

Dedektif Foster biliyor. Bağlantıları birleştirmiş ve şişman lezbiyen de ona yardım ediyor!

Kapıdan bir ses duyuldu ve merdivenlerde çıtırtı oldu. Gölge sürünerek kapıya ilerleyip delikten baktı.

Beyaz saçlı yaşlı bir kadın kapıya yaklaşıp yüzünü tiksindirici bir şekilde deliğe yasladı. Bir süre dinledikten sonra kendi dairesine gitti.

Gölge aniden dışarıya çıkma, uzaklaşıp plan yapma ihtiyacı hissetti.

Dedektif Foster beni buna mecbur etti.

Onu öldürmek zorunda kalacağım.

BÖLÜM 39

Erika dairesine döndüğünde uzun ve sıcak bir duş alıp havlusuna sarındı. Yatak odasına gelip yatağın üstüne oturdu ve o akşam olanları gözden geçirdi. İlk yaşandığında nasılsa yine öyleydi.

Telefonunu şarja takmaya gitti ve sonra durdu. Yatak örtüsünü kaldırdı. Altında ecza dolabındaki eşyaları duruyordu.

Hızlıca ayağa kalkıp yatak odası penceresine gitti. Kapalıydı ve aşağıdaki sokağa inen dik bir yokuş vardı. Öndeki odaya geçip ışığı yaktı. Oda bıraktığı gibiydi. Panjur-lar kapalıydı. Dosyalar ve kahve fincanları masanın üstünde darmadağın-ıktı. Kapıdan geçti. Posta kutusu yoktu. Kapıyı kilitlemiş miydi? Tabii ki kilitledim, diye düşündü. Banyoya dönüp lavabonun üstündeki dolabı açtı. Boştu.

Duş alırken pencere kapalıydı ve Erika pencereyi açmamıştı. Hayır, diye düşündü; sadece yorgundu ve kafası dağın-ıktı. Eşyaları dolaptan kendisi almış olmalıydı. Banyonun ne kadar buharlandığını fark ederek minik aspiratörün ipini çekti. Tekrar denedi. Çalıştıramadı.

"Kahretsin," dedi aynadaki buharı elinin tersiyle sile- rek. Neden Marsh aynı zamanda ev sahibi olmak zorun- daydı? İsteddiği son şey onunla konuşmaktı. Işığı kapatıp

yatak odasına döndü ve eşyaları yatağın içinden aldı, huzursuz olmuştu. Banyo dolabından bunları almış mıydı? Cebinden çıkan nottan sonra böyle hissetmesi normaldi.

Ama birisi içeriye nasıl girmiş olabilirdi ki? Anahtarı olması gerekirdi.

Ertesi sabah Erika daireyi topladıktan sonra karakolu arayıp evine birinin girmiş olabileceğini söylese mi diye düşündü. O sırada postacının aşağıya bir şeyler bıraktığını duydu. Komşularına gelen faturaları ayıklayıp kapının önündeki masaya bıraktıktan sonra kendisine gelmiş bir mektup buldu. Yeni dairesinde kendi adına gelen ilk postaydı. Met polisinden yedi gün içinde psikiyatrik değerlendirilmeye katılması için bir istekti.

"Çıldırmadım, değil mi?" dedi Erika kendi kendine takılarak. Dairesine döndüğünde telefonu çaldı.

"Erika, ben Marsh. Thames Water'dan bir ekiple altı saatin var. Eğer telefonu bulamazsan buraya kadar. Anladın mı?"

Erika umutla canlandı. "Evet. Teşekkür ederim komiserim."

"Orada olma ihtimali neredeyse hiç yok. Ne kadar çok yağmur yağdığını gördün mü?"

Erika penceresine vuran yağmura baktı.

"Biliyorum efendim ama deneyeceğim; daha olasılıksız davalar gördüm."

"Ama bunu sen çözmeyeceksin. Görevden alındın. Hatırlıyorsun, değil mi? Ve bulduğun her şeyi Dedektif Sparks'a aktaracaksın. Hemen."

"Anlaşıldı efendim."

"Diğer detaylarla Moss ilgilenecek."

"Tamam efendim."

"Ve bir kez daha evimin kapısına gelip karımın suratına cinayet fotoğraflarını sallamak gibi numaralar yaparsan... sadece görevden alınmakla kalmazsın. Kariyerin de biter."

"Bir daha olmayacak efendim," dedi Erika. Bip sesi duyuldu ve Marsh kapadı. Erika gülümsedi. "Her başarılı erkeğin arkasında onu nasıl avucunun içine alacağını bilen bir kadın vardır. Aferin sana Marcie."

Erika, Moss ve Peterson'la buluşmak için evden çıktı. Rögar giriş kapağı, Erika'nın dairesinden birkaç kilometre uzaklıkta bulunan Honor Oak Park kilisesindeki mezarlığın yanındaydı. Kilise de tren istasyonunu birkaç kilometre geçtikten sonra bir tepenin üstündeydi. Yağmur durmuştu ve Erika, Thames Water logosunun yanında duran büyük bir kamyonetin önünde Moss'la buluştuğunda bulutlar dağılmaya başlamıştı. Peterson elindeki bir tepsi kahveyi iş önlüğü giymiş bir gruba uzatıyordu.

"Bu Mike. Araştırmayı onun ekibi yürütecek," dedi Moss onları tanıştıırken.

"Ben Erika Foster," dedi Erika tokalaşmak için öne doğru eğilip. Adamlar hiç oyalanmadı. Kahvelerini yudumlayıp dakikalar içinde dev rögar kapağını kaldırarak kenara koydular.

"Seni görmek güzel patron," dedi Peterson sırtarak kahvesini uzatıp.

Mike onları küçük kamyonete götürdü. İçinde monitörler, küçük bir duş ve rögara giren görevliler için telsizler vardı. Monitörlerden birinde bir uydu haritası hiç durmadan yenilenerek Londra'nın bir ucundan diğerine uzanan kömür grisi çıkıntılar ve şeritler gösteriyordu.

"Bu ölümle yaşam arasındaki fark," dedi Mike ekrana bir tükenmez kalemle dokunarak. "Aşağıdaki kanalizasyon yağmur suyuyla atık suları birleştiriyor. Ani bir sağanak, kanalizasyonda taşmaya neden olabilir ve çok hızlı

bir şekilde Thames'e doğru ilerleyen dev dalgalara neden olabilir."

"Bütün bu teknolojiden önce ne yapıyordunuz?" diye sordu Peterson ekranları ve uydu haritalarını göstererek.

"Sesten faydalanıyorduk," dedi Mike. "Fırtına başladığında, en yakın rögar kapaklarından birini on beş santim kaldırıp yeniden gürültüyle kapanmasını sağlıyorduk. Çıkan ses aşağıdaki tünellerde yankılanarak işçilere kaçabilmeleri için yeterli zaman tanıyordu."

"Aşağıda sadece erkekler mi çalışıyor?" diye sordu Moss.

"Neden sordun? İş başvurusu mu yapmak istiyorsun?" diyerek şaka yaptı Mike.

"Çok komik," dedi Moss.

Kamyonetten dışarı çıkıp gökyüzüne baktılar. Tepedeki bulutlar dağılıyor gibiydi ama ufukta daha da kararıyordu.

"İşe koyulsak iyi olur," dedi Mike rögarın üzerine vinç kurmuş, güvenlik kemerlerini bağlayan dört adamın yanına yürüyerek. Erika gidip demir ayakların karanlığa uzandığı kuyudan aşağıya baktı.

"Ne arıyoruz peki, bir telefon mu?" diye sordu Mike.

"Bir iPhone 5S, beyaz olduğunu sanıyoruz ama siyah da olabilir," dedi Moss. Her birine üzeri kaplanmış bir fotoğraf uzattı.

"Yaklaşık iki haftadır orada olduğunu düşünüyoruz. Bulursanız lütfen dokunmamaya çalışın. Kalan adli tıp kanıtlarını muhafaza etmemiz gerekiyor. Size bu delil torbalarını vereceğim, telefonu hemen bu torbalara koymanız gerekiyor," dedi Erika.

Her biri birer delil torbası aldı. Şüphyle bakıyorlardı.

"Ne yani? Bu telefonu pisliğin içinden beyin gücüyle mi havaya kaldıracaksınız?" dedi adamlardan biri.

"Yardımanız için size minnettarız beyler," dedi Peterson. "Genç kızların öldürüldüğü çok üzücü bir davanın

çok mühim bir evresinde bize katıldınız. Bu telefonun bulunması yapbozumuzun büyük bir parçası. Sadece çıplak elle dokunmamaya çalışın.”

Adamların tavrı tamamen değişti. Hemen kasklarını takıp ışıklarını ve telsizlerini kontrol etmeye başladılar. Hazır olunca hepsi rögarın etrafında toplandılar ve Mike içeriye bir prob sarkıttı.

“Zehirli gaz kontrolü yapıyoruz,” dedi. “Aşağıda tek derdimiz pislik değil. Bir de madencilerin *şok gazı* dedikleri karbonik asit var; patlayabilen, karbonlaşmış hidrojen ve çürümeden kaynaklanan kötü kokulu kükürtlenmiş hidrojen... Hepinizin kıyafetlerinin içinde kimyasal detektör var, değil mi beyler?”

Hepsi başlarını salladılar.

“Of Tanrım, süpermarkette çalışmayı tercih etmez miydiniz?” diye sordu Moss.

“Bu işte daha çok para var,” dedi en genç olanları öne çıkıp yavaşça vinçle rögara indirilirken.

Diğer adamlar da karanlığa doğru indirilirken onları izlediler. Işıkları pis ve kahverengi rögarı aydınlatıyordu. Erika öne doğru eğilen Moss ve Peterson’a baktı. Onlar da Erika’ya baktılar.

“Samanlıkta iğne aramak gibi,” dedi Peterson. Aşağıdaki fenerlerin ışığı yavaş yavaş uzaklaşmaya başladı ve sessizlik oldu. Mike ilerlemelerini izlemek için kamyonete girdi.

Bir saat sonra rapor edilecek hiçbir şey yoktu ve adamlar hâlâ soğukta yürümeye devam ediyorlardı. O sırada polis telsizinden bir anons duyuldu. Sydenham’da bir süpermarkette olay vardı. Adamın biri silahını çekip çevreye ateş açmıştı.

“Bugün nöbetteyiz,” dedi Moss Peterson’a bakarak. “Gitsek iyi olur. Marsh bunun öncelikli olmadığını söyledi.”

"Siz gidin; ben burada kalıp bekleyebilirim," dedi Erika. Moss ve Peterson aceleyle gittiler ve Erika yalnız kaldı. Bir kez daha polis kimliği ya da hiçbir yetkisi olmadığını fark etti. Sadece açık bir lağımın önünde takılan bir kadındı. Kamyonete girip Mike'a nasıl gittiğini sordu.

"Hiçbir şey yok. Daha fazla ilerlemelerini istemediğim noktaya geldik sayılır. Şebeke birçok yöne doğru kollara ayrılıyor."

"Peki, nerede son buluyor?" diye sordu Erika.

"Londra çevresinde kanalizasyon arıtması var."

"Yani..."

"Yani küçük bir telefonu bulma şansımız çok zayıf," dedi. "Bir köpeğin elmas yüzük yutmasına benzemez."

"Anladım," dedi Erika. Kamyonetten çıkıp bir kütüğe oturarak sigara içti. Kilise, tepesinde karaltı gibi görünüyordu; uzaktan geçen bir trenin sesi duyuldu. Adamlar bir buçuk saat sonra çamura bulanmış halde ve kan ter içinde çıktılar. Başlarını iki yana salladılar.

"Tıpkı düşündüğüm gibi, şu anda her yerde olabilir. Denize bile ulaşmış olabilir. Rögarlar 12 Haziran'dan beri iki kez açıldı, çok fazla devir daim oldu, o kadar yüksek su basıncında aşağıda kalan bir şey olduğunu sanmam," dedi Mike.

"Teşekkür ederim," dedi Erika. "En azından denedik."

"Hayır. Denediler," dedi Mike adamları işaret ederek. "Patronuna umutsuz vaka olduğunu söyledim, boşa kürek çekmekten başka bir şey değil."

Erika, Marsh'ın bunu ayarlamış olmasının nedeninin bu olup olmadığını merak etti. Yağmurda eve yürürken hâlâ Andrea'nın telefonunun bulunması gerektiğine inanıyordu. Cebine koyulmuş mektubu ve yatakta bırakılmış eşyaları düşündü.

Polisin yanlış adamı tutukladığını bilen tek kişinin kendisi olduğunu hissetti.

BÖLÜM 40

Moss ve Peterson'dan üç gündür ses yoktu. Erika'nın bütün hevesi ve iyimserliği tükenmişti, yapacak hiçbir şeyi olmaması durumu daha da kötüleştiriyordu. Üçüncü gün geldiğinde, Edward'ı arayıp Mark'ın mezarını ziyaret etme cesaretiyle yüzleşmeye hazırdı. Bunları düşünürken elindeki telefonu çaldı.

"Patron, buna inanmayacaksın," dedi Moss. "Andrea'nın telefonu bulundu."

"Ne? Kanalizasyonda mı?" diye sordu Erika elindeki kalemi sıkıca tutarak.

"Hayır. Anerley'de, bir ikinci elcide."

"Sadece birkaç kilometre ötede," dedi Erika.

"Evet. Crane ikinci el telefon bayilerine IMEI numarasını yayarak ellerine bu numaraya sahip bir cihaz gelirse hemen vaka odasını aramalarını söyledi."

"Ve aradılar mı?"

"Ayrıca yeni bir iPhone 5S parası verileceğini söyleyince anlaşma daha çekici hale geldi."

"Anerley"de ne işi varmış?" diye sordu Erika.

"Bir kadın bulmuş. Geçen hafta yağın aşırı miktardaki yağmur ve erimiş kar suları kanalizasyonların, Forest Hill yolunun aşağı ucuna taşmasına neden olmuş. Kanalizasyon

o kadar çok yüklenmiş ki, yüksek basınçlı su kanalizasyondan taşıp asfaltı parçalamış. Telefonun bu suyla birlikte geldiğini düşünüyoruz.”

“İyi durumda mı? Çalışıyor mu?”

“Hayır, ve ekran çok kötü çatlamış ama bunu diğer işlerinden önce koyan siber ekibe devrettik. Dahili bellekten ellerinden geleni almaya çalışıyorlar.”

“Moss, geliyorum.”

“Hayır, şef, bir yere ayrılma. Eğer buraya geleceksen, içeriye fırtına gibi dalmak ve onlara verip veriştirmek için geçerli bir nedenin olana dek bekle.”

Erika karşı çıkmaya başladı.

“Cidden, patron. Söz veriyorum, bir şey öğrendiğim saniye seni arayacağım,” dedi Moss ve kapadı.

Uzun ve gergin altı saat sonunda Moss, siber suçlar biriminin Andrea’nın telefonundan önemli miktarda bilgi elde ettiğini söylemek için aradı.

Erika, Moss’un ona verdiği adrese gitmek için bir taksi tuttu ve Londra’nın merkezinin biraz dışında kalan siber suçlar biriminde buluştular. Tower Köprüsü’nün yanındaki ne olduğu belirsiz iş merkezlerinin arasındaydı. Asansörle en üst kata çıkıp kocaman serbest planlı bir ofise ulaştılar. Masaların başında bilgisayar ekranlarına konsantre olmuş yorgun görünümlü çalışanların tümü çok meşgul görünüyordular. Yanlarında bir telefon, parçalara ayrılmış bir dizüstü bilgisayar ya da kablo ve devre tahtalarından oluşan yığınlar vardı.

Arka tarafta pencereleri boyalı keşif odaları vardı. Erika bu insanların o ekranların ardından neleri izlemek zorunda kaldıklarını düşünerek ürperdi.

Yıpranmış yün bir kazak giymiş kısa boylu ve yakışıklı bir adam su soğutucusunun başında onları karşıladı. İsmi-nin Lee Graham olduğunu söyledi. Ofisleri geçip birlikte

ağızları kapatılıp torbalanmış bilgisayarlar, telefonlar ve tablet bilgisayarların olduğu rafların yanından geçtiler. Alçak raflardan birinin üstünde plastiğe sarılı, kurumuş kanla kaplı bir dizüstü bilgisayar vardı.

Onları üzerinde Andrea'nın telefonunun durduğu dağınık bir masaya götürdü. Telefon ezilmiş ve çatlamıştı. Arka kapağı açılıp iki ekranı olan bir bilgisayara bağlanmıştı.

"Telefondan çok fazla şey elde ettik," dedi Lee oturup ekranlardan birini ayarlayarak. "Hard disk iyi durumdaydı."

Moss iki tane sandalye çekti ve Lee'nin yanına oturdular.

"Üç yüz on iki fotoğraf var," diye devam etti Lee, "on altı video ve Mayıs 2012'den Haziran 2014'e kadar yüzlerce mesaj var. Yüz tanıma programımızla bütün fotoğrafları taradım; ulusal suçlu veri tabanından geçip eşleşen biri var mı diye yüz tanımayı kullanıyor. Bir isme ulaştık."

Erika ve Moss heyecanla birbirlerine baktılar.

"Kimmiş bu adam peki?" diye sordu Erika hevesle.

Lee klavyesine hafifçe vurdu. "Adam değil, bir kadın," dedi.

"Ne?" dedi Erika ve Moss bir ağızdan. Lee bir dizi parmak izini ekrana getirip içlerinden birini tıkladı: tanıdık bir yüz.

"Linda Douglas-Brown polis veri tabanında mı?" diye sordu Moss şaşırarak. Resimde Linda ve Andrea, barda bir masada oturuyordu; Andrea kameraya kendinden emin bakıyordu ve krem rengi bluzuyla kusursuz görünüyordu. Açık yakasından, göğüslerinin arasından sarkan gümüş bir kolye görünüyordu. Linda'nın ise saçları dağınık, yüzü kıpkırmızıydı. Balıkçı yakalı siyah bir kazak giymişti; üzerinde hoplayıp zıplayan fino köpeklerinin olduğu kazak gıdısına kadar çıkıyordu. Kocaman altın bir haç takmıştı. Elini Andrea'nın omzuna atmıştı ve yüzünde sarhoş bir gülüş vardı.

“Kurbanın annesi mi?” diye sordu Lee.

“Hayır, kız kardeşi; aralarında dört yaş var,” dedi Erika. Sözcükler bir süre havada asılı kaldı.

“Pekâlâ. Onun suç kaydını çıkardım; şimdi sizin için yazıcıdan çıkarıyorum,” dedi Lee.

BÖLÜM 41

Lee, onlar için çalışabilecekleri boş bir alan buldu ve ilk işleri Linda'nın dosyasını incelemek oldu.

"Şuna bakın, Linda'nın birkaç yıllık hatırı sayılır miktarda suç kaydı var. Kundakçılık, hırsızlık, dükkânlardan mal çalma..." dedi Erika. "Geçen yıl temmuz ve kasım ayları arasında, Andrea'nın nişanlısı Giles Osborne polise üç kez şikâyetle bulunup Linda'nın onu rahatsız ettiğini ve tehdit e-postaları yolladığını söylemiş."

"Memurlar üç şikâyetle de onunla konuşmuş," dedi Moss kayıtları okumaya devam ederek.

"Yani tutuklama olmamış. Giles Osborne'un ilk şikâyeti Temmuz 2014'te Linda'dan aldığı küfürlü e-postalarla ilgiliymiş. Birinde kedisini ve sonra da onu öldürmekle tehdit etmiş. İkinci şikâyet bir ay sonraymış. Dairesine girilmiş ve kedisi *zehirlenmiş*. Dairede Linda'nın parmak izleri bulunmuş ama avukatı başarılı bir şekilde evde Linda'nın parmak izlerinin olduğunu çünkü yakın zamanda Andrea'yla nişanlanmalarını kutlamak için oraya akşam yemeğine geldiğini iddia etmiş.

"Ayrıca Linda, kapalı devre kameralarda eve girilmesinden birkaç dakika sonra Giles Osborne'un evinin yan sokağında görülmüş. Sonra teslim olup eve girilmesinden

sonra oraya gittiğini, pencereden kedinin kötü durumda olduğunu görüp kurtarmak için içeriye girmeye çalıştığını ifade etmiş.”

“Anlaşılan acayip iyi bir avukatı var,” dedi Moss.

“Olabilir ama yeteri kadar kanıt da yokmuş zaten. Üçüncü şikâyet de geçen sene ekim ayında Linda, Giles Osborne’un ofisine sekiz bin poundluk zarar verdiğinde yapılmış. Büyük cam panellerden birine tuğla fırlatmış. İşte, kameraya da yakalanmış.”

Aşırı pozlanmış, siyah beyaz bir fotoğraftı ama uzun paltosu içinde beyzbol şapkasını yüzüne kadar çekmiş iri yarı figür görülebiliyordu. Tuğlayı fırlatmak için gerindiğinden paltosu hafifçe açılmıştı ve içindeki, üzerinde fino köpeklerin dans ettiği kazağı görünüyordu.

Moss dizüstü bilgisayarını bir çantada taşıyordu. Çıkıp açtı. “Andrea’nın telefonundaki fotoğrafları inceleyelim,” dedi, sürücüye içinde fotoğrafların olduğu USB belleği takarken. Bilgisayar sesler çıkarıp açılırken beklediler. USB’nin minik lambası titreşmeye başladı ve ekranda bir yığın fotoğraf belirdi.

Andrea’nın birçok partide çekilmiş fotoğrafı ve selfie’leri vardı. Banyo aynası karşısında çekilmiş üstsüz resimlerde bir memesini, birilerini baştan çıkarmak istercesine avuçlamış, başını geriye atmıştı. Bir barda çekilmiş fotoğrafları vardı. Linda’yla poz verdikleri fotoğraftaki bara benziyordu.

“Dur, geri git!” dedi Erika.

“Duramam, yüklenmelerini beklemek zorundayız,” dedi Moss.

“Hadi ama,” dedi Erika sabırsızlıkla yanlışlıkla çekildiği belli olan siyah ve bulanık bir fotoğrafa geçtiklerinde. Sonra fotoğraflar yeniden yüklenmeye başladı ve bitti. Erika fotoğraflara göz gezdirdi.

"Evet. İşte, bunlar barda en son çekilenler," dedi Erika.

"Bu kim sence?" diye sordu Moss ekrana bakarken. Andrea'nın yanında uzun boylu, otuzlu yaşların başında iri yarı bir adam vardı. Kocaman kahverengi gözlü esmer bir adamdı, yakışıklı ve keskin hatlı yüzünde kirli sakalı vardı.

İlk birkaç fotoğrafı Andrea çekmişti. Hepsinde adamın göğsüne yaslanıyordu. Adam inanılmaz derecede yakışıklıydı.

"Siyah saçlı adam," dedi Erika heyecanlı bir sesle.

"Acele etmeyelim," dedi Moss, onun da heyecanlandığı belliydi. Fotoğrafların hepsi aynı partide çekilmiş gibiydi; arka planda oturan, dans eden insanlar vardı. Andrea adamla deliler gibi fotoğraf çekilmişti ve adam da halinden memnun görünüyordu. İlk pozlarda ikisi yan yanaydı, Andrea adama gözlerinde aşkla bakıyordu. Daha sonrakilerde adam onu öpüyordu, dudakları birbirine kenetlenmişti, kırmızı tırnaklı parmakları keskin hatlı, sakallı çenesini okşuyordu.

"Hepsi geçen sene 23 Kasım'da çekilmiş," dedi Moss fotoğrafların tarihlerine bakarak.

"Linda ve Andrea'nın o resmi. Aynı gece çekilmiş. Aynı partide..."

Ulusal suç veri tabanının Linda'nın yüzünü görüp tanıdığı fotoğraf.

"Görünüşe bakılırsa gecenin sonlarına doğruymuş; biraz sarhoş ve yorgun görünüyorlar," dedi Erika.

"Yani Linda bu adamla aynı anda oradaymış. Fotoğrafı adam çekmiş olabilir," dedi Moss.

Fotoğraflara bakmaya devam ettiler. Tarihler birkaç gün aralıklıydı. Soluk çarşafli bir yatakta çekilmiş olanlara geldiler. Andrea, siyah saçlı adamla uzannuş ikisinin fotoğrafını çekiyordu. Adamın göğsü muhteşemdi ve çok az kıllıydı. Andrea kolunu adamın çıplak göğsünün

altına koymuştu. Sonra fotoğraflar giderek daha müstehcen olmaya başladı: Adam Andrea'nın meme ucunu beyaz dişlerinin arasına aldığında çekilmiş yakın bir poz, Andrea'nın yatakta uzanmış çıplak gülümserken ön boydan çekilmiş bir fotoğrafı. Ve sonra Andrea'nın yüzü ekranı kapladı. Adamın penisi dudaklarının arasındaydı. Adam da onun çenesini tutuyor gibi görünüyordu. Büyük başparmaklarından biri kızın elmacık kemiğindeydi.

Sonraki fotoğraf daha az müstehcendi. Andrea ve adam 30 Kasım'da el ele sokaktaydı. Kışlık kıyafetler giymişlerdi. Arka planda tanıdık bir saat kulesi vardı.

"Hassiktir. Burası Horniman Müzesi," dedi Moss.

"Ve Andrea'nın kaybolmasından dört gün önce," dedi Erika.

"Sence bu barda konuştuğu adam mıydı?" diye sordu Moss.

"Onu öldüren adam bu olabilir," dedi Erika.

"Ama adamın bilinen bir suç kaydı yok; ulusal suç veri tabanı bir şey bulamadı..."

"Rus'a benziyor ya da... ne bileyim, Romanyalı? Sırp? Başka bir yerde suç kaydı olabilir."

"Ama ismini bilmiyoruz, biraz zaman alabilir," dedi Moss.

"Ama ismini bilebilecek birini tanıyoruz. Linda Douglas-Brown," dedi Erika. "Aynı gece fotoğraf çekilmişler. Hem de aynı barda."

"Alıp getirelim mi?" diye sordu Moss.

"Dur bakalım," dedi Erika.

"Ne demek, dur bakalım? Kız bildiklerini saklıyor patron."

"Onu getirmeden önce çok dikkatli olmalıyız. Biz kızı alır almaz Douglas-Brownlar avukat çağırırlar. Linda'yı kurtarmak için hatırı sayılır miktarda para harcamışlar gibi görünüyor."

Moss durdu. "Dairende neye ihtiyaç var biliyor musun patron?"

"Neye?"

"Taze çiçeklere."

"Evet. Bir çiçekçiye gitsek iyi olacak," dedi Erika.

Jocasta Çiçekçilik, Kensington caddesinde, gösterişli granit bir ofis binasıyla şık bir kuyumcunun arasındaydı. Vitrin, bahar için iyimserlikle dekore edilmişti. Önünde kırmızı, pembe, mavi ve sarı renklerde çimler, nergisler, laleler ve çiğdemler vardı. Çimlerin üstünde, bazıları şapkalı mantarların ve dev benekli yumurtaların arkasından bakan bir sürü seramik Paskalya tavşanı vardı. Vitrinin ön kısmında, kırmızı kadife bir minderin üstünde oturmuş kameraya gülümseyen Andrea'nın fotoğrafı vardı...

Moss cam kapıyı açmak için gitti ama kapının yanında küçük beyaz bir zil ve üzerinde LÜTFEN ZİLE BASIN, yazan notu gördü.

Erika zile bastı. Dakikalar sonra saçları arkaya doğru taranmış, ufak tefek yaşlı bir kadın cam kapıdan baktı. Bu, Douglas-Brownların evinde kapıyı açan kadındı. Eliyle gitmelerini işaret etti. Erika tekrar zile bastı. Cam kapı açılıp da zilin sesi yükselince camın ne kadar kalın olduğunu fark ettiler.

"Bu ne şimdi?" diye azarladı. "Polisle konuştuk, nezaret altında olan biri var. Cenaze için hazırlık yapıyoruz!" Kadın kapıyı üzerlerine kapatmak istedi ama Moss engel oldu.

"Eğer buradaysa Linda'yla konuşmak istiyoruz, lütfen."

"Birini tutukladınız, öyle değil mi? Aileden daha ne istiyorsunuz?" dedi kadın.

"Hâlâ dava üzerinde çalışıyoruz hanımefendi. Linda'nın hızlı bir şekilde hüküm vermemizi sağlayabilecek birkaç detayı doğrulamamıza yardım edeceğine inanıyoruz," dedi Moss.

Yaşlı kadın dikkatlice yüzlerine baktı, gözleri bir sağa bir sola kayıyordu. Kadının kırışmış, seğiren derisi Erika'ya bukalemunu hatırlattı. Kapıyı açıp kenara çekilerek içeriye girmelerine izin verdi,

"Ayaklarınızı silin," dedi göz ucuyla dışarıdaki ıslak kaldırıma bakarken.

Beyaz dekore edilmiş serbest planlı oturma alanına doğru kadının arkasından gittiler. Arka taraftaki duvar boyunca kocaman, cam bir toplantı masası uzanıyordu. Duvarlar Jocasta Çiçekçilik'in daha önce üstlendiği işlerin fotoğraflarıyla donatılmıştı: sosyete düğünleri, ürün lansmanları. Yaşlı kadın arkadaki bir kapıdan geçip gözden kayboldu ve bir dakika sonra Linda, kollarında nergislerle çıkageldi. Uzun, siyah, çizgili bir etek giymişti ve beyaz önlüğünün arkasından başka bir kedili kazak görünüyordu. Bu defa baygın gözleriyle kocaman bir tekir kediye.

"Annem burada değil. Yatmaya gitti," dedi. Sesinin tonundan annesinin gevşemeye başladığı anlaşılıyordu. Linda büyük masaya geçip camın üstüne elindeki nergisleri yayarak demetlemeye başladı. Erika ve Moss da masaya geçtiler. "Burada ne işiniz var Dedektif Foster? Sizin davadan alındığınızı sanıyordum..."

"Herkesten çok senin gazetelerde okuduğun her şeye inanmaman gerekiyor," dedi Erika.

"Evet. Gazeteciler. Hepsi birer hayvan. Magazin gazetelerinden biri 'kız kurusu' olduğumu yazmış."

"Çok üzüldüm, Linda."

"Emin misin?" dedi Linda bakışlarını onlardan ayırmadan. Erika derin bir nefes aldı.

"Seninle daha önce konuştuğumuzda araştırmalarımızda bize yardımcı olabilecek bir şey bilip bilmediğini sorduk. Andrea'nın ikinci bir telefonu olduğunu bize söylemedin," dedi Erika.

Linda nergisleri demetlemeye devam etti.

"Eeee?" dedi Moss.

"Bana soru sormadınız. İddiada bulundunuz," dedi Linda.

"Tamam. Andrea'nın ikinci bir telefonu var mıydı?" diye sordu Erika.

"Hayır. Hiç fark etmedim," dedi Linda.

"Haziran 2014'te çalındığını bildirmiş ama makineyi muhafaza edip içine kontrollü hat almış," dedi Moss.

"Ne yani? Sigorta şirketinin yerine sigorta dolandırıcılığını soruşturmak için mi buradasınız?"

"Suç kayıtlarını bulduk Linda. Sabıkan oldukça kaba-
rık: saldırı, dükkânlardan mal çalma, kredi kartı dolandırıcılığı, vandallık," dedi Erika.

Linda çiçekleri bırakıp başını kaldırarak onlara baktı.
"Onlar eskidendi. Artık Tanrı'yı buldum," dedi. "Şimdi farklı biriyim. Yeteri kadar yakından bakarsanız, hepimizin geçmişinde pişmanlıkları olduğunu görürsünüz."

"Peki, Tanrı'yı ne zaman buldun?" diye sordu Moss.

"Pardon?" dedi Linda.

"Hâlâ tutuksuz gözaltındasın ve dört ay önce Giles Osborne'un ofisine sekiz bin poundluk zarar vermişsin. Neden yaptın bunu?"

"Kıskandım," dedi Linda. "Andrea'yı, Giles'ı. O birini bulmuştu ve kolayca tahmin edebileceğiniz gibi ben hâlâ arayıştayım."

"Peki, Andrea ve Giles bu konuda ne dediler?"

"Özür diledim, bir daha olmayacağını söyledim ve anlaştık."

"Kedisini öldürmüş olmanı da mı affetti?" dedi Moss.

"KEDİSİNİ ÖLDÜRMEYİ DİLEDİM!" diye bağırdı Linda. "Asla böyle bir şey yapmam. Kediler dünyanın en güzel, en akıllı yaratıklarıdır... Onların gözlerine baktığında bütün cevapları bulabilirsin... Keşke konuşabilselerdi."

Erika, fazla ileri gitmemesi için Moss'a bir bakış attı.

Linda'nın tombul yüzü gölgelendi, elini cam masaya vurdu. "Ben yapmadım. Yalan söylemiyorum!"

"Tamam, tamam," dedi Moss. "Bize bu fotoğrafta Andrea'nın yanındaki adamın kim olduğunu söyleyebilir misin?" Andrea'nın partide siyah saçlı adamla çekilmiş fotoğrafını nergis demetlerinin yanına koydu.

"Bilmiyorum ki," dedi Linda fotoğrafa bakarak.

"Düzgünce bak, lütfen Linda," dedi Moss fotoğrafı yukarı kaldırıp suratına doğru tutarak.

Linda fotoğrafa baktı ve sonra Moss'a döndü. "Size söyledim, bilmiyorum."

"Peki ya bu?" dedi Moss, Linda'nın Andrea'yla çekilmiş fotoğrafını çıkararak. "Bu fotoğrafınız aynı gece çekilmiş, aynı barda. Muhtemelen bu fotoğrafı o çekmiş."

Linda fotoğrafa tekrar bakıp kendine hâkim olmaya çalıştı. "Gördüğünüz gibi, *muhtemelen* kelimesi aslında her şeyi açıklıyor. O bara kapanmasından birkaç dakika önce bir şey içmek için gittim. Bütün akşam burada çalışmıştım. Oraya gittiğimde Andrea yalnızdı. Birlikte olduğu kişi gitmişti. Beni bekledi ve bir şeyler içerek evdeki Noel kutlamaları başlamadan plan yaptık. Bu adam orada bulunmuş olabilir ama benimle aynı zamanda değil."

"Andrea ondan bahsetti mi?"

"Andrea dışarı çıktığında hep erkeklerin dikkati üzerinde olurdu. Sadece bütün gece erkeklerden bahsetmemesi şartıyla onunla buluşmayı kabul ettim."

"Erkeklerden hoşlanmıyor musun?"

"*Erkekler,*" diyerek homurdandı Linda. "İki zeki kadın, erkeklerden hiç bahsetmeden birlikte bir akşam geçirebilirler, öyle değil mi?"

"Barın adı neydi?" diye sordu Erika.

"Şey, sanırım Contagion'dı."

"Andrea orada kiminle beraberdi?"

"Size söyledim, bilmiyorum. Andrea'nın sürekli değişen parti arkadaşları vardı."

"Giles neredeydi?"

"Beni görmemek için ben gelmeden bardan ayrıldığını düşünmüştüm."

"Onu rahatsız ettiğin için, ofisini yağmaladığın için ve kedisini..." diyerek bitirdi Moss.

"Daha kaç kere söylemem gerekiyor, Clara'yı ben öldürmedim!" diye bağırdı Linda. Gözlerinde yaşlar birikti. Tekir kedili kazağının kolunu çekip gözlerini sildi. "Clara... çok tatlı bir hayvandı. Onu tutmama izin verirdi. Pek fazla kimseye müsaade etmezdi, hatta Giles'a bile."

"Öyleyse onu kim zehirledi?"

"Bilmiyorum," dedi Linda. Kazağının cebinden top yapılmış bir peçete yumağı çıkarıp kızarana dek gözlerini ovuşturdu.

"Bu konu hakkında bize ne söyleyebilirsin?" dedi Moss içinde Erika'nın bulduğu zarfın olduğu kanıt poşedini önüne koyarak.

"Bu ne? Hayır, hayır, hayır. Hiçbir şey bilmiyorum!" dedi Linda kırmızı yüzünde beliren yeni gözyaşlarıyla.

"Bence Linda yeteri kadar yardımcı oldu," dedi odanın arka tarafından bir ses. Douglas-Brownların hizmetçisi ortaya çıkmış onlara doğru yürüyordu. "Eğer onunla daha fazla konuşmak istiyorsanız belki de daha resmi bir şey ayarlayabiliriz. Hem aile avukatı da bize katılır."

"Linda, bu adam," dedi Moss, Andrea'yla birlikte olan yakışıklı adamın fotoğrafına parmağıyla dokunarak, "aynı zamanda geçtiğimiz iki yıl içinde Doğu Avrupalı üç genç kızın tecavüze uğrayıp öldürülmesinden ve yakın zamanda da yaşlı bir kadın cinayetinden şüpheli olarak aranıyor."

Linda'nın gözleri kocaman açıldı. Hizmetçi kadın kolunu kapıya doğru uzatıp gitmelerini istedi.

"Linda. Lütfen küçük bile olsa bir şey öğrenirsen bize ulaş," dedi Erika.

"Ya adamın kim olduğunu bilmiyor ya da çok usta bir yalancı," dedi Moss sokağa çıktıklarında.

"Ona inandığım tek konu kedi. Kediye o öldürmemiş," dedi Erika.

"Ama kedi cinayetlerini araştırmıyoruz."

"Sanırım gidip Giles Osborne'u görsek iyi olur," dedi Erika. "Bakalım o Linda ve bu fotoğraflar hakkında ne söyleyecek."

BÖLÜM 43

"O tam bir çatlak," dedi Giles Osborne. "Beni ve çalışanlarımın pek çoğunu korkutacak kadar hem de."

Moss ve Erika, Giles'ın sıra sıra villaların arka bahçelerine bakan cam ofisinde oturdular. Evlerin arkasından gürültüyle bir tren geçti ve yan taraftaki sanayi sitesinde dört dev gaz pompası yukarı kalktı. Bu kadar gösterişli, modern bir binayı böylesine iç karartıcı manzarası olan bir yerde inşa etmiş olmak çok mantıksızdı.

Giles uyumamış gibi görünüyordu; yüzü çökük ve bitkindi. Erika, Andrea'nın cesedinin bulunmasından sonra geçen iki haftada kilo da kaybetmiş olduğunu fark etti.

"Ailesi Linda'nın farkında," diye devam etti Giles. "Yıllardır ailenin yüz karası olmuş. Girdiği tüm okullardan atılmış. Dokuz yaşına geldiğinde öğretmenine pergel saplamış. Zavallı kadın bir gözünü kaybetmiş."

"Linda'nın psikolojik problemleri olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordu Erika.

"Olduğundan biraz daha esrarengiz ve tuhafmış gibi gösteriyorsunuz. O sadece çatlak. Bir çeşit can sıkıcı delilik. Ama işin içine para ve nüfuz sahibi bir aile girince biraz abartılıyor. Problem, Linda'nın yaptığı şeylerin ciddi sonuçları olduğunu düşünmemesi."

"Şimdilik," dedi Moss.

Giles omuzlarını silkti. "Sör Simon problemleri çözmek adına para saçmak ya da kodamanlarla halletmek için hep yanında... Sonunda öğretmene bir ev aldı, kadın evin üst katında oturup alt katı kiraya vermiş. Bir gözünüzü kaybetmeye değer, değil mi?"

Sessizlik oldu. Bir tren daha düdüğünü öttürerek geçti.

"Özür dilerim. İnsafsız olmak değil niyetim. Andrea'nın cenazesini ayarlıyorum. Düğünümüzü hazırlayacağımı düşünmüştüm, bunu hiç... Linda çiçekleri hallediyor; cenaze töreninin Chiswick'te, her zaman gittiği kilisede olması için ısrar etti. Burada oturmuş bomboş ekrana bakıp anma konuşmasını yazmaya çalışıyorum."

"Birinin anma konuşmasını yazabilmek için onu çok iyi tanımak gerekir," dedi Moss.

"Evet, öyle," dedi Giles.

"Andrea dindar mıydı?" diye sordu Erika sohbeti dalgali sulardan uzaklaştırarak.

"Hayır."

"David dindar mı?"

"Bütün rahibeler koca memeli ve dekolte giymiş olsalar, eminim Katolik olurdu," diye güldü Giles umursamaz bir alaycılıkla.

"Ne demek istiyorsun?"

"Of Tanrım, her şeyi ciddiye almak zorunda mısınız? Sadece şakaydı. David kızları sever. Genç bir çocuk. Dikkat çekecek kadar normal. En azından annesine bazılarının daha çok çekmiş..."

"Linda," dedi Moss.

"Evet, sadece o ve Linda," dedi Giles. Gözünden akan yaşı sildi.

"Linda kiliseye düzenli olarak gidiyor mu?"

"Evet. Eminim Tanrı her gece onun sapkın dualarını dinlemek zorunda kaldığı için pek mutlu değildir," dedi Giles.

"Linda ofisine çok fazla geldi mi?" diye sordu Erika.

"Bir kere Andrea'yla birlikte görmek için geldi. Birkaç kez de tek başına geldi."

"Ne zaman oldu bu?" diye sordu Moss.

"Geçen sene, temmuz ya da ağustosta."

"Neden yalnız gelmiş?"

"Beni görmeye geldi ve kısa bir süre sonra istediğinin... şey... sevişmek olduğu ortaya çıktı."

"Nasıl belli etti?" diye sordu Moss.

"Sizce nasıl belli edilir!" dedi Giles kızarak. Çaresizce etrafına bakınırken başka bir yerde olmayı dilediği belli oluyordu. "Kazağını kaldırıp kendini teşhir etti. Hiç kimsenin haberinin olmayacağını söyledi."

"Peki, sen ne yaptın?"

"Ona haddini bildirdim. Andrea'nın kız kardeşi olmasa bile, pek şey değil..."

"Ne değil?"

"Pek çekici bir kız değil, değil mi?"

Moss ve Erika sessiz kaldılar.

Giles devam etti, "Bildiğim kadarıyla birini şey bulmak bir suç değil..."

"Tiksindirici?" diye bitirdi Erika.

"O kadar da değil," dedi Giles.

"Sonra işler çirkinleşti. Linda ofisine saldırdı, kayıtlara göre zorla evine girip kedini zehirledi."

"Evet ve bilmiyorum. Dosyaları okudunuz öyleyse?"

Erika ve Moss başlarını salladılar.

"Linda konusunda çok çelişkide kaldım. Sör Simon şikâyetimi geri almamı istedi. Ne yapabiliyordum?"

"Bu konuyu gündeme getirdiğim için çok üzgünüm Giles ama siz birlikteyken Andrea'nın başka erkeklerle görüştüğünün farkında mıydın?" diye sordu Erika.

Giles durakladı. "Şimdi farkındayım."

"Peki, nasıl hissediyorsun?"

"Sizce nasıl hissedebilirim?! Nişanlıydık. Onun aradığım insan olduğunu düşündüm. Evet, flört etmeyi seviyordu ve oyun oynamayı. Aslında görmeliydim ama evlendiğimizde durulacağını ve soyumu devam ettireceğini düşünmüştüm."

"Soyunu devam ettirmek derken?" diye sordu Erika. "Yani çocuk sahibi olmak mı?"

"Evet. Bir sürü herifle düşüp kalktığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Marco Frost denen o iğrenç herife bulaşmakla aptallık etti. *Saplantılı* oluşuyla Andrea'yı korkuttu. Hapis cezası için elinizde yeteri kadar delil var mı?"

Erika, Moss'a baktı. "Bay Osborne, şu fotoğrafa bakmanızı isteyebilir miyim?" Andrea'nın siyah saçlı adamla çekilmiş fotoğrafını masaya koydu. Giles fotoğrafa baktı.

"Onu tanımıyorum."

"Onu tanıyor musunuz diye sormadım. Lütfen iyi bakın; Andrea kaybolmadan sadece dört gün önce çekilmiş."

Giles fotoğrafa tekrar baktı. "Tamam, neye bakmam gerekiyor? Muhtemelen kaş göz yapıp flörtleştiği adamlardan biridir."

"Peki ya bu? Ya da bu... bu?" diye sordu Erika. Bütün fotoğrafları Giles'm önüne serdi: Andrea siyah saçlı adamla yatakta yatarken, çıplak, meme ucu adamın dişlerinin arasında ve adamın penisi kocaman açtığı dudaklarının arasında.

"Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" diye sordu Giles sandalyesini geriye itip ayağa kalkarak. Gözlerinde yaşlar vardı. "Nasıl olur da buraya gelip iyi niyetimi suistimal edersiniz!"

"Bunlar Andrea'nın yeni bulduğumuz ikinci cep telefonundan. Bunları size göstermemizin bir nedeni var. Hepsi ortadan kaybolmasından dört gün önce çekilmiş."

Giles ayağa kalkıp cam kapıya gitti. "Teşekkür ederim ama bugün ofisime Andrea'yı hatırlayıp hayatı hakkında bir şeyler yazmak için geldim. Cenazesinde konuşmam istendi ve siz buraya gelmiş olabilecek en uç porno fotoğraflarıyla onunla olan anılarımı lekeliyorsunuz!" Kapıyı açıp çıkmalarını işaret etti.

"Bakın, fotoğrafta Andrea'yla birlikte olan adamın aynı zamanda fahişelik yapmış olan Doğu Avrupalı üç kızın ve yaşlı bir kadının ölümünden de sorumlu olduğunu düşünüyoruz. Andrea'nın öldüğü gece de bu adamla birlikte olduğunu düşünüyoruz," diye açıkladı Erika. Moss'a baktı. Giles bakıştıklarını gördü.

"Durun bir dakika. Marco Frost'a ne oldu? Adamınızın o olduğunu sanıyordum. Başkomiser Marsh ve Emniyet müdür yardımcısı Oakley beni ikna ettiler..." dedi Giles."

"Bu takip ettiğimiz başka bir soruşturma hattı," dedi Erika.

"Yani Andrea'yı kimin öldürdüğü hakkında hiçbir fikriniz yok! Ama yine de buraya gelip sadece bir önseziyle benim keyfimi kaçırabiliyorsunuz? Andrea hataları olan bir insandı ve sırları vardı. Ama yaptığı tek şey sevmekti, tek istediği şey âşık olmaktı..." Giles kendini tutamayarak hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Elini ağzına koydu. "Daha fazla yapamayacağım. Lütfen! Gidin buradan!"

Erika ve Moss masaya dönüp fotoğrafları toplandıktan sonra Giles'ı ağlarken bırakıp çıktılar.

"Kahretsin," dedi Moss biraz öteye park ettikleri arabalarına vardıklarında.

"Ben söyledim, sen değil," dedi Erika.

"Patron, benim gidip bunları Dedektif Sparks'a ve Marsh'a rapor etmem lazım."

“Biliyorum. Sorun değil.”

Moss, Erika’yı eve bıraktı. Erika bütün olanlara, öğrendikleri her şeye rağmen gerçeğe yaklaşmışlar gibi hissetmiyordu; aksine görevini ve kimliğini geri alabilmekten çok uzak olduğunu hissediyordu. Oturma odasına girdiğinde ışığı açtı, pencerede kendinin ve odanın yansımasını gördü. Işığı kapadı. Pencereden dışarıya boş caddeye göz gezdirdi ama ortalık sakin ve sessizdi.

BÖLÜM 44

Sonraki iki gün boyunca Moss ve Peterson hakim karşısına çıkıp Sydenham'daki bir süpermarketteki silahlı soyguncu vakası hakkında ifade verdiler. Andrea'nın ölümünü inceleyen orijinal ekibin büyük kısmı, Marco Frost cinayetle suçlandığı için yeniden göreve getirilmişti. Erika araftaydı, görevini suistimal ettiği için beklemedeydi. O sabah Marsh'tan bir telefon almıştı.

"Moss ve sen, Linda Douglas-Brown ve Giles Osborne'u mu ziyaret ettiniz?" dedi Marsh.

"Evet, komiserim."

"İkisinden de şikâyetler aldım ve Sör Simon bizi resmi bir şikâyetle bulunmakla tehdit ediyor."

Demek onların aramalarını cevaplıyorsun ama benimkiler cevapsız kalıyor? demek istedi Erika ama dudağını ısırды. "Komiserim. Moss'a danışmanlık yapmak için oradaydım; iki durumda da kimliğimi göstermem istenmedi."

"Kes şunu Erika."

"Efendim, Andrea'nın ikinci telefonunu bulduğumuz farkındasınız değil mi?"

"Evet, farkındayım. Moss rapor etti."

"Ve?"

"Ve, bizden kanıt gizledin. Sana bırakılan not."

"Ama efendim, not..."

"Not birçok yerden gelmiş olabilir. Manchester'daki meslektaşlarına kadar düşün. Hâlâ sana karşı öfke duyuyor olabilirler..." Marsh'ın sesi giderek alçaldı. "Özür dilerim. Pek adil değildi... Bence Erika, bu işin arkasını bırakman gerekiyor."

"Ne? Komiserim, fotoğrafları gördünüz mü?"

"Evet, fotoğrafları gördüm ve Moss'un raporunu dikkatlice okudum. Tabii okurken senin sesini duyar gibiydim o başka. Hâlâ bir şey kanıtlamıyor, bunu ispatlamak için dayanağınız yok... Bu kişi her kimse, Andrea ve Ivy'nin ölümleriyle ilgisi var."

"Ya da Tatiana, Karolina veya Mirka'nım?"

"Yapmayı becerdiğin tek şey bir sürü insanı uyuz etmek ve Andrea Douglas-Brown'un anısının içine etmek."

"Ama komiserim, o fotoğrafları ben çekmedim o..."

"Tanrı aşkına kızın gizli bir telefonu varmış! Herkesin sırları var."

"Anladığım kadarıyla bu konuşma kaydedilmiyor?"

"Evet, kaydedilmiyor Erika. Ve sen de kayıtlı değilsin. Görevden uzaklaştırıldın. Şimdi akıllı ol. Tam maaş almanın tadını çıkar. Sağlam bir kaynaktan aldığım bilgilere göre eğer fazla göze batmazsan ve çeneni kapalı tutarsan önümüzdeki ay eski görevine getirileceksin."

"Göze batmamak mı? Ne zamana kadar? Marco Frost yapmadığı bir şey için hapse girene kadar mı?"

"Emirler..."

"Kimden geliyor?" dedi sözünü keserek. "Sizden mi, müdür yardımcısı Oakley'den mi, yoksa Sör Simon Douglas-Brown'dan mı?"

Marsh bir süre konuşmadı.

"Yarın Andrea Douglas-Brown'un cenazesi var. Seni orada görmek istemiyorum. Ve burnunu başka bir yere

soktuğunu duymak da istemiyorum. Ve bu iş bittiğinde, eğer ki görevini geri alırsan, seni çok çok uzakta bir kara-kola transfer etmek içim elimden geleni yapacağım. Yeteri kadar açık oldu mu?”

“Evet, efendim.”

Marsh telefonu kapadı. Erika koltukta arkasına yaslandı. Burnundan soluyordu. Marsh’a da kendine de küfretti. Keçileri mi kaçırmıştı? Bu kez içgüdülerinde yanılmış mıydı?

Hayır. Yanılmamıştı.

Bir sigara içti ve sonra cenaze için dolabından uygun bir şeyler seçmeye gitti.

BÖLÜM 45

Erika hava aydınlanmadan uyandı ve sigarasıyla kahvesini alıp camın önüne oturdu. Önünde engellerle dolu bir gün uzanıyordu ve elinden geldiğince problem çıkarmadan idare etmeliydi. Duş aldı; dışarı çıktığında saat dokuzu henüz geçmişti ve gökyüzü hâlâ gri-mavi renklerdeydi. Erika bu kadar genç birinin cenazesine gitmenin doğru olmadığını hissetti. Belki de gün karşı çıkarak başlamayı reddediyordu.

Andrea'nın cenazesinde giyebileceği uygun bir şeyler bulabilmek için bavulunu karıştırmıştı ve dolabının büyük kısmının zaten cenazeye uygun olduğunu fark etmişti. Bavulun en altında bir yıl önce Manchester Metropolitan polisinin organize ettiği Noel partisinde giydiği şık siyah elbiseyi buldu. O geceyi çok net hatırlıyordu; öncesinde öğleden sonra Mark'la tembellik yapıp sevişmişlerdi. Sonra da Mark onun için bir duş hazırlayıp sıcak suyun içine en sevdiği sandal ağacı yağından koymuştu. Küvetin yanında oturmuştu ve Erika suda keyif yaparken sohbet edip şarap içmişlerdi. Sıra elbiseyi giymeye geldiğinde biraz dar geldiğini hissedip şişman olduğundan yakınmıştı. Mark kolunu beline dolayıp onu kendine çekerek kusursuz olduğunu söylemişti. Onun kollarında olmaktan gurur

duyarak partiye gitmişti. İçinde sevilmenin ve onun gibi özel birine sahip olmanın sıcacık mutluluğu vardı.

Şimdi ise, rutubetli yatak odasındaki minik aynanın önünde giydiği elbise zayıf bedenine bol gelmişti. Gözlerini kapatıp yanında sarılmak için onu kendisine doğru çeken Mark'ın olduğunu hayal etmeye çalıştı. Ama beceremedi. Yalnızdı. Gözlerini açıp aynadaki yansımasına baktı.

"Sensiz yapamıyorum. Hayat... Her şey..." dedi. Sonra Mark'ın o fazla dramatikleştiğinde söylediği şeyi hatırladı: *Çarmıhtan in, birilerinin tahtaya ihtiyacı var!*

Gözyaşlarına rağmen gülerek, "Dizginleri ele geçirmem gerekiyor, değil mi?" dedi.

Gözlerini silip aylardır dokunmadığı makyaj çantasına uzandı. Makyaj yapmaktan pek hoşlandığı söylenemezdi ama biraz fondöten ve ruj sürüp aynaya baktı. Bugün neden gittiğini merak ediyordu, yine patronlarına kafa tutmak için mi? Bunu Andrea için, Karolina, Mirka... Tatiana için yapıyordu.

Ve Mark için. Tıpkı kızların durumunda olduğu gibi, onu öldüren kişi de yakalanamamıştı.

Chiswick'teki Aziz Edward kilisesi kasvetli ve fabrika görünümlü bir binaydı. Kare kare kırmızı tuğlalı duvarları, bir kiliseden çok Victorya tarzı bir su pompalama istasyonunu andırıyordu. Yüksek ve yalın kulesinden çan sesleri duyuluyordu. Gri sabah ışığında bir cenaze arabası göründü; arka camları çiçeklerle kaplıydı. Erika, Andrea'nın yaşlı yakınlarının birer birer gelişini izleyerek yolun karşı tarafında bekledi.

Giriş kapılarının karanlık görüntüsü arasında Simon, Giles ve David'i seçebildi. Siyah takım elbiseler giymişlerdi ve görevlerini yerine getiriyorlardı. Cenazeye gelenler

düzgün giyimli ve Andrea'dan oldukça yaşlı insanlardı. Erika izlemeye devam ederken, Tony Blair kabinesinin eski üç üyesi şık bir Mercedes'ten indiler ve kiliseye girdiklerinde Simon tarafından içtenlikle karşılandılar. Küçük bir grup fotoğrafının cenazeye katılmasına izin verilmişti ve belli bir mesafede bir kaldırıma yerleştirilmişlerdi. Objektif kapakları bile sessizce saygıyla açılıp kapanıyordu.

Suflöre ya da sahneye koyulmaya gerek olmayan bir hikâyeydi. Çok genç bir kız ölmüştü ve insanlar yasını tutmak için buradaydılar. Elbette bu son bölüm değildi. Marco Frost gelecek aylarda yargılanacaktı ve şüphe yok ki Andrea'nın yaşamının ve ölümünün karmaşık ve iğrenç detayları yeniden çıkacak, ısıtılıp tekrar ortaya konulacak ve baştan tartışılacaktı. Ancak şimdilik bu bir noktaydı, bir bölümün kapanışı.

Şık bir BMW kaldırıma yanaştı. Marsh ve Oakley siyah takımlarıyla arabadan indiler. Marcie ve Oakley'nin orta yaşlardaki akıllı eşi arkalarından gittiler, onlar da siyahlar içindeydiler. Hızlı adımlarla kilise girişine yürüdüler, Simon ve Giles'la konuşmak ve Giles'tan ve babasından daha uzun olmasına rağmen zayıf görünen David'i kucaklamak için durdular.

Son gelenler annesi, Linda ve kan çanağı gözleriyle yaşlı bir bayandı. Kaldırıma bir limuzin yanaştı ve içinden aceleyle inen Linda, diğer kapıya dolaşıp Diana'nın arabadan inmesine yardım etti. Hem o hem de Erika'nın ismini hâlâ bilmediği yaşlı kadın siyahlar içinde çok zayıf, şık ve güzel görünüyorlardı. Linda eciş bücüş siyah bir etek ve koyu renk yün bir ceket giymişti ve boynunda asılı kocaman tahta bir haç vardı. Donuk kahverengi saçları temizdi ama kafasına bir kâse koyulmuş da saçları etrafından kesilmiş gibi görünüyordu. Yüzünde makyaj yoktu ve soğuğa rağmen terliyor gibiydi. Fotoğrafçılar hemen

çekmeye başladılar. Diana ve yaşlı kadın başlarıyla onları selamladılar ama Linda küstah bakışlarını üzerlerine çevirdi. Erika son misafirler de girene kadar birkaç dakika daha bekledikten sonra karşıya geçip kiliseye girdi.

Ağzına kadar insanla dolu kilisenin arka tarafındaki bir sıranın sonuna oturdu. Mihrabın önündeki taşın üstünde, bembeyaz çiçeklerle donatılmış çok güzel, gösterişli ahşap bir tabut duruyordu. Douglas-Brown ailesi ilk sırada oturuyordu ve Erika, kilise orgunun sesi azalıp da içerisi sessizleştikçe Diana'nın telaş içinde etrafına bakındığını fark etti. Tertemiz beyaz cübbesi içindeki papaz öne doğru çıkıp başlamasının uygun olduğunu gösteren bir işaret bekler gibi baktı. Ama Simon başını iki yana salladı. Sonra da Diana'nın geniş şapkasının altına eğildi ve bir şey konuştular. Linda da onlara doğru eğilip konuşmalarına katıldı. Erika ne konuştuklarını anladı: David kayıptı. Linda, Andrea'nın tabutunun hemen önünde ayağa kalkıp tüm kiliseye göz gezdirdi ve telefonunu alıp birini aradı. Papaz mihrabın önünde ne yapacağını bilmez halde bekliyordu. Telefon yüzüne kapanmadan önce Linda birkaç kelime söyledi. Numarayı tekrar arayıp telefonu babasına uzattı.

"Linda... Linda," dedi Simon eliyle işaret edip onu çağırarak. Linda burnundan soluyordu, yumuşayıp pes etmeden önce biraz direndi. Babası telefonu aldı ve konuşma biraz hararetlendi. Erika söylediklerini anlamıyordu ama öfkeli sesi kilisede yankılanıyordu. Misafirler oturdukları yerde kıpırdanmaya başladılar. Çiçeklerle kaplı gösterişli tabutun önünde bunların yaşanması rahatsız ediciydi. Simon'ın mırıldayan sesi birdenbire kesildi, Erika ne olduğunu görmek için oturduğu yerde kıpırdandı.

O sırada, kapının yanındaki oturağından bir cep telefo-

nunun çaldığını duydu. Simon ayağa kalkıp kulağındaki telefonla kilisenin yan tarafına geçti. Erika kalkıp dışarıya çıktı.

Kilisenin etrafı, çok sayıda ev ve mağazayla doluydu. Avlu bunların arasında biraz önde kalmıştı ve kilisenin yan tarafındaki yüksek duvarın önü de yassı kaldırım taşlarıyla döşeliydi. David dışlerinin arasında yanmayan bir sigarayla yüksek duvarın dibinde dikiliyordu. Telefonunu ceketinin cebine soktu.

Erika yanına gitti. "Çakmak lazım mı?" diye sordu çantasından sigaralarını ve çakmağını çıkarırken.

David bir saniye yüzüne baktıktan sonra elini ateşin etrafına siper ederek çakmağa doğru eğildi. Sinirli bir şekilde dumanı içine çekince sigarasının ucu kıpkırmızı parladı. Bir tane de Erika yaktı ve bir nefes çekti.

"İyi misin?" diye sordu sigara paketini paltosunun cebine sokarken. David acınacak derecede zayıftı, yanakları da çökmüştü. Teni bal rengindeydi, elmacık kemiklerinin altında yer yer sivilceler vardı. Bunlara rağmen hâlâ yakışıklıydı. Andrea gibi kahverengi gözleri ve dolgun dudakları vardı. Gözlerini kısıp Erika'ya bakarak omuz silkti.

"Neden içeride değilsin?" diye sordu Erika.

"Hepsi birer saçmalık... Annemle babam, Andrea'yla hiçbir ilgisi olmayan bu gösterişli cenazeyi planladılar. O bir fahişeydi, duygusuz ahmağın tekiydi. Bir böceğin dikkat süresine sahipti. Ama iyi biriydi ve onun etrafında olmak eğlenceliydi. Bu ifadeden nefret ediyorum ama 'girdiği ortamı neşelendirirdi'. Herkes öyle derdi ve gerçekten doğrudu. Tanrım, neden Andrea değil de Lin..." Hemen sustu, utanmıştı.

"Linda?"

"Şey, öyle demek istemedim. Linda dikkat çekebilmek için her şeyi yapar. Bence sırf bu yüzden korkunç bir

şekilde öldürülmeyi bile isteyebilir. Böylece Facebook profilinde "Çiçekçilik yapıyorum ve kedileri çok severim..." saçmalığından daha ilginç bir şeyler yazardı. David ağlamaya başladı. "Lanet olsun; bunları söylemeyeceğime yemin etmiştim," dedi cebinden küçük bir paket mendil çıkarırken.

"David, içeriye girmezsen daha sonra pişman olacaksın. Güven bana, beraber olmaya ihtiyacınız var. Bu aralar bunu da çok duymuş olmalısın, biliyorum."

David burnunu silip paketten bir mendil daha çıkardı. "Neden buradasınız?" diye sordu.

"Saygılarımı sunmak istedim."

"Biliyorsunuz, medyanın yoğun ilgisi için ailem sizi suçluyor."

"Sen ne düşünüyorsun?"

"Andrea hiçbir zaman erkeklerle flört ettiğini ya da seks yapmaktan hoşlandığını gizlemedi."

"Peki ya Giles?"

"O sadece bir eş istiyordu. Gen havuzuna eklemek için soylu bir isim arıyordu. Kuzenlerinden çoğu evlenmişti. Giles'in biraz karnaval memuru tipli olduğunu fark etmiş olmalısınız."

"Nasıl yani?"

"Hani şu sirkleri yöneten insanlar vardır ya onlar gibi..."

"Doğru."

"Özür dilerim. Kabalık ediyorum."

"Böyle bir günde çok normal," dedi Erika.

"Evet, katili de yakaladınız. Marco Frost."

Erika sigarasından bir nefes daha çekti.

"Katilin o olmadığını düşünüyorsunuz, değil mi?"

"Annen nasıl?"

"Eğer konuyu değiştirmek istiyorsanız daha az saçma bir soru seçin. Çünkü akıllı birine benziyorsunuz," dedi David sigarasından derin bir nefes çekerek.

"Tamam," dedi Erika, Andrea'nın siyah saçlı adamla barda çekilmiş fotoğrafının bir kopyasını çıkararak. "Bu adamı hiç gördün mü?"

"Hiç boş durmamış," dedi David.

"David. Lütfen. Bu önemli," dedi Erika. David'in yüzüne baktı. David fotoğrafı alıp dudağını çiğnedi.

"Hayır."

"Emin misin?"

"Evet."

"O gece Linda da oradaymış."

"Ama ben değildim," dedi David.

"Buna inanmıyorum," dedi bir ses. Erika döndü ve avludan onlara yaklaşan Simon'ı gördü. Başını yana doğru atmıştı ve kahverengi gözleri öfkeyle parlıyordu. Arkasından topuklu ayakkabılarıyla salınarak Diana yürüyordu. Şapkası ve güneş gözlükleri onu gizlemeye yetmiyordu.

"Sizin hiç saygınız yok mu?" dedi Erika'nın karşısına geçip diklenerek. Erika gözünü korkutmasına izin vermedi, gözlerini ayırmadan ona baktı.

"David, neden dışarıdasın?" dedi Diana yanlarına gelince, sesi kırıgı gibi.

"David'e bu adamı görüp görmediğini soruyordum, bu adamın..." diye başladı Erika. Simon fotoğrafı kapıp buruşturarak yere fırlattı. Erika'yı kolundan tutup avluda sürüklemeye başladı.

"Sürekli işime burnunuzu sokmanızdan bıktım," diye bağırdı. Erika elinden kurtulmaya çalıştı ama adam çok hızlıydı, Erika'yı yola doğru sürüklemeye başladı.

"Bunu sizin için yapıyorum, Andrea için..." dedi Erika.

"Hayır. Bunu sadece pis ve önemsiz kariyerinizi ilerletmek için yapıyorsunuz. Eğer sizi bir daha ailemin yanında görürsem men kararı verdireceğim. Avukatım bunu yapabileceğimi söylüyor!"

Kaldırıma vardıklarında onlara doğru bir taksi yaklaşıyordu. Simon kolunu kaldırdı ve araba önlerinde durdu. Kapıyı sertçe çekip açarak Erika'yı içeri itti. Erika başını arabanın kapısına çarptı.

"Bu pisliği buradan uzaklaştıır," dedi, sürücü penceresinden içeriye bir ellilik atarak.

Erika kapıdan Simon'a baktı. Kahverengi gözleri öfkeyle doluydu.

"İyi misin tatlım?" dedi taksi şoförü dikiz aynasından ona bakarak.

"Evet, sadece gidelim," dedi.

Taksi trafiğe doğru sürdü; Erika, Simon Douglas-Brown'ın kaldırımından ona bakışını izledi. David annesinin koluna girmiş ağır adımlarla kiliseye doğru yürüyordu.

Erika deri ceketinin içinde kolunu ovuşturdu, Simon çok sıkıldığı için zonkluyordu.

BÖLÜM 46

Erika, birkaç saat sonra Brockley Krematoryumu'na ulaştı. Küçük bir yerleşim bölgesinde, ana caddeden içerde ve Erika'nın dairesine yürüme mesafesindeydi. Dönemeçli yol boyunca yürüyüp, her mevsim yeşil kalan uzun ağaçları geçtikten sonra krematoryumun çift kanatlı cam kapılarının önünde komiser muavini Woolf'u gördü. Üzerinde hiç yakışmamış bir takım elbise vardı ve tombul yanakları soğuktan kıpkırmızıydı.

"Geldiğin için teşekkürler patron," dedi.

"İyi bir fikirdi," dedi Erika. İçeriye girerlerken Woolf'un koluna girdi. Küçük kilise güzeldi ama biraz resmi görünüyordu. Kırmızı renkli perdeler ve halı solmuş, ahşap oturma yerleri de biraz yıpranmıştı.

Ön tarafa, daha yakından bakıldığında taşıma bandı olduğu anlaşılan ahşap kaplama bir kutunun üstüne, kartondan yapılmış küçük bir tabut yerleştirilmişti.

Ön sırada orta yaşlı Hintli bir sosyal hizmetler görevlisi Ivy'nin üç torunuyla oturuyordu. Üçü de temizlenmişlerdi, iki kız birbirinin aynısı mavi elbise giymişlerdi ve erkek olan da ona biraz büyük gelen bir takım elbise giymişti. Erika ve Woolf'a diğerlerine olduğu gibi kaşlarını çatarak baktılar. Arka tarafta cenazeye gelmiş olan üç kişi daha vardı: barda Ivy'nin yanında gördüğü iri yarı kadın, dipleri siyah

uçları sarı saçlı ince, sert yüzlü bir kadın. Onların arkasında da Crown'un sahibi oturuyordu. Kızıl-sarı saçları dümdüz taranmıştı ve şık takım elbisesi içinde de önceki kadar yapılı ve etkileyici görünüyordu. Woolf'la birlikte kapının yanındaki oturaklara geçerlerken Erika'yı başıyla selamladı.

Bir rahip kalkıp saygı dolu ama pek de kişisel olmayan bir konuşma yaptı ve konuşma boyunca merhumeye hep Ivy Norton diye seslendi. Ardından herkesi Babamız duasını tekrar etmeye çağırdı. Woolf ayağa kalkıp yanından geçerek okuma gözlüklerini takıp kürsüye çıkınca Erika şaşırdı. Woolf derin bir nefes alıp konuşmaya başladı:

*Öldüğümde, bırakın gideyim.
Çok şey var görüp yapacağım,
Çok fazla gözyaşıyla kendinizi bana bağlamayın,
Yalnızca güzel yıllarımız için şükretmeye bakın.*

*Size sevgimi verdim ve siz de beni mutlu ettiniz
Ne istedimse dünyada hepsini verdiniz.
Kocaman sevginize teşekkür eder,
Yola yalnız devam etme zamanı der giderim.*

*Bir süre dilerseniz benim için yas tutun,
Sonra ise bırakın geriye kalan güven olsun.
Ayrılık denen şey elbet son bulacak,
Anılar hep yüreğinizde olacak.*

*Hayat devam ettiği sürece size yakınım.
Eğer gel derseniz yanınızdayım.*

*Beni görmeyip hissedemeseniz de oradayım.
Konuşan kalbinizse eğer sizi duyarım.
Sevgimi aşkımı size adarım.*

*Ve bir gün buraya çıkıp geldiğinizde,
Kocaman bir tebessümle gerçek yuvada sizi selamlarım.*

Woolf bitirdiğinde Erika'nın gözleri yaşla doluydu ve neredeyse öfkeliydi. Şiir çok dokunaklı ve güzel olmuştu ama Erika bunun, mecburen katıldığı, üzücü bir cenazeden daha fazlası olacağını düşünmemişti. Woolf'un şiiri ciğerine işleyip onu hiç gitmek istemediği bir yere götürmüştü. Woolf yerine döndüğünde Erika'yı ağlarken gördü, utanarak başını sallayıp kapıya yöneldi. Sonra müzik çalmaya başladı ve Ivy'nin tabutu gürültüyle açılıp sonra da kapanan perdenin arkasına götürüldü.

Erika dışarı çıktığında Woolf ana girişin dışındaki küçük ve boş çiçek tarhlarının yanında bekliyordu.

"Her şey yolunda mı patron?"

"Evet, yolunda. Şiir çok güzeldi," dedi.

"İnternette buldum. *Sevdiklerime ve Beni Sevenlere*, diye bir şiir. Ivy'nin uğurlanmayı hak ettiğini düşündüm," dedi utanarak.

"Taziye partisine gelecek misiniz?" dedi bir ses. Dönüp baktıklarında Crown'm sahibini gördüler.

"Taziye mi olacak?" diye sordu Erika.

"Evet, bir iki kadeh içeceğiz. Ivy müdavimlerimizdendi."

Erika'nın gözüne biri zayıf diğeri şişman olan iki kadın takıldı. Küçük hatıra bahçelerinde bir ağacın altında durmuş sigara içiyorlardı.

"Bir dakika, hemen dönerim," dedi. Çantasından Andrea'yla siyah saçlı adamın fotoğraflarının bir kopyasını alıp aceleyle uzaklaştı.

"Çok cesursun," dedi iri yarı olan kadın Erika yanlarına geldiğinde.

"Size sormam gerekiyor," diye başladı Erika ama kadın kafasını geriye atıp yüzüne tükürdü.

"Oraya oturup timsah gözyaşlarıyla ağlayacak kadar küstahsın, onu sen öldürdün pis kaltak!"

Rüküş sarışını Erika'nın şoke olmuş bakışlarıyla baş başa bırakıp uzun adımlarla uzaklaştı.

"Evet. Ve biz hiçbir şey bilmiyoruz," dedi arkadaşının arkasından gitmeden önce fotoğrafa bir göz atarak. Erika çantasını karıştırıp bir peçete çıkardı ve yüzünü sildi.

Geri döndüğünde Woolf'un gitmiş olduğunu ama bar sahibinin onu beklediğini gördü.

"Arkadaşının telefonu çaldı ve gitmek zorunda kaldı," dedi. "Bir şeyler içmek ister misin?"

"Geçen gece olanlardan sonra beni barında tekrar görmek istediğinden emin misin?"

"Ah, bilmiyorum. Zor sarışınlara karşı zaafım var." Sırıtarak omuzlarını silkti. "Hadi ama, bana borçlusun. Hayatını kurtardım."

"Bir taziyede tavlaman ne kadar da etkileyici... üzgünüm, gitmek zorundayım."

"Sen bilirsin," dedi. "Peşinde olduğun adam bu mu? George Mitchell?"

Erika olduğu yerde kaldı. "Ne?"

"O fotoğraf," dedi. "George bu defa ne yapmış?"

"Bu adamı tanıyor musun?"

Güldü. "Tanıyorum. Arkadaş olduğumuz söylenemez ama."

Erika fotoğrafı yukarı kaldırdı. "Bu adamın ismi George Mitchell mi?"

"Evet. Ve şimdi beni endişelendirmeye başladın. Birlikte takılacağın tarzda biri değil. Bu iş bana patlamaz, değil mi?"

“Hayır. Nerede yaşadığını biliyor musun?”

“Hayır ve başka bir şey söyleyemem. Bildiğim bir şey yok. Seninle hiç konuşmadık, tamam mı? Çok ciddiym, anlaştık mı?”

“Evet. Tamam,” dedi Erika. İçki daveti falan yalan olmuştı, adamın krematoryumdan hızlı adımlarla çıkıp arabasına binerek uzaklaşmasını izledi. Tertemiz bahçesiyle alçak binaya tekrar bakmak için döndü. Uzun bir bacadan siyah dumanlar tütüyordu.

“Güle güle Ivy. Artık özgürce uçabilirsin,” dedi Erika heyecanla. “Sanırım az önce sana bunu yapan piç kurusunu buldum.”

BÖLÜM 47

Akşam eve döndüğünde saat onu henüz geçmişti ve Erika, Moss, Peterson, Crane ve Woolf'a bir sürü mesaj göndermişti. Lewisham Row'u aradığında herkes meşguldü ve o da bu yüzden cep telefonlarına mesaj bırakmak zorunda kalmıştı.

Hâlâ çalışıp çalışmadıklarını bilmiyordu ama onun dışında hepsinin iş haricinde birer sosyal hayatları olduğunu tahmin etti. Cenazeden dönünce kafeye gidip internette George Mitchell'i araştırdı. Bulmaya çalıştığı George Mitchell hakkında hiçbir şey bulamadı.

Bir bardak şarap daha koymak için buzdolabına gitti ama şişenin boş olduğunu gördü. Birdenbire yorgun hissetti; uyumaya ihtiyacı vardı.

Erika ışığı kapatıp banyoya gitti; uzun ve sıcak bir duş aldı. Duştan çıkmca soğuk havayla karışan buhar vücudunu ürpertti. Kiraya verdiği evinin lüks banyosunu özlemişti, aslında genel olarak evini özlemişti. Mobilyalarını, eski yatağını, bahçesini. Havalandırmayı bir kez daha denedi, çalıştıramayınca aynadaki buharı eliyle sildi. Sabaha kadar kimseden ses çıkmazsa uyanınca Lewisham Row Karakolu'nu ziyaret edecekti.

Yatağa uzanınca Peterson'ı ve sonra Moss'u yeniden

aradı. İkisine de mesaj bırakıp fotoğraftaki adamın ismini öğrendiğini tekrarladı. Kimseye ulaşamayınca morali bozuldu ve ışığı kapatıp yattı.

Gece yarısından biraz önce, Erika uykuya dalmıştı. Son trenden inen yolcular dairesinin yanından geçtiler ve dışarı sessizliğe büründü. Sokak lambalarının yumuşak ışığı oturma odasını aydınlatıp banyonun duvarına yansıyor. Erika uykusunda dönüp yastığının üstünde kafasının yerini değiştirdi. Banyodaki vantilatör duvardaki yerinden çıkıp gıcırtyla iki yana savrulduğunda Erika hiçbir şey duymadı.

Erika hiç rüya görmediği uykusundan uyandı. İçerisi karanlıktı ve başucundaki saatin kırmızı ışığı 00.13'ü gösteriyordu. Yastığını çevirip tekrar uyumak için dönmüştü ki hafif bir gıcırta duydu. Nefesini tuttu. Ses tekrar duyuldu. Birkaç saniye geçmişti ki oturma odasından kâğıt hışırtısı duydu. Sonra bir çekmecenin sessizce açıldığını duydu. Odanın içinde kendisini koruyabileceği bir şeyler, bir silah aradı.

Hiçbir şey yoktu. Sonra abajuru gözüne kestirdi. Metaldi ve küçük bir şamdan gibi ağırdı. Yavaşça ve sessizce, gözünü kapıdan ayırmadan, yatağın kenarından aşağıya uzanıp lambayı prizden çıkardı. Nefesini tutarak kabloyu lambanın altına doladı ve o sırada yatak odasının kapısında bir çıtırtı duydu.

Lambayı sıkıca tutup yataktan indi. Kapıdan uzaklaşıp koridorda ilerleyen sesi duydu. Durup dinledi. Sessizdi. Erika sessizce yerde şarj olan telefonuna yaklaşıp açtı ve şebekenin hemen gelmesi için dua etti. Başka bir çıtırtı daha duydu.

Bu defa banyonun dışından geliyordu. Eve giren her kimse, almaya geçecek bir şey bulamayıp gitmiş olmasını diledi. Erika, çıplak ayaklarını ahşap zemine dengeli ve yumuşak bir şekilde basarak kapıya doğru ilerlerken, telefonunun başlangıç müziği çalmaya başladı ve sessizlikte yankılandı.

Kahretsin, ne boktan ve aptalca bir hata. Kalbi hızlı hızlı atmaya başladı. Sessizlik oldu ve sonra yatak odasına doğru yürüyen ayak seslerini duydu. Ağır bir futbol topu gibi kendinden emin, duyulmaktan korkmadan ilerliyordu.

Her şey birdenbire oldu: kapı hızla açıldı ve baştan aşağı siyahlar içinde biri ona doğru atılıp siyah deri eldivenleriyle boğazına yapıştı. Kar maskesinin ardındaki gözleri parladı. Erika boğazını tutan elin ne kadar güçlü olduğuna şaşırdı, sanki boğazı ve soluk borusu eziliyordu. Lambayı kavradı ama elinden kayıp yatağın üstüne düştü. Saldırgan onu yatağa itip boğazını sıkmaya devam etti.

Erika tekmeleyip bacaklarını savurdu ama saldırgan ustaca kenara kaçıp Erika'nın iki bacağına kalçasıyla yere bastırdı. Erika elleriyle uzanıp kar maskesini tutmaya çalıştı ama saldırgan sert dirsekleriyle kollarını da bastırdı.

Boynundaki eller daha çok sıkmaya başladı. Nefes alamadı, hiçbir şey yapamadı. Açık ağzından çenesine doğru sular aktığını hissetti. Kanı yüzüne ve kafasına hücum etmişti; saldırgan sıkmaya devam etti. Öyle çok sıkıyordu ki boğulmadan önce kafasının patlayacağını sandı. Kar maskeli kişi çok sessiz ve sakindi. Ritmik bir şekilde nefes alıyordu, kolları sürekli sıkmaktan titriyordu.

Acı dayanılmazdı; soluk borusundaki parmaklar itiyor, eziyordu. Gözünün önünde siyah noktalar belirmeye başladı. Sonra da giderek yayıldılar ve büyüdüler.

Tam o sırada Erika'nın kapı zili çaldı. Boğazındaki el biraz daha sıkı ve görüşü kaybolmaya başladı. Kapıya gü-rültüyle vuruldu; Moss'un sesi geliyordu.

"Orada mısın patron? Bu kadar geç geldiğim için özür dilerim ama konuşmamız gerek..."

Ölecekti, biliyordu. Yenilmişti. Parmaklarını oynattı, yataкта yanında duran lambaya değdi. Biraz kıpırdatabildi. Moss kapıya bir kez daha vurdu. Erika kalan son enerjisini kullanarak lambayı itti. Ağır metal yataktan kayıp gürültüyle yere düştü, ampul tuzla buz oldu.

"Patron?" dedi Moss kapıyı tekrar yumruklayarak. "Patron? Neler oluyor? Kapıyı kırıyorum!"

Birdenbire Erika'nın boynundaki el gevşedi ve saldırgan yatak odasından kaçtı.

Erika yattığı yerde öğürüp nefes almaya çalışarak tahrip olmuş soluk borusunu ve ciğerlerini açmaya çalıştı. Moss kapıyı kırmaya çalışırken ağır bir şey büyük bir gümbürtüyle yere düştü. Erika nefes aldı; birkaç kez öğürdü ve vücuduna birazcık oksijen girince görüşü yerine gelmeye başladı. İnsanüstü bir gayretle yatağın kıyısına emekleyip pat diye ahşap zemine yuvarlandı. Kırılan ampul parçalarının koluna battığını hissetti. Saldırganın hâlâ orada olabileceğini umursamadan kapıya doğru sürünerek ilerledi.

Moss kapıya omuz attıkça daha fazla gümbürtü duyuldu. Üçüncü denemede kapı çatırdayıp parçalara ayrılarak açıldı.

"Aman Tanrım, patron!" diye bağırdı Moss yerde yatan Erika'ya doğru koşarak. Erika hâlâ öğürüyor, boğazını tutuyordu. Kolundaki kesikten akan kanlar çenesine ve boynuna bulaşmıştı. Yüzü bembeyazdı ve kapı aralığına yığılmıştı.

"Patron, Tanrı aşkına, n'oldu?"

"Kan... sadece kolum," diye boğuk sesler çıkardı Erika. "Burada... birisi... vardı."

BÖLÜM 48

Moss hızlı davranıp destek istedi ve dakikalar içinde Erika'nın dairesi polislerle doluydu. Sonra bir olay yeri inceleme ekibi gelip Erika'nın tırnaklarından ve boynundan çubukla izler aldılar; tüm kıyafetlerini de almaları gerektiğini söylediler.

Yan dairedeki yaşlı kadın önce Moss'a kapıyı açmasa da binada kaynayan polisleri, ambulansı ve adli tıp uzmanlarını görünce tavırları yumuşadı ve içeriye girmelerine izin verdi.

Erika beyaz bir pijama takımı giymişti; dairesindeki her şey artık suç mahallinin birer parçasıydı. İki yardımcı hekim gelip Erika yaşlı kadının evindeki küçük koltukta otururken kolunu sardılar. O sırada duvara asılı kafeste olan iki muhabbet kuşu da heyecanla kıpırdanıyor ve kafesin tellerini gagalıyorlardı.

"Ah canım, bir çay içer misin?" diye sordu kadın, biri kadın biri erkek sağlık uzmanı Erika'yı muayene ederken.

"Sıcak çayın iyi bir fikir olduğunu sanmam," dedi erkek hekim.

Erika, şömine rafının üzerinde duran, bütün oturma odasını göstermesi için belli bir açıyla eğilmiş yaldızlı aynada kendi yansımasını gördü. Boynu ve boğazında kıp-

kırmızı kabarcıklar olmuştu. Gözlerinin akları pembeydi ve akıyordu. Sol gözünün köşesinde kırmızı bir nokta oluşmuştu.

“Sol gözünüzdeki küçük bir damar patlamış,” dedi doktor gözlerine ışıkla bakarak. “Rica etsem ağzınızı kocaman açabilir misiniz? Acıyacak ama elinizden geldiğince çok açın, lütfen.”

Erika acı içinde yutkunup ağzını açtı.

Yardımcı hekim ışığı boğazına tuttu. “Tamam, gayet iyi, şimdi ağzınızı açık tutup içinizi çeker gibi yapar mısınız...”

Erika denedi ama öğürmeye başladı.

“Tamam, acele etmeyin... gırtlakta çatlak ya da üst solunum yolu ödemi görmüyorum.”

“Bu iyi bir şey, değil mi?” diye sordu kapıda beliren Moss. Doktor başını sallayıp onayladı.

“Peki, soğuk bir içeceğe ne dersin? Dolapta biraz kuşüzümü likörü var,” diye teklif etti uzun geceliğiyle ayakta bekleyen yaşlı kadın. Saçına geçirdiği ağın altından mavi bigudileri görünüyordu.

“Sadece su,” dedi kadın doktor. “Başka yaranız var mı? Kolunuzun dışında,” diye ekledi. Erika yüzünü buruşturarak başını iki yana salladı.

“Şimdilik bir yere kıpırdama patron. Dairendeki ekiple konuşacağım,” dedi Moss yanından ayrılırken.

“Aşağıda bekliyor olacağız; kolunuzu dikmemiz gerekiyor,” dedi kesiğe baskı bandajı uygulamış olan kadın doktor. İlk yardım çantalarını toplayıp giderlerken Erika başını sallayıp onayladı. Yaşlı kadın küçük bir bardak suyla döndü. Erika minnetle teşekkür edip yavaşça yudumladı. Öksürmeye başlayınca yaşlı kadın bir peçeteyle koşup geldi.

“Tekrar dene canım, minik yudumlar al,” dedi peçetevi Erika’nın çenesinin altına tutarak. Erika minicik bir yudum içmeyi başardı ama çok yaktı.

Kadın devam etti, "Bu bölge... 1957'de buraya ilk taşındığımda, hepimiz birbirimizi tanırdık. Kapımızı açık bırakabilirdik; gerçek bir millettik. Ama şimdilerde... Hırsızlık ya da başka bir olayın olmadığı tek bir hafta yok... Bütün pencerelerimde parmaklık ve üzerimde de bir alarm düğmesi var."

Boynundaki küçük kırmızı düğmeyi gösterdi. O sırada kapı çalındı. Kadın kalkıp birkaç dakika sonra geri geldi.

"Polis olduğunu söyleyen, uzun boylu siyahi bir delikanlı geldi," dedi kadın Peterson'la birlikte içeriye girerken.

"Bu ne hal patron?" dedi.

Erika bitkin bir halde gülümsedi.

"Sen onun patronu musun?" diye sordu kadın. Erika omuz silkip başını sallayarak onayladı.

"Polis misin sen?"

"Dedektif Başmüfettişi," dedi Peterson. "Polisler kapı kapı her yeri arıyor ama bir şey bulunamadı... Eve giren her kimse, sıvışmış."

"*Aman Tanrım.* Bunun bir dedektif başmüfettişinin başına geldiğini düşünürsek, bizim başımıza neler gelir kim bilir? Bunu her kim yaptıysa fazla korkusuz olmalı. Sen nersin?" diye sordu yaşlı kadın Peterson'a.

"Polisim."

"Anladım da rütben ne?"

"Müfettiş Dedektif," dedi Peterson.

"Bana kimi hatırlattın biliyor musun?" dedi kadın. "Şu siyahi polisle ilgili programın adı neydi?"

"*Luther*," dedi Peterson sinirlendiğini belli etmemeye çalışarak.

"Ah, evet, Luther. Çok iyi bir polis. Ona biraz benzediğini söyleyen oldu mu hiç?"

Bütün olanlara rağmen Erika gülümsedi.

"Sizin gibiler genelde söylüyorlar," dedi Peterson.

"Ay teşekkür ederim," dedi yaşlı kadın ne dediğini anlamadan. "Televizyonda kaliteli şeyler izlemeye çalışıyorum; şu sıradan insanların yaşamlarını konu alan programların hiçbirini izlemiyorum. Luther'ın rütbesi ne?"

"Sanırım o da Dedektif Başmüfettişi. Bakın..."

"Eğer o başardıysa, sen de yaparsın," dedi kadın Peterson'ın koluna vurarak.

"Bize bir dakika izin verir misiniz hanımefendi?" diye sordu Peterson. Kadın başını sallayıp çıktı. Peterson gözlerini devirince Erika sırtmaya çalıştı ama canı yandı.

"Patron, çok özür dilerim." Peterson not defterini çıkartıp temiz bir sayfa açtı. "Çalınan bir şey var mı?"

Erika başını iki yana sallayıp omuzlarını silkti. Sadece başıyla evet ya da hayır işareti yapabildi. Peterson standart soruların hepsini sordu ama saldırganın uzun boylu ve güçlü olmasından başka hiçbir bilgi veremedi.

"Çok kötü," dedi Erika acıyla yutkunarak. "Keşke..." Kar maskesini çekip indiriyormuş gibi yaptı.

"Patron. Sorun değil. Tekrar dönüp düşününce her zaman çok basitmiş gibi gelir," dedi Peterson. Moss geri geldi, elinde banyo aspiratörü vardı. "Adam havalandırma bacasını kullanarak içeriye girmiş," dedi.

"Şey... bilmiyorum, sanırım adam diyebiliriz," dedi Erika boğuk sesiyle.

"Patron, adli tıpla birlikte bütün gece çalışacaklar. Kala-bileceğin bir yer var mı?" diye sordu Peterson.

"Otel," dedi Erika.

"Olmaz patron, benimle kalıyorsun," dedi Moss. "Boş bir odam var. Kıyafet de verebilirim... 1990'ların sonlarında gece kulübüne gidecekmışsin gibi bir halin var."

Erika gülmeye çalıştı ama çok acı veriyordu. Tuhaf bir biçimde kendini mutlu hissediyordu. Saldırgan ayağına gelmişti. Onu bulmasına çok az kalmıştı.

BÖLÜM 49

Saldırgan arabanın içinde çığlık atıp öfkeden deliye dönerek Camberwell Caddesi'nden hızla aşağıya indi. Ne kadar hız yaptığı umurunda bile değildi.

Lanet olsun, çok yaklaşmıştım! HEM DE ÇOK!

Burun delikleri genişliyor, gözlerine yaşlar hücum ediyordu. Gözündeki yaşlar öfke ve acıdandı. Dedektif Foster'ın dairesinden çıkışı korkunçtu. Binanın arka duvarından yılan gibi sürünüp aşağıya inerken tutunacak hiçbir yer bulamayınca, kaldırırma fırlamadan önce gürültüyle aşağıdaki tuğla duvarın üstüne düşmüştü. Acısını umursamadan karanlıkta koşmaya devam ederek aydınlık caddeye ulaşmıştı. Kimin gördüğünü önemsemeden sadece koşmuş, terden sıırıslıklam olmuştu. Korku ve acı bir araya gelince delicesine bir enerji patlamasına neden olmuştu.

Dedektif Foster'a çok yaklaşmıştı. Kadının gözlerindeki ışık sönmek üzereydi ki...

Hemen önündeki trafik lambasının kırmızı ışığı ön camına vuruyordu. Frene bastı ve araba ciyaklayarak durdu. Çok hızlı gittiği için kavşağı geçip köşedeki barı kaçırmıştı. Bir grup öğrenci kaldırırmandan inip arabanın etrafına üşüştüler, elleriyle onu işaret edip gülüyorlardı.

Kahretsin, kar maskesini çıkarmayı unutmuşum.

Çocuklardan bazıları geçerken arabanın arkasına vur-
dular. Bir grup kız önünden geçerken ön camdan içeriye
baktı.

*Sakin ol, üstesinden gelebilirsin, onlar gibi davran: aptal bir
öğrenci gibi.*

Kar maskesini abartılı hareketlerle çıkarıp öğrencilere
camdan komik hareketler yaptı. Deliliği anlaşılmış olma-
lıydı çünkü kızlar çığlık atarak uzaklaştılar. O sırada bir
genç yalpalayıp camın yan tarafına kustu.

Yeşil ışık yanınca gazı kökleyip Blackfriars Köprüsü'ne
doğru ilerledi. Lastiklerden tiz bir ses duyuldu.

*Hiçbir şey görmedi, görmüş olamaz. Yüzüm kapalıydı. Yü-
züm kapalıydı...*

Korkunun yerini öfke aldı.

Kendisini öldürmeme engel oldu.

BÖLÜM 50

Moss, Erika'yı boğazının röntgenini çekirmek için Lewis-ham Hastanesi'ne götürdü. Kolundaki kesiğe de on iki di-kiş atıldı. Bir hafta istirahat etmesini ve daha da önemlisi konuşmamasını söylediler.

Moss'un evine vardıklarında saat sabahın dördüydü. Erika'nın bedeninde yükselen adrenalin tükenmişti; şim-di kendini aşırı yorgun hissediyordu. Moss'un arkasından Ladywell'de şık bir villanın küçük bahçe kapısına yürür-ken titriyordu. Kapıyı sarışın hoş bir kadın açtı, mavi pi-jama giymiş siyah saçlı küçük bir çocuğu kucağında sallı-yordu.

"Uyandı, ben de yeniden yatırmadan önce hızlı bir mer-haba diyebilirsiniz diye düşündüm," dedi.

"Özür dilerim, uyku saatini kaçırdım," dedi Moss içe-riye girdiklerinde çocuğu kollarma alarak. Yanağına ko-caman bir öpücük kondurdu. Çocuk gözlerini ovuşturup gülümsedi.

"Bu eşim Celia ve bu da oğlumuz Jacob," dedi Moss sı-cacık dekore edilmiş koridora geldiklerinde.

"Merhaba Erika," dedi Celia, Erika'nın ezilmiş boynu, kırmızı gözleri ve üzerindeki olay yeri kıyafetleri karşısın-da ne yapacağını bilmeden.

“Sen bir astronot musun?” diye sordu Jacob küçük yüzünde ciddi bir ifadeyle. Erika hafifçe gülümserken diğerleri kahkaha attılar. Aradaki buzlar erimiş, hava yumuşamıştı.

“Hayır,” dedi Erika boğuk sesiyle.

“Evet, uzayda hiç suçlu olmazdı. Eminim çok huzurlu olurdu,” dedi Celia. “Ben gidip bu ufaklığı yatırıyım. Lütfen, kendini evindeymiş gibi hisset Erika. Duş almak ister misin?”

Erika başını salladı.

“Kate, ben Jacob’ı yatırırken sen Erika’ya havalandırma dolabındaki havlulardan birini ver. İyi geceler de Jacob.”

Moss, Celia ve Jacob’ı öptü ve yatmak için yukarıya çıktılar.

“Çok hoş bir aile,” dedi Erika ne yapacağını bilmeden koltuğun kıyısına ilişerek.

“Doktor konuşmamanı söyledi patron... Teşekkürler. Çok şanslıyım. Jacob birkaç yıl önce doğdu. Onu Celia doğurdu. Küçük bir kızım olsun isterdim. Hep ikimiz de birer çocuk yapalım demiştik ama işte... iş engel oluyor.”

Erika bir şey mırıldandı.

“Ne dedin?”

Erika başını hayal kırıklığıyla iki yana salladı. “Çok fazla ertelemeyin... çocuk işini.”

Moss anlayışla başını salladı. Mutfığa gidip iki bardak portakal suyuyla döndü. Erika’nın bardağında pipet vardı.

“Biraz şeker iyi gelir sanırım.”

Bir süre sadece içeceklerini yudumladılar.

“Gece nöbetçilerinden birine veri tabanında George Mitchell’i aramasını söyledim. Ama bir şey bulamadı.”

Erika yutkunup başını iki yana salladı.

“Patron, birisi seni öldürmeye çalıştı. Sence diğerleriyle bir ilgisi var mı?”

Erika çok bitkin olduğunu hissediyordu. Şok mu yoksa yorgunluk muydu bilemedi. Uyumak istiyordu. Başını salladı. “Duş?” diye sordu üzerindeki kıyafetlere bakarak.

“Elbette patron,” dedi Moss. Endişe ve biraz da acıma duygusuyla bir süre Erika’ya baktı.

Erika uzun süre düşün altında kaldı; ıslanmasın diye sargılı kolunu yana doğru uzattı. Buharı içine çekti, boğazındaki iğrenç kuruluğu gidermeye çalışıyordu. Çıkınca Moss’un verdiği pijamayı giydi. Banyo aynasında kendine baktı. Kırmızı gözleri dışarı fırlayacakmış gibiydi. Boğazı da şişmişti ve tıpkı bir balon balığına benziyordu. Ecza dolabını açtı ama içinde ağrı kesiciden ve soğuk algınlığı şurubundan başka bir şey yoktu. Erika sakinleştirici bir şeyler ya da uyku ilacı bulmayı umuyordu. Dikkatlice şuruptan biraz içti, yutmaya çalışırken hissettiği acı dayanılmazdı.

Banyodan çıktığında koridordaki küçük gece lambasının ışığından başka her yer karanlık ve sessizdi. Kendisine ayrılan odaya giderken Jacob’ın odasının önünde durdu. Kapısı aralıktı, mavi bir battaniyenin altında derin uyukdaydı. Yatağının üzerinde bir dönence asılıydı; duvarda yumuşak ışıklar hareket ederken bir de ninni çalıyordu.

Moss çoğu zaman, bıçaklı ve silahlı serserilerle haşır neşir olurken hayatını tehlikeye atıyordu. Jacob uyuyordu, göğsü ağır ağır yükselip alçalıyordu. Dünyası iki annesi, oyuncakları ve başının üzerindeki dönencesinden ibaretti. Erika hayatında ilk kez gerçekten buna değer mi diye düşündü. Bir tane kötü adam tutukluyordun ve yerine on tane daha geliyordu.

Evin sonundaki küçük yatak odasını bulup tek kişilik yatağa uzandı. Örtüyü başının üstüne çekip uyumaya çalıştı. Gözlerini her kapadığında saldırganın üzerine eğilip

canını almaya çalıştığını görüyordu. Yün maskenin arkasındaki boş suratı ve yarı aydınlıkta parlayan gözlerini aklından çıkaramıyordu.

Moss'un tam zamanında kapısını çalması kader miydi? Tanrı canını neden bağışlamıştı? Mark ondan çok daha iyi bir insandı. Nazik ve sabırlıydı; muhteşem bir polisti. Bu dünyada kendisine bir yer edinmişti. Çok güzel şeyler yapmıştı ve daha fazlasını yapacak kapasiteye sahipti.

Tanrı Mark'ı yanma alırken neden onun yaşamasına izin vermişti?

BÖLÜM 51

Erika birkaç gün Moss ve Celia'yla kaldı. Başlarda yorgun olduğundan uyuyabiliyordu. Ama sonra boğazının ve kolunun ağrısı, konuşamamanın verdiği sıkıntı ve Moss'un evindeki küçük yatak odasının depreştirdiği kapalı alan korkusu onu esir aldı.

Celia çok nazikti, tepsi tepsi sıcak çorba ve bir sürü dergi getiriyordu. Jacob da okuldan döndüğünde onu ziyaret ediyordu. Birkaç kez minik DVD oynatıcısını getirdi ve yatakta oturup *Minyonlar* ve *Otel Transilvanya* izlediler.

Davanın detayları Erika'nın kafasında dönüp duruyordu. Andrea'nın cesedinin buzun altında bulunduğu güne gitti, sonra ailesiyle tanışmasına. Simon ve Diana öyle yoğun hayatlar yaşıyorlardı ki çocuklarına karşı çok ilgisizdiler. Linda ve David birbirlerinden geceyle gündüz kadar farklıydılar ve Andrea'yla çok farklı ilişkileri vardı. İkisi de kız kardeşlerinin kaybolduğu gece ne yaptığını, George Mitchell'le ve hâlâ kimliğini belirleyemedikleri sarışın kadınla buluşmak için Güney Londra'da iğrenç ve tehlikeli bir bara neden gittiğini bilmiyorlardı. Ve bir de muhtemelen tesadüfen Andrea'yı ve yanındakileri o gece birlikte görmüş olan Ivy Norris vardı. Ve aynı şekilde barmen kız, Kristina. Hikâyenin tamamını anlatabilecek hiç kimse yoktu.

Öldürölmüş olan üç genç kız daha vardı. Olayların benzerliğinden dolayı onlara fahişe demeyi reddediyordu. Andrea'yla bağlantıları var mıydı acaba? Ya da Ivy'yle? Yoksa sadece yanlış zamanda yanlış köşe başında mıydılar? Bir de Dedektif Sparks'ın sağlam olmayan ama inandırıcı kanıtlar kullanarak baş şüpheli olarak benimsediğı Marco Frost vardı.

Erika'nın kafasında her şey, kocaman bir kedi yumağı gibi arapsaçına döndü. Halkalardan biri eksikti. Erika'yı öldürmeye çalışan adamı diğerleriyle birleştiren bir halka olmalıydı.

Rüyasında adam yine geliyordu ama boğazına yapıştığında Erika uzanıp yüzünü kapatan kar maskesini çekiyordu.

Her seferinde başka bir yüz görüyordu: George Mitchell, Simon Douglas-Brown, Mark, David, Giles Osborne, ve hatta Linda. Erika'nın son rüyasında kar maskesini çektiğinde gördüğü yüz Andrea'ydı. Tıpkı öldüğünde olduğu gibi gözlerini boşluğa dikmiş, dişleri dökölmüş ve uzun siyah saçları ıslak ve yapraklarla doluydu.

Günler geçiyordu ama Marsh'tan hiç ses yoktu. Moss duruşmalar ve diğer davalarla çok meşguldü. Sadece akşamları kısa sohbetler yapabiliyorlardı. Polis veri tabanı George Mitchell konusunda çuvallamıştı. Seçim kayıtları ve finansal veri tabanlarından da bir şey çıkmamıştı. Sadece bir gelişme vardı: Erika'nın pijamalarında saldırgana ait olabilecek minik bir kıl kökü bulunmuştu. Ancak o da DNA veri tabanında incelenmiş ve hiçbir şey bulunamamıştı.

Dördüncü günün sabahı, boğazı iyileşmeye başladı ve konuşabiliyordu. Erika daireye dönüp olayla yüzleşmek zorunda olduğunu biliyordu. Celia'ya teşekkür edip küçük Jacob'a sarıldı. Jacob ona kendi çizdiği bir resmi verdi. Resimde Erika, bir grup Minyon'la uzaya gitmek için beyaz astronot tulumuyla UFO'ya biniyordu.

Erika'nın nasıl hissettiğini az çok özetliyordu aslında.

Geri dönerlerken arabanın içi sessizdi; Erika, Celia'dan ödünç aldığı kıyafetleri giymişti. Moss sürücü koltuğundan göz ucuyla ona baktı.

"Patron, iyi misin?"

"Evet."

"Şimdi ne yapacaksın?"

"Bilmem. Polis şeridini kaldırıp kayınpederimi görme-ye gideceğim."

"Peki ya dava?"

"George Mitchell'i bul. Anahtar o."

"Ya sen?"

"Ben mi? Ben görevden alındım. Mantıklı olan, itibarımı kaybetmeden kimliğimi geri alabileceğim duruşmaya kadar beklemek. İtibarımı iplediğim yok ama kimliğim olmadan bir şey yapamam."

Erika'nın dairesine vardılar.

"Teşekkürler. Her şey için gerçekten minnettarım," dedi Erika.

"Gelmemi ister misin?"

"Hayır, çalışman lazım."

"Davadan vazgeçmeyeceğim patron," diye söz verdi Moss.

"Biliyorum. Ama bir ailen var. Ne yapman gerekiyorsa onu yap."

Erika daireye girdiğinde içerisi darmadağınktı. Yerler el izi bulabilmek için kullanılan siyah manyetik pudrayla kaplıydı. Olay yeri şeridi hâlâ kapısını süslüyordu. Yatak odasına gidip yatağa baktı. Yorganın üstünde kendisinin ve saldırganın uzun bacaklarının izini görebiliyordu. Üzerine çıktığında bıraktığı diz izleri daha derindi. Uzanıp yorganın ucunu çekti. Hızlı hareket edip bavulunu topladı.

dı. Banyoya gidip makyaj malzemelerini topladı. Aynada da parmak izi tozu vardı ve önceden havalandırma fanının olduğu yerdeki delik bantlanmıştı. Evden çıkıp bavuluyla tren istasyonuna yürüdü. Soğuk ama açık bir hava vardı. İstasyonun karşısındaki kafede durdu ve canı yansa da bir kahve içmeye karar verdi.

"Şeker alır mısınız yoksa yeteri kadar tatlıym mı diyor-sunuz?" dedi dudağı piercingli yakışıklı garson siparişini alırken.

"Biraz daha tatlanmaya ihtiyacım var," dedi Erika.

"Hallederiz," dedi. Kahveyi yaparken onu izledi ve işi bitince bardağını göz kırparak verdi. Erika gülerek dışarı çıkıp istasyona yürüdü.

"Günaydın, güzel yolcu salonumda sigara içmeyecek-sin değil mi?" dedi biletçi Erika'nın yanındaki bilet makinesini açarken.

"Hayır, bıraktım," dedi Erika. Manchester Piccadilly istasyonuna tek kişilik bir bilet seçip kredi kartıyla ödedi.

"Aferin sana tatlım," dedi biletçi makineyi kapatırken. Sırtıp istasyona doğru yürüdü. Erika bileti küçük çelik göze attı.

Platformda birkaç kişi daha vardı. Telefonunu çıkarıp Edward'ı aradı. Birkaç kez çaldıktan sonra açtı. Arayanın o olduğunu anlayınca sesi canlanmıştı sanki. Erika onu görmeye geldiğini söyleyip ekledi, "Umarım müsaitsindir?"

"Tabii ki, tabii ki canım. Sadece yatağını hazırlamam gerekiyor," dedi. Sesinden çok mutlu olduğu belliydi. "Yaklaşınca haber ver de çay suyunu koyayım."

"Sadece birkaç gün kalacağım..."

"İstediğin kadar kısa ya da istediğin kadar uzun kalabilirsin."

Trenin yaklaştığını görünce telefonu kapadı. Kahvesinin sonunu içtikten sonra atmak için çöp kutusu arıyordu ki telefonu çalmaya başladı.

"Patron, benim," dedi Moss nefes nefese. "Marco Frost az önce serbest bırakıldı."

Tren üst geçidin altından geçtikten sonra vagonlar gözünün önünde hızla ilerledi.

"Serbest mi bırakıldı? Neden?" diye sordu Erika.

"Avukat olay saatinde Marco'nun başka bir yerde olduğunu kanıtlamaya çalışıyordu. Micheldever'daki bir gazete bayisine ait kapalı devre kamera görüntülerini bulmuş."

Tren yavaşladı; Erika vagonlardaki işe giden ya da işten dönen insanlar olduğunu görebiliyordu.

"Micheldever neresi?" diye sordu heyecandan midesinde bir şeylerin uçtuğunu hissederek.

"Londra Köprüsü istasyonunun bir saat güneyinde. Marco ikinci ifadesinde 8 Haziran gecesini orada olduğunu söylemişti. Bildiğin gibi, bunu destekleyecek yeterli kanıt yoktu. Micheldever içinde kameraların olmadığı küçük bir istasyon... Bu davanın bir numaralı sorunu bu oldu, olmayan kameralar," dedi Moss.

Tren tamamen durdu. Platformdaki insanlar telaşla trene doğru koştular.

"Gazete bayisinin kamerası Marco Frost'un 20.50'de dışarda durup sigara içtiğini gösteriyor. Bayi istasyondan otuz beş dakikalık yürüme mesafesinde. Yani Londra Köprüsü'nden 20.10 trenine binmiş olmalı."

Trenin kapıları bipleyerek açıldı ve içerisi Erika'nın sağından solundan geçen yolcularla doldu.

Moss devam etti, "Andrea'nın ortadan kaybolduğu saatlerde Marco Frost Londra'ya bir saat otuz beş dakika uzaklıktaymış. O gece son treni yakalamak için Londra'ya geri dönmüş olma olasılığı uzak bir ihtimal. Böylece aklanmış oldu."

Yolcular trene binmişlerdi. Kondüktör platformun kıyısında dikilmiş elektronik saatin kalkış zamanını göstermesini bekliyordu.

"Tabii ki Marsh'm etekleri tutuştu. Andrea'nın katilini nasıl yakaladığımızı basma böbürlenerek anlatmıştı ama şimdi bir gazete bayisini arayıp kamera görüntülerini isteyen bir avukat bütün davayı darmadağın etti... Hâlâ orada mısın patron?"

"Evet, buradayım," dedi Erika.

Kondüktör düdüğünü çaldı. "Binmeyecekseniz geri çekilin!" diye bağırdı Erika'ya sarı çizginin arkasına geçmesini işaret ederek. Vagonun içine baktı. Kapı kenarında bir koltuk vardı ve içerden sıcacık bir hava yayılıyordu. Kapıların ışıkları yandı ve uyarmak için tekrar bipledi.

"Gerçekten sevineceğini düşünmüştüm patron?" diye sordu Moss.

"Sevindim, bunun anlamı..."

"Önceden haber vermek istedim çünkü sanırım Marsh seni arayacak."

Trenin kapıları kapanmak üzereydi ki üst geçidin merdivenlerinden deri ceketli bir adam aşağıya doğru koşmaya başladı. Platforma ulaşır trene dalmıştı ki kapılar üzerine kapandı. Sonra da bipleyerek açılır adamı sıkışmaktan kurtardılar.

Erika'nın telefonundan bir vızıltı duyuldu. Ekranı bakınca Marsh'ın beklemede olduğunu gördü.

"Şu anda arıyor."

"Tamam, ben kapatıyorum," dedi Moss. "Olanları mutlaka bana da anlat."

Kapılar kapanıyordu. Trene binip kuzeye gitmek için son şansındı. Kapılar kapandı. Erika telefonunu cevapladı.

"Dedektif Foster. Nasılsın?" diye sordu Marsh samimi-yetsiz ve paniklemiş bir halde.

"Artık bir tavuğun ölmeden saniyeler önce nasıl hissettiğini biliyorum," dedi Erika şakayla karışık.

Tren gürültüyle platformdan uzaklaştı.

"Kusura bakma, seni daha önce arayamadım, bu hafta çok..."

"Evet, Marco Frost'u serbest bırakmak zorunda kaldığınızı duydum."

"Karakola gelmek ister misin? Konuşmamız gerekiyor," dedi.

Erika durup trenin uzaklaşarak gözden kaybolmasını izledi. "On beş dakika içinde orada olabilirim komiserim," dedi. Bavulunu yerden alıp kısa bir an için de olsa hoşuna gidebileceğini düşündüğü gerçek dünyaya baktı ve aceleyle çıkışa doğru yürüdü.

BÖLÜM 52

Erika, Lewisham Row karakoluna girdiğinde danışmada kavga vardı. İki genç çocuk, kardeşleri ve onlar kadar genç görünen anneleri tarafından gaza getirilerek birbirlerinin üstüne atlayıp yerde yuvarlanmaya başladılar. İri olan daha küçük olanın üstüne tırmanıp yüzünü yumruklamaya başladı. Çocuğun dişleri kandan kıpkırmızı olmuştu. Woolf, birkaç polisle birlikte güçlkle aralarına girip onları ayırdı. Erika kavganın ortasından sıvışıp Moss'u arayarak iç kapıyı açtırdı.

"Hey, geri döndüğünü görmek güzel," dedi Moss kordorda yürürlerken.

"Dur bakalım. Henüz davet edilmedim, emirle çağrıldım," dedi Erika. Gergin ve heyecanlıydı.

"Marsh deliye döndü," diye açıkladı Moss.

"Dışarıdan birilerinin soruşturmaya müdahale etmesine izin verersen olacağı bu," dedi Erika.

Marsh'ın ofisinin kapısına geldiler. Moss kapıyı tıklattı ve hemen içeriye girdiler. Marsh solgundu, bilgisayarının başında dikilmiş *BBC News*'un internet sitesinde Marco Frost'un serbest bırakıldığını açıklayan son dakika haberlerini izliyordu.

"Teşekkür ederim Moss. Dedektif Foster, otur lütfen."

"Moss'un da kalmasını isterim efendim. Biz şeyden beri... birlikte çalışıyoruz."

"Araştırmalarımızın farkındayım."

Kapı hızla vuruldu ve Marsh'ın sekreteri kafasını içeriye uzattı. "Sör Simon Douglas-Brown hatta, acil olduğunu söylüyor."

Marsh kısa saçlarını eliyle itti, yorgun görünüyordu.

"Önemli bir toplantıdayım, lütfen kendisine bildirin. En kısa zamanda onu ararım, teşekkürler."

Sekreter başını sallayıp kapıyı kapatarak çıktı.

"Önemli toplantınız ben miyim?" diye sordu Erika. Marsh masasına gelip oturdu. Erika ve Moss birer sandalye çektiler.

Marsh gülümsemeye çalıştı. "Bak, Dedektif Foster... Erika. Olanlar tam bir talihsizlik. Adil muamele görmediğini kabul ediyorum ve vakti gelince bu konuya doğru düzgün bir şekilde değineceğim. Ancak şimdi kendimizi bir krizin ortasında bulduk. Köşeye sıkıştırıldık. Yaptığın soruşturma ile ilgili tüm bilgilere ve düşüncelerine ihtiyacım var."

"Ve umarım artık öncelikli soruşturmamız bu olur?"

"Ona ben karar vereceğim. Sadece bildiğin her şeyi bana anlat," dedi Marsh.

"Hayır," dedi Erika.

"Hayır mı?"

"Komiserim. Size her şeyi anlatacağım, teorilerimi de özetleyeceğim aman kimliğimi geri verip bu soruşturmanın başına beni geri getirirseniz." Erika arkasına yaslanıp Marsh'a baktı.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun da buraya gelip böyle..." diye başladı.

"Pekâlâ. Sizi Sör Simon'la konuşmanız için yalnız bırakayım. Selamlarımı iletin," dedi Erika gitmek için ayağa kalkarak.

“Söylediğin şey neredeyse imkânsız. Hakkında çok ciddi suçlamalar var Dedektif Foster!”

“Hepsi saçmalık. Bay Oakley, Sör Simon Douglas-Brown beni davada istemediği için onun emirlerini yerine getirdi. Küçük Matthew Norris sürekli çocuk ıslahevine girip çıkmış. Pek çok sosyal hizmet görevlisine saldırmış. Ve tekrar söylüyorum ona vurduğumda dişlerini elime geçirmişti. Eğer bu konuda ısrarcıysanız o adamı yakalayabilecek kişiye hoşça kal demek zorundasınız. Ve tabii ki, aynı şeyleri basına da tekrarlayacağım çünkü gidişim sessiz olmayacak.”

Marsh saçlarını tekrar geriye attı.

“Komiserim, Marco Frost olay meydana geldiğinde başka bir yerde olduğunu kanıtlayarak hepimizin komedi filmlerindeki polisler gibi görünmenize neden oldu. Dedektif Sparks öncesinde araştırma yapmayı hiç düşünmemiş mi acaba? Yani, Tanrı aşkına. Gazete bayisinin kamera kayıtları! Üstelik basın siz, Dedektif Sparks ve tabii ki asıl kaypak Oakley sayesinde dışarda elini kolunu sallayarak dolaşan bir katil olduğunu biliyor.”

Marsh patlayacakmış gibi görünüyordu. Erika gözlerini ayırmadan dik dik ona baktı.

“Beni davaya geri alın, ben de o piç kurusunu yakalayayım,” dedi.

Marsh kalkıp pencereye giderek dışardaki soğuk ve kasvetli manzaraya baktı. Arkasını döndü. “Tamam, lanet olsun. Ama gözüm üzerinde, anladın mı Foster?”

Moss, Erika’ya *kazandık*, der gibi gülümsedi.

“Anladım. Teşekkür ederim efendim.”

Marsh gelip yerine oturdu. “Evet, şimdi bildiklerinizi anlatın.”

“Tamam. Bunları basınla paylaşalım. Yeni bir şeyle ilgilerini çekelim. Eğer bir şeyler ayarlayabilirseniz, tekrar televizyona çıkalım. Marco Frost konusunda basınla

yüzleşeceğiz ve sizin yapmakta olduğumuz şeylerle ilgili onları bombardımana tutmanız lazım. Böylece ona konsantre olup yapmadığımız şeylerle uğraşmayı bırakırlar.”

Marsh, Erika’ya baktı. Erika devam etti, “Zaten bir kez katili bulduğumuzu düşünüp bunu kutladık. Gerçekten yakalayana kadar bunu bir daha yapamayız. Öyleyse basının önüne geçelim. George Mitchell’i hedef yapalım. Basına Andrea’yla birlikte çekilmiş fotoğrafını yayalım... Bir de bir günah keçisine ihtiyacımız var. Basın birinin bunun cezasını ödediğini görmek isteyecek. Ve benim bunun için bildiğim tek bir kişi var.”

BÖLÜM 53

Erika derin bir nefes alıp vaka odasının kapısını açtı. Dedektif Sparks boş tahtanın önünde durmuş konuşuyordu ve ekibin geri kalanı da moralleri bozuk bir halde oturuyordu.

Sparks sinirli ve yorgun görünüyordu; uzun siyah saçlarını geriye atmıştı ve saçının köprücük kemiğine değdiği yerlerde yağ lekeleri vardı. "Hepinizle tek tek konuşup zor sorular soracağım. En başa geri döneceğiz ve Marco Frost'un Londra Köprüsü'nden trene bindiği saati kontrol etmek gibi çok basit ve boktan bir şeyi kimin ihmal ettiğini bulacağız..."

Erika'nın Moss'la birlikte içeriye girdiğini görünce sustu.

"Tazminatını almak için mi geldin Foster?" deyip alay edercesine güldü. Diğer polislerin yüzleri ifadesizdi.

"Hayır, aslında kimliğimi almak için geldim," dedi Erika, Sparks'a bir bakış fırlatarak. Adamın aklı karışmış gibiydi. "Davanın başında olmayı ciddiye alıyor musunuz Dedektif Sparks?"

"Elbette, burada olduğuma göre, evet," dedi. "Sana yardımcı olabilir miyim? Önemli bir toplantının ortasındaydık."

"Davanın başında olmak Kıdemli Soruşturma Görevlisi olmak demektir. 'Kıdemli' diğerlerinden yaşça büyük

olduğunuz ve işler boka sardığında onların gözünü korkutma yetkiniz olduğu anlamına gelmiyor. Hatalarınızın sorumluluğunu almanız gerektiği anlamına geliyor.”

“Anlamadım,” dedi Sparks kararlılığını biraz yitirerek. “Göreve geri getirildim. Ve ilk emrim Marsh’ın ofisine defolup gitmeniz.”

Dedektif Sparks dondu kaldı.

“Hemen, Dedektif Sparks.”

Odadaki diğerleriyle birlikte dikkatli gözlerle Erika’ya baktı ve yavaşça masasına gidip montunu alarak dışarıya çıktı. Sparks henüz kapıdan çıkmadan Crane alkışlamaya başladı. Diğerleri de ona katıldı, Peterson ıslık çaldı. Erika çok etkilenmişti; yüzünün kızardığını hissedince başını yere eğdi.

“Pekâlâ, ekip,” dedi. “Çok memnun oldum ama dışarda hâlâ başiboş dolaşan bir katil var.” Alkışlar dindi. Erika öndeki tahtaya yürüyüp Andrea ve George Mitchell’in fotoğrafını astı.

“Baş zanlımız bu adam, George Mitchell. Andrea Douglas-Brown’un sevgilisi ve sonra da katili. Ayrıca Tatiana Ivanova, Mirka Bratova, Karolina Todorova ve Ivy Norris’in tecavüz ve cinayetlerinin de zanlısı.”

Oda sessizdi.

“Bugüne dek, Andrea Douglas-Brown’un öldürülmesine odaklanmıştık. Yüzü tüm gazetelerin ön sayfalarında, bütün internet tarayıcılarında ve televizyon ekranlarında; hakkında milli bir şuur oluştu. Evet, zengin ve ayrıcalıklıydı ama korkunç bir ölüm yaşadı: yapayalnız, korku dolu ve çaresiz. Diğerleri belki birer fahişeydi ama garanti ederim ki kendi istekleriyle girdikleri bir yol değildi. Koşullar farklı olsaydı hayatta Andrea kadar şanslı olabilirlerdi. Onların ölümleri de yürek parçalayıcıydı. Bunları söylüyorum çünkü bu kadınların toplumdaki konumlarını

unutmanızı istiyorum. Bu ülkede her gün yaptığımız şeyi yapıp onları sosyal sınıflara ayırmayın. Hepsi eşit, hepsi birer kurban ve hepsi bizim eşit ilgimizi hak ediyor.”

Erika durakladı. Crane kurbanların fotoğraflarını asma-ya başlamıştı.

“Yani baş zanlımız ve odak noktamız bu adam,” dedi George Mitchell’in fotoğrafını işaret ederek. “Andrea’yla cinsel ilişkisi vardı ve bu fotoğraf, kaybolmasından dört gün önce çekildi. Kaçırıldığı gece de bu adam ve kimliğini belirleyemediğimiz sarışın bir kadınla buluştuğuna inanıyorum. Hepinizin intranette Andrea Douglas-Brown’un ikinci cep telefonundan bulduklarımızı incelemenizi istiyorum. Lütfen meraklı gözlerle bakın. Saçma soru asla yoktur. İnanıyorum ki bu adamı bulup bu davayı çözeceğiz.”

Bütün ekip başlarını sallayarak onayladılar.

Erika devam etti, “Öğleden sonra yeni bir basın duyurusu yapacağız. Hazırlıklı gidip George Mitchell’i zanlı ilan edeceğiz. Umuyorum ki bu da yeni bilgilere kapı açıp en azından onu saklandığı delikten çıkaracaktır.”

Durup dikkatlerinin onda olup olmadığını kontrol ettikten sonra devam etti. “Lütfen diğer kurbanlara da odaklanın. Tatiana Ivanova, Mirka Bratova, Karolina Todorova cinayetleri daha önce aralarında bir bağ kurulmamış ve çözülmemiş davalar. Üç cinayete ilgili delillere bakılıp yeniden değerlendirilmesini istiyorum. Aralarındaki bağlantılara ve tüm benzerliklere bakın; kurbanlar birbirini tanıyor muydu öğrenin. Eğer tanıyorlarsa nasıl ve neden?”

Kapı çalındı ve polis basın sözcüsü Colleen içeriye girdi.

“Böldüğüm için özür dilerim Dedektif Foster. Reuters’dan bir arama bekliyorum. Katılmak isteyeceğinizi düşündündüm.”

“Evet, teşekkürler millet. Hızlı bir şekilde ilerleme kaydetmeliyiz. Marco Frost’u zihninizin derinliklerine atın.

Basına kulaklarınızı tıkayın; önyargılarınızı bir kenara bırakın. Şu anda önümüzde ne varsa ona odaklanın. Basından önde olursak kazanmaya başlarız.

Odada hareket başlayınca Erika ayağa kalkıp dışarı çıktı.

BÖLÜM 54

Basın duyurusu Marble Arch'da yaptıkları önceki basın konferansının tamamen zıttıydı. Erika duyurunun Lewis-ham Row karakolunun basamaklarında yapılmasında ısrar etti. Böylece, dev ekranlar ve gösterişli bir salonun olduğu önceki basın toplantısının abartılı halinden daha gerçek ve önemli görünecekti.

Ayrıca Erika, pek hoş karşılanmasa da Marsh'ın duyuru esnasında orada olmamasında da ısrarcı oldu. Erika, Moss ve Peterson çok sayıda televizyon ve gazete muhabirlerinin önünde karakolun basamaklarında bir araya geldiklerinde ışıklar karardı. Göz kamaştıran bir ışık üzerlerine çevrildi.

"Bugün buraya geldiğiniz için teşekkürler," diye başladı Erika kalabalığa doğru sesini yükselterek. Karşısında bir sürü kamera merceği vardı. Kameralar merdivenlere çevrilmişti ve fotoğraf makinelerinin flaşları patlıyordu. Moss ve Peterson doğrudan karşıya bakıyorlardı.

Erika devam etti, "Tahmin ediyorum ki burada olan birçoğunuz bu hikâyeyi yazdı ve kafasında bitirdi. Aına zihninizde bu olayı dosyalayıp rafa kaldırmadan, polisin beceriksizliğini ballandırarak yazmadan ya da Andrea'nın ölümünün onunla aynı ayrıcalıklara sahip bir hayata doğmamış olanlarınkinden daha fazla haber değeri taşıdığına

karar vermeden önce bugün söyleyeceklerimi bir düşünün. Bizim işimiz kötü adamları yakalamak; sizin işiniz de bunları adil ve dürüst bir tutumla haber yapmak. Evet, birbirimizi kullanıyoruz. Polis davayı devam ettirmek ve bir mesaj yaymak için basını kullanıyor. Siz de reklam alanları satıyorsunuz. Yani baylar ve bayanlar, gelin birlikte çalışalım. İzin verin de size yayabileceğiniz yeni bir hikâye vereyim.”

Erika durakladı. “Marco Frost bugün yetersiz delil yüzünden serbest bırakıldı. Olay anında başka bir yerde olduğunu kanıtlayarak bize onu serbest bırakmaktan başka seçenek bırakmadı. Marco Frost masum bir adam. Ama hikâye bu değil. Hikâye, Andrea’nın katilinin hâlâ dışarda olduğu. Kanıtları gözden geçirip soruşturmaya yeniden odaklandığımızda Andrea’nın ölümünün izole bir suç olmadığına dair güçlü nedenler bulduk. Aradığımız adam daha önce de cinayet işlemiş. Doğu Avrupalı üç genç kadının ölümünden sorumlu olduğuna inanıyoruz: Tatiana Ivanova, Mirka Bratova, Karolina Todorova. Üçü de iyi işler edinebilmek umuduyla Londra’ya geldiler. Ama ne yazık ki fahişeliğe zorlanarak çalışmak zorunda bırakıldılar. Aynı şahsın kırk yedi yaşındaki Ivy Norris’in ölümünden de sorumlu olduğunu düşünüyoruz. Şimdi baş zanlımızın fotoğrafını göreceksiniz. İsmi George Mitchell...”

Vaka odasında, Başkomiser Marsh ve Colleen *BBC News*’da canlı olarak yayınlanan basın konferansını izliyorlardı.

“Amatör görünüyor ve biraz öğretmen gibi konuşuyor,” dedi Marsh kamera Erika, Moss ve Peterson’dan George Mitchell’in fotoğrafına dönerken.

“E herhalde, kadın fikrine güveniyor ve haliyle de öğretmen gibi konuşmak hakkı,” dedi Colleen.

Ekranın altında bir numara ve e-posta adresi belirdi. Birkaç dakika sonra ekranda yeniden Erika belirdi.

"Eğer bu adamla ilgili bir şey biliyorsanız ekrandaki detayları kullanarak bizimle iletişime geçin. Aramanız gizli tutulacaktır. Ayrıca bu adamı görenlere kesinlikle ona yaklaşmamalarını öneriyoruz. Değerli basın mensuplarına zaman ayırdıkları ve yardımcı oldukları için teşekkür ediyorum."

Ekranda kısa bir sessizlik oldu ve ardından gazeteciler sorular sormaya başladılar.

"Marco Frost'a tazminat ödenecek mi?" diye bağırdı bir ses.

"Marco Frost diğerleriyle aynı muameleyi görecektir. Crown savcılığı konuyla acil olarak ilgileniyor," dedi Erika.

Gazeteciler Erika'yı soru yağmuruna tutmaya başladılar.

"Bu cinayetlerin Sör Simon Douglas-Brown'un işleriyle bağlantısı var mı?"

"Sör Simon'ın, korkunç bir şekilde öldürülmüş bir kızın babası olduğunu unutmamamız gerekiyor. Tıpkı diğer kızların aileleri gibi... onlar da kızlarının kaybına her gün üzülmüyorlar. Bu soruşturma bir takım nedenlerle engellendi. Şimdi fark ediyoruz ki Andrea'nın sırları bizi katile götürecek olan tek şey. Lütfen onu da ailesini de yargılamayın."

"Tanrım, bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum," dedi Marsh.

"Hayır. Bu gayet iyi. İnsanlarla gerçekten bağ kuruyor. Bu basın toplantısı diğerinden çok daha samimi ve gerçek," dedi Colleen. Marsh yan gözle ona baktı ama Colleen ekrana kilitlenmişti.

Canlı yayın Erika, Moss ve Peterson'ın merdivenlerden yukarıya çıkıp karakola girmeleriyle sona erdi. Ekranda

BBC News stüdyoları göründü ve haber spikeri olay yerindeki muhabire yorumlarını sordu.

“Haftalar sonra ellerinde hâlâ çok az kanıt olan polis teşkilatının cesur hamlesi. Kaçak bir zanlı söz konusu olunca zaman hızlı işliyor.”

“Hızlı işliyor derken neyi kastetti?” dedi Marsh gülerek.

Ekrandaki muhabir devam ediyordu, “Gazeteler Sör Simon Douglas-Brown’un, Suudi Arabistan’la silah ticareti bağlantılarını ortaya çıkardı. Gayrimeşru bir ilişkisi olduğuna dair söylentiler de mevcut.”

Kamera haber spikerine döndü.

“Bu basın toplantısı polis soruşturmasında dikkat çekici bir değişiklik. Önceki haftalarda Metropolitan polisi Douglas-Brown ailesinin buyruklarını yerine getiriyorken şimdi muhtemelen ailenin dışında tutulmayı tercih edeceği kanıtlara dayanan güvenilir bir soruşturma öne sürüyor.”

Kamera, Lewisham Row’un önündeki muhabire döndü. “Birkaç telefon görüşmesi yapıp bu yorumların bant kayıtlarını dağıttıracağım,” dedi Colleen.

Marsh’m alnında ter damlaları birikmişti. Cebinde telefonunun titrediğini hissetti. Çıkarınca arayanın Simon Douglas-Brown olduğunu gördü.

BÖLÜM 55

Sonraki birkaç gün belirsizliklerle geçti. Bu kadar yakınlaşmış sonra geri çekilmek zorunda kalmak saldırganı öfkeden kudurtmuştu. Dedektif Foster sadece hayatta olmakla kalmayıp çok daha güçlü bir şekilde küllerinden doğmuştu.

Lanet olası davaya geri getirildi!

Dedektif Foster'ın Lewisham Row'da herkesin önünde cinayetleri birbirine bağladığı basın açıklamasına şahit olduktan sonra yıkılmıştı. İçgüdüleri uzaklara kaçıp yeni bir hayata başlamasını söylüyordu ama aynı zamanda birilerinin de cezalandırılması gerekiyordu. Bağlantı kurulmuştu ama polisin elinde hiçbir şey yoktu. Saldırgan bundan emindi.

Akşam saat altıda arabasıyla taksilerin yolcu indirip bindirdiği ve fahişelerin müşteri beklediği Paddington tren istasyonuna gitti.

Arabasıyla yanında durduğu kız kafası karışmış gibi ona baktı. Dönüş yapmak isteyen taksilerin ya da müşterileri bekleyen fahişelerin kullandığı bağlantı yolunun bittiği yerden biraz aşağıda dikiliyordu.

"Birlikte çok eğlenebiliriz," dedi doğru düzgün suratına bile bakmadan. Güçlü bir Doğu Avrupa aksanıyla konuşan incecik bir kızdı. Dar taytının, çizgili bluzunun ve

bedenine büyük gelen r k   ve sahte k rk n içinde titriyordu. Hareketleri donuk ama etkileyiciydi, omuz hizasında dümdüz saçları vardı. Gözleri parlak bir göz farıyla  evrelenmi ti ve sakız  i niyordu.   p konteynerine yaslanarak cevap bekledi.

“E  lence arıyorum... Biraz farklı, özel bir şeyler.”

“ yle mi? Peki ama özel olunca fiyatı da fazla olur.”

“Patronunu tanıyorum,” dedi kıza.

Kız güldü. “Evet, hep aynı şeyi söylerler... İndirim arıyorsan defolup gidebilirsin,” dedi arkasını dönmeye hazırlanarak.

Saldırgan  ne doğru e ilip kıza bir isim söyledi. Kız durdu ve baştan çıkarma numaralarını bırakıp geri döndü. Gözleri korku doluydu. Etrafı simle çevrili, korku dolu gözler.

“Seni o mu gönderdi?” diye sordu yanlarından geçen arabalara bakarak.

“Hayır. Ama onun emrinde çalışıyorum ve istediğimi mutlaka elde etmemi bekler.”

Kız gözlerini kıstı. İ     leri iyiydi. Bu umdu undan daha zor olabilirdi.

“Buraya gelmiş patronumun ismini veriyorsun. Ne yapmamı istiyorsun?”

“Açık havayı severim,” dedi.

“Tamam.”

“Ve kız korkmu  numarası yaparsa daha çok severim...”

“Tecavüz fantezisi istediğini mi söylemeye  alı ıyorsun?” dedi kız açık açık gözlerini devirerek. Etrafına bakıp bluzunu a a ıya doğru çekerek  ımarık bir tavırla küçük memelerini gösterdi. “Sana pahalıya patlar.”

“Olsun, param var,” dedi.

Kız bluzunu d zelitti. “ yle mi? Göster bakalım.”

C zdanını çıkarıp açtı ve kıza doğru uzattı. Para tomarı sokak lambalarının altında parlıyordu.

“Bin beş yüz. Ve bir de güvenlik kelimemiz olsun,” dedi taytından bir cep telefonu çıkararak. Hemen elini uzatıp kızın telefonunu tuttu.

“Hayır, hayır, hayır, hayır. Bunun çok gerçekçi olmasını istiyorum. Fantezi kurallarına uygun olsun. Hiç kimseye nereye gittiğini söyleme.”

“Aramak zorundayım.”

“Ekstra beş yüz daha. Patronun bilmek zorunda değil.”

“Asla olmaz. Kesin öğrenir.”

“Tamam. Hile yok. İki bin. Ve güvenlik sözcüğü Erika.”

“Erika mı?”

“Evet. Erika.”

Kız etrafına bakıp dudağını çiğnedi. “Tamam,” dedi. Kapıyı açıp arabaya bindi. Adam oyunun bir parçası olduğunu söyleyerek merkezi kilit sistemini devreye sokarak uzaklaştı.

BÖLÜM 56

Vaka odası basın toplantısından sonra oldukça sessizdi. Telefon çaldığında herkes kulak kesildi. Beklentilerini karşılayacak bir şeye ihtiyaçları vardı. Daha sonra gelen birkaç telefon da her zamanki zaman israfçılarıydı.

"Of, Tanrım. Sanki birisi ortaya çıkıp her şeyi anlatacık," dedi Erika saatine bakarak. "Buna daha fazla dayanamayacağım. Sigara içmeye çıkıyorum."

Dedektif Crane arkasında belirdiğinde merdivenlere henüz varmıştı.

"Patron, buna sen bakmak isteyebilirsin," dedi.

"Kimmiş?"

"Hatta, Andrea'nın uzun süredir kayıp olan arkadaşı Barbora Kardosova olduğunu söyleyen genç bir kız var," dedi Crane.

Erika onunla birlikte hızlı adımlarla vaka odasına dönüp telefonu aldı.

"Bugün öğleden sonra televizyonda gördüğüm polis memuru siz misiniz?" diye sordu Doğu Avrupa aksanıyla konuşan genç bir bayan.

"Evet. Ben Dedektif Başmüfettiş Erika Foster. George Mitchell hakkında bildiğiniz bir şey var mı?"

"Evet," dedi. Durakladı. "Ama telefonda konuşamam."

"Söyleyeceğiniz her şeyin gizli kalacağını temin ederim," dedi Erika. Telefonun ekranına baktı, gizli numaraydı. Crane'e baktı ve o da çoktan izini sürmeye başladığını göstermek için başını salladı.

"Özür dilerim, telefonda konuşmayacağım," dedi kız. Sesi titriyordu.

"Tamam, sorun değil. Buluşabilir miyiz peki?" diye sordu Erika. "İstediğiniz herhangi bir yerde olabilir."

Peterson aceleyle not defterine bir şeyler yazdı. Defteri yukarı kaldırdı. İSTASYONA GELMESİNİ SÖYLE, yazıyordu.

"Londra'da mısınız? Lewisham Row'daki karakola gelmek ister misiniz?"

"Hayır... Hayır, hayır..." Kızın sesi paniğe kapılmış gibiydi. Sessizlik oldu. Erika başını kaldırıp Crane'e baktı. Crane dudaklarını kıpırdatarak kontrollü hat olduğunu söyledi.

"Hey, Barbora, hâlâ orada mısın?"

"Evet. Telefonda daha fazla bir şey söylemeyeceğim. Her şeyi anlatabilmem için konuşmalıyız. Yarın sabah on birde buluşabiliriz. Adresi veriyorum..."

Erika adresi çabucak yazıp bir şeyler sormak istedi ama telefon kapanmıştı.

"Kontrollü telefon patron; işimize yaramaz," dedi Crane.

"Sesi gerçekten korkmuş gibiydi," dedi Erika telefonu yerine koyarken.

"Nerede buluşmak istiyor?" diye sordu Peterson. Erika adresi bilgisayarına yazdı. Ekranda Google Maps açıldı. Geniş, yeşil bir alandı.

"Norfolk," dedi Erika.

"Norfolk mu? Orada ne halt ediyor acaba?" diye sordu Moss.

Erika'nın telefonu çalmaya başladı. Arayan Edward'dı.

"Özür dilerim, bunu açmak zorundayım. Bir yol haritası çıkarabilir misiniz? Geri döndüğümde nasıl ilerleyeceğimize karar veririz," dedi ve odadan çıktı.

"Tatlım, sanırım gelmiyorsun?" dedi Edward. Erika saatin beşi beş geçtiğini gördü.

"Çok özür dilerim... Hâlâ orada beklemiyorsun, değil mi? İstasyonda mısın?"

"Hayır canım. Öğleden sonra seni televizyonda gördüm ve eğer uçamıyorsan saat beşte burada olamayacağını düşündüm."

Erika tekrar düşündü. Sabah sanki milyonlarca yıl önce gibiydi.

"Basın toplantısı çok iyiydi hayatım," dedi Edward. "O kıza üzüldüm, Andrea'ya. Gazetelerde hakkında pek güzel şeyler yazılmadı."

"Teşekkür ederim. Her şey bir anda oldu. Tam trene binmek üzereyken buraya çağırıldım ve..."

"Ve tamamen aklımdan çıktık, değil mi?"

"Evet," dedi Erika.

"Dinle tatlım. Ne yapman gerekiyorsa onu yapacaksın. Ben hep buradayım."

Moss kapıda göründü, onunla konuşmak istediğini işaret ediyordu.

"Affedersin. Gitmek zorundayım. Seni daha sonra arasam olur mu?" diye sordu Erika.

"Olur tabii. Kendine dikkat et. O herifi yakala, içeri tık ve anahtarı fırlat gitsin."

"Tamam," dedi Erika. Edward telefonu kapadı. "Yakalayacağım. Söz veriyorum, yakalayacağım," diye tekrarladı.

Derin bir nefes alıp sözünü tam olarak ne zaman yerine getireceğini merak ederek içeriye döndü.

BÖLÜM 57

Ertesi gün Erika, Moss ve Peterson, Barbora Kardosova'yla buluşmak için erkenden Londra'dan yola çıktılar. Hakkında araştırma yapmaya çalışmışlar ve hiçbir şeye ulaşamamışlardı. Ulusal sigortası, pasaport ve banka hesap numaraları bir yıldan daha fazla zamandır kullanılmamıştı. Annesi iki yıl önce ölmüştü ve başka akrabası yoktu.

Güneş bulutların arasından görüldüğünde Blackwall tüneline girdiler. Birkaç dakika sonra çıktıklarında güneş tekrar gri renkli bulut yığınlarının arkasında gözden kaybolmuştu.

"Nehri geçtiğimize göre, A12'yi arıyoruz patron," dedi Moss. Peterson arkada oturmuş telefonuyla uğraşıyordu. Greenwich'ten önce benzin almak için durmuşlardı ve Moss tatlı krizini atlatmak için birkaç paket meyan köklü jelibon almıştı.

Londra'nın binalarla dolu dağınık caddeleri çok geçmeden çift yönlü A12 otobanına çıkmıştı. Biraz ihmal edilmiş ve yer yer parçalanmıştı; manzaranın ne kadar düz olduğunu fark ettiler. Çıplak ağaçlarla dolu kahverengi tarlalardan geçerek otobandan çıkıp Ipswich'e yönelerek tek şeritli bir yola çıkınca yavaşladılar.

"Biraz ürkütücü, değil mi? Bomboş bir yol," dedi Peterson kilometreler sonra ilk kez konuşup fikrini söyleyerek.

Yol kıvrılarak uçsuz bucaksız uzanan tarlaların arasından geçiyordu. Rüzgâr, çıplak toprakta uğuldayarak arabayı sarıyordu. Yol biraz yükseldi ve çarpıntılı bir su kanalının üzerindeki metal köprüden geçtiler. Gri renkli cansız kamışlar dümdüz kanal boyunca ufka doğru uzanıyorlardı. Erika suyun kıyıya ulaşip hiçliğe dökülüp dökülmediğini merak etti.

“A12 eski bir Roma yolu,” dedi Moss ağzına bir tane daha jelibon tıkip çiğnerken.

“Suffolk ve Norfolk’da yüzlerce cadıyı yaktılar,” diye ekledi Peterson suyun yanındaki tarlalardan birine yapılmış, terk edilmiş değirmeni geçerlerken.

“Yüksek fiyatları, yoğun trafiği, kirli havayı ve Nando’nun kalabalığını buraya tercih ederim,” dedi Moss soğuktan titreyerek arabanın ısıtıcısını açarken. “Ne kadar kaldı?”

“Yaklaşık on kilometre daha var,” dedi Peterson iPhone’una bakarak.

Ağaçlar sıklaştı ve az önceki boş manzaranın yerini orman aldı. Araba çıplak ağaçların altından hızla ilerledi. Erika, aynı zamanda bir piknik alanı olan dinlenme tesisini görünce yavaşladı. Etrafta küçük çalılar ve bir piknik masasından başka bir şey yoktu. Ahşap tabelanın üstüne boyayla 14 yazılmıştı.

“Ne demişti, 17 numaralı piknik alanı mıydı?” diye sordu Erika.

“Evet patron,” dedi Peterson. Orman biraz daha sıklaşana kadar yola devam ettiler. Yol bir sağa bir sola dönüyordu ve 15 numaralı alanı da geçtiler. Keskin bir virajdan sonra üzerinde 16 yazan bir piknik masasını da arkalarında bıraktılar. Çok büyük bir piknik alanıydı. Bank çürümüş ve parçalanmıştı.

Dedektif Crane’in arabanın ön paneline yerleştirilmiş olan polis telsizinden gelen cızırtılı sesi, “Konumunuzu bildirin,” dedi.

"Birkaç dakika sonra yaklaşıyor olacağız kaptan," dedi Moss.

"Tamam, telefonlarınız açık olsun. Başkomiserin emri," dedi Crane.

Başkomiser Marsh çalışanlarından üçünü, boşa kürek çekmekten başka bir şey olmadığına inandığı bir şey için Norfolk'a göndermek istememişti.

"Patron, Barbora Kardosova, Andrea'nın en yakın arkadaşlarından biriydi ve George Mitchell'i tanıdığını söylüyor," demişti Erika, Marsh'ın ofisinde otururken.

"Neden daha önce ortaya çıkmamış? Andrea haftalardır haberlerde. Ve neden ifadesini almak için yerel polisleri göndermiyoruz? Bütün gün burada olmayacaksınız. Daha yeni basın toplantısı yaptınız," dedi Marsh.

"Komiserim, bu en sağlam ipucumuz. Erken çıkarız, sürekli iletişimde oluruz. Bu defa önsezilerime kulak vereceğim."

"Neden rehberde olmayan bir numara kullanıyor? Bulunduğu yer hakkında hiçbir fikrimiz yok," dedi Marsh sandalyesinde arkasına yaslanıp gözlerini ovuşturarak.

"Belki de bulunmak istemiyordur. Bu bir suç değildir herhalde?" diye sordu Erika.

"Doğduğunda herkes bir GPS takip cihazıyla etiketlenseydi her şey çok daha kolay olurdu. Bir servet kazandırdı..."

"Bir dahaki sefere buluştuğum gazeteciye bunu mutlaka iletceğim," dedi Erika.

"Her adımda beni haberdar edin," demişti sinirli bir şekilde eliyle Erika'ya gitmesini işaret ederek.

. . .

Hava kararmaya başlayınca Moss arabanın farlarını yak-
tı. Etraflarındaki orman artık sıklaşmıştı ve çıplak dallar
içinden geçilmesi imkânsız gibi görünüyordu. 17 numaralı
tabela ilerde görüldü ve toprak bir arazide durdular. Bank
yerinden kaldırılmıştı ve yerinde, toprakta dört derin çu-
kur bırakmıştı. Moss motoru ve farları kapadı. Erika kapıyı
açtığı anda dışarıda esen rüzgâr içeriye rutubet ve çürüyen
yaprakların kokusunu getirdi. Peterson ve Moss'la birlikte
inip paltolarının düğmelerini iliklediler.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Moss.

"Bizimle burada buluşacağını söyledi; çok netti," dedi
Erika asıl koordinatları yazdığı kâğıdı çıkarırken. Yan ta-
raflarından geçen yola baktılar. İki istikamette de hiç araba
yoktu.

"Yukarıda bir yol varmış gibi görünüyor," dedi Moss.
Cansız böğürtlen çalıları ve otların içindeki boşluğa yö-
neldiler. Birkaç metre ilerledikten sonra karşlarına bir yü-
rüyüş yolu çıktı. Yolun gözden kaybolduğu köşeye doğru
boyu boyunca uzanan dev ağaçların altında çok bakımlı
görünüyordu. Erika, yazın bu kasvetli ve tüyler ürpertici
ormanın çok farklı olacağını hayal etti.

Neredeyse kırk dakika beklediler, Crane Londra'dan ko-
numlarını kontrol etmek için konuştukça telsiz bipliyordu.

"Bu saçma bir oyundan başka bir şey değil," dedi Pe-
terson. "Bu kesin şey diyen kadın..." Çıtırdayan çalı çırpı
seslerini duyunca durdu. Erika parmağını dudaklarına gö-
türdü. Bir hışırtı oldu ve çalılardan arasından kısa sarı saçları
olan bir kadın çıktı. Su geçirmez pembe bir ceket ve siyah
tayt giymişti. Elinde bir bıçak ve bir kezzap şişesi tutuyor-
du. Onların olduğu yerden elli adım ötede durdu.

"Bu ne şimdi?" dedi Moss.

Erika ona bir bakış attı. "Barbora? Barbora Kardosova?
Ben Dedektif Başmüfettişi Foster, bunlar da meslektaşla-
rım Dedektif Moss ve Dedektif Peterson."

"Kimliklerinizi çıkarıp buraya atın," dedi Barbora. Sesi korkudan titriyordu ve biraz daha yaklaşıncı ellerinin de titrediğini gördüler.

"Dur biraz," diye başladı Moss ama Erika elini cebine sokup kimliğini çıkardı ve kıza doğru fırlattı. Kimlik Barbora'nın hemen önüne düştü. Moss ve Peterson da gönulsüzce aynı şeyi yaptılar. Kız kimlikleri alıp kezzap şişesini onlara doğru tutarak hepsini inceledi.

"Pekâlâ, görüyorsun ki sana söylediğimiz kişileriz. Şimdi bıçağı ve şişeyi kenara koy," dedi Erika. Barbora ikisini de yere koyup dikkatli adımlarla onlara doğru yürüdü. Erika Facebook'ta gördüğü fotoğraftan kızın yüzünü tanıdı. Hâlâ güzeldi ve burnu daha küçük ve düzgündü. Yüzü dolgunlaşmıştı, uzun siyah saçları artık kısa ve sarıydı.

Siyah saçlı bir adam ve sarı saçlı bir kız... diye düşündü Erika.

"Yalnızca seninle konuşmak için neden bu kadar yol geldik?" diye başladı Moss. "Seni elindeki o bıçaktan dolaşmayı bile tutuklayabileceğimizi biliyorsun. Bıçak on beş santimden uzun ve kezzaba gelince..."

Barbara'nın gözlerinde yaşlar vardı. "Çok korkuyorum ama sizinle konuşmak zorundayım. Size anlatmam gereken şeyler var yoksa kendimi asla affetmeyeceğim... Sizi aradığımda gerçek ismini söylememeliydim," dedi. "Tanık koruma programdayım."

BÖLÜM 58

Moss, Peterson ve Erika oldukları yerde donup kaldılar. Rüzgâr ağaçların tepesinde uğulduyordu.

"Size yeni ismimi söylemeyeceğim," dedi Barbora titreyen sesiyle.

"Tamam," dedi Erika elini havaya kaldırarak. "Daha fazla bir şey söyleme."

"Lanet olsun, nasıl anlamadık," dedi Moss. Arabanın açık penceresinden bip sesi duyuldu ve ardından Crane konumlarını ve ne durumda olduklarını sordu.

"Bunu bildirmek zorundayız patron... Tanık koruma programından birisi kendisini açığa çıkarırsa ya da başkası tarafından açığa çıkarılırsa bildirmemiz gerekiyor," dedi Moss.

"Yeni bir kimliğe ihtiyacın olacak," dedi Peterson öfkelerini gizlemeye çalışarak.

"Bekleyin. Lütfen. Söylemek zorunda olduğum şeyler var," dedi Barbora. "George Mitchell hakkında konuşmak zorunda olduğumuz için sizinle buluştum..." Yutkundu, daha çok titremeye başlamıştı. "Size gerçek adını söylemeliyim."

"Neymiş gerçek adı?" diye sordu Erika. Barbora yutkundu, sanki söyleyebilmesi fiziksel bir çaba gerektiriyordu. "Igor Kuceroğlu," dedi sonunda.

Peterson telsizi cevaplamak için arabaya yöneldi.

"Lütfen! İzin verin size her şeyi anlatayım... Siz durumu resmileştirmeden önce."

Tekrar sessizlik oldu. Crane'in tiz sesi uzaktan tekrar duyuldu.

"Peterson. Hâlâ beklediğimizi söyle. Her şey yolunda... Ve lütfen Peterson, onu sonuna dek dinleyene kadar hiçbir şey söyleme," dedi Erika.

Peterson başını sallayıp hızla arabaya koştu.

"Yeni ismini ya da nerede yaşadığını bilmek istemiyoruz," dedi Erika.

"Buradan çok uzakta yaşıyorum. Hepinizin toplamından çok daha fazla kaybedecek şeyim var ama nihayet konuşmaya karar verdim," dedi. "Eğer geldiğim yoldan biraz ileriye gidersek bir piknik alanı var."

Arabadaki telsizle ilgilenmesi için Peterson'ı orada bıraktılar. Beş dakikalık bir yürüyüşten sonra piknik masalarının olduğu bir açıklığa geldiler. Işık yüksekteki dalların arasından geçmekte zorlanıyordu. Erika yazın çok güzel bir yer olacağını düşündü ama bu soğuk ve kasvetli hava çok sıkıcıydı. Bunları düşünmekten vazgeçti ve Moss'la birlikte Barbora'nın karşısına oturdular.

Barbora, Erika'nın teklif ettiği sigarayı geri çevirmeyip teşekkür ederek paketten bir tane aldı. Eğilip ateşin etrafını eliyle kapatırken parmakları titriyordu. Erika kendi sigarasını ve Moss'unkini de yaktı ve birlikte içmeye başladılar.

Barbora kusacakmış gibi görünüyordu. Elini kısa sarı saçlarında dolaştırdı. Rengi açılırken ucuza kaçılmış gibiydi, sarı renkli samana benzer bir görüntüsü vardı. Yutkunarak konuşmaya başladı, sesi titriyordu.

"George Mitchell'le... Igor Kucerov'la... üç yıl önce, henüz yirmi yaşımıdayken tanıştık. Londra'da yaşıyordum ve iki işte birden çalışıyordum. Biri Londra merkezde Debussy's

adında özel üyeleri olan bir kulüptü.” Sigarasından bir nefes daha çekip devam etti, “Orada vardiyalı çalışıyordum ve aynı zamanda New Cross’ta Junction adında bir kafe de çalışıyordum. Yerli sanatçıların, ressamların ve şairlerin buluştuğu eğlenceli ve hayat dolu bir yerdi. Igor’la da orada tanıştım. Düzenli müşterilerdendi ve her geldiğinde konuşuyorduk. O zamanlar harika ve komik biri olduğunu düşünmüştüm. Zamanını benimle konuşarak geçiriyor olması gururumu okşuyordu... Bir gün yine işteydim ve çok üzgündüm. Küçük iPod’um kırılmıştı ve içinde, artık kurtaramayacağım şarkılar ve fotoğraflar vardı. Bunu görünce bana nazik davrandı ama bu beni hiç kuşkulandırmadı. Birkaç gün sonra işe gittiğimde oradaydı ve elinde bir hediye paketiyle bekliyordu. Paketin içinde bir iPod vardı. Önceki küçük iPod’umdan değildi. Yüzlerce pound değerindeki en yeni ve en pahalı olandandı.”

“George ya da Igor’la ilişkiniz o zaman mı başladı?” diye sordu Moss.

Barbora başını salladı. Gökyüzü kararıyordu, tepelerinde bir bulut belirdi.

“Başlarda mükemmeldi. Âşık olduğumu ve hayatımın geri kalanını birlikte geçireceğim adamı bulduğumu sandım.”

“Ailen onun hakkında ne düşünüyordu?”

“Sadece annem vardı. Yirmili yaşlarında İngiltere’ye gelmiş. Bir adamla tanışıp güzel, orta sınıf bir hayat yaşamak istemiş ama sonra bana hamile kalmış. O zaman ki erkek arkadaşı beni istememiş ve annem de beni kendi kendine doğurup tek başına büyüttmüş. On yaşıma geldiğimde anneme MS teşhisi kondu. Başlarda yavaştı ama on altıma geldiğimde çok kötüleşti. Okulu bırakıp ona bakmak zorunda kaldım. Kafede sabahları bu işi yapıp geceleri de kulüpte çalıştım.”

"Igor'la ilişkiniz ne kadar sürdü?" diye sordu Moss nazikçe konuya dönmesini sağlamaya çalışarak.

"Yaklaşık bir yıl. O dönemde çok şey yaptı. Bize yardım etti. Anneme özel bir banyo yaptırmamız için para verdi. Kredi kartı borçlarımı temizledi..." Barbora uzaklara doğru bakarak gülümsedi; anılar zihninde hâlâ canlıydı. Sigarasından bir nefes çekti, dumanı yüzünü kapladı.

"İlişkimiz başlayalı dört ay olmuştu. Bir gece Bromley'de sinemaya gitmiştik... Biz biletlerimizi alırken yanımızdaki birkaç genç vücudum hakkında yorumlar yapıyordu. Igor sinirlendi ama ben boş vermesini söyledim. İçeriye girip filmi izledik ve olanları unuttuğunu düşündüm. Çıktığımızda geç olmuştu ve etrafta pek kimse yoktu. Igor çocuklardan birinin çıkıp önümüzden otoparka yürüdüğünü gördü. Arabamızın yanma vardığımızda çocuğun yanına gidip yumruklayıp tekmelemeye başladı. Bir hayvan gibiydi. Çocuk yere yığıldı ve Igor kafasına basarak tekmelemeye devam etti. Onu hiç öyle görmemiştim, şok oldum... Çocuğun üzerinden çekmeye çalıştım ama beni de yumrukladı. Sonunda daha fazla enerjisi kalmayınca arkasını dönüp gitti. Çocuğu karanlıkta, yerde öylece bıraktı..."

Barbora ağlamaya başladı. Moss küçük bir paket peçete çıkardı. Masadan Barbora'ya uzattı ve o da içinden bir tane aldı. Derin bir nefes alıp yüzünü sildi.

"Ve ben de arkasından gittim," dedi. "Çocuğu iki arabanın arasında yerde bıraktık... Onun arabasında sigortalı olmadığım halde Igor arabayı bana sürdürdü. Çantamı açıp makyaj temizleme mendillerimi buldu ve parmaklarındaki ve yüzünün bazı yerlerine sıçrayan kanları temizledi. Sonra beni eve bıraktı. Birkaç gün onu görmedim, ta ki elinde bir hediyeyle çıkıp gelene kadar. Annem onu gördüğüne çok sevindi. Hediyeği alıp hiçbir şey olmamış gibi devam ettim."

"Çocuğa ne oldu?" diye sordu Erika. Barbora omuzlarını silkti. Uzakta gök gürleyip şimşek çaktı.

"Peki, Andrea bütün bunların neresinde?" diye sordu Moss.

"Debussy's kulüpte çalışmaya başlamamdan birkaç hafta sonra Andrea bir şeyler içmeye geldi. İçerisi sessizdi, ona bir şeyler verdim ve sohbet etmeye başladık. Daha düzenli gelmeye başladı ve yavaş yavaş onu tanıdım. Aynı okula gitmek zorunda olduğu, baba parası yiyen züppe kızlardan ne kadar nefret ettiğini söyledi. Nehrin güneyinde yaşadığını duyunca gelip beni ziyaret etmek istediğini söyledi. Sanki paket tatile ya da onun gibi bir şeye çıkıyormuş havasında söyledi... ama New Cross, Charing Cross'tan trenle sadece on dakika." Barbora acı acı güldü.

"Yani Andrea evine geldi mi?"

Barbora başını iki yana salladı. "Hayır, çalıştığım kafeye, Junction'a geliyordu. Orayı sevmiştii. Bohem bir tarzı vardı ve hep ilginç insanlar olurdu; hayatlarını kafeste değil özgür yaşayan insanlar olduklarını söylerdi Andrea... Onun kafesinin varaklı olduğunu söyledim ama anlamadı. 'Varaklı' kelimesinin ne anlama geldiğini bildiğini sanmıyorum."

"Babasının kim olduğunu sana ne zaman söyledi?"

"En başında değil ve ayrıca onu bir sır olarak saklayarak çok büyük bir şey haline getirdi. Ama sonra kafede daha fazla zaman geçirdi ve sanatçılarla ressamların etrafında takılan bazı kızlarla rekabet eder hale geldi. Sohbetlerinde bahsetmeye başladı."

"Peki, insanlar ne dediler?" diye sordu Erika.

"Çoğu her şeyden bıkmış gibiydi... ama George'un yani Igor'un ilgisini çekti. Bunu keşfettiğinde sanki birdenbire Andrea'yı fark etti."

"Andrea'yla ilişkisi oldu mu?"

Barbora başını salladı. "Her şey çok hızlı oldu ve resmen beynim sulandı."

"O dönemde, sana şiddet gösteriyor muydu, Barbora?"

"Hayır... şey, bazen. Daha çok tehditler savuruyordu... Andrea'yı öğrendiğimde bana gerçekten vurdu."

"Nerede oldu bu?" diye sordu Erika.

"Evde. Bir pazar gecesi idi ve annem banyodaydı. Neden o zaman söyledim bilmiyorum ama işte öyle oldu ve onunla yüzleştim."

"Ne oldu peki?"

"Karnıma yumruk attı. Öyle sertti ki kustum; sonra da beni merdivenlerin altındaki bir dolaba kilitledi."

"Ne kadar süreliğine?"

"Çok değil; annem banyoda olduğu ve üşüdüğü için yalvardım. Anneme yardım etmem gerekiyordu. Eğer bir daha Andrea ve ondan bahsetmezsem beni çıkaracağını söyledi."

"Bahsettin mi peki?"

Barbora başını iki yana salladı.

"Daha sonra ne oldu?" diye sordu Erika.

"Bir süre her şey normaldi. Ortalık durulmuş gibiydi. Sonra bir gün evdeydim. Igor evin arka tarafındaki mutfak kapısına geldi. Yanında o genç kız vardı. Yaşı en fazla on sekizdi. Güçlkle ayakta duruyordu, dar kot pantolon ve dar bir tişört giymişti. Yüzü kan içindeydi; bir kısmı kurumuştı, bir kısmı da yeniydi. Tişörtünden aşağıya akmıştı. Ağlıyordu ve... başka ne yapabilirdim ki? İçeriye girmelerine izin verdim ama Igor kıza yardım etmek istemedi. Merdivenlerin altındaki dolaba gidip kızı oraya koydu, dolabı da kilitledi. Çıldırmıştı, küfrederek telefonunun nerede olduğunu soruyordu. Kızın aldığını söyledi..."

Fırtına giderek yaklaşıyordu, ağacın altı çok fazla esmeye başladı.

"Kıza ne oldu?" diye sordu Erika.

"Igor beni üst kata gönderdi. Odamda kalmamı yoksa başımın belaya gireceğini söyledi. Kızın çılgık atarak ağladığını duydum. Saatlerce sürdü... Sonra ses kesildi. Igor kapıyı açıp annemin odasına gitmek istediğini söyledi.

Annem onu görünce gülümsedi. Her şey olurken o derin uykundaydı. Igor, uzak bir yere giderken kullandığım spor çantamı istedi. Dolaba gidip çıkardım, çantayı aldı... Çok sakindi. Birkaç dakika sonra aşağıya indim, omzunda çantayla gidiyordu."

"Çantadaki neydi?" diye sordu Moss cevabı biliyor olmalarına rağmen.

"Kız," dedi Barbora. "Çantanın içindeydi ve Igor çıkıp gitti."

"Sen ne yaptın?" diye sordu Erika."

"Dolaptaki pisliği temizledim. Kan ve başka şeyler vardı..."

"Sonra?"

"Bir süre sonra geri gelip bana iyi iş çıkardığımı söyledi. Biraz para bile verdi..." Barbora'nın sesinden, kendinden nefret ettiği belli oluyordu. "Ve sonra yine hiçbir şey olmamış gibi devam ettik. Ama bana işinden bahsetmeye başladı. Victoria Coach durağında otobüslerden inen kızlarla nasıl tanıştığını; kızların onunla çalışmaya nasıl başladığını anlattı."

"Ne olarak çalıştıklarını söyledi?" diye sordu Erika.

"Fahişe. Anlattıkça bana daha fazla para veriyordu. Annemin kendi başına kullanabileceği yeni bir elektrikli tekerlekli sandalye aldı. Artık onu itmeme gerek kalmamıştı. Annemin hayatı değişmişti."

"Peki ya Andrea?"

"Öyle stresliydim ki hiçbir şey yiyemiyordum. Adetlerim kesilmişti. Igor artık bana o gözle bakmıyordu ve böylece yerimi Andrea aldı. Artık o hizmeti Andrea sağlıyordu."

"Bunların hepsi sen Andrea'yla aile tatillerine giderken mi oldu?"

"Evet."

"Daha sonra Andrea'nın nişanlandığını biliyor muydun?"

Barbora başını salladı ve bir tane daha sigara yaktı.

"Andrea, Igor hakkındaki bilgileri biliyor muydu? Ne tür bir iş yaptığından haberdar mıydı?" diye sordu Erika.

"Bilmiyorum. Hiç konuşmadık. Başlarda yakındık, sonrasında da ailesiyle yaptığı tatillerde tuhaf bir biçimde hâlâ yakındık. Ancak daha sonra ben içime kapandım. Sanırım Andrea, Igor'un şu aptal Guy Ritchie filmlerindeki gibi serseri bir Londra gangsteri olduğu gibi romantik bir düşünceye sahipti."

"Peki, tanık koruma programına nasıl girdin?" diye sordu Moss.

"Kızın cesedi birkaç ay sonra benim çantamda bulundu."

"Nerede?"

"Doğu Londra'da bir katı atık sahasında. Çantanın iç gözünde bana ait eski bir mağaza kartı varmış. Bu yüzden polis kapıma dayandı. Uzun zamandır beni izlediklerini ve şahitlik etmem için anlaşmaya varabileceğimizi söylediler."

"Ettin mi?"

"Evet. Annem, bunlar olmadan kısa bir süre önce ölmüştü. Tanrı'ya şükür. Asla öğrenmedi... Igor o ana dek bana güveniyor gibiydi. Victoria Coach'ta kızlarla tanışmaya gelmemi istedi. İngiltere'ye temizlikçi olarak çalışmak için geldiklerini sanıyorlardı. Eğer oraya gidersem bana güvenip arabaya bineceklerini söyledi..."

"Yani Igor fahişelik yapmaları için Londra'ya yasadışı kadın ticareti yapıyordu?" dedi Erika.

"Evet."

“Tek başına mı çalışıyordu?”

“Hayır. Bilmiyorum; çok karışıktı. İşin içinde başka adamlar ve kız arkadaşları da vardı.”

“Kızları nereye götürüyordu? Kaç kız vardı?” diye sordu Moss.

“Bilmiyorum,” diye başladı Barbora. Kendini kaybedip hıçkırarak ağlamaya başladı.

“Tamam,” dedi Erika uzanıp masanın üstünden Barbora’nın elini tutarak. Kız irkilerek elini geri çekti.

“Ne oldu sonra?” diye devam etti Erika. “Igor tutuklandı mı?”

“Evet. Duruşmaya gittim,” dedi Barbora. Erika, yanında oturan Moss’a baktı. Karanlıkta bile yüzündeki şoku görebiliyordu.

“Duruşma mı, ne duruşması? Kayıtlarda yok... Ne oldu?”

“Dava düştü. Yeterli delil yoktu. Jüri bir karara varamadı... Sanırım Igor tanıkların bazılarına gitti. O... o çok fazla insan tanıyor.” Barbora’nın bakışları ifadesizdi. “Nasıl bir izlenim yarattığımın, ne kadar kötü şeyler yaptığımın farkındayım. Ne kadar korkunç biri olduğumu biliyorum. Hepsi bir adama âşık olmam yüzünden,” dedi. Erika ve Moss sessizdi. “O kızları haberlerde, basın toplantısı sırasında gördüğümde, içlerinden birini tanıdım: Tatiana. Londra’ya geldiğinde çok heyecanlıydı ve... Sizinle konuşmak zorundaydım. O pezevengi yakalamak zorundasınız.”

“O zamandan sonra Andrea’yı gördün mü?” diye sordu Moss.

Barbora huzursuzlukla kıpırdandı. “Evet.”

“8 Ocak gecesi Glue Pot adındaki barda mı?” diye sordu Erika.

“Evet.”

“Igor onunla mıydı?”

"Ne? Hayır! Eğer öyle olsaydı asla yanına... Orada mıydı?"

"Hayır." dedi Erika. Moss ona bir bakış fırlattı. "Neden oradaydın? Tanık koruma programındasın."

"Londra'ya her ay annemin mezarını ziyarete gidiyorum. Mezarı temizleyip taze çiçekler bırakıyorum. Bir yabancı olmak, yeni bir kimliğe sahip olmak ne kadar zor biliyor musunuz? Andrea'ya mesaj atıp kahve içelim mi dedim. Çok aptalcaydı, biliyorum. Ama Andrea buluşacağımız yeri sürekli değiştirip durdu ve... aslında gitmeme-liydim ama onu özlemiştim."

Moss inanmayışını gizlemekte zorlanıyordu.

"Buluşmamız çok kısa sürdü. Tek başıyaydı. Birazdan yeni erkek arkadaşıyla buluşacağını söyledi... Sanki aramızda olanlar hiç yaşanmamıştı. Ortadan kaybolup bir anda geri dönmeme şaşırmadı. Umurunda değildi."

"Glue Pot'tan ne zaman ayrıldın?"

"Bilmiyorum. Sekizden önce. Saat dokuz gibi Liverpool'dan bir tren olduğunu biliyordum."

"Başka kimseyi görmedin mi?"

"Hayır, Andrea barda bir şeyler içeceğini söyledi. Çalışan bir kız vardı... Ona dikkat etmesini, bir zamanlar onun yerinde olduğumu söylemek istedim ama söyleyemedim."

"Ama bütün bunları kayda almak zorundayız Barbora."

Barbora birdenbire sustu. Konuştuğunda sesi çok uzaktan geliyor gibiydi. "Cep telefonumla hepsini kaydettim," dedi telefonunu uzatarak. "Anlatacağım birkaç şey daha var ama önce gerçekten tuvaletimi yapmam gerekiyor."

"Sahiden mi? Çok karanlık..."

"Lütfen, gerçekten," diye tekrarladı.

"Tamam. Fazla uzaklaşma... Burada olacağız," dedi Erika.

"Al, bu feneri kullan," dedi Moss paltosunun cebinden çıkarırken. Barbora feneri alıp kalktı ve çalılıkların arasına gitti. Gök gürültüsü daha da sıklaşmıştı. Çakan şimşek ortalığı aydınlattı.

"Peterson'ı çağıracağım," dedi Erika. "Barbora dönünce harekete geçmemiz gerekiyor. Onu Londra'ya götürmeliyiz. Yani, ortaya çıktığı için yeni kimlik işe yaramaz. Prosedür nasıl işliyor bilmiyorum."

"Patron, o duruşma neyin nesi? George Mitchell ya da Igor Kuceroğluyla ilgili bir kayıt yok. Fotoğrafını ulusal veri tabanına yüklediklerinde de bir şey çıkmadı... Bundan hiç hoşlanmadım; durum giderek tuhaflaşıyor."

Erika başını sallayıp bir sigara yaktı. "Yeni kimliğini doğrulamamız gerekiyor. Sonra da bize anlattığı her şeyi kontrol etmeliyiz..."

"Andrea Douglas-Brown cinayetinde karışık bir durum daha," dedi Moss. Erika ilk kez telefona bakıp tuşlarla oynayarak Barbora'nın konuşmasının birazını dinledi.

"Elimizde ses kaydı var. George Mitchell ya da Igor Kuceroğlu'nu karakola getirmek için yeterli. Geri döndüğünde adamın adresini öğrenmeliyiz," dedi Erika.

Moss telefonunu alıp Peterson'ı aradı; nerede olduklarını açıklamaya çalıştı ama sinyal kötüydü.

"Bağlantı kopuyor patron, konuşamıyorum." Gök gürledi ve ardından gökyüzü çakan şimşekle aydınlandı. "Aman Tanrım!" diye bağırdı. "Şimşek çakarken cep telefonumu kullanıyorum, ne aptalım. Peterson bekleyebilir."

"Tamam, tamam, sakın ol; bir de ben deneyeyim," dedi Erika. Önce kendi telefonunu, sonra da tekrar Moss'unkini denedi ama sinyal yoktu; telefon hiç çalmadı bile.

İçinde giderek büyüyen kötü bir his vardı.

"Çiş yapmak için biraz uzun bir süre, değil mi?" dedi Moss. Erika'nın telefonundan yüzlerine ışık yansıdı.

Aynı anda yerlerinden sıçrayıp Barbora'nın, oturdukları yerden ayrılıp başını eğerek altına girdiği büyük dala yöneldiler. Kurumuş böğürtlen çalılarının arasından geçerek uzun patikaya geri döndüler.

Ağaçların altından çıktıklarında şakır şakır yağmur yağmaya başladı. Şimşek çaktı ve o anda biraz ötede bir sürü dalı olan büyük bir ağaç gördüler.

Ağacın dalından gıcırtyla bir ip sallanıyordu ve ilmiğin ucunda asılı Barbora'yı gördüler. Ayakları hareketsizdi ve bedeni rüzgârda savruluyordu.

BÖLÜM 59

Yağmur şiddetlenip ağaçların tepelerinden dökülerek çamurlu yolda beyaz lekeler oluşturdu. Gök gürledi, çakan şimşek asılı olduğu ağaçta gözleri açık, boynunun etrafındaki derisi boynunu sıkan ipten dolayı kat kat olup çenesinin altında toplanmış Barbora'yı aydınlattı. Moss ağaca tırmanmaya kalkıştı ama yağmur bunu imkânsız yapıyordu.

"Bırak, in aşağıya!" diye bağırdı Erika yağmurun sesini bastırmaya çalışarak. "Çok geç... Ölmüş. Peterson'ın yanına git ve destek isteyin. Ben burada kalacağım."

"Emin misin patron?" diye bağırdı Moss yüksek sesle.

"Evet, git hadi!" diye bağırdı Erika.

Moss ağaçlara doğru koştu ve Erika bekledi. Çamurun içinde bir ileri bir geri yürüdü; ıslanıyordu ama umursamadı. Beyni zonkluyordu. Dava derinleştikçe işler sarpa sarıyordu.

Fırtına yaklaşıyor gibiydi. Yağmur delicesine yağıyordu ve havada yoğun elektrik vardı. Erika ağacın gövdesini cetselle arasına alarak mecburen ağacın altında duruyordu.

Sonunda yağmur yavaşladı ve fırtına dağılmaya başladı. Polis sirenini duyduğunda telefonunda sinyal olup olmadığını kontrol ediyordu. Bir ekip arabası yolun yukarısında görünüp yavaşça ona doğru gelmeye başladı.

Tekerlekleri sulu çamurda kayıyordu. İki genç erkek polis arabadan indi, Erika kimliğini göstererek tanışmak için onlara doğru yürüdü. Barbora'nın cesedine baktılar.

"Bir şeye dokundunuz mu? Bölgenin güvenliğini sağlamamız gerekiyor," dedi biri.

"İntihar etti," dedi Erika. "Bunu yapmadan önce bizimle birlikteydi."

Erika, Moss ve Peterson, olay yerinden ancak birkaç saat sonra ayrılabilirdiler. Barbora'nın tanık koruma programında olması, kim olduğunu bulmalarına engel teşkil ediyordu. Londra'ya doğru arabalarıyla dönerlerken hava kararıyordu. Erika ve Moss, Peterson'a detayları anlattılar.

"Yani bu Igor Kucеров, Andrea, Doğu Avrupalı üç kız ve Ivy'nin ölümlerinden mi sorumlu?" diye sordu Peterson.

"Ve bir de Barbora'nın evinde öldürdüğü kızın. Çantanın içine sakladığı kız."

"Onun için tutuklanıp duruşmaya çıkmış ama hiçbir sistemde ya da veritabanında yok?"

"George Mitchell olarak yok," dedi Erika. Telsizden bir cızırtı ve bip sesi duyulduktan sonra Crane konuştu.

"Patron, belediye vergi kayıtlarında Igor Kucеров'a ait bir adres bulduk. Kilburn'de yaşıyor; otuz yedi yaşında, kökeni Romanya ve Rusya'ya dayanıyor. Evli. Evi karısının Rebecca Kucеров'un adına. Beş yaşında bir oğulları var."

"Tanrım," dedi Moss.

"Ne kadar zamandır evli?" diye sordu Erika.

"On yıldır," dedi Crane.

"İş geçmişi var mı?"

"Peyzaj bakım işi yürütüyor. Yönetici olarak kayıtlı ama şirket karısının üzerine. Öldürdüğü kızların bulundukları yerlerle anlaşması olup olmadığını bulmak için bilgisayarlarımızı tarıyoruz."

Sessizlik oldu.

"Onu karakola getirmemizi ister misin?" diye sordu Crane. Erika ön panelde parlayan saate baktı. Saat beşi geçiyordu.

"İki saat içinde Londra'ya dönmüş oluruz," dedi Peterson zihnini okuyarak.

"Hayır. Şimdilik bekleyin. Geldiğinde hazır olmak istiyorum. Evinin dışına bir gözetleme ekibi koyun. Orada olduğunuzu bilmesin. Ve gözünüzü ondan ayırmayın."

"Tamam patron."

"Birkaç saat içinde Lewisham Row'da olacağız. Bu süreçte onun hakkında bulabildiğiniz her şeyi istiyorum: banka ekstreleri, e-postalar, sahip olduğu şirketler, herhangi bir iflas. Eşini de kontrol edin, tam profil istiyorum. Kendi adına olup gizli tuttuğu şeyler olduğuna bahse girerim. Ve Barbora Kardosova'ya verdikleri yeni kimliği bulmaya çalışın. Artık öldüğüne göre çok daha kolay olacaktır."

"Zaten onun üzerinde çalışıyoruz," dedi Crane. Ve ekledi, "Siz iyi misiniz? Kendini tam önünüzde astığını duyduk."

"İyiyiz," dedi Erika. "Şimdi şu telsizi bırak da Igor Kucero'ya odaklan."

Dışarısı zifiri karanlıktı. Etraflarındaki tarlalar ve bataklıklar görünmüyordu. Ay yoktu, yıldızlar yoktu, hiç ışık kirliliği yoktu. Sadece önlerinde farların aydınlattığı yol vardı. Erika bataklıkların sevimsiz görüntüsünden uzaklaşmaya can atıyordu. Etrafında binaların olduğu, gürültülü ve zamanın hızla akıp geçtiği şehre dönmek istiyordu.

Yolcu koltuğunun üzerindeki aynayı açtı, ışık yüzüne yansıyınca yüzündeki çamuru gördü. Peterson'ın arkadan yansıyan yüzü onu izliyordu.

"Bir ceset görmek işleri kolaylaştırmıyor, değil mi patron?" dedi.

“Hayır, kolaylaştırmıyor,” dedi Erika. Çamuru bir peçeteyle silip aynayı kapadı. Arabanın içi yeniden karanlığa gömüldü.

Yolun geri kalanını hiç konuşmayıp enerjilerini önlerinde uzanan gece için muhafaza ederek gittiler.

BÖLÜM 60

Erika, Moss ve Peterson saat yediden sonra Lewisham Row karakoluna döndüler. Norfolk'dan dönüş yolunda sağanak yağmur hâlâ devam ediyordu, hızla resepsiyona girerlerken otopark yağmur sularıyla dolmuştu. Crane onları karşılayıp resepsiyondan içeriye aldı. Erika ekibin tamamının orada kaldığını ve vaka odasında vızır vızır çalıştıklarını görünce çok etkilendi.

"Herkes iyi akşamlar. Crane size olanları anlatmıştır diye düşünüyorum?" dedi Erika. Herkes bir şeyler mırıldanarak başlarını salladı. "Güzel. Sizde neler var?"

Polislerden biri, bodrum katındaki spor merkezinden havlular getirip Moss, Peterson ve Erika'ya verdi. Teşekkür ederek havluları aldılar.

"Kayıtları kontrol ettik ve çantanın içine soktuğu kızın on yedi yaşındaki Nadia Greco olduğunu bulduk. Southwark Crown mahkemesinde duruşması yapılmış," dedi Crane.

"Eeee?" dedi Erika saçını havluyla kurularken.

"İşte durum burada biraz tuhaflaşıyor patron. Mahkeme kayıtları gizli belge olarak işaretlenmiş.

"Ne?" dedi Erika. "Igor Kucerov'un duruşması neden gizli istihbarat duruşmalarıyla aynı yasal muameleyi görmüş ki?"

"Bilmiyorum; dediğim gibi, elimizde çok az bilgi var. Belgeler şifrelenmiş, isimler silinmiş," dedi Crane.

"Peki, bu davanın ona ait olduğunu nereden biliyoruz?"

"Cinayet için yaptığım aramadaki anahtar sözcüklerle eşleşiyor; cesedin bulunduğu yer ve kurbanla ilgili detaylar sınıflandırılmamış."

"Mahkeme kararlarıyla ilgili bir şey var mı?" diye sordu Erika.

"Davanın yetersiz delil nedeniyle düştüğünü söylüyor."

"Ve Igor Kuceroğlu ya da George Mitchell'in tutuklanmasıyla ilgili bir kayıt yok, öyle mi?"

"Hayır. Igor Kuceroğlu'nu Google'da araştırdık ve araştırma sonuçlarının pek çoğu Avrupa veri koruma kanunu kapsamında kaldırılmış. Yani Igor Kuceroğlu'nun suç kaydı varsa bile silinmiş. Veri tabanında onunla ya da George Mitchell'le ilgili hiçbir şey yok."

"Bu hiç hoşuma gitmedi."

"Çalışmaya devam edeceğiz patron."

"Barbora Kardosova'nın gerçek kimliğini buldunuz mu?"

"Onun üzerinde çalışıyoruz ama mahkemeler yarın sabah dokuz kadar açılmayacak. Tanık koruma, bilinmezlerle dolu bir departman; farklı bir bilgisayar ağıyla çalışıyorlar."

Sessizlik oldu. Erika ayağa kalkıp bütün kurbanların fotoğraflarının asılı olduğu tahtaya yürüdü. Andrea'nın son kez görüldüğü, trene binerkenki kamera fotoğrafları ve onların yanında da George Mitchell'le çekilmiş fotoğrafı vardı. Igor Kuceroğlu'nun ehliyetinden alınmış yeni bir fotoğrafı da vardı. En son da Douglas-Brownların, henüz saçlarını kestirip sarıya boyatmamış ve tanık koruma programıyla ortadan kaybolmamış olan Barbora Kardosova'yla olduğu aile fotoğrafları vardı.

"Pekâlâ. Uzun bir gün oldu," dedi Erika odadakilere dönerek. "Ama küreklerimizi çıkarıp kazmaya başlamamız gerekiyor. Eğer mümkünse birkaç saat kalmanızı istiyorum. Temel noktalara geri dönüp her şeyi didik didik edelim. Her şeyi. Yemek ve kahveler benden. Sadece *bir şey* bulmamız gerekiyor. Andrea Douglas-Brown, Igor Kuceroğlu ve diğer cinayetler arasında bir bağlantı var. Onu bulmamız gerekiyor, şimdiye dek gözümüzden kaçmış olan küçük bir şey olabilir. Hep söylediğim gibi, saçma soru yoktur.

"Şimdi bu davayla birlikte çok tehlikeli sulara açılıyoruz ama derinlere inmekten korkmayın, özellikle de Sör Simon konusunda. Önceleri bizim için yasaklı bölgeydi ama artık değil. Elimizde Barbora Kardosova'nın kayıtlı ifadesi var; onu intranete yükletyim. Şimdi, kimler kalıyor?"

Erika vaka odasına beklentiyle baktı. Herkes yavaş yavaş ellerini havaya kaldırdı. Erika, Peterson'la birlikte sırtarak elini kaldıran Moss'a baktı.

"Eğer yaşlı bir kadın olmasaydım hepinizi öperdim. Teşekkür ederim. Pekâlâ. Şimdi önümüzdeki birkaç saati iyi değerlendirelim."

Vaka odasındaki polisler harekete geçti.

"Geçen seferki çörekleri nereden aldın?" diye sordu Crane bir yığın dosyayla gelerek.

"Krispy Kreme. Sipariş verebilirsin," dedi Erika. "Marsh nerede?"

"Erken çıktı. Hafta sonu izinli; eşini sanat galerisi gibi bir yere götürecekti," dedi Crane.

"Onun da resimle ilgilendiğini bilmiyordum," dedi Erika.

"Yok, sadece eşini bırakıyor; Cornwall'da. Ama sanırım bu akşam biraz romantizm yapacaklar; onu aramamamızı söyledi... her ne olursa olsun."

“Ne kadar güzel; biz soruşturmanın en can alıcı noktasındayız ve o kaçamak yapmak için çekip gidiyor.”

“Ona telefon etmemi ister misin?” diye sordu Crane.

“Hayır, Başkomiser Marsh’ı rahatsız etmeyin,” dedi Erika bunun kendi lehine olabileceğini fark ederek.

BÖLÜM 61

Ertesi sabah Başkomiser Marsh, Marcie'yle güzel bir otel odasında uzanmış yatıyordu; otelin adı aklından çıkmıştı ama panoramik Dartmoor manzarasıyla Londra'dan çok uzak olduğunu biliyordu. Marcie'nin başı çıplak göğsündeydi; Marsh'ta, sevişme sonrası hep hissettiği o aşırı istek vardı. Karısının teninin kokusu sarhoş ediciydi. Hava aydınlanmıştı, bütün geceyi sevişerek geçirmişlerdi. İkizlerden sonra böyle bir şey ilk kez oluyordu.

Yatağın yanındaki telefon çalarak sessizliği böldü. Marsh yatakta döndü, saat dokuz buçuktu. Uzanıp ahizeyi kaldırdı ve sonra tekrar yerine koyup kapadı.

"Uyandırma servisi istemiş miydin?" diye mırıldandı Marcie.

"Tabii ki hayır," dedi Marsh.

"Ooh. Telefona cevap vermemen beni çok tahrik etti," dedi Marcie. Kocasını öperek elini karnının üzerine doğru kaydırды...

Telefon tekrâr çaldı, Marsh küfrederek dönüp kabloyu duvardaki yuvasından çekip çıkardı. Tekrar karısına dönüp sırtıttı. "Sanırım burada kalmıştık," dedi elini büyümüş penisinin üstüne yerleştirerek.

"Bir daha mı? Başkomiser." Güldü.

Birdenbire kapı çalınmaya başladı. "Affedersiniz, merhaba... resepsiyondan geliyorum," dedi bir ses.

"Bu ne şimdî!" diye bağırdı Marsh; Marcie sertleşmiş penisine prezervatif takmaya çalışıyordu.

"Defolup gitmesini söyle; paketteki son kondom bu," dedi Marcie.

Kapı tekrar çalındı. "Bayım, bayım?" dedi titrek sesiyle danışmadaki genç çocuk. "Her ne olursa olsun sizi rahatsız etmememizi söylemişsiniz ama hatta Emniyet Müdür Yardımcısı var. Sizin telefonunuzda... Bayım? Eğer açmazsanız bazı sonuçları olacağını söylüyor... Onun dediklerini aktarıyorum... böyle söyledi."

Marsh yataktan fırlayıp telefonu duvardaki sokete yeniden bağlamaya çalıştı.

"Ne cehennemdesin Marsh? Büyük bir sorunumuz var!" dedi Oakley, Marsh telefonu kaldırdığında.

"Özür dilerim efendim, siz olduğunuzu bilmiyordum..."

"Memurlarından biri, o lanet olası Foster, sabahın beşinde silahlı müdahale birimiyle Sör Simon Douglas-Brown'un kapısına dayanmış. Onu ve kızı Linda'yı gözaltına almış. Giles Osborne'u da almış."

"Ne işler çeviriyor bu yine?"

"Şu anda İskoçya'dayım Marsh, çok ihtiyacım olan bir tatildeyim ve Londra'ya dönmek zorunda kalmak istemiyorum. Bunu düzeltereğine inanıyorum."

"Düzeltereğim efendim."

"Öyle yapsan iyi edersin. Normalde saat daha dokuz bile olmadan lanet olası bakanlar kurulundan biri tarafından uyandırılmam. Dikkatli olmazsak çok kişinin canı yatacak Marsh."

Telefon aniden kesildi. Marsh küçülüp buruş buruş olmuş penisıyla cırlıçıplak dikiliyordu. Telefonu tekrar kaldırıp tuşladı ve bağırarak Dedektif Foster'la konuşmak

istediğini söyledi. Derhal. Marcie yatak örtülerini üzerine çekip gözyaşlarını tuttu. Bu da kocası yüzünden mahvolan başka bir tatildi.

BÖLÜM 62

Erika ve ekibi çok az uyuyup sabahın erken saatlerine kadar çalışmışlardı. Delilleri yeni edindikleri bilgilerle birleştirerek gece saat birde çok önemli bir ilerleme kaydetmişlerdi. Çılgınca bir plan yaptıktan sonra saat üçte, birkaç saat uyumaları için Erika hepsini evlerine gönderdi. Sabahın ilk ışıklarıyla buluşup planın ilk aşamasına başlayacaklardı.

Saat on bir olmuştu ve Erika, Moss, Peterson ve Crane'le Lewisham Row'un gözlem odasında oturuyordu. Önlerinde dört tane ekran vardı. Her ekran bir sorgu odasını gösteriyordu.

Birinci odada Linda Douglas-Brown telaşlı bir şekilde bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Uzun siyah bir etek ile kocaman çay lekeli, üzeri siyah kedi yavrularıyla kaplı beyaz bir kazak giymişti. Sonraki ekranda, ikinci sorgu odasında, babası Simon Douglas-Brown elleri masanın üstünde ileriye bakarak sakin bir şekilde oturuyordu. Silahlı müdahale biriminden bir grup polis tarafından uyandırılmış olmasına rağmen, koyu renk bir kumaş pantolon ve yeni ütülenmiş mavi bir gömlekle V yaka bir kazak giymişti.

Üçüncü odada Giles Osborne meraklı bir tablo çiziyordu. Daracık cam yeşili kot pantolon ve üzerinde tropik palmiye ağaçlarının olan, göbeğini belli eden dar bir tişört giymişti.

Yana ayırdığı yağlı saçlarıyla kameraya bakıyordu.

“Yirmi dakikadır gözlerini kameradan ayırmadı,” dedi Crane tükenmez kalemını ekrana hafifçe vurarak.

“Dünya yansa umurunda olmayacak gibi görünen tek kişi, Igor Kucarov,” dedi Erika dört numaralı odanın ekranını izlerken.

Igor masanın arkasına oturmuş, bacaklarını iki yana açarak sandalyesine yaslanmıştı. Kilburn’de güzel bir burjuva semtindeki evine onu tutuklamak için gittiklerinde Igor spor yapıyordu. Önünde Nike işareti olan beyaz dar bir tişört ve parlak siyah koşu şortu ve ayakkabıları giymişti. Vücudu yağsız ve kaslıydı; teni zeytin rengiydi. Andrea’yla çekilmiş fotoğraflarındaki kirli sakalı gitmişti. Siyah gözlerini ayırmadan dikkatle kameraya bakıyordu.

“Önce onunla başlayalım,” dedi Erika. Erika ve Peterson çıkarken Moss ve Crane gözlem odasında kaldılar. Koridorda Igor’un avukatıyla karşılaştılar; zayıf bir adamdı ve saçlarıyla ufak bıyığı ağarmaya başlamıştı. Müvekkilinin neden alıkoyulduğunu sorarak karşı çıkmaya başladı.

“Güvenilir delilleriniz olmadan müvekkilim sorularınızın hiçbirini yanıtlamayacak...”

Avukatı geçip dört numaralı sorgu odasına girdiler. Igor hâlâ arkasına yaslanmış oturuyordu. Peterson’la birlikte içeriye girdiklerinde Erika’yı siyah gözleriyle baştan aşağı süzdü. Kayıt aleti açılırken uzun bir sinyal sesi duyuldu.

“24 Ocak günü sabah saat on biri beş geçiyor. Ben Dedektif Başmüfettişi Foster ve yanımda Dedektif Peterson’la Avukat John Stephens var.”

Erika ve Peterson, Igor ve avukatının karşısına oturdular. Erika önündeki belgeleri kontrol ederek beş dakika harcadıktan sonra başını kaldırıp Igor’a baktı.

“Evet, Bay Kucarov. Yoksa George Mitchell mi demeliyim?”

"Nasıl istersen öyle seslen tatlım." Sırıttı. Sesi toktu ve Rus aksanından izler taşıyordu.

"Neden iki isim kullandığınızı açıklayabilir misiniz?"

Omuz silkti.

"M15 için mi yoksa M16 için mi çalışıyorsunuz? Yoksa casusluk yapan gizli bir ajan mısınız? Belki de Devlet Sırları Kanunu'nu imzalamışsınızdır."

Igor yüzünü çarpıtarak sırtıp çenesini ovuşturdu. "Hayır," dedi sonunda.

"Üzgünüm ama bunlar saçma sorular," dedi avukat.

"Hayır, mantıklı sorular. Bay Stephens, müvekkilinizin Nadia Greco isminde genç bir kadını öldürmekten mahkeme karşısına çıktığını biliyor muydunuz? Çürümüş bedeni bir bavulun içine sıkıştırılmış halde bir kenarda bulundu."

Erika, masanın üstünden Nadia'nın bir fotoğrafını itti. Şişmiş ve kararmış bedeni bavulun açık katlarından görünüyordu.

"Bavul, polisi Bay Kucеров'un o zamanki kız arkadaşı Barbora Kardosova'ya ulaştırmış. Nadia Greco, Barbora Kardosova'nın evinde dövülerek öldürülmüş. Olay yerinde Igor'un DNA'sı bulunmuş ve Barbora takip eden duruşmada aleyhinde tanıklık etmiş. Ancak jüri bir karara varamamış ve dava düşmüş."

Avukat yan gözle Igor'a baktı.

"Kanıtlayın," dedi Igor omuzlarını silkerek.

"Sorun da bu Igor. Duruşmanın kayıtları ve metinleri gizli belge olarak işaretlenmiş. Bu sınıflandırma yalnızca ulusal güvenliğe zarar verebilecek olayları kapsayan ceza davalarında yapılabilir. Bunu biliyor muydunuz Bay Stephens?"

"Gizli belge prosedürünün ne olduğunun farkındayım. evet," dedi avukat sinirlenerek.

"Öyleyse bunun ne kadar olağandışı olduğunu anlarsınız. Bu sınırlama, gizli servisle hiçbir ilgisi olmayan müvekkilinizin cinayet davasına getirilmiş," diye bitirdi Erika.

Igor kollarını yukarıya doğru gerip boynunu küttetti.

"Biraz James Bond'a benziyor olabilirim," dedi Igor.

"Hayır, sana baktığımızda öyle bir şey görmüyoruz," dedi Peterson soğuk bir tavırla.

"Bu kadar suratsız olma ahbab. Sürekli siyahi bir James Bond'dan bahsetmiyorlar mı? Hâlâ bir şansın olabilir," diye cevap verdi Igor.

Peterson durup Nadia Greco'nun fotoğrafını Igor'a doğru kaydıldı.

"Lütfen fotoğrafa bak, bu kızı tanıyor musun?" diye sordu.

"Müvekkilime bunu cevaplamamasını tavsiye ediyorum," dedi avukatı.

"Tamam. Peki ya bu fotoğraf? Bu sen ve Andrea Douglas-Brown. Douglas-Brown cinayetinden haberdar mısın? Bu fotoğraf o ölmeden dört gün önce çekilmiş ve bu ve de bu..."

Peterson bir dizi fotoğrafı masanın diğer tarafına itti. İçlerinden biri, Igor ve Andrea Horniman Müzesi'nin bahçesinde birlikte otururken çekilmişti ve fotoğraflar giderek açık seçik bir hal alıyordu. Igor dudaklarını büzerek arkasına yaslandı.

"Öldürülmüş olarak bulunan Andrea Brown'la aynı kişi."

"Evet, hepimiz kim olduğunu biliyoruz," diye atıldı avukat. "Müvekkilimi bu cinayetle mi suçluyorsunuz?"

Erika onu önemsemedi. "Ölmeden birkaç saat önce Forest Hill'deki Glue Pot barda Andrea'yla görülmüşsün..."

"Sorularınıza cevap vermek zorunda değilim. Gitmek istiyorum," dedi Igor sandalyesinden kalkarak.

"Oturun," dedi Erika. Igor dudaklarını büzüp kollarını kavuşturmuş halde ayakta duruyordu. "Ve sorularıma da cevap vermek zorundasınız. Dediğim gibi Andrea'yla görülmüşsünüz."

"Hayır. Bir yerde görülmüş olamam çünkü Andrea'nın kaybolduğu gece İngiltere'de değildim. 31 Aralık'tan 15 Ocak'a kadar Romanya'daydım. Biletlerim var ve pasaport kayıtlarıma da bakabilirsiniz."

"Sizin kayıtlarınıza mı yoksa George Mitchell'ın mı?"

"Siz de biliyorsunuz ki isim değiştirmek kanunlara aykırı değil," dedi Igor. "Slovaksınız değil mi? Ve isminiz Foster?"

"Kocamın soyadı," dedi Erika.

"Evli misiniz?" diye sordu Igor bir kaşını yukarı kaldırarak. "Nasıl başardınız?"

"Size oturmanızı söyledim," diye bağırdı Erika masaya yumruğunu vurarak.

"Eğer müvekkilimi suçlayacaksanız..." diye başladı Bay Stephens.

Erika ayağa kalkıp odayı terk etti.

"Dedektif Foster sorgu odasından ayrıldı. Saat on biri on iki geçerken sorguyu durduruyorum," dedi Peterson ve arkasından çıktı.

"Piçin teki, değil mi?" dedi Erika, Peterson dışarı çıkınca. Sinirden titriyordu. "Kendimi bu kadar çabuk kaybetmemeliydim. Kendini beğenmiş herif... Crane'e olay saatinde nerede olduğunu araştırmasını söyler misin, bakalım gerçekten ülke dışında mıymış?"

"Tamam patron. Seni kızdırmasına izin verme. Daha yeni başladık. Geri dönmek ister misin?"

Erika derin bir nefes alıp başını iki yana salladı. "Hayır. Sıra Simon Douglas-Brown'da."

BÖLÜM 63

Simon Douglas-Brown'un avukatının saçları da Bay Stephens'inkiler gibi ağarmıştı ama çok daha iyi bir takım elbise giymişti. Sorgu odasında beklerken kravatını düzeltiyordu.

"Burası," dedi Erika bir numaralı sorgu odasının kapısını işaret ederek.

"Müvekkilime sorularınızdan hiçbirine..." diye başladı ama Erika ve Peterson yanından geçip içeriye girdiler.

Sırayla sorgu odasına girerlerken Simon öfkeyle onlara baktı. "Şunu iyi bilin ki, sizinle işim bittiğinde mesleğinizin geri kalan yıllarını geçirmek için iğrenç bir trafikte Old Kent'e doğru gidiyor olacaksınız!"

Erika ve Peterson onu umursamayıp oturdular. Peterson kayıt cihazını aynı sözlerle başlattıktan sonra önüne bir dosya açtı.

"Linda nerede?" diye sordu Simon. Erika sorusunu duymamış gibi yaptı. "Kızımın nerede olduğunu bilmeye hakkım var!"

"Linda tutuklandı, o da burada," dedi Peterson.

"Linda'yı bunların dışında tutun, anladınız mı beni? O iyi değil!" diye bağırdı Simon.

"İyi değil mi?"

"Çok fazla stres altında; sorguya çekilmeye uygun değil."

"Onu sorguya çekeceğimizi kim söyledi?" diye sordu Erika.

"Polisler sabahın köründe silahlarıyla kapıma dayandıklarında herhalde sohbet etmeye gelmediler. Ben de tabii ki... Sizi uyarıyorum..."

"Eşiniz resepsiyonda. Oğlunuz David nerede?" diye sordu Erika.

"Arkadaşlarıyla Prag'da erkek erkeğe bir hafta sonu geçiriyorlar."

"Nerede kalıyor?"

"Bilmiyorum, bir pansiyon ya da otelde; tek bildiğim genellikle gençlerin kaldığı bir otel olduğu. Erkek erkeğe bir parti yapacaklar."

"Kimin için yapıyorlar?"

"Üniversiteden bir arkadaşı evleniyor. Sekreterimden bilgi alabilirim; rezervasyonu o yaptırdı."

"Biz hallederiz," dedi Peterson. Erika dosyayı karıştırırken sessizlik oldu.

"İşiniz ve şahsi ilişkilerinizle bağlantılı pek çok şirket yönetiyorsunuz, öyle değil mi?" diye sordu.

"Ne kadar aptalca bir soru. Tabii ki doğru."

"Bunlardan biri Millgate Ltd, doğru mu?"

"Evet."

"Quantum, Burbridge, Newton Quarry..."

Avukat masanın üstünden Erika'ya doğru eğildi.

"Müvekkilime bunları neden okuma ihtiyacı hissettiğinizi anlamıyorum Dedektif Foster. Yaptığı işlerin gayet farkında; bunların hepsi halka açık şirketler ve bu bilgiler de kamuya açık."

Simon arkasına yaslandı, tetikte ama öfkeliydi.

"Evet, doğru," dedi Erika. "Devam etmeden önce kayıt için teyit etmem gerekiyordu. Müvekkilinizin kıymetli

vaktini harcadığım için özür dilerim... O yüzden, tekrar soracağım."

"Evet, evet, evet. Lanet olası kayıt cihazınız için yeteri kadar yüksek oldu mu?"

"Dikkatinizi geçen yıl eylül ayma ait banka ekstrenize çekmek istiyorum." Erika dosyasından bir kâğıt çıkarıp masanın üstüne koydu. Simon öne doğru eğildi.

"Bir dakika, bu neden sizde? Kimin yetkisiyle?"

"Benim yetkimle," dedi. "Tarafınızdan, Yakka Organizasyon'a bağlı Cosgrove Holdings Ltd'e bir ödeme yapılmış. Miktarı kırk altı bin pound." Erika parmağıyla kâğıdın üstünde yazan miktarı gösterdi.

"Evet, şirkete yatırım yaptım," dedi Simon arkasına yaslanıp gözlerini Erika'ya dikerek.

Erika başka bir ekstre daha çıkardı. "Giles Osborne'un banka ekstrelerinden biri de elimde. Aynı gün, Cosgrove Holdings Ltd hesabına kırk altı bin pound yatırıldığını gösteriyor."

"Meseleyi nereye getirmeye çalışıyorsunuz?" diye sordu avukat. Erika elini havaya kaldırıp devam etti.

"Ama aynı gün sizin kırk altı bin poundunuz geri dönüyor."

Simon gülmeye başladı ve onunla birlikte gülen başka biri var mı diye etrafına baktı. Peterson istifini hiç bozmadı. "Neden Giles'a sormuyorsunuz? Şirketinin günlük yönetimiyle alakam yok. Ben pasif ortağım."

"Ama kırk altı bin pound yatırmışsınız. Pasif bir ortak için biraz fazla değil mi?"

"Buna çok mu diyorsunuz? Bana göre büyük bir miktar değil... Eminim polis maaşı alan sizler için çok daha fazladır."

"Bunu göz önüne alırsak, siz ve Giles en azından yatırımınızın şartları konusunda uzlaşmış olmalısınız?" dedi Erika.

"Giles'a güveniyorum ve hatırlarsanız kızımın ölümünden önce onu aileme damat olarak kabul etmiştim."

Simon'ın öfkeli maskesi düştü, yerini Andrea'nın kay-bından dolayı hissettiği acı aldı.

"Peki, öyleyse damadınız olarak Giles kırk altı bin poundun neden doğrudan Mercury Investments Ltd adındaki şirkete aktarıldığı bilgisini paylaştı mı?"

Simon avukatına baktı.

"Evet mi, hayır mı? Basit bir soru," dedi Erika. "Evet mi, hayır mı? Giles kırk altı bin poundun neden doğrudan Mercury Investments Ltd adındaki şirkete aktarıldığı bilgisini paylaştı mı?"

"Hayır."

"Mercury Investments adındaki bu şirketi biliyor musunuz?"

"Hayır."

"Rebecca Kuceroğlu üzerine kayıtlı, Igor Kuceroğlu'un karısı. Belki hatırlatmamı istersiniz, Andrea'nın ikinci telefonu bu fotoğraflarla doluydu."

Erika dosyadan fotoğrafları alıp Simon'ın önüne serdi. Simon fotoğraflara baktı. Gözlerini kapatıp titremeye başladı.

Avukat eğilip fotoğrafları toplamaya başladı. "Kızı henüz defnedilmişken bu can sıkıcı fotoğrafların müvekkili-me gösterilmesine itiraz ediyorum..."

"Peki, ama müvekkiliniz bu kırk altı bin pound hakkında ne diyecek acaba? Igor Kuceroğlu denen bu adam, Doğu Avrupalı kadınların İngiltere'ye yasadışı girişini sağlıyor. Ayrıca Nadia Greco isminde genç bir kızı öldürmekten mahkemeye çıkmış."

"Suçlu olduğu kanıtlanmış mı?" diye sordu Simon sertçe.

"Hayır, ama öyle olmasa bile aralarında bir bağlantı olduğu anlamına geliyor. Şimdi tekrar soruyorum. Giles'ın

kırk altı bin poundu Igor Kucеров'a neden aktardığını biliyor musunuz?"

Simon arkasına yaslandı, şaşırmış görünüyordu.

"Müvekkilim cevap vermeyecek."

"Pekâlâ," dedi Erika. Peterson'a baktı ve ayağa kalktılar.

"Yani?" dedi avukat.

"Şimdilik ara veriyoruz," dedi Erika.

"Saat kaç demiştiniz?" diye sordu Simon.

"On ikiyi çeyrek geçiyor," dedi Erika.

"Linda'yla konuşmak istiyorum, HEMEN," dedi.

Erika onu umursamayıp Peterson'la birlikte odadan çıktı.

BÖLÜM 64

"Orada biraz kafayı yiyor gibi," dedi Moss gözlem odasına döndüklerinde. Ekranlara baktılar. Simon bağıra bağıra "o kaltak dedektif" in kızıyla görüşmesini engellemeye hakkı olmadığını söylüyordu.

"Belki de biraz zor kullanmamız gerekiyordur," dedi Peterson.

"Evet, ama onları sadece yirmi dört saat tutabiliriz. Eğer suçlu olduklarına dair bir şey bulamazsak gitmelerine izin vermek zorundayız."

"Keşke Igor Kucеров'u Nadia Greco cinayeti için yeniden tutuklayabilsek," dedi Moss.

"Elimizde yeni bir delil yok. Ve zamanımızı da bulmaya çalışmakla harcayamayız. Simon ve Giles'tan gelen parayla bağlantısını öğrenmemiz gerekiyor," dedi Erika. "Andrea ve Igor'a ulaşabileceğimiz tek kişi Linda."

Sonraki ekranda Linda, başını sorgu odasındaki masanın üstüne koymuş, dalgın bir halde masaya parmağıyla daireler çiziyordu.

Aşağıdaki ekranda ise Igor başını duvara yaslayıp bacaklarını açmış oturuyordu. Giles oldukça kayıtsızdı. Sandalyesine oturmuş, sanki bir garson siparişini getirmeyi unutmuş gibi etrafına bakıyordu.

"Birkaç dakika ara verelim," dedi Erika. Sigara paketini alıp dışarıya çıktı.

Girişteki merdivenlere çıktığında Diana Douglas-Brown da bir sigara yakmak üzereydi. Üzerinde uzun siyah bir kürkle en alt basamakta ayakta duruyordu. Saçı fönlüydü ve yorgun yüzüne dökülüyordu.

Erika tam dönüp içeriye girmek üzereydi ki Diana onu fark etti.

"Dedektif Foster, neler oluyor?"

"Görüşmelerimizi yapıyoruz," dedi Erika kestirip atmak istercesine.

İçeriye girerken Diana, "Lütfen, bunu Linda'ya verebilir misiniz?" dedi. Kürkünün cebinden küçük, peluş kedili bir anahtarlık çıkardı. Tatlı kahverengi gözleri olan siyah bir kediye. Minicik dili de pembeydi.

"Üzgünüm ama veremem," dedi Erika.

"Lütfen... anlamıyorsunuz, Linda'nın yakınlığa ihtiyacı var." Diana sigarasından bir nefes çekti. "Onu doğururken oksijensiz kaldı. Duygusal problemleri var. Dünyayla başa çıkamıyor!" Son kısmı neredeyse bağırarak söylemişti.

"Nöbetçi polis birkaç dakika içinde bir doktor getirebilir ama Linda gayet iyi, yemin ederim. Ona sadece birkaç soru sormak istiyoruz."

Diana gözyaşlarına boğuldu. Başını eğince önüne düşen saçları yüzünü kapadı. Minik peluş kediyi yüzüne bastırıp hıçkırarak ağladı. Erika resepsiyona döndü.

"Kontrol ettim," dedi Crane, Erika vaka odasına dönünce. "Elimde Igor Kucеров'un 31 Aralık'ta Londra Luton havalimanından Romanya'ya uçup 15 Ocak'ta döndüğünü söyleyen bir yolcu manifestosu var."

"Hassiktir!" dedi Erika. Bütün gözler ona döndü. "Peki ya o arada bir şey yaptıysa? Havalimanına giden yolcu kapisından uçağa gidişini gösteren kamera görüntüleri var mı?" diye ekledi.

“Patron, bu pasaport ve göç bürosuyla ilgili.”

“Biliyorum ama elimizde değiştirilmiş olan mahkeme kayıtları da var. Bunlar Igor Kuceroğlu’nun mahkemede özel muamele gördüğünü gösteriyor! Birileri resmi kayıtları değiştirmiş... Otobüsle ya da arabayla geri dönüp sonra tekrar gitmiş olamaz mı? Ve...”

Crane başını kaşıdı. “Olabilir elbette patron.”

“Varsayımları bırakıp öğrenmeye çalışalım. Pasaport kontrolden fotoğraflarını, Romanya’ya girişinden kamera görüntülerini ve Igor Kuceroğlu’nun 31 Aralık’ta ülkeden çıkıp 15 Ocak’ta geri döndüğünü doğrulayan dijital ayak izini istiyorum.”

“Tamam patron.”

“Unutma, zaman tükeniyor,” dedi Erika saatine bakarak. “On dokuz saatimiz var.”

Erika dışarıya çıkıp Moss ve Peterson’ın yanına gitti. Onlara Andrea ortadan kaybolduğunda Igor Kuceroğlu’nun ülke dışına çıkmış olabileceğini söyledi.

“Yani bu Andrea ve Ivy’yi öldürmediği anlamına geliyor. Onu direkt olarak cinayetlerin suçlusu olarak göremeyiz,” dedi Moss.

Erika başını iki yana salladı.

“Ya diğer kızlar? Tatiana, Ivanova, Mirka Bratova ve Karolina Todorova? Cesetlerin ne zaman bulunduğunu biliyoruz. O tarihlerde nerede olduğunu kontrol edebilir miyiz?” diye sordu Peterson.

“Önceki üç kız için adli tıp verileri zayıf. Ayrıca halkın önünde o üç cinayetin Andrea ve Ivy’yle bağlantısı olduğunu söyledim. Hâlâ da öyle olduğuna inanıyorum. Tabii eğer bir taklitçi değilse. Of Tanrım, bu çok karışık,” dedi Erika yüzünü ovuşturarak. Moss ve Peterson’ın bakıştıklarını gördü. “Ne var? Hadi söyleyin.”

“Simon Douglas-Brown’un avukatı biraz zorluyor.

Oakley'yi aramaya çalışıyor," diye açıkladı Moss.

"Oakley'yi mi aramaya çalışıyor?"

"Evet. Hem de santralden değil, direkt hattından."

"Ulaşabildi mi?"

"Hayır, henüz değil. Oakley kısa bir tatilde."

"Kısa bir tatilde. Marsh da eşiyle romantik bir hafta sonunda... Burayı kim idare ediyor Tanrı aşkına?"

"Teknik olarak sen patron," dedi Peterson.

"İyi tespit. Pekâlâ, Giles Osborne'u bir görelim," dedi kararlılıkla.

BÖLÜM 65

Erika ve Peterson, iyi giyimli, kır saçlı avukatı Phillip Saunders'la içeriye girdiğinde Giles Osborne, hayata küsmüş bir suratla sorgu odasında oturuyordu.

Erika kayıt cihazı için formaliteleri sesli okuduktan sonra aynı soruları ona da sordu. Simon Douglas-Brown'dan aldığı kırk altı bin poundu neden Igor Kucerov'a ait Mercury Investments'a aktardığını öğrenmek istedi.

Giles avukata doğru eğilip adamın kulağına bir şeyler mırıldandı.

"Bu soruya cevap verebilmek için müvekkilimin hesaplarını gözden geçirmesi gerekiyor," dedi avukat.

"Banka ekstreleri burada," dedi Erika kâğıtları ona doğru iterek. "Paranın bir hesaba gelip başka bir hesaba geçtiğini net bir şekilde görebilirsiniz. Gözden geçirmek için daha fazlasına mı ihtiyacınız var? Mercury Investments bir peyzaj şirketi. Yakka Organizasyon'un bahçeyle bir ilgisi yok."

Giles durup parmağını dudaklarına götürdü. Sonunda, "Sanırım para Yeni Zelanda'dan çok ender bir ağacı getirmek için kullanıldı," dedi.

"Ne?" dedi Peterson.

"Ağacın bahçemin en önemli parçası olmasını istedim. Adını unuttum," dedi Giles rahatça. "İstedığınız zaman

faturasını çıkarabilirim. Bay Kucеров'un peyzaj işi yaptığı-
nın farkındasınız, değil mi?"

"Evet," dedi Erika.

"Öyleyse gizem çözüldü. İşte bu yüzden kırk altı bin
poundu onun hesabına aktardım."

"Bu kadar büyük bir şirket olmasına rağmen çalılardan
çitler yapıp çim biçiyor, öyle mi?" dedi Erika.

"Ve Simon Douglas-Brown'un bu alışverişten hiç haberi
yok mu?" diye ekledi Peterson.

"Neden olsun ki? O pasif ortak. Hisselerin bir kısmını
satın alıp Yakka Organizasyon'a ortak oldu. Sanırım şu
anda %13,8 hisseye sahip. Ama gördüğünüz gibi sabahın
köründe beni yatağımdan sürükleyerek çıkarıp elektronik
cihazlarıma el koyduğunuz için hiçbir bilgiye erişemiyö-
rum." Giles, Erika'ya alay edercesine gülümsedi.

"Igor Kucеров'la nasıl tanıştınız?" diye sordu Erika.

"Andrea aracılığıyla," dedi Giles.

"Andrea'nın, Kucеров'la cinsel münasebeti olduğunu
biliyorsunuz?"

"O zamanlar bilmiyordum. Bana fotoğrafları gösterdi-
ğinizden beri haberdarım."

"Andrea'nın Igor Kucеров'la nasıl tanıştığını biliyor
musunuz?"

"Galiba bir arkadaşıyla ilgili bir şeyler söylemişti... Bar-
bora bir şey..."

"Kardosova. Barbora Kardosova?"

"Evet, galiba."

"Barbora Kardosova'nın da Igor Kucеров'la ilişkisi ol-
duğunu biliyor muydunuz?"

Giles afallamış halde başını iki yana salladı.

"Müvekkilim kırk altı bin poundla ilgili sorularınıza
cevap verdi; nişanlısının arkadaşının özel ilişkileriyle ilgi-
li sorularınıza neden cevap vermesi gerekiyor anlamıyo-
rum," dedi avukat.

Erika ve Peterson dikkatli gözlerle Giles'a baktılar.

"Şimdilik bu kadar," dedi Erika.

"Müvekkilim artık gidebilir mi?" diye sordu avukat.

"Öyle bir şey söylemedim." Erika ve Peterson ayağa kalktılar.

"Peki, ne olacak?" diye sordu avukatı.

"Tekrar geleceğiz," dedi Erika.

Koridora çıkıp gözlem odasına döndüler.

"Hayret bir şey," dedi Erika, Moss ve Peterson'a bakarak.

"Sizce şu ender ağaç saçmalığı mahkemede sıkıntı olur mu?" diye sordu her şeyi ekranlardan izleyen Moss.

"Ofisini gördük, her şey çok iddialı. Söyledikleriyle örtüşüyor," diyerek içini çekti Peterson.

"Evet, ama ağaç nerede?" diye sordu Erika. "Parası ödeneli bir yılı geçmiş."

"Belki büyümesini bekliyorlardır," dedi Moss.

Gözlem odasının kapısı çalındı. Gelen Woolf'tu.

"Patron, Marsh telefonda. Seninle konuşmak istiyor. Arabasıyla Londra'ya geliyormuş."

"Nerede olduğunu söyledi mi?"

"Hâlâ Devon'da," dedi Woolf.

"Beni bulamadığını söyle."

"Patron, adamları sorguya çektiğini biliyor."

"Kafanı kullan Woolf. Uydur bir şeyler. Sonuçlarına ben katlanırım, sadece bize biraz daha zaman kazandır."

"Tamam, patron," dedi Woolf. O gidince ekranlara baktılar.

"Igor neler söyleyecek bakalım," dedi Erika. "Sonra Linda'yı da işin içine katarız."

BÖLÜM 66

"Ofisi için bir ağaç bulmamı istedi," dedi Igor arkasına yaslanıp kollarını başının üzerinde esneterek. Erika, adamın kollarının altında sarı lekeler olduğunu ve sorgu odasının ter koktuğunu fark etti.

"Ve sen peyzaj işleriyle uğraşan biri olarak böyle bir şey yapabiliyorsun, öyle mi?" diye sordu Erika.

"Burası Londra, pek çok insan bahçeleri için çılgınca şeyler istiyor ve internetle hepsine ulaşmak çok kolay."

"Şirket neden eşinin üstüne?"

"Bir sebebi yok."

"Seni Giles'la kim tanıştırdı?" diye sordu Peterson cevabı bildikleri halde.

"Andrea, tabii ki." Igor sırttı.

"Karının Andrea'dan haberi var mı?"

"Nasıl yani?"

"Peki, Barbora Kardosova'yla olan ilişkini biliyor muydu?"

"Karım iyi bir insan!"

"Bu ne demek? Çenesini ne zaman kapatması gerektiğini bilir mi demek? Ya da görmezden gelmeyi? Doğu Avrupalı kızları Londra'ya yasadışı yollarla soktuğunu biliyor mu? Onları Victoria Coach otogarından aldığını?" diye sordu Erika.

"Müvekkilim bu sorulara cevap vermek zorunda değil. Bu düpedüz spekülasyon. Hiçbir deliliniz yok," diyerek avukatı araya girdi.

"Elimizde Barbora Kardosova'nın bütün bunları ve Nadia Greco'yu öldürdüğünü anlattığı görüşme kaydı var."

"Peki, bu tanık nerede?" diye sordu avukat.

"Görüşmeden kısa süre sonra intihar etti," dedi Erika, Igor'a bakarak. "Hakkındaki gerçekleri anlatmaktan öyle korkuyordu ki kendini öldürdü."

"İntihar etmiş bir kadına pek güvenilir bir tanık diyemem. Ayrıca yeminli bir ifade de değil," dedi avukat.

Igor kendinden emin bir halde oturuyordu.

Avukatı devam etti. "Siz sorgu odaları arasında mekik dokurken bahsettiğiniz dava dosyalarını inceleme fırsatım oldu. Ortada bir iddiadan fazlası yok. Mahkeme kayıtlarının büyük bir kısmı değiştirilmiş. Yasal açıdan var olmadıklarını söyleyebiliriz. Kısa bir süre sonra müvekkilime tazminat ödemek durumunda kalacağınızın farkında mısınız? Zaman ilerliyor Bayan Foster."

"Dedektif Foster," dedi Erika hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak. Sorguya ara verdiğini ekleyerek saati kaydedip Peterson'la birlikte çıktılar.

BÖLÜM 67

Erika, Moss ve Peterson, Linda'yla konuşmak için üç numaralı odaya girmek üzerelerken avukat yasal olarak müvekkiline yemek arası verilmesi gerektiğini hatırlattı. Bir saat sonra içeriye girdiklerinde vakit öğleden sonrayı epey geçmişti. Gün bitiyor gibiydi.

"Linda, seni neden tutukladığımızı biliyor musun?" diye sordu Erika.

Linda aklı başında bir şekilde arkasına yaslanmış oturuyordu. "Bildiğim bir şeyler olduğunu düşünüyorsunuz. Andrea'yı öldürmüş olabilecek birilerini tanıdığımı düşünüyor olabilirsiniz. Andrea'yı benim öldürdüğümü ya da belki Başkan Kennedy'yi bile öldürdüğümü düşünüyor olabilirsiniz."

"Hiç komik değil Linda. Bu Igor Kucеров, George Mitchell ismini de kullanmış. Andrea'nın, Giles'la birlikteyken ve daha öncelerinde bu adamla cinsel ilişkisi varmış," dedi Erika, Igor'un fotoğrafını ona doğru iterken.

Linda önündeki fotoğraflara baktı, açık seçik olanlara bakarken de ifadesi değişmedi.

"Andrea ve senin bu fotoğrafınızı onun çektiğini biliyoruz," diye ekledi Erika.

"Bilmiyorsunuz," dedi Linda dudak bükerek. Bir Erika'ya bir Peterson'a bakıyordu. "Nasıl bilebilirsiniz ki?"

"Çünkü Igor Kucеров'u, Tatiana Ivanova, Mirka Bratova, Karolina Todorova ve Ivy Norris'in katil zanlısı olarak tutukladık. Şu anda yan odada sorgusu yapılıyor," dedi Erika.

"Yalan söylüyorsunuz ve ben yalancılarla konuşmam. Bu yalancılarla konuşmak zorunda mıyım?" diye sordu avukatma bakarak.

"Müvekkilimin bu fotoğrafının bahsettiğiniz adam tarafından çekildiğine dair kanıtınız var mı?" diye sordu avukat.

Erika onu umursamadı. "Barbora isminde bir kızı hatırlıyor musun; Andrea'nın arkadaşı?"

"Evet."

"Birkaç yaz tatilinde size katılmış?"

"Tatlı bir kızdı; belki biraz fazla tatlıydı... ve fazla hevesli. Ona rağmen, yani Andrea için fazla iyi olduğundan, sürpriz, Andrea onu başından attı."

"Nasıl oldu bu?"

"Ah, klasik. Başta Barbora'nın mükemmel olduğunu düşünüyordu ama heyecanı çabuk söndü ve kıza fakir ak-rabamız gibi davranmaya başladı. Bize en son katıldığı tatilde çok fazla kilo kaybetmişti; bir deri bir kemik kalmıştı. Andrea bunun moda olduğunu düşündü. Zavallı kızı aforoz etmesi için bu zaten yeterliydi."

"Barbora'nın nereye gittiğini söyledi mi?"

"Sadece taşındığını söyledi. Neden soruyorsunuz?" diye sordu Linda gözlerini kısarak.

Erika, Igor'un aynı anda hem Barbora hem de Andrea'y-la cinsel ilişkisi olduğunu söyledi.

"Bu bilginin kayıtlardan silinmiş olduğunu hatırlatabilir miyim?" dedi avukat.

"Barbora'nın Igor Kucеров'la cinsel ilişkisi olduğu ve tanık koruma programına girip sonra da intihar ettiği

kayıtlardan silinmedi," dedi Erika. Linda'nın titrediğini fark etti. Gözyaşları yanaklarından aşağıya süzülüyordu.

"Bunu nasıl yaptı?" diye sordu.

"Kendini astı. Korkmuştu. Şimdi Igor Kuceroğlu'la ilgili gerçeği öğrenmemizin ne kadar önemli olduğunu anlıyor musun? Doğrudan Andrea'yla bağlantılı."

Linda gözündeki yaşları sildi. "Onunla Kensington'da bir kulüpte ve Chiswick'te bir barda birkaç kez buluştum. Daha önce de dediğim gibi, Andrea pek çok erkeğin ilgi odağıydı; onları kandırıp oyalardı. Andrea erkekleri tampon olarak kullanırdı: birilerine kısa süreliğine sahip olmaktan mutlu oluyordu ama sonra onları sepetliyordu."

Sessizlik oldu. Avukat tiksindiğini gizleyemedi. Erika bir dosya açıp kendisine gelen notu çıkardı ve Linda'nın önüne koydu.

"Bana bununla ilgili ne söyleyebilirsin?" diye sordu yüzüne bakarak.

"Daha önce bana gösterdiğiniz notun aynısı. Çiçekçiye geldiğinizde gösterdiğiniz." Başını kaldırıp Erika'ya baktı. "Size mi geldi?"

"Evet. Bana gelmiş olmasına ve şahsımı aşağılıyor olmasına rağmen polisi Andrea'nın ve diğer kurbanların ölümü hakkında alaya da alıyor."

"Bana neden gösteriyorsunuz?" diye sordu Linda buz gibi bir sesle.

"Linda, sicilini gördük. Tehdit mesajları göndermeyi alışkanlık haline getirmişsin. Daha önce Giles Osborne'a, öğretmenlerine, doktoruna ve Andrea'nın arkadaşlarına göndermişsin. Barbora'ya bile mektuplar göndermişsin. Kayıt altına aldığımız görüşmesinde bizimle paylaştı."

"Tekrar söylüyorum Dedektif Foster, bunların hepsi tesadüfi," dedi avukat. "Kabaca ipuçlarını birleştirerek müvekkilimi konuşması için kandırmaya çalışıyorsunuz. Konuşmayacak."

"Konuşabilir ya da sessizliği aleyhinde olabilir. Linda, sen, baban, Giles, Barbora, Igor. Hepiniz bağlantılısınız. Dizüstü bilgisayarın bizde ve hard disk inceleniyor. Baban ve Giles'ın bilgisayarlarına da el koyduk. Hepsini birleştirmemiz an meselesi. Konuş benimle Linda; sana yardım edebilirim."

"Hayır. Konuşmayacağım," dedi Linda tekrar arkasına yaslanarak. Kazağından bir tüy alıp onlara baktı. Duygularını tamamen kontrol altına almıştı. Erika hayal kırıklığını gizlemekte zorlandı.

"Kedileri sever misin?" diye sordu Peterson.

"Ah be, umutsuzluğa kapıldınız, öyle mi?" Linda çapkın çapkın gülümsedi. "Bay Lloyd buna cevap verebilir miyim? Kendimi yeni bir kedi skandalına daha bulaştıramam."

Avukat gözlerini devirip başını salladı.

"Evet, Dedektif Peterson, kedileri severim."

"Kedin var mı?"

"Şu anda yok," dedi sertçe.

"Konuyla ilgili başka sorunuz var mı?" diye sordu Bay Lloyd.

"Hayır. Şimdilik bu kadar," dedi Erika başını dik tutarak. Koridora çıktıklarında Woolf bekliyordu.

"N'oldu?" dedi Erika.

"Marsh."

"Şimdi olmaz. Sonra ararım."

"Burada, ofisinde ve seninle konuşmak istiyor."

BÖLÜM 68

Erika ofisinin kapısını tıklattığında Marsh pencerenin önünde bir aşağı bir yukarı yürüyordu. İçeriye girdiğinde durup ona baktı. Buruşuk beyaz bir kısa pantolon, açık yakalı bir gömlek giymişti ve kafasında da iddialı düz bir şapka vardı. Her şeye rağmen, Erika güleceğini hissedip kendini tutmaya çalıştı.

"David Beckham imajı mı yaptınız efendim? Yoksa resim yaparken mi böyle giyiniyorsunuz?"

"Otur," dedi Marsh şapkasını çıkarıp masasının üstünde birikmiş kâğıt yığınınına fırlatarak. "Aklını mı kaçırdın sen, Foster? Douglas-Brownları tutuklayarak nasıl bir fırtına kopardığının farkında mısın? Bakanlar kurulundan gelen telefonların ardı arkası kesilmiyor."

Bu olaydan bıkmış gibi görünüyordu, fazlasıyla bitkindi.

"Komiserim, izin verin anlata..."

"Hayır. Sana Sör Simon, Linda, Giles Osborne ve Igor Kucеров'u serbest bırakmanı emrediyorum, anlıyor musun? Tanık koruma programında olan birini açığa çıkarmışsın ve gizli belge olarak kayıtlara geçmiş bir ceza davasını alenen konuşuyorsun..."

"Komiserim, Barbora Kardosova kendini öldürdü, yani artık tanık korumada değil." Simon, Giles ve Igor ara-

sındaki para transferini, Barbora'nın ifadesini ve Igor'un Doğu Avrupalı kadınları yasadışı yollarla ülkeye soktuğunu anlatmaya başladı. Andrea'nın öldürüldüğü dönemde İngiltere dışına çıkmış olabileceğiyle ilgili şüpheli durumu atladi. "Kabul etmek zorundasınız, tesadüf bile olsa bu işten kötü kokular alıyorum."

Marsh dikkatle dinledi. Ağır ağır nefes alıyordu ve odanın içinde yürümeye devam ediyordu."

"Saat kaç?" diye sordu.

"Beşe geliyor," dedi Erika.

"Yirmi dört saatlik nezaretleri ne zaman doluyor?"

"Yarın sabah dokuzda."

"Akşam yemeği arası verdiler mi?"

"Henüz değil."

"Tamam, kesintisiz sekiz saattir içerdeler yani?"

"Evet, komiserim. Daha fazla zamana ihtiyacım var. Biraz daha uzatıp bana on iki saat daha verebilir misiniz? Benim buna yetkim yok ama sizin var. Adli tıbbı bekliyorum. Simon ve Linda'nın diz üstü bilgisayarlarını aldılar. Ayrıca hâlâ incelemekte olduğumuz banka dekontları var."

"Hayır, uzatamam." Marsh gelip oturdu. "Bak Erika. Harika bir polissin..."

"Komiserim, bana bir şeyi yapmamamı söyleyeceğiniz zaman hep böyle diyorsunuz."

Marsh durakladı. "Evet, çünkü bu doğru. Ve ayrıca bu işin nasıl sonlanacağını görebiliyorum. Çok güçlü insanlarla karşı karşıyasın ve durum senin lehine değil."

"Tıpkı *Açlık Oyunları* gibi..."

"Ben ciddiym Erika. Şüphelileri serbest bırak, seni korumak için elimden geleni yapacağım."

"Beni korumak mı?" diye sordu Erika şaşkınlıkla

"Erika, işlerin nasıl yürüdüğünü görmüyor musun? Nüfuzlu insanlar her zaman kazanır. İkimiz de daha önce

gördük. Elinde sağlam deliller yok. Lütfen. Bırak şu işin peşini. Kariyerini kurtar. Bazen fazla zorlamamak gerekir.”

“Hayır. Özür dilerim, efendim. Bu yeterince iyi değil. Beş kadın öldü. Beş. Nüfuzlu denen bu insanların bir şeylerin üzerini örtmeye ne hakları var? Daha fazla para kazanıp konforlu hayatlarını sürdürebilsinler diye buna göz mü yumalım?”

“Neler olacağını biliyorsun, değil mi? Kimliğini ve itibarını kaybedebilirsin.”

“Komiserim, ben her şeyimi zaten kaybettim. Mark, kuzeyde arkadaşlarımla dolu sevdiğim hayat, yuvam diye bildiğim evim. Tutunabileceğim tek şey ahlak duygusu ve yarın sabah dokuza kadar yine de bu kadınlar için adaletin yerini bulmasını sağlayabilirim.”

Marsh ona baktı. Aralarındaki öfke geçmişti. Onları ayıran sadece dağınık bir masaydı ama sanki ortalarından büyük bir vadi geçiyor gibiydi. Ve Erika vadinin sağlam olmayan tarafındaydı.

“Tamam. Yarı sabah dokuza kadar vaktin var. Sonuçlarına katlanırsın,” dedi Marsh.

“Teşekkür ederim efendim.”

Erika kalkıp ofisten çıktı; Marsh’ın gözlerindeki üzüntü aşikârdı.

BÖLÜM 69

Erika ve ekibi zanlıları sorgulamaya devam ettiler ama akşam olduğunda hâlâ bir ilerleme kaydedememişlerdi. Igor, Simon, Giles ve Linda delillerinin yetersiz olduğunu sezince güvenleri yerine gelmişti ve tek kelime bile etmeden soruları geçiştirmişlerdi.

Gece yarısına az kalmıştı, Crane ve Erika vaka odasında kalan son iki kişiydiler.

"Yapabileceğim başka bir şey var mı patron?" dedi Crane yanma gelerek. "Hâlâ Igor Kucеров'un havalimanı görüntülerini bekliyoruz. Önümüzdeki birkaç saat içinde bir şey çıkacağını sanmam."

Erika, Andrea'nın kaçırılmasından bu yana tüm detayları gözden geçiriyordu. Önündeki bilgisayar ekranı giderek bulanıklaşıyordu. "Hayır. Evine gidip dinlen," dedi.

"Sen de. Dairene döndün mü?"

"Hayır. Met bir otel odası ayarlamış. Kendimi iyi hissedene kadar."

"Hangi otel?"

"Park Hill."

Crane ıslık çaldı. "Güzel. Büyükanne'nin doksanıncı yaş gününü orada kutladık. Harika bir golf sahası var. İyi geceler."

"Yarın sabah erkenden görüşürüz," dedi Erika ve Crane çıktı.

Otele vardığında saat gece yarısını geçmişti. Şık ve gösterişli odasına geldiğinde davadan milyonlarca kilometre uzakta olduğunu hissetti. Ama uzaklığın faydası olmadı.

Dört buçukta uyandı; terden sıırılsıklamdı. Rüyasını hâlâ hatırlıyordu. Etrafında silahlar patlıyordu ve Mark yere yığılıyordu. Gözlerini kapadı, son sahne beynine kazınmıştı: Mark'ın kafasının arkası, bir av tüfeğinden açılan ateşle havaya uçmuştu.

Boğucu bir sıcak vardı. Yataktan çıkıp pencereye yürüdü. Kalorifer deli gibi sıcaktı. Odası altıncı kattaydı, golf sahasının zifiri karanlığının ötesinde Lewisham'a doğru sıra evler görünüyordu. Yanan birkaç ışık vardı ama çoğu karanlıktı. Pencere sadece beş santim açılıyordu. İntihar kilidi aktifti.

"Sadece birazcık soğuk hava istiyorum," dedi. "Kendimi öldürmeye niyetim yok."

Erika giyinip aşağıdaki büyük ve lüks lobiye indi. Gözleri çapaklı resepsiyonistten başka kimse yoktu. Oynadığı oyundan başını kaldırıp onu selamladı.

Dışarıya çıkınca buz gibi havanın tadını çıkardı. Bina'nın önünde banklar vardı. İlkine oturup cebinden bir sigara çıkardı ve yakıp dumanını karanlık gökyüzüne üfledi. Rüyasını tekrar hatırlayarak ürperdi. Aklını soruşturmaya vermeye çalıştı.

Belki de bu, o elinden kaçıracağı o davaydı. Her polisin çözemediği bir dava mutlaka olurdu. Sigarasının külünü yere silkelerken miyavlayan büyük siyah bir kedi bankın altında bacaklarına sürtünmeye başladı.

"Merhaba," dedi Erika okşamak için yere eğilerek. Kedi

mırlayıp pencerelerden birinin altındaki tabaklara doğru yürüdü. Biraz su içip yanındaki boş tabağı kokladı.

Erika'nın aklına Linda Douglas-Brown geldi. *Kedici kız Linda*. Pek çok delil ona çıkıyordu. Linda o gece Andrea'yla sinemada buluşacaktı ama buluşmadı. Film David'le izledi. Bu kadarını biliyorlardı ama sonra ne olmuştu acaba? Linda ve kedi takıntısı. Linda hakkında ne biliyordu? Hayatın bir kurbanı mıydı? Ailesinin gözdesi olmadığı belliydi. Kötü ve kıskançtı. Andrea'yı öldürmüş olabilirdi ama ya diğer kadınlar? Igor'la bağlantılı olan fahişeler. Linda, Igor'u tanıyordu, onunla buluşmuştu. Ya o da Igor'un üç fahişeyi öldürdüğünü biliyorsa? Andrea'yı onlarla aynı şekilde öldürüp Igor'un üzerine yığma fırsatını değerlendirmiş olabilirdi. Kopyacı. *Kedici kız Linda*.

Erika bildiği her şeyi zihninde evirip çevirdi. Ama Linda'nın kedisi yoktu. Peterson sorguda kedisi olup olmadığını sormuştu. O da esrarengiz bir şekilde cevap vermişti –*şu anda yok*– ve yüzünde bir ifade belirmişti, garip bir bakış. Erika o an farkına varmamıştı ama şimdi bas bas bağırıyordu.

Erika tekrar odasına çıkıp hızlıca üzerini değiştirdi. İlgisiz resepsiyonistin yanından ikinci kez geçtikten sonra arabasıyla Lewisham Row'a doğru yola çıktı. Saat beşi geçiyordu. Gece nöbetçisini tanımıyordu ama Douglas-Brownların evinin anahtarlarını imza karşılığında Erika'ya vermişti.

Chiswick'e doğru sürerken yollar ıssızdı. Elephant and Castle'a doğru döndüğünde uzakta yüksek ve boş ofis binaları görüldü. Blackfriars'daki Thames'i geçip Embankment boyunca nehri takip etti. Suyun üzerine, gün ağardıkça rengi maviye dönen bir sis çökmüştü.

Erika, Moss'u aradı ama karşısına telesekreter çıktı.

"Selam, Erika ben. Saat beş buçuğa geliyor. Douglas-Brownların evine doğru yoldayım. Linda'yla ilgili bir

şeyler kafamı kurcalıyor. Odasına bir bakmak istiyorum. Yedide hâlâ dönmemiş olursam onu tekrar sorguya çekin, Peterson yapsın; kız ondan hoşlanıyor gibi. Kediler hakkında konuşturun; aptalca geldiğini biliyorum ama kalıbımı basarım ki onunla ilgili bir şeyler var... Kedi hastası ama kedisi yok...”

Telefonu üç kez bipleyip kapandı.

“Hay ben bunun!” dedi sinirlenerek. Aslında otelde telefonunu şarj edebilecek kadar uzun kalmıştı.

Chiswick Caddesi’ne vardı. Telefonunu cebine sokup arka sokaklardan birine park etti. Hızlı olup yirmi dört saatlik süre dolmadan metroyla karakola dönebilmeyi umdu.

BÖLÜM 70

Douglas-Brownların evi bir çıkmaz sokağın sonunda, göz kamaştırıcı bir şekilde sokağa hâkim yükseliyordu. Havada sis vardı ve eve ulaştığında sokak lambaları yanıp sönüyordu. Bahçe kapısı iyi yağlanmıştı ve sessizce açıldı. Evin kapısında durup zili çaldı, evin içinde yankılanan sesini duyabiliyordu. Bir dakika geçtikten sonra anahtarları denemeye başladı. Üçüncü anahtar kapıyı açtı. İçeriye bir süre dinledikten sonra girip kapıyı kapadı.

Koridora yöneldi, sarkacı sallanan büyük saati geçip çelik ve granit karışımı mutfığa girdi. Sade ve kusursuzdu. Siyah granit tezgâhın üstünde bakır kaplar asılıydı. Arka duvar, tavandan yere kadar camdı. Dışarıda profesyonel düzenlenmiş bahçe görünüyordu. Yeni biçilmiş otların üstüne bir karatavuk kondu ama Erika'yı görünce uçu.

Erik merdivenlerden ikinci kata çıktı. Şık ve sade misafir odalarını, mermer banyoyu geçerek Linda'nın evin arka tarafında, koridorun sonunda yer alan odasını buldu. Kapı kapalıydı. Üstünde küçük bir not vardı: LINDA'NIN ODASINA HOŞ GELDİNİZ, LÜTFEN GİRMEYEN ÖNCE KAPIYI ÇALIN. Altına küçük harflerle yazılmış yazının üstü çizilmişti: *Çünkü altımda külodum olmayabilir!* Erika kendini tutamayıp güldü, notu yazanın David olduğunu

düşündü. Erkekler kız kardeşlerine sataşmayı severdi. Kapıyı açıp içeriye girdi.

BÖLÜM 71

"Patron mesaj bırakmış," dedi Moss vaka odasına gelince. Peterson da elinde bir tepsi kahveyle gelmişti. Uykulu gözleriyle gelip paltolarını çıkaran arkadaşlarına kahve dağıtıyordu.

"Bizim başlayıp önce Linda'yı sorguya almamızı istiyor."

"Avukatı geldi mi?" diye sordu Peterson.

"Evet, az önce resepsiyonda gördüm. Sabahın bu saatinde buraya sürüklendiği için pek mutlu görünmüyordu."

"Saat dokuzda hepsi bitecek," dedi Singh gelip son kahveyi alırken.

"Pardon ama o bana lazım," diye atıldı Moss. "Git kendine makineden al."

"Biraz sert olmadı mı?" dedi Peterson Singh uzaklaşırken.

"Sanki saatin dokuz olmasını bekliyormuşuz gibi davranıyor... Formaliteymiş gibi."

"Öyle değil mi?" diye sordu Peterson pat diye.

"Hayır," dedi Moss sertçe. "Şimdi dinle, patronun bir fikri var..."

BÖLÜM 72

Linda'nın yatak odası küçük ve kasvetliydi. Sürgülü pencerenin önündeki koltuk bahçeye bakıyordu. Erika çimlerin üzerinde hâlâ yer yer kirli kar olduğunu görebiliyordu. Camın yanında koyu renkli ağır bir dolap duruyordu. Erika kapağını açarken dolap gıcırdadı. Bir tarafta koyu renkli çok geniş etekler; onların yanında bazılarının yakası dantelli jilet gibi ütülenmiş beyaz bluzlar ve bir de çok kalın ve ağır, kedili kazaklar vardı. Dolabın alt kısmında karma karışık zarif kadın ayakkabıları, birkaç sandalet, bebe mavisi bir çift koşu ayakkabısı, tozlu bir çift buz pateni ayakkabısı ve pembe bir spor aleti vardı.

Koyu renk ahşap çerçevesiyle tek kişilik bir yatak köşedeki duvara yaslanmıştı. Ahşap yatak başının üzerinde metal bir haç vardı. Düzgünce serilmiş yama işi yatak örtüsünün üstünde oyuncak kediler vardı. Büyükten küçüğe dizilmişlerdi. Disneyvari gözleri odanın kasvetli ortamında yürek parçalarcasına iyimser görünüyordu. Erika bir dakika durup polis arabasına götürülmeden önce Linda'nın yatağını düzelterip kedilerini dizmiş olduğunu düşündü.

Komidinin üstünde küçük, Tiffany tarzı bir lamba ve içinde bir ağız koruyucunun olduğu bir kutu vardı. Bir de birkaç yıl önce çekilmiş çerçeveli küçük bir fotoğraf var-

di. Linda, kucağında güzel, siyah bir kediyle, bahçede bir sallanan sandalyede oturuyordu. Patilerinde beyaz tüyler vardı. Erika çerçeveyi alıp arkasını çevirerek metal çengel-leri kaldırıp arkadaki kartonu çıkardı. Fotoğrafın arkasında düzgün bir el yazısıyla şöyle yazıyordu:

Sevgili oğlum Boots ve ben

Erika etrafına bakmaya devam ederken fotoğraf elindeydi. Diğerleriyle uyuşan koyu renk ahşaptan yapılmış, modası geçmiş bir çalışma masası yatağın ayakucundaki duvara yaslanmıştı. Kalem ve rengârenk kırtasiye malzemeleriyle doluydu. Tozların arasındaki kare şeklindeki boşluk, polisin Linda'nın dizüstü bilgisayarını nereden aldığını gösteriyordu. Pencereyle çalışma masası arasındaki tuvalet masasının üstünde büyük bir krem tüpü ve bir paket makyaj pamuğundan oluşan çok az makyaj malzemesi vardı. Onların yanında bir saç fırçası ve Linda'nın donuk kahverengi saç tutamları vardı. Kapının yanında Jackie Collins ve Judith Krantz romanları ve tarihi aşk hikâyeleriyle dolu büyük bir kitaplık vardı. Hırvatistan, Portekiz ve Slovakya'daki aile tatillerinden, çoğunlukla Linda ve Andrea'nın sokak kedileriyle çekilmiş birkaç fotoğrafı vardı. Bir de Linda'nın kumral saçlı, bronz tenli, iri yarı bir gençle bir uçurumun altında çekilmiş fotoğrafı vardı. Linda'nın üstünde tırmanma kıyafetleri ve kırmızı bir kask vardı. O kadar çok sırtmıştı ki kaskın kayışı çenesine çıkmıştı. Fotoğrafın arkasına hiçbir şey yazılmamıştı.

Kapının yan tarafındaki duvarda, büyük mantar panonun üstünde bir fotoğraf kolajı vardı. Fotoğraflar üst üste asılmıştı ve hepsi Boots'a, beyaz patili güzel siyah kediye aitti. Birinde Linda hasır sepetli bir bisiklete binmişti ve sepetin içindeki battaniyenin üstünde Boots yatıyordu. Bir diğerinde Linda kucağında Boots'la bahçedeki salıncaktaydı. Başka birinde Andrea ve Linda mutfakta kahvaltı

yaparlarken Boots beyaz patileriyle bir parça tostı tutmuş kahvaltının ortasında sırtüstü yatıyordu. Linda ve Andrea başlarını geriye atmış gülüyorlardı. Boots'un Simon'ın masasının üstünde, k ğıtların arasına yattığı bir resmi vardı. Simon alışıyor olmasına rağmen Linda'ya çalışmasını bölüp fotoğraf çekmesi için izin vermişti. Erika raptiyeleri çıkarıp fotoğrafları aldı. Fotoğrafların  st üste geldikleri yerlerde birisi hep kesilip çıkarılmıştı. Erika hepsini tekrar tekrar incelerken eksik olanın kim olduğunun farkına vardı.

BÖLÜM 73

Peterson sorgu odasına girdiğinde Linda bitkin görünüyordu. Saçları darmadağınaktı ve hücrelerinde pek uyuyamamış gibi görünüyordu. Avukatı gözlüklerini silmeyi bitirip gözüne taktı.

"Sana kahve getirdim Linda," dedi Peterson karşısına oturup bardağı ona doğru iterek. Avukat, Peterson'ın kendine de kahve almış olduğunu görerek onu dahil etmemiş olmasına kızmış gibi baktı.

Peterson bardağını ışığa doğru tuttu. "Şuna bak, hiçbir zaman doğru yapamıyorlar. Ben Peterson dedim, onlar 'Peter Son' yazmışlar."

Linda bir süre ona baktı ve sonra bardağa uzanıp yan tarafını kontrol etti.

"Benimkini doğru yazmışlar," dedi. Diğer tarafına bakınca gülümsedi. "Aa, küçük bir kedi çizmişler! Bak!" Peterson görebilsin diye resmi ona doğru çevirdi.

"Hoşuna gideceğini düşündüm." Peterson sırttı.

Linda gözlerini kıstı. "Ne yaptığını anlıyorum," dedi. Arkasına yaslanıp bardağı geri itti. "O kadar kolay lokma değilim."

"Öyle olduğunu asla düşünmedim," dedi Peterson. İsmi ve saati söyleyerek kayda başladı.

"Linda, dün kedin olmadığını söyledin."

"Evet, yok," dedi kahvesinden dikkatlice bir yudum alarak.

"Daha önce var mıydı?"

"Evet, vardı," dedi yumuşak bir tonla. "İsmi Boots'tu."

"Boots?"

"Evet, siyahtı ama sanki bot giyiyormuş gibi dört beyaz patisi vardı..."

Dakikalar geçti ve Linda hararetili hararetili Boots'u anlatıyordu. Onunla birlikte başını onun yastığına koyup nasıl örtülerin altında uyuduğundan bahsediyordu ki avukat araya girdi.

"Bakın Dedektif Peterson, bunun soruşturmayla ne alakası var acaba?"

"Kedim hakkında konuşuyorum, çok teşekkür ederim," dedi Linda.

"Burada sizin için çalışıyorum Bayan Douglas-Brown..."

"Evet ve ben de saçma sapan kedimden bahsediyorum, öyle mi?"

"Pekâlâ, tamam," dedi avukat.

Linda, Peterson'a döndü. "Kedilerin sadece birer evcil hayvan olduğunu düşünen insanlardan bıktım. Kesinlikle öyle değiller. Çok zeki ve güzel yaratıklar..."

Gözlem odasında Moss ve Crane onları izliyordu. "Boots hakkında daha fazla konuşmasını sağla," dedi Moss mikrofona. Sorgu odasında sesini sadece Peterson kulaklığından duyabiliyordu.

"Boots'un ikinci bir ismi var mıydı? Benim Barnaby Clive adında bir köpeğim vardı," dedi Peterson.

"Hayır. Boots Douglas-Brown zaten yeterliydi. Keşke benim ikinci bir ismim ya da eski ve sıkıcı Linda'dan daha hoş bir ismim olsaydı."

"Bilmem ki; ben Linda ismini seviyorum," dedi Peterson.

"Ama Boots çok daha ilginç..."

"Peki Boots'a n'oldu? Anladığım kadarıyla küçük kızımız hâlâ aramızda değil?" diye sordu Peterson.

"Erkek, Boots bir ERKEKTİ... Ve evet. Aramızda değil," dedi Linda. Masanın kenarını sıkıca tuttu.

"İyi misin? Boots'un nasıl öldüğü hakkında konuşmak seni üzdü mü?" dedi Peterson.

"Elbette üzdü. O ÖLDÜ!" diye bağırdı Linda.

Sessizlik oldu.

"Tamam, çok iyi Peterson, devam et. Başarmak üzereyiz," dedi Moss kulağına.

BÖLÜM 74

Douglas-Brownların evi sessiz, sırlarla ve cevapsız sorularla can sıkıcı ve kasvetliydi. Erika, Linda'nın odasında aile fotoğraflarına bakıp Linda'nın eşyalarından yayılan kederi içine çekerek ne kadar zaman geçirdiğini fark etmemişti. Elinde kedi Boots'un fotoğraflarıyla koridordan geçerken kapıları açıp odalara bakıyordu. Boş misafir odalarını, büyük bir banyoyu, kocaman bir çamaşır dolabını ve yandaki evin çıplak arka duvarına bakan iki büyük pencereyi geçti.

İkinci katın diğer ucunda, Linda'nın odasına en uzak köşede David'in odasını buldu. Kapı açıktı.

Linda'nınkine kıyasla büyük metal çerçeveli, çift kişilik yatağı ve boydan aynalı bir dolabı olan modaya uygun, aydınlık bir odaydı. Duvarı, ocak ayı için güzel bir sarışın model kullanmış Pirelli takviminin yanında Che Guevara'nın bir posterini vardı. Pahalı bir tıraş sonrası losyonunun kokusu odaya sinmişti. Büyük bir masanın üstünde açık halde duran gümüş rengi bir MacBook dizüstü bilgisayar ve yanında da hoparlöre bağlanmış bir iPod vardı. Duvarı, üstünde çeşit çeşit parlak renklerde altı çift kulaklığın durduğu bir raf vardı. Erika masanın arkasından sarkan şarj aletini gördü ve iPhone'unu çıkarıp şarja taktı. Birkaç dakika geçince şarj olmaya başladığını görerek telefonu

açtı. Açık MacBook'a yaklaşp parmaklarını dokunmatik farenin üstünde gezdirdi. Ekranın ışığı yandı ve şifre girmesi gerektiğini söyleyen giriş sayfası açıldı. Duvarda Battersea enerji santralinin, Ulusal Tiyatro'nun ve Billingsgate balık pazarının siyah beyaz baskıları vardı. Raflar, her çeşit mimari kitabıyla doluydu.

Erika raflara bakarken parlak mavi bir kapak gözüne takıldı: *Yüzen Londra: Londra'nın En Büyük 50 Yüzme Havuzu*. Erika kitabı alıp sayfalarını çevirerek Londra'daki kapalı ve açık yüzme havuzlarına bakmaya başladı. Birdenbire ürperdiğini hissetti.

BÖLÜM 75

Lewisham Row'da Moss ve Crane, olanları ekranlardan takip etmeye devam ediyorlardı. Linda sevgili kedisi Boots'tan bahsederken Peterson dinliyordu. Kapı çalındı ve Woolf başını içeriye uzattı.

"Bu az önce Dedektif Foster'a geldi," dedi Woolf. Moss'a bir kâğıt parçası uzattı. Moss kâğıda hızlıca göz gezdirdi.

"Linda Douglas-Brown'un özel Harley Street doktorundan. Kızın polis tarafından sorgulanmaya ruhsal olarak uygun olmadığını bildiriyor."

"Tanrım, burada nelerle uğraşıyoruz," dedi Crane.

"Kim getirdi bunu?" diye sordu Moss.

"Diana Douglas-Brown; yanımda başka bir avukat var," dedi Woolf. "Sorguyu kesmeniz gerekiyor."

"Bize hiçbir şey bilmediği söylendi ama bu doküman sabah yediden önce elden teslim edilmiş?" dedi Moss.

"Ben sizden yanayım ama bu beni aşıyor. Yönetmelikle ilgili. Uçurumun kıyısına yaklaştığımızı görebiliyorum," dedi Crane.

"Sadece birkaç dakika Woolf. Dışarı çık ve on dakika sonra gel."

Woolf gönülsüzce başını sallayıp çıktı.

"Hadi Peterson, biraz daha bastır," dedi Moss mikrofona.

. . .

"Nasıl öldü, Linda?" diye sordu Peterson sorgu odasında.
"Boots nasıl öldü?"

Linda'nın alt dudağı titriyordu, kahve bardağını sıkıca tutup parmağını minik kedi resminin üstünde gezdirdi. "Sizi ilgilendirmez."
"Boots öldüğünde ailen üzüldü mü?"
"Evet."

"Andrea ve David de daha küçüktü herhalde?"

"Tabii ki daha küçüklerdi! Andrea üzüldü, ama David..."
Linda'nın yüzü bulutlandı; dudağını daha sert ısırды.

"David nasıldı?" diye sordu Peterson.

"Hiç. O da üzgündü," dedi Linda.

"Pek emin değilmişsin gibi. David üzgün müydü, değil miydi Linda?"

Linda hızlı hızlı ve derin nefes almaya başladı. "O... da... üz... gün... dü," dedi Linda irileşmiş gözlerini yere dikerek.

"David üzgün müydü?" diye zorladı Peterson.

"SANA ÜZGÜNDÜ DEDİM! TANRI'NIN CEZASI ÜZGÜNDÜ!" diye bağırdı.

"Bu biraz __" diye başladı avukat ama Peterson devam etti.

"David bir bekârlığa veda partisinde, değil mi Linda?"

"Evet. Gitmesini kabullenmenin bu kadar zor olacağını düşünmezdim." Dondu, kaşlarını çatdı.

"Yalnızca birkaç günlüğüne gitti, öyle değil mi?" diye sordu Peterson.

Linda artık ağlıyordu, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

"Tamam... Geri dönecek, Linda... David geri dönecek," dedi Peterson. Linda masayı sıkıca kavramıştı, yüzü kıpkırmızıydı, dudakları bükülmüştü.

"Müvekkilim..." diye başladı avukat.

"Geri dönmesini istemiyorum," dedi Linda dişlerinin arasından.

"Neden David'in geri dönmesini istemiyorsun? Tamam, ben buradayım; bana anlatabilirsin," dedi Peterson. Sorgu odasındaki havanın fazla gerildiğini hissedebiliyordu.

"Uzaklara," dedi Linda. "Uzaklara gitmesini istiyorum... Çok uzağa... GİTSİN!"

"Neden, Linda? Anlat bana neden; neden David'in uzaklara gitmesini istiyorsun?"

"ÇÜNKÜ BENİM KEDİMİ ÖLDÜRDÜ!" diye bağırdı birdenbire. "BOOTS'U ÖLDÜRDÜ! Boots'u öldürdü! Hiç kimse bana inanmadı! Herkes uydurduğumu düşündü ama o benim yavru kedimi öldürdü. Giles'ın kedisini de o öldürdü ve ben yapmışım gibi gösterdi! Piç kurusu..."

"David mi? David kedin mi öldürdü?" dedi Peterson.

"Evet!"

"Nasıl yaptı bunu?"

Linda morarmaya başladı, masaya daha sıkı yapışıp sallamaya çalıştı ama zemine sabitlendiği için başaramadı. Kelimeler ağzından birer birer dökülüyordu. "Onu boğdu... Onu boğdu... Onlar gibi..." Linda dudaklarını öyle sert ısırdı ki bir damla kan aktı.

"Kimler gibi Linda?"

"O kızlar gibi," dedi acı çekercesine bir fısıltıyla.

BÖLÜM 76

David'in odasındaki kitabın sayfalarını çevirmeye başladığında Erika'nın elleri titriyordu. Kalbi giderek daha hızlı atmaya başladı. Serpentine açık yüzme havuzuyla ilgili bir bölüm gördü, sonra Brockwell havuzu, Hampstead Heath Ponds... Horniman Müzesi hariç, cinayet mahallerinin tamamı vardı. Her bölümde, fotoğrafların etrafına karışık notlar yazılmıştı. Bazı sayfalardaki notlar boşlukların tamamını kaplamıştı. Giriş ve çıkışların nerede olduğu, kapalı devre kameralar olup olmadığı, açılış saatlerinin kaç olduğu, arabayı gizlemek için en iyi yerin neresi olduğu gibi pek çok bilgi not edilmişti.

Erika daha sonra arkada, bütün noktaların işaretlenip daire içine alındığı büyük bir harita buldu. Vaka odasındaki haritaya benziyordu. Erika kitabı gürültüyle yere düşürüp masada şarj olan telefonuna gitti. Masadan alıp Moss ve Crane'in Lewisham Row'daki dahili numaralarını bulmaya çalışıyordu ki arkasında bir kıpırtı ve bir gölge hissetti. Bir el onunkini kavrayıp telefonu elinden aldı.

BÖLÜM 77

Linda kendini kaybederek katilin David olduğunu açıklarken Başkomiser Marsh gözlem odasına girdi. Moss ve Crane'le birlikte kızın kontrolünü kaybedişine tanık oldu. Linda öfkeden deliye dönmüştü, saçlarını yoluyordu, yüzü kıpkırmızıydı ve ağzından tükürükler saçıyordu,

"David, Boots'u benim önümde öldürdü, onu boğdu! Onun yaptığını söylediğimde kimse bana inanmadı! Hiç kimse! Herkes yalan söylediğimi düşündü! Benim yaptığımı düşündüler!"

"David'in kızları öldürdüğünü söyledin? Hangi kızlar?" diye sordu Peterson.

"Kızlar... Şu para ödediğiniz türden. O kızlara çok para harcadı..."

"Çok para harcadı derken neyi kastediyorsun?"

"Para, seni salak!" diye gürledi Linda. "Ve kendi parası da değil. Ah Tanrım! Hepsini babam ödedi. Babam ödedi ama bana yeni bir kedi almadı... Çünkü David'in onu öldürdüğü konusunda yalan söylediğimi düşündüler; BANA değil ONA inandılar. Siktiri boktan bir katile. Bir katil kadar değerim yok mu? Ha? Babam binlerce pound harcamaktan mutluydu. BİNLERCE!"

"Neden binlerce pound harcamak zorunda kaldı Linda? Kime verdi o paraları?"

"İgor'a, Andrea'nın pezevenk arkadaşına! Kızlar için."

"Baban ona rüşvet verdi, öyle mi?" diye sordu Peterson.

"Parayı ona vermesi için Giles'a verdi! David'e de ülkeyi terk etmesi için para verdi. BÜTÜN O PARALAR GİTTİ AMA BANA BİR KEDİ ALMADI!"

Linda başını geriye atıp sonra da hızla masaya vurdu. Kaldırıp bir kez daha vurdu.

"Dur! Dur!" diye bağırdı Peterson. Avukat köşeye kaçmıştı. Peterson duvara gidip alarmı harekete geçirdi. Karakolun duvarlarında alarm sesi yankılandı. Dönüp kamera-ya baktı. "Yardıma ihtiyacım var, HEMEN!"

"Dedektif Foster nerede?" diye sordu Marsh gözlem odasında.

Moss durakladı, yüzü bir anda bembeyaz oldu. "Olmaz. Douglas-Brownların evine gitti."

BÖLÜM 78

Erika arkasına dönünce David'le yüz yüze geldi. Yeşil bir kazak, koyu renk kolsuz bir mont ve kot pantolon giymişti. Telefonun SIM kartını çıkarıp kırdı. Telefonu yere düştü ve çatırdayarak parçalara ayrıldı. David botunun topuğuyla parçaları halının üstüne itti.

Erika, David'in yüzüne baktı. Sanki gençliği ve çekici özgüveni yok olmuştu. Burun delikleri genişlemişti ve gözleri öfkeden alev alev yanıyordu. Şeytana benziyordu. Şimdi her şeyi çok net görebiliyordu. Ne kadar aptaldı.

"Şehir dışında olduğunu düşünmüştüm David?" dedi Erika.

"Gideceğim. *Bekârlığa veda* eğlencesi..."

Erika kitaba baktı. Halının üstünde duruyordu ve Londra haritasının olduğu sayfa açık kalmıştı.

"Kitapta işaretlenmemiş ama Andrea'yı da sen öldürdün, değil mi?" dedi Erika sakın bir şekilde.

"Evet, öldürdüm. Gerçekten çok yazık; Linda'dan çok daha eğlenceliydi," dedi David. "Ne düşündüğünü hissedebiliyorum. Neden Linda değil de Andrea?"

"Böyle mi düşünüyorsun David?"

"Hayır. Linda çok değerli olduğunu ispatladı. Andrea'nın öldürülmesi sorumluluğunu o üstlenecek. Fahişeler de Igor Kucarov'un üstüne kalacak; sonuçta zaten onun

fahişeleriydiler. Ve Ivy Norris... onun gibi bir pisliğin yeri zaten topraklı."

"Ağzından çıkanları kulağın duyuyor mu?"

"Evet, duyuyor," dedi David alay edercesine gülerek.

"Neden yaptın?"

David omuzlarını silkti.

"Sadece omuz mu silkiyorsun? İnanamıyorum," dedi Erika.

"İnanın," dedi David. "Beni çözebileceğinizi düşünüyorsunuz. Yaptığım şeyin nedenini bulabileceğinizi. Yaptım çünkü YAPABİLİYORUM."

"Ama yapamazsın David. Yanma kâr kalmaz. Bedelini mutlaka ödersin."

"Ayrıcalıklı ve güçlü biri olarak büyümenin nasıl bir şey olduğunu bilemezsiniz. Sarhoş edici. İnsanların size ve ailenize boyun eğip saygı gösterişini izlemek. Gözeneklerinizden bile güç fışkırıyor ve etrafınızdaki insanlara bulaşıyor. Güç insanı baştan çıkarıp doğru yoldan saptırıyor... Babamın nüfuzu arttıkça, kazandığı gücü kaybetmekten daha fazla korkar oldu."

"Yani Mirka, Tatiana ve Karolina'yı öldürdüğünü biliyordu?"

"Elbette... Hepsi Doğu Avrupalı kızlardı ve tek istedikleri kısa yoldan zengin olmaktı."

"Peki ya Andrea? O senin kız kardeşindi! Babanın göz bebeği!"

"Anneme söylemekle tehdit ediyordu; basına gideceğini söyledi! Aptal kız. Toplumun ileri gelenlerinden olmanın ilk kuralı çeneni kapalı tutmaktır. Yoksa birileri sonsuza dek çeneni kapatır."

"Babanın bunun da üstünü örtmeye çalıştığına inanamıyorum; sevgili kızını öldürmüş olmana aldırması hayret verici."

“Kapatın çenenizi. Ne dediğinizi bilmiyorsunuz. İtibarını yitirmek onu her şeyden fazla korkutur. Kurtlar sofrasında yem olmaktan aşırı endişeleniyor. Korku sevgiden daha güçlü. Linda’yla benim aramda seçim yapmak zorunda kaldı. Linda zaten aklını kaçırmak üzere ve Andrea’dan nefret ediyordu; muhtemelen ben yapmasaydım yakında o yapardı.”

“Linda, Andrea’yı öldürmezdi,” dedi Erika.

“Şimdi de onu koruyor musunuz? Tanrım. Odasını gören herkes ona acıyor... Arkadaşlarım gece bizde kalmaya geldiklerinde Linda’nın küçük kedisini bulur, babamın ofisindeki kasaya kilitlerdik. Anahtarı geri alabilmesi için ona her şeyi yaptırırdık.”

Erika, David’in gözlerine bakmak için kendini zorladı. “Boots. Onun kedisiydi.”

“Evet, sevgili yaşlı Boots... Linda kedisine istediğini yaptıramadığında ifrit olurdu. O anlardan birini Boots’u ortadan kaldırmak için kullandım... Onu boğdum, eğer merak ediyorsanız. Daha önce bir kediye boğmayı denediniz mi hiç?”

“Hayır.”

“Peki ya bir tavşanı öldürmeyi? Siz Slovaklar tavşan etini seversiniz, değil mi?”

“Hayır.”

“Kediler *tırmalıyorlar*. Kontrolden çıkıyorlar. Hayatta kalmak için hayranlık uyandıran bir savaş veriyorlar.”

“Annen ve baban zeki insanlar. Kediye kimin öldürdüğünü tahmin etmiş olmalılardır?” dedi Erika.

“Çocuğunuzu yetiştirme işini başka birine devrederse-
niz böyle oluyor. Dadılar tutarak sadece figüranlık yapmış oluyorsunuz. Çocukları banyo zamanından önce kıyıda köşede bir saat görüyorsunuz. *Çok yaklaşıma tatlım; akşam için giyindim...* Çocuğunuz zamanla sadece sayısal değ-

lerden ibaret oluyor: Matematikten A aldı, piyanoda *Für Elise*'yi çalabiliyor... Ona bir polo atı alalım da biz de polo ekibiyle kaynaşabilelim..."

David bir anlığına dalıp gitti ama sonra kendine geldi. "Her neyse. Yaptığınız sorguların hiçbiri işe yaramadı anlaşılan? Babamın sessiz kalması lehine oldu. Linda da cinayeti üstlenecek; bana söz verdi."

"Neden söz verdi?"

"Çünkü eğer cinayeti üstlenirse yeni bir kedi alıp benim kedisini öldürecekimden korkmadan yaşayabileceğini söyledim."

"Ciddi olamazsın," dedi Erika.

"Ciddiyim. Akıl sağlığının yerinde olmayışını mazeret göstererek birkaç yıl pahalı bir klinikte kalır. Büyük olasılıkla babam hastane görevlilerinden bazılarına para vererek Linda'yı oraya tıkmayı başarır. İçeriye bir kedi sokmasına bile izin verebilirler. Küçük bir kedi için elbette bazı kadmsal fedakârlıklar yapması gerekebilir..." David gülmeye başladı. Kahkahası çok tiz ve bir deliye aitmiş gibiydi.

Erika bu ânı fırsat bilip kapıya doğru koştu ama David daha hızlıydı. Onu yakalayıp ellerini boynuna geçirerek kitaplığa doğru itti, Erika nefesinin kesildiğini hissetti. Ama bu defa hazırlıklıydı; kolunu yukarı kaldırıp burnuna bir yumruk attı. Kıkırdağından gelen kırıлма sesi oldukça tatmin ediciydi ve boynunu kavrayan elleri gevşemişti. Erika onu itmeyi başararak kapıya koştu ama tam çıkacakken David kolunu tutup onu kendine çevirdi. Bu defa masaya doğru itip üzerine çıktı. Çenesinden aşağıya kanlar akıyordu ve yüzünü öfkeyle buruşturmuştu. Erika tekmeler savururken bir yandan da nefes alarak soluksuz kalan ciğerlerini havayla doldurmaya çalışıyordu. Kollarının altında kıvrandı, David direnerek Erika'nın kollarını kontrol etmeye çalışıp tamamen üzerine çıktı. Dizini kullanarak kollarından birini ustalıkla yere çiviledi.

Erika boşta kalan eliyle masayı tırmalarken bir kâğıt ağırlığı buldu ve David'in kulağına vurdu. David kollarını serbest bırakınca altından çıkmayı başarıp yeniden kapıya koştu ama David hemen toparlanarak uzun bacaklarından birini uzatarak ona çelme taktı.

Yere düştüğünü gören David koşup üzerine eğildi. Yüzü kandan görünmüyordu, delicesine sırtıttığında dişlerinin bile kanla kaplı olduğı görüşebiliyordu. Erika tırma- layıp tekmeleyerek altından kurtulabilmek için bir hayvan gibi dövüştü ama David yine de onu yere çivilemeyi başardı. Kolunu kaldırıp Erika'nın yüzünü yumruklamaya başladı: bir, iki. Üçüncü kez vurduğunda dişlerinden birinin boğazına kaçtığını hissetti ve sonra her şey karardı.

BÖLÜM 79

"Komiserim, Dedektif Foster telefonunu yarım saat önce açtı. Sinyal Douglas-Brownların evinden geliyor," dedi Peterson. Vaka odasmdakiler, David Douglas-Brown'u bulabilmek için seferber olmuş, arı gibi çalışıyorlardı.

"Hemen eve bir ekip gitsin. Tepeden tırnağa silahlı bir arama yürütölmesini istiyorum. Evin etrafı çevrilsin. David Douglas-Brown için tutuklama emri çıkarılsın. Fotoğrafını her yere yayın."

"Komiserim, anne ve babası David'in ülkeden çıkıp Prag'da bir bekârlığa veda partisine gittiğini söylediler. Ancak pasaport büro hâlâ burada olduğunu söylüyor. Ülkeden çıkmamış," dedi Crane.

"Derhal bulunmasını istiyorum. Süratli bir şekilde," dedi Marsh. "Ve Simon Douglas-Brown'u hücrelerinden çıkarıp sorgu odalarından birine alın..."

"Tabii ki bunun kabul edilemez olduğunun farkındasınız," dedi Simon Douglas-Brown yirmi dakika sonra Marsh, Linda'nın itirafını ana hatlarıyla özetlediğinde. "Avukatım Linda'nın doktorundan, ağzından çıkan hiçbir şeye itibar edilmemesini belirten bir faks geldiğini söyledi. O bir deli, hep de öyleydi. David'e gelince, bana söylemeden planını

değiştirmiş olmalı; bunda suç yok. Partinin yerini değiştirmiş olmalılar.”

Simon sorgu odasında oturduğu yerden kalktı. “Şimdi Emniyet Müdür Yardımcısı Oakley’yi çağırıp ona bir tavsiyede bulunacağım...”

“Kapa çeneni, Simon,” dedi Marsh.

“Pardon?”

“Kapa çeneni ve otur. Hâlâ nezarettesin ve seninle işim bitmedi. Otur. Hemen.”

Simon dehşet içinde bakarak sandalyesine çöktü.

“Şimdi. Beş kadının ölümünden sorumlu olduğuna inandığımız oğlunuz için bir tutuklama emri çıkarıldı.”

Simon sessizdi.

“Andrea’nın kaybedip sigortadan yenisini talep ettiği telefon sizin üzerinizymiş. Andrea çalındığı hakkında yalan söylemiş. Telefon elimizde.” Marsh bir zarf açıp içindeki plastik torbada duran kırık telefonu masanın üstüne attı. “Durumu şöyle özetleyebilirim. En iyi ihtimalle, sigortayı dolandırmaktan yargılanacaksınız. Hükümetin bunun için ne zorluklarla lobi yaptığını biliyorsunuz. Bu hapis anlamına gelebilir ve hapisanede pek hoş karşılanmayacağınız için bu durum, sizinle anlaşmazlığı olan herkesin önünü açmış olacak. Bir de kendi oğlunuzun kendi kızını öldürdüğünü ve sizin de oğlunuza ülkeden kaçmasını söyleyip suçu diğer kızınızın üstüne atmanızı da hesaba katacak olursak...”

“Pekâlâ! Tamam! TAMAM!” diye bağırdı Simon. “Tamam. Anlatacağım...”

“Simon Douglas-Brown, Hunstanton’un varlıklı iş adamı, sizi adaleti yanıltmak ve suçu gizlemekten ötürü tutukluyorum. Ayrıca mevkinizi, Crown ceza davalarından bir ya da daha fazlasının sonucunu değiştirmek için kullandığınızdan da kuşku duyuyoruz. Pekâlâ. Konuşmaya başlayın ve çabuk olun,” dedi Marsh.

BÖLÜM 80

David banyoda kendini hızlıca temizledikten sonra kanamasını durdurmak için burnuna pamuk koydu. Sonra da çantasını, pasaportunu ve parasını alıp Erika'yı omzunda alt kata taşıdı. Bu kadar cılız görünen biri için fazla ağır olduğunu düşündü. Yer altındaki garaja indiklerinde ışıklar otomatik yandı. Arabanın bagajına yaklaştı. İçinde Paddington garından aldığı uzun, siyah saçlı fahişe vardı.

O ve fahişe kız arabayla biraz dolaşmışlardı; kız pantolonunun içine elini sokup onu biraz eğlendirmeye çalışmıştı ama David orali olmamıştı. Çok yorucu bir gece olmuştu, her zamanki yerleri, parklar ve açık yüzme havuzları çok hareketliydi. İnsanlar dolaşıyor, polis arabaları yavaşça yanlarından geçiyordu.

Onu eve getirmek zorunda kalmıştı. Ailesinin evinin önünde durduklarında kız çok heyecanlanmıştı. Sanki sevişmek için kiralanmamış gibi ailesiyle tanıştırlabileceğini düşünerek yolcu koltuğunun üst tarafındaki küçük aynada yüzünü kontrol etmişti. *Pretty Woman*'ı çok fazla izleyip izlemediğini merak etti. Bunları düşünürken güldü ve kız da ona katıldı.

Aptal orospu.

Yer altındaki garaja girdiklerinde arabadan indiler ve David kızın suratını taş duvara çarptı. Kız bir daha kendine gelememi. Hayal kırıklığıyla ölmüştü.

Ama şimdi, en büyük ödül elindeydi. *Dedektif Foster*.

Arabanın bagajını açtığında kızın cesedi sırtüstü duruyordu. Boğduktan sonra üç kez kontrol etmişti ve her seferinde ne kadar değiştiğinden çok etkilenmişti: kocaman açılmış gözleriyle ölüm sonrasındaki kaskatı halinden, tenindeki morluktan ve şimdi de şişip kabarmış etinin altındaki keskin elmacık kemiklerinin, çürüklerini mürekkep lekesi gibi göstermesine şaşırmişti. Kızın şişmiş yüzüne bakıp güldü; ne kadar şişmanladığını görse kendinden nefret ederdi, diye düşündü. Erika'nın hamur gibi yumuşak bedenini onunkinin yanına koyduktan sonra bagajı kapatıp kilitledi.

Garajdan çıkmaz sokağa çıktığında hâlâ sabahın erken saatleriydi ama M4 kavşağına kadar dikkatlice birkaç kilometre sürdü. Otobana çıktığında iş trafiğine girip kenar mahallelerin etrafında dönerek çabucak M25'e çıktı.

Erika kendine geldi ama her yer karanlıktı. Yüzü sert bir şeye değiyordu. Kolunun biri altında kalmıştı. Yüzüne dokunmak için diğer kolunu kaldırdı ama eli başının hemen üstündeki sert bir şeye çarptı. Kıpırdanınca yüzünde şiddetli bir acı toplandı. Ağzına gelen kanı acıyla yutkundu. Altında bir şey gürültüyle ses çıkararak sağa sola sallanıyordu. İçinde bulunduğu sınırlı alanın kıvrımlarını ve üzerindeki metali hissederek bir arabanın bagajında olduğunu anladı. Burnuna pis ve keskin bir koku geldi. Çürük koku-

su gibiydi; öğürdü, iğrenç kokuyu yeniden içine çekmek zorunda kalınca güçlükle nefes alabildi.

Araba hızlanarak döndü, altlarındaki yol engebeliydi. Yerçekimi kuvvetinin etkisiyle bagajın kıyısına sürüklendi ve ağır bir Şey  zerine yuvarlandı.

İŞte o an, bir cesetle birlikte bir arabanın bagajında olduğunu anladı.

BÖLÜM 81

Vaka odasında haberler hızlı yayılıyordu; Moss ve Peterson dehşet içinde bir sonraki kurbanın Erika olabileceğini fark etmişlerdi. Douglas-Brownların evi aranmıştı ve boştu. Erika'nın arabası birkaç sokak ötede park halinde bulunmuştu ve David'in arabasının plakası, Londra'nın batı bölgesine giden ödeme noktalarından birinde fotoğraflanmıştı.

"Simon Douglas-Brown'un sekreteri David'e Eurostar'dan Paris'e tek yönlü bir bilet almış," dedi Crane telefonu kapatırken.

"Yani, Prag değil," dedi Moss.

"Lanet olsun. Dedektif Foster nerede peki?" diye sordu Peterson.

"Evde değil. Arabasında da değil. Onun arabasında olmalı," dedi Moss. "Crane, bir helikopter hazırlamamız ne kadar sürer?"

"Başkomiser Marsh emir verdiğinde dört dakika," dedi Crane.

"Tamam, Marsh'ı çağırıyorum," dedi Moss.

BÖLÜM 82

Ebbsfleet Uluslararası Tren İstasyonu yol ayrımı tabelası uzakta görününce David M25 otoyolundan çıktı. Virajlı rampayı yavaş yavaş çıkıp tek şeritli bir yola ulaştı. A2 arabalarla doluydu ama çoğu, Bluewater Alışveriş Merkezi sapağında ayrıldılar. Alışveriş merkezinin modern cam kuleleri, eskiden kireçtaşı ocağı olan geniş alandan gökyüzüne yükseliyordu. David yola devam edip boş endüstriyel arazilerin, otlakların ve bodur ağaçlarla kaplı yeşil alanların yanından hızla geçti. İlerdeki park yerini görünce yavaşlayıp o tarafa saptı. Durup küçük yarış yolunun girişine bağlanmış olan zinciri çözmek için arabadan inmek zorunda kaldı.

Erika içini saran, ölü bir kızla birlikte hapsedilme korkusunu kontrol etmekte zorlandı. Araba durduğunda olacaklardan endişe ediyordu. Yaşam belirtisi olup olmadığına bakmaya çalışırken cesedin uzun zaman önce ölmüş uzun saçlı bir kıza ait olduğunu keşfetmişti. Gözleri karanlığa alışmıştı, kilit mekanizmasının yan tarafında içeriye ışığın girdiği iğne deliği kadar küçük iki boşluk gördü. Dokunup yağlı ve keskin deliklerin zayıf bir noktası olup olmadığını, açılıp

açılmayacağını kontrol etti. Araba sallanınca ceset yine üstüne doğru yuvarlandı. Kısa bir an panikleyerek elini kilide attı ve tırnaklarından ikisi kırıldı. Hissettiği acıyla elini geri çekip parmağını tamamen kaybetmekten kurtuldu. Kendini düşünmeye ve sakin kalmaya zorladı.

Hayatta kalmaya.

Altındaki döşemede küçük bir delik buldu ve deliği kullanarak döşemeyi kaldırıp altındaki aletlere ve yedek lastiğe ulaştı. Döşemeyi yeteri kadar kaldırıp altına ulaşabilmek için ölü kıza yaslanmak zorunda kaldı ve altta bir İngiliz anahtarı buldu. Eline alıp sıkıca tuttu. Soğuktu ama elleri hâlâ terliyordu. Arabanın durduğunu hissederek hazırlandı. Kapı açıldı, ağırlık tek tarafa kaydı. Dakikalar sonra araba sallandı ve David tekrar bindi. Kapının kapan-
dığını duydu ve araba yavaşça yola koyuldu. Bir sağa bir sola sallanırken yanındaki ceset ona doğru yuvarlandı. Kafasındaki saçlar onun kafasına değiyordu. Gözlerini kapatıp düşünmeye, yapacağı şeye odaklanmaya çalıştı.

David inişli çıkışlı yol boyunca yavaş yavaş ilerleyerek uçsuz bucaksız terkedilmiş bir taş ocağına ulaştı. Ortasında suyla dolu derin bir çukur vardı. Çukura yirmi metre kala durup motoru kapadı. Arabadan inip kıyıya kadar yürüdü. Ocağın duvarları pürüzsüzdü. Yer yer otlar çıkıp büyümüştü ve kayalardan birinin ortasından küçük bir ağaç çıkmıştı. Elli adım kadar aşağıdaki su hareketsizdi ve zayıf sabah güneşi donmuş suyun üzerinden yansıyor. Sol tarafta, Bluewater Alışveriş Merkezi ufukta çok alçak görünüyordu. Birkaç kilometre uzakta, ters istikamette bir hızlı tren Ebbsfleet istasyonundan çıkıp Paris'e giden Eurotunnel'e doğru sessizce ama yıldırım gibi hızla geçti.

David saatini kontrol etti; yeteri kadar zaman vardı. Sırt çantasını çıkarıp arabadan birkaç adım ötede yere koydu.

Arka yolcu kapısını açıp çocuk kilidinin açık olduğundan emin oldu. Sonra da ağır direksiyon kilidini alıp bagaja yöneldi. Bir süre dinleyip elindeki kilidi vurmaya hazırlanarak bagajı açtı.

Pis koku, ocağın temiz havasında çok daha fenaydı. Kapağı açar açmaz yükselen leş gibi koku yüzüne çarptı. İki kız da hareketsizdi. Erika'yı dışarı çıkarmak için eğildi ama kızın kolu bir anda yükselip David'in başının yan tarafına İngiliz anahtarıyla vurdu.

David bir an geriye doğru sendeledi, gözünün önünde yıldızlar uçuşuyordu ama Erika bagajdan inmeye çalışırken elindeki direksiyon kilidini savurup sol dizine vurdu. Erika inleyerek yere yığıldı. Sağ dizine de aynı şeyi yaptı. Erika bir çığlık daha attı. David onu tutup arka koltuğa sürükledi.

"Benimle uğraşma," dedi.

"David. Bu şekilde bitmek zorunda değil," dedi Erika nefes nefese ve açığı içinde. Altlarında akan uçsuz bucaksız suya baktı. Bacaklarını kıpırdatamadı ve kollarından biri de bagajda altında kaldığından uyuşmuştu. Kafasına aldığı darbenin etkisiyle hâlâ sersem gibiydi, düşünmek için savaş veriyordu. David vücudunu arabanın içine iterken başını kapıya çarptı. Kapı kapanınca etrafına baktı ve arka koltukta olduğunu fark etti. Aynada yüzünü gördü. Sarı saçları kandan bir tarafta toplanıp kafatasına yapışmıştı. Gözlerinden biri o kadar kararıp şişmişti ki kapanmıştı. Yanındaki kapıyı denedi ama açılmadı. Eğilip acı içinde inleyerek diğer kapıyı da denedi ama o da açılmadı.

Öndeki yolcu kapısı açıldı. İçerdeki temiz kokunun yerini leş kokusu aldı. David, Erika'nın hayal ettiğinden daha korkunç görünen kızın cesedini taşıyordu. Siyah saçlı kızın gözlerinin ikisi de mosmordu, yüzü şişmişti ve her yerinde kesikler vardı. Başının kenarındaki saçlar koparılmıştı.

Erika eğilip bakınca kızın saçlarının onun ceketine yapışmış olduğunu gördü.

David kızı ön koltuğa itti, kızın başı yana düştü. Erika gözlerinin inci gibi donuk olduğunu ve dilinin şişerek kocaman, mor-siyah bir sümüklü böcek gibi ağzından sallandığını gördü.

“David, dinle. Planının ne olduğunu bilmiyorum ama cezasını çekeceksin... Eğer şimdi teslim olursan ben...”

“Sen gerçekten kendini beğenmiş kaltağın tekisin, öyle değil mi?” dedi koltukların arasından ona bakarak. “Ödün bokuna karışmış halde buradasın, cehennem dibinde bir yerde bir arabanın içine tıkılıp kalmışsın ve sana teslim olacağımı mı düşünüyorsun, öyle mi?”

“David!”

David eğilip yüzüne sert bir yumruk attı. Erika’nın kafası geriye fırlayıp camdan sekti. Bir süre gözleri karardı. Kendine geldiğinde, emniyet kemerinin bağlandığını hissetti. Yan tarafındaki kapı çarpılarak kapandı. David arabanın içine bakıp el frenini indirdi. Erika lastiklerin serbest kaldığını hissedebiliyordu.

“Bu gece yine don olacak gibi,” dedi David. Sürücü kapısını çarparak kapadı ve saniyeler sonra araba maden çukurunun kıyısına doğru kaymaya başladı.

Araba çabucak hız kazandı. David de koşup arkasından itti. Kıyıya gelmeden birkaç metre önce geriye çekildi. Araba hızla ilerleyerek kıyıda bir anda gözden kayboldu.

Erika lastiklerin çukurun kıyısından kurtulduğunu hissetti. Ufuk yukarıya doğru yükseliyor gibiydi ve yerini ön cama çarpan parlak bir mavilik aldı.

. . .

David hem onu hem de ölü kızı bağlamıştı ama yine de düşüşün etkisiyle boynu dayanılmaz derecede acımişti. Araba parlak maviliğin içinde bir süre kaldıktan sonra suyun üstüne çıktı. İçerisi gün ışığıyla doldu. Erika deli gibi emniyet kemerini zorladı ama açamadı. Pencereleler birkaç parmak açık bırakılmıştı ve içeriye buz gibi soğuk su hızlı bir şekilde doluyordu. Erika ne yapacağını düşünmek için zamanı olmasını arzuladı; kapıyı açmayı denedi ama çocuk kilidi aktifti. Pencerelelerden içeriye su doluyordu ve saniyeler içinde buz gibi su göğsüne kadar yükseldi. Panikleyerek elinden geldiğince derin bir nefes aldı. Suyun içine battığında yukarıdan gelen gürültü kesildi. Araba korkunç bir hızla batmaya başladı: aşağıya, daha derine, daha karanlığa. Motorun ağırlığıyla kafa üstü dibe çakılıyorlardı.

David'in arabasının kıyıdan yuvarlanıp suya düştüğünü gören polis helikopteri hemen maden çukurunun kıyısına ulaştı. Moss ve Peterson, bir polis pilotla birlikte helikopterdeydiler. Lewisham Row'daki vaka odasıyla bağlantı halindelerdi. Yardım araçları ve ambulans yoldaydı.

"Suçlu kaçıyor," dedi Moss helikopterin altına sabitlenmiş kameradan görüntüleri vaka odasına yansıtarak. "Polis harekete geçsin. Zanlı olay yerinden kuzeye, Ebbsfleet istasyonuna doğru kaçıyor."

"Kahretsin, ya arabadaysa? Yardım araçları ne kadar uzakta?" diye sordu Peterson.

"Dört-beş dakika uzaktalar," dedi Marsh telsizden.

"Dedektif Foster o arabada olmalı. Aşağıya, aşağıya, aşağıya!" diye bağırdı Moss telsize doğru. Helikopter hızlı bir şekilde alçaldı. Ocağın beyaz tozu üzerlerine uçu ve helikopter tamamen inmeden Moss ve Peterson yere atlayıp dönen pervanelerin altından kafalarını eğerek geçip

havadaki toz bulutuna karşı ellerini gözlerine siper ettiler. Saniyeler hızla ilerliyordu, suyun yüzeyinde baloncuklar oluşmuştu ve suyun üstünde büyük bir halka halinde dalgalanıyorlardı.

"Ateş etme yetkiniz var ama onu canlı getirmenizi istiyoruz," dediğini duydular Marsh'm.

Peterson suya ulaşabileceği eğimli yere doğru tüm hızıyla koştu. Moss, telsize doğru bağırarak peşinden gitti.

"Suya yuvarlanan arabada bir polis olduğunu düşünüyoruz. Tekrar ediyorum, bir polis suyun altındaki arabada mahsur kaldı."

"Üç dakika sonra oradayız," dedi bir ses.

"Kahretsin, üç dakikamız yok!" diye bağırdı Moss.

Helikopter üstlerinde uçup yüzeye yayılmış baloncukların üzerine kadar indi. Peterson suyun kıyısındaydı, hiç tereddüt etmeden ceketini ve silahını çıkarıp suda yüzmeye başladı. Arabanın suya battığı yere ulaşınca dibe daldı.

"Rapor eder misiniz? Zanlı firarda, Ebbsfleet istasyonunda ekip var mı? Tekrar ediyorum, ekip var mı? Lanet olası trene eğer binerse..." dedi Marsh telsize doğru.

"Ekip yolda, istasyon kapatıldı," diye cevapladı bir ses.

"Moss, rapor ver. Gördüğümüz kadarıyla Peterson suda."

"Evet komiserim, Dedektif Peterson suyun altında. Tekrar ediyorum, Dedektif Peterson suyun altında," dedi Moss telsize. Suyun kıyısında duruyordu.

"Aman Tanrım!" dedi Marsh.

Helikopter tepede gürültüyle uçup suyun üzerinde oval bir şekil çizerken telsiz sessizdi. Saniyeler ilerliyordu.

"Hadi, lütfen, hadi!" dedi Moss. Peterson'ın arkasından suya girmek üzereydi ki Peterson kucağında Erika'yla yüzeye çıktı.

Maden bir anda ambulans, itfaiye ve polis araçlarının

sirenleriyle doldu. Suyun üzerindeki helikopterden bir güvenlik halatı uzandı. Peterson halatı hem kendine hem Erika'ya bağlamayı başardı. Başparmağını kaldırıp işaret verince helikopter yükselerek ikisini birlikte yukarıya çekti. Kıyıda bekleyen Moss'a doğru yarı taşınır yarı sürüklenir halde yaklaşırlarken ayakları suyun üzerinde sekiyordu.

"Dedektif Foster ağır yaralı görünüyor, bilinci de kapalı gibi," dedi Moss telsize. "Sol tarafta suya girdiğin yerde bir erişim yolu var, suyun kıyısında. Tekrar ediyorum, Dedektif Foster hareketsiz!" diye bağırdı Moss.

Peterson ve Erika suyun kıyısına ulaştıklarında helikopter onları yere indirdi. Dört doktor aşağıya, suyun kıyısına doğru koştu. Erika'yı güvenlik halatından çıkarıp yere uzattılar.

Peterson sınısıklamı ve titriyordu. Üzerine hemen bir folyo battaniye örttüler. Doktorlar Erika'yla ilgilenmeye başladılar. Gergin süren birkaç dakikadan sonra Erika soluk almaya çalışarak öksürüp ağzındaki suları püskürttü.

"Tamam, yana doğru," dedi doktor onu doğru pozisyona getirirken. Öksürdü, ağzından biraz daha su fışkırdı. Güçlkle nefes alıp temiz havayı ciğerlerine çekmeye çalıştı.

"Dedektif Foster sudan çıktı ve hayatta," dedi Moss. "Şükürler olsun, yaşıyor."

BÖLÜM 83

Erika'nın görüşü yerine geldiğinde yumuşak bir tıslama ve ritmik bir bip sesi vardı. Bir hastane odasında, cam kenarındaydı. Panjurlar kapalıydı, gecenin karanlığı odanın içini doldurmuştu. Gözünün ucunda bir yatak daha gördü. Yatak örtüleri önce yukarıya sonra aşağıya hareket etti, duyduğu tıslama sesiyle uyumluydu. Dilini kurumuş dudaklarının etrafında gezdirirken yan tarafındaki hastanın solunum cihazma bağlı olduğunu fark etti.

Üzerine mavi battaniyeler örtülmüştü. Vücudunun büyük bölümü hissizdi: bacakları, bir kolu ve yüzünün sol tarafı. Acı hissetmiyordu ama acının yanı başında olduğu endişesini taşıyordu. Şimdilik acının üzerinde yüzüyordu ama yakında acıyı hissedecekti. Şimdilik sadece izliyordu.

Gözlerini kapatıp uykuya daldı.

Tekrar uyandığında karanlıktı ve Marsh yatağının yanında dikiliyordu. Şık bir gömlek ve deri ceket giymişti. Acı yaklaşmaya başlıyordu: yüzü, bacakları, kolu. Duygularına ve korkularında da yaklaştığını hissetti. Anılar. Öleceğini düşündüğü o an. Nefesini daha fazla tutamadığı o an ciğerlerinde hissettiği yanma; suya çekiliyordu... Ölü kızla

birlikte arabanın arkasındaydı, araba suya battığında gördüğü kızın bulanık yüzü, suya dağılmış saçları.

"İyileşeceksin," dedi Marsh uzanıp sağ elini tutarak. Erika sol elinin bandajlı olduğunu sadece bir kulağının duyduğunu fark etti. Marsh'ın oturduğu tarafın tersindeki kulağı duyuyordu.

"Ameliyat oldun. Bacaklarından birine platin takıldı ve yanağında çatlak var..." dedi Marsh. Kucağında bir demet üzüm tutuyordu. Çok komikti. "Tamamen iyileşeceksin... Başucuna bir kart bıraktım. Karakoldaki herkes imzaladı... Çok iyi iş çıkardın Erika. Seninle gurur duyuyorum."

Erika bir şey söylemeye çalıştı. Üçüncü denemede başaradı: "David?"

"Ebbsfleet'de tutukladılar. Babası, Giles Osborne ve Igor Kuceroğlu'la birlikte hapisteydi. Isaac adli tıp kanıtlarına tekrar dönüp Mirka Bratova'nın üstünde bulunan küçük saç tellerinin David'in DNA'sıyla eşleştiğini buldu. Bir de Linda'nın tanıklığı var ve adli tıp arabayı inceliyor. Sudan içindeki kızla birlikte çıkardılar."

Marsh beceriksizce gülümsedi. Uzanıp Erika'nın elini tuttu. "Her neyse, hepsini anlatmak için epey zamanımız var. Bana ihtiyacın olursa burada olduğumu bilmeni istiyorum. Arkadaşın olarak... Marcie sevgilerini gönderdi, çıkıp sana biraz makyaj malzemesi aldı. Dolabına koydum."

Erika gülümsemeye çalıştı ama acı giderek keskinleşiyordu. Hemşire gelip Erika'nın tablosunu kontrol etti. Serumuna doğru gidip bir düğmeye bastı.

"Peterson... Peterson'a teşekkür etmek istiyorum," dedi Erika.

Bip sesi geldi ve Erika elinde bir soğukluk hissetti. Marsh ve bütün hastane acıdan uzak bir beyazlığa büründü.

Erika derin bir nefes alıp temiz havayı ciğerlerinde hissetti. Ahşap bankta yanında oturan Edward da aynısını yaptı. Yeşiller ve kahverengiler halinde uzanan tarlalara bakarken huzur dolu bir sessizlik hâkimdi. Uzakta kara bulutlar vardı, hızla döne döne onlara doğru yaklaşıyorlardı.

"Fırtına yaklaşıyor," dedi Edward.

"Sadece bir dakika daha... Burayı seviyorum. Kuzeyde çimler bile daha yeşil," dedi Erika.

Edward güldü. "Bu bir metafor muydu tatlım?"

"Hayır. Gerçekten daha yeşil." Sırıttı. Gözlerini güzel manzaradan yanında oturan, kalın paltosuna sarmalanmış Edward'a çevirdi. Çakıl taşlı ince bir yol oturdukları bankı Mark'ın mezar taşından ayırıyordu.

"Artık buraya gelmek bana daha kolay geliyor," dedi Edward. "Bir kere o altın harflerle, doğum tarihiyle ve diğer tarihle... onunla yüzleşmenin üstesinden gelince... Buraya çok geliyorum ve onunla konuşuyorum."

Erika tekrar ağlamaya başladı. "Nereden başlayacağımı bilmiyorum; ona ne söyleyeceğimi," dedi hıçkırarak. Cebini karıştırıp mendil bulmaya çalıştı.

"Sadece başla," dedi Edward ona küçük bir paket mendil uzatırken. Erika'nın yüzünü kendisine doğru çevirdi.

Kafasının yanında uzun bir sıra dikiş olan yerde saçlar çıkmaya başlamıştı.

"Tamam," dedi Erika bir mendil çıkarıp yüzünü silerek.

"Bak ne diyeceğim. Ben bir koşu gidip çay suyunu koyacağım. Sen konuş. Elbette başta biraz deli gibi hissedersin ama etrafta kimse yok..."

Erika'nın omzuna dokunup aşağıya doğru yürümeye başladı. Erika, Edward uzaklaşana kadar onu izledi. Edward mezarların arasından köye giden yola sapmadan önce dönüp gülümsedi. Erika yürüyüşünün ve hareketlerinin Mark'a ne kadar benzediğini fark etti. Tekrar mezara döndü.

"Evet, beş cinayet çözdüm... Ve katillerden birinden iki kez kıl payı kurtuldum," dedi. "Ama sana bunları anlatmak için gelmedim..."

Cebindeki telefonu çaldı. Çıkardı. Arayan Moss'tu.

"Selam patron. Birkaç aydır görüşmedik ya bir araya yım dedim..."

"Merhaba," dedi Erika.

"Kötü bir zaman mı?"

"Hayır, şey, ben... ben Mark'ın mezarındayım."

"Ay, ben sonra ararım."

"Hayır, hayır. Onunla konuşmaya çalışıyordum. Kayın-pederim onunla konuşmam gerektiğini söylüyor. İyi gelir dedi. Sadece ne söyleyeceğimi bilmiyorum..."

"Ona yakaladığın katilin duruşmasının mayısta olacağını söyleyebilirsin. Bugünkü haberleri gördün mü? David Douglas-Brown, hâkim karşısına çıkmak için yeterli derecede suçlu bulundu... Sör Simon'ı lordluktan çıkardılar. Igor Kucero夫 da Nadia Greco cinayetinden tekrar yargılanacak gibi görünüyor. Sadece Giles Osborne'u bekliyoruz. Onun da adaleti yanılmaktan yargılanacağından eminim... Orada mısın, patron?"

"Evet. Anladım. Mark bunları duymak istemiyor."

"Eğer yerin altında yatıyor olsaydım, sevdiklerimin gündem konusunda beni güncel tutmasını isterdim..."

Sessizlik oldu. Rüzgâr otları dalgalandırdı. Kara bulutlar artık neredeyse tam üzerindeydi.

"Affedersin, densizlik ettim," dedi Moss.

"Hayır, dürüst oldun ki bu çok daha iyi. Peterson kartımı aldı mı?"

"Evet. Ama onu biliyorsun. Güçlü, sessiz tiplerden. Sonra seni görmeye geldi ama kendinde değildin."

"Geldiğini biliyorum."

Tekrar sessizlik oldu.

"Pekâlâ. Ne zaman dönüyorsun patron?"

"Bilmiyorum. Yakında. Marsh ihtiyaç duyduğum kadar dinlenebileceğimi söyledi. Burada bir süre Edward'la kalacağım."

"Tamam, gelmeni dört gözle bekliyoruz patron. Geri döneceksin, değil mi?"

"Evet, döneceğim," dedi Erika. "Seni ararım."

"Güzel. Kendine iyi bak ve şey olduğunda... biliyorsun işte... konuş, Mark'la, benden selam söyle."

"Bu hayatımda duyduğum en garip selam söyleme şekli," dedi Erika alaycı bir şekilde.

"Onunla tanışmış olmayı çok isterdim," dedi Moss.

Erika telefonu kapadığında gök gürlemeye başladı. Mezara geri dönüp siyah granitin üstündeki yaldızlı harflere baktı.

MARK FOSTER

ANISINA

1 AĞUSTOS 1970 - 8 TEMMUZ 2014

HER ZAMAN SEVGİYLE HATIRLANACAKSIN

“Bunu söylemek çok zor, Mark,” dedi Erika. “Hep. Hep sensiz olacağım. Sensiz nasıl yaşayabilirim bilmiyorum ama yapmak zorundayım. Devam edebilmek için, bir noktada gitmene izin vermeliyim. Devam etmek zorundayım Mark. Hayatımı yaşamaya devam etmeliyim. Neredeyse her gün sensiz devam edemeyeceğimi düşünüyorum ama yapmak zorundayım. Hayatta kötü olan o kadar çok şey var ki, onlarla baş edebilmek için düşünebildiğim tek yol çalışmak. Çalışıp dünyada bir şeyleri değiştirebilmek.”

Erika’nın yanağına su damladı ve bu ilk kez gözyaşı değildi. Yağmur yağmaya başladı; Mark’ın mezar taşına ve yerdeki çakıl taşlarına damla damla düşüyordu.

“Baban evde benim için çay demliyor... O yüzden gitmem gerekiyor. Ama tekrar geleceğim, söz veriyorum,” dedi Erika. Kalkıp parmaklarını önce dudaklarına sonra da soğuk taş, Mark’ın isminin hemen altına bastırdı.

Erika çantasını omzuna atıp mezarlıktan Edward’ın sıcacık mutfağındaki mis gibi çay ve kekin kokusuna doğru uzaklaştı.

ROBERT'TAN BİR NOT

Öncelikle *Buzdaki Kız*'ı okumayı seçen herkese kocaman bir teşekkür etmek istiyorum. Eğer beğendiyseniz, yorumlarınızı yazmanız beni çok mutlu eder. Uzun olmak zorunda değil. Kitabımı ilk kez keşfedecek olan yeni okurlar için fark yaratacak birkaç kelime yeterli.

Sizin fikirleriniz çok değerli. Dedektif Foster hakkında ne düşündünüz? Devamında ne olsun isterdiniz? Erika yakın zamanda tekrar sizlerle olacak. Şu an için serinin yeni kitabı *Gece Avcısı* (*The Night Stalker*) üzerinde çalışıyorum.

Facebook sayfamdan, Twitter hesabımdan, Goodreads üzerinden ya da web sitemden benimle iletişime geçebilirsiniz. Her mesajı okuyup cevaplıyorum. Önümüzde pek çok kitap var, yol boyunca benimle olacağınızı umuyorum!

Robert Bryndza

Not: Bir sonraki kitabım çıktığında e-posta almak istiyor-sanız aşağıdaki linkten e-posta listeme kaydolabilirsiniz. E-posta adresiniz kesinlikle paylaşılmayacaktır ve istediğiniz zaman listeden çıkış yapabilirsiniz:

www.bookouture.com/robert-bryndza

www.twitter.com/robertbryndza

www.facebook.com/bryndzarobert

www.robertbryndza.com

TEŞEKKÜRLER

Oliver Rhodes, Claire Bord, Keshini Naidoo ve muhteşem Bookouture ekibine teşekkürler. Hepiniz harikasınız ve sizlerle çalışmaktan mutluluk duyuyorum. (Ve ilk mailimde bir cinayet romanı yazmak için yanıp tutuştuğumu söylediğimde bana gülmediğiniz için de teşekkür ederim!)

Claire Bord'a, kitabımı hayal ettiğimden daha güzel hale getirebilmem için verdiği cesarettten dolayı özel olarak teşekkür ediyorum.

Henry Steadman'a muhteşem kapak için ve Gabrielle Chant'a taslağı ilgi ve titizlikle gözden geçirip gerekli düzeltmeleri yaptığı için teşekkürler. Angela Marsons'a arkadaşlığı, desteği ve değerli teşvikleri için teşekkürler. Ve her zaman olduğu gibi, Stephanie Dagg'a teşekkür ederim.

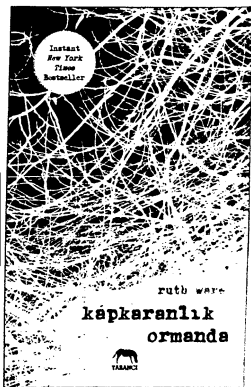
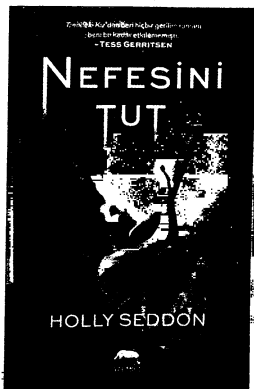
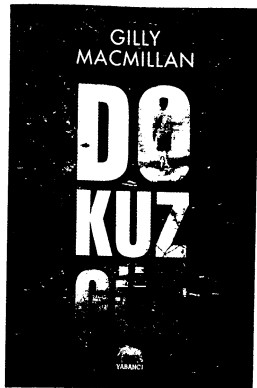
Kayın validem Vierka'ya, işler güçleştğinde ve zaman azaldığında sıcacık leziz yemekleriyle kapımda belirlediği için, gösterdiği sevgi ve nezaket için, beni hep neşelendirdiği için teşekkür ederim.

Ve kocam Jan'e, ihtiyacım olan her an bir şekilde hissedip övgüler ve cesaret cümleleri düzdüğü için ve kitabın bitiş tarihine sadık kalmam konusunda gösterdiği titizlik için teşekkür ederim. Övgü ve cesaret veren cümlelerini yine bekliyor olacağım ve tabii zaman konusundaki titizliğini

de. Bu sağlam sevgisi ve sarsılmaz desteği olmasaydı, sevmediğim bir işte çalışıp bir gün yazar olmayı düşlemekten fazlasını yapamazdım.

Ve son olarak, siz muhteşem okurlarıma, hem yeni hem de Coco Pinchard'dan Crime'a kadar beni takip etmiş olan kitap bloggerlarıma teşekkür ederim. Ağızdan ağıza dolaşan sözler gerçekten işe yarıyor. Sizler bloglarınızda kitaplarım hakkında yazmasaydınız çok daha az okura sahip olurdum. Çok teşekkürler. Size heyecanlı bir gezinti olacağını söylemiştim!

BU KİTABI SEVDİYSENİZ
BUNLARI DA SEVECEKSİNİZ

ROBERT BRYNDZA

Dedektif Erika Foster serisinin uluslararası çoksatan yazarı Robert Bryndza'nın, bir milyon kopyanın üzerinde bir satış rakamına ulaşan kitapları 21 dile çevrilmiştir.

Polisiye romanlarının yanı sıra, yazarın romantik komedi türünde, çoksatan bir serisi de bulunmaktadır. İngiliz olan yazar Slovakya'da yaşamaktadır.